അരുണോദയം.

ARUNODAYAM.

I] JUNE 1927 [No. I.

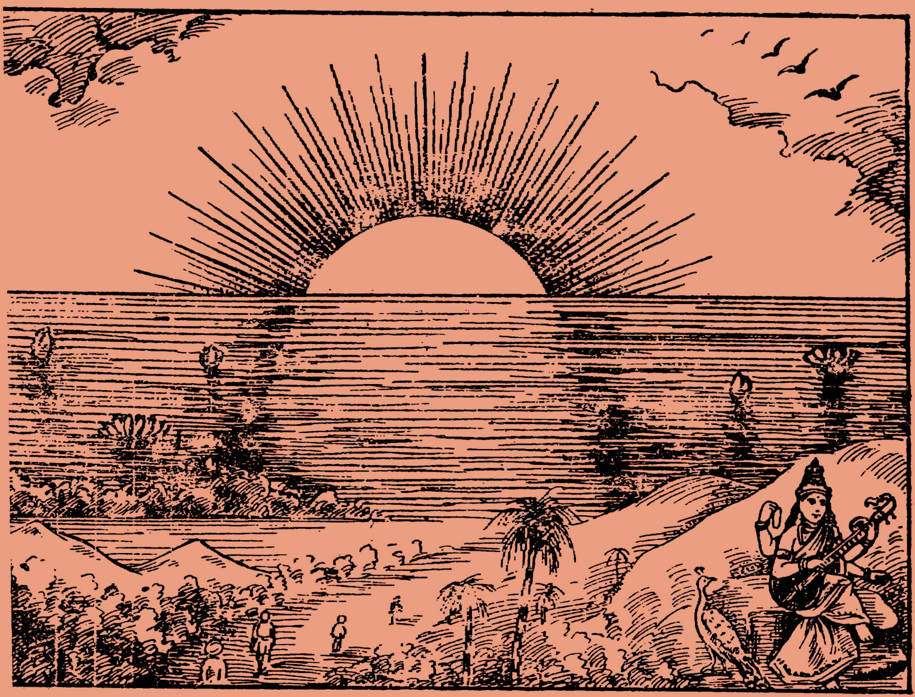

സാഹിത്യനായകന്മാർ :

1. ചേലനാട്ട് അച്ചുതമേനോൻ B. A.
2. വിദ്വാൻ സി. എസ്സ്. നായർ.

ഉടമസ്ഥൻ :

പി. നാരായണൻ നായർ.

വിഷയവിവരം.

1.	അരുണോദയം	(പദ്യം)	1
	പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ.		
2.	ആ മിന്നുന്ന നക്ഷത്രം നോക്കുക	(ഗദ്യം)	2
	ബ്രഹ്മചാരി പി. കൃഷ്ണൻ നമ്പ്യാതിരി എം. ഏ. (ഓണേഴ്സ്).		
3.	ഒന്നാമത്തെ മതം	(പദ്യം)	7
	വള്ളത്തോൾ.		
4.	കവിതയും ഭാവനയും	(ഗദ്യം)	10
	വിദ്വാൻ സി. എസ്സ് നായർ.		
5.	ഭിക്ഷാംദേഹി	(പദ്യം)	20
	പി. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ നായർ. ബി. എ.		
6.	അഭിനവയുഗം	(ഗദ്യം)	23
	പുത്തേഴത്ത് രാമൻ മേനോൻ, ബി. എ, ബി. എൽ.		
7.	അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ആഖ്യായികകൾ	(ഗദ്യം)	30
	ഡി. പത്മനാഭനുണ്ണി, ബി. എ.		
8.	സാന്ധ്യതാരം	(പദ്യം)	32
	പണ്ഡിതർ, ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്.		
9.	അപ്പൻ തമ്പുരാനും വള്ളത്തോളും	(ഗദ്യം)	35
	ശാസ്ത്രി മഹോപാദ്ധ്യായ, കെ. പി. ശിവശങ്കരപ്പിള്ള, എം. ആർ. എ. എസ്സ്.		
10.	വാസനാവിജയം	(ഗദ്യം)	45
	മഹാമഹിമശ്രീ രാമവമ്മ അപ്പൻ തമ്പുരാൻ.		
11.	പ്രകാശം	(പദ്യം)	50
	കെ. കെ. രാജാ.		
12.	പരശുരാമൻ ആർ ?	(ഗദ്യം)	51
	കെ. വി. എം.		
13.	വിചാരവീചി		56
14.	വിമർശവീഥി		60
15.	വിജ്ഞാനസൌധം		64
16.	വൃത്താന്തവീഥി		68

സമൎപ്പണം.

എന്റെ സകല അഭ്യുദയത്തിനും കാരണഭൂതനായ

എന്റെ വന്ദ്യപിതാവു്,

ശ്രീമാൻ

വേലൂര് ശങ്കരൻ നായരവൎകളുടെ

ഷഷ്ടിപൂൎത്തിസ്മാരകമായി ആരംഭിക്കുന്ന

ഈ അരുണോദയം മാസിക

അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദാരവിന്ദങ്ങളിൽ

ഭക്തിബഹുമാനപുരസ്സരം

സമൎപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

പി. നാരായണൻ നായർ.

ഓം

അരുണോദയം.

പുസ്തകം 1.] 1102 ഇടവം [ലക്കം 1.

അരുണോദയം.

(കേക.)

ജയിച്ചു ജയിച്ചു നാം! ചിരകാലത്താലിതാ
സമുദയമിങ്ങെഴുന്നള്ളീ പോയ്പ്പോയകതിരവൻ!

ഇന്നലേത്തഞ്ചേംനോക്കിവന്നോരാവേതോപുക-
യൊന്നുവിട്ടിതുഹാഹാ! നാട്ടാർതൻമുഖത്തേയ്ക്കായ്!
തലചാഞ്ഞന്തംവിട്ടുമയങ്ങിപ്പോയാരവ,-
രുലകാമറിമായക്കാരൻകീഴായുംപോയ്!
അത്തിമിരാക്രാന്തിയാമാപത്തിൽതരംകെട്ടു
ചത്തപോലായിത്തീർന്നനമ്മുടെയാത്മാവെല്ലാം,
വെവ്വേറേനിഴലിച്ചതായിരിക്കണംവാനിൽ
സുവ്യക്താകൃതികളായ് വർത്തിച്ചനക്ഷത്രങ്ങൾ:
അവയ്ക്കുതെളിവേറുംതോറുമേമറവിൽനി-
ന്നാട്ടുത്തുവരികയായ് ത്വന്മഹത്തേജോരൂപം!

ജയിച്ചു ജയിച്ചു നാം! ചിരകാലത്താലിതാ
സമുദയമിങ്ങെഴുന്നള്ളീ പോയ്പ്പോയകതിരവൻ!

വെൽകനീ വിശൃംഖലധ്വാന്തൈകസംഹർത്താവേ!-
വെൽകനീ ചരാചരചൈതന്യപ്രദാതാവേ!-
വെൽകനീ യാഥാതഥ്യദർശനവിധാതാവേ!-
വെൽകനീ ദിവസശ്രീനേതാവേ! സവിതാവേ!

പാടലാഭമായ് കാണപ്പെട്ടുന്നുഭഗവാന്റെ
പാവനക്ഷേത്രദ്വാരം, പൌരസ്ത്യനഭഃപ്രാന്തം,
വൃന്ദാരകന്മാർമേന്മേലച്ചനംകഴിക്കയാൽ
കുന്നുകൂടിയവിൺചെന്താമരകളാൽപോലേ!
പാട്ടുന്നുവിഹംഗങ്ങൾനിന്നപദാനംവാനിൽ,
പാട്ടുചെവിക്കൊൾവിരുന്നുമുഖങ്ങളാംപൂക്കൾ,
ഉയന്നവൃക്ഷങ്ങളും താഴ്ന്നപുൽത്തണ്ടുകളും
മുതിപ്പൂഹിമബിന്ദുക്കണ്ണുനീരൊരുപോലേ!
കതിർനുലുകൾനീളുന്നുണ്ടവപിടിച്ചുനാം
കനകംവിളഞ്ഞീട്ടുമിടത്തേയ്ക്കേറീടാവൂ!
അക്കന്റെരുത്തേജസ്സാലീടെഴുംമഞ്ഞപ്പട്ടു-
മിക്കദിക്കിലുംതാനേപാരന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടും,
പാഴ്വെള്ളപ്പനിയുടുപ്പുപേക്ഷിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ
കേവലൌന്നത്യംപൂണ്ടുനില്ക്കുമീയചലങ്ങൾ!
അരുണോദയമേ, നിന്നത്ഭുതാരുണവണ്ണം
സിരകൾതോറുംഞങ്ങൾക്കൊഴുക്കീപുതുരക്തം;
ആലസ്യവിമുക്തരാംഞങ്ങൾനിൻപ്രസാദത്താൽ
വേലചെയ്യാവുപാരിൽ ശാശ്വതൈശ്വര്യത്തിനായ്!

പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ.

ആ മിന്നുന്ന നക്ഷത്രം നോക്കുക!

"ഹേ! ഭാരത! ധമ്മം ക്ഷയിക്കയും, അധമ്മം ഉയരുകയും ചെയ്യുന്നസമയത്ത് ശിഷ്ടന്മാരുടെ രക്ഷയ്ക്കും, ദുഷ്ടന്മാരുടെ വിനാശത്തിനും ധമ്മത്തിന്റെ സംസ്ഥാപനത്തിനും ആയി ഞാൻ യുഗംതോറും ആവിർഭവിക്കുന്നു", എന്നിങ്ങിനെയുള്ള 'ശ്രീകൃഷ്ണവചനങ്ങളിൽ' ഹൈന്ദവരക്തം തന്റെ സിരകളിൽകൂടി പ്രവഹിക്കുന്ന ഓരോ ഹിന്ദുവും, സ്ഥിരമായ ബലവും ആശയും പ്രാപിക്കുന്നു. ഈ വചനങ്ങളുടെ ഫലപ്രാപ്തിക്കുവേണ്ടി ഓരോ കാലത്തിലും ഈ പുണ്യഭൂമിയിൽ ജനിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാ ആത്മീയമഹാപുരുഷന്മാരിലും ഈശ്വരാവതാരചിഹ്നങ്ങളെ സുഷ്പഷ്ടമായി നമുക്ക് കാണ്മാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പൂവ്വകാ

ലത്ത്, ബുദ്ധൻ, ശങ്കരൻ, രാമാനുജൻ, മദ്ധ്വൻ, ശ്രീചൈതന്യൻ, തുടങ്ങിയ ഭാസുരജ്യോതിസ്സുകൾ ഭാരതാന്തരീക്ഷത്തിൽ ഒന്നൊന്നായി ഉയൻറ്, സത്യപ്രഭയെ അടുത്തും അകലത്തുമുള്ള നാനാദേശങ്ങളിലും പ്രചരിപ്പിച്ചു. അവരുടെ അത്ഭുതകരങ്ങളായ ചരിത്രങ്ങൾ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ എന്നും വശീകരിച്ചുകൊണ്ടേ ഇരിക്കുന്നു. ഇക്കാലത്തും അവരെക്കാൾ കൂടുതലൊ കുറവൊ, ശോഭയോടുകൂടിയ നവീനതാരങ്ങൾ ഉദിച്ച് അവരുടെ നിയോഗത്തെ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനെ അനുസരിച്ച്, കുറുതലൊ കുറവൊ കാലം നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിപഥത്തിൽ പ്രകാശിച്ചു മറയുന്നു. ഇദാനീന്തനകാലത്ത് നിരഭ്രശ്യാമനഭോമണ്ഡലത്തിൽ, 'ശ്രീവിവേകാനന്ദതാരം' ആവിർഭവിച്ച് തൻെറ ദിവ്യപ്രഭയെ ലോകമാസകലം വ്യാപിപ്പിക്കുന്നു. സ്ഥൂലദൃഷ്ടികൾക്ക് അഗോചരമെങ്കിലും ഇന്നു് അതു് നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളെ ഉത്ഭാസിപ്പിക്കുന്നു. അതു് അങ്ങിനെതന്നെ എന്നേയ്ക്കും ചെയ്യുകയുംചെയ്യും. ഉത്തിഷ്ഠമാനസന്താനങ്ങൾ ഈ ആലോകത്തിൽ—അവരുടെ ആത്മാവിൻെറ നേതൃതാരത്തെപ്പററി പഠിക്കട്ടെ!.

എല്ലാം അന്ധകാരമയമായി തോന്നുകയും, പാശ്ചാത്യർ സാഹങ്കാരം നാഗരികത്വമെന്നപേരിൽ ഭാരതഖണ്ഡത്തെ വെളിച്ചത്തേക്ക് നയിക്കുന്നതിന്ന് തള്ളിക്കയറിവരികയും, ഭാരതീയസന്താനങ്ങൾ തങ്ങളുടെ ജീവിതരഹസ്യം മറന്ന്, ജഡവാദപ്രവാഹത്തിന്ന് അടിമപ്പെട്ടു വീഴുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ കരുണാമൂർത്തിയായ ഭഗവാൻ തൻെറ സന്ദേശഹരനെ ഒരിക്കൽകൂടി 'ശ്രീവിവേകാനന്ദരൂപത്തിൽ' നിയോഗിച്ചു. അഥവാ ശ്രീഭഗവാൻതന്നെ തൻെറ ജനങ്ങളെ അവരുടെ പ്രാചീനമഹിമയെകുറിച്ചു ഉൽബുദ്ധരാക്കുന്നതിന്നു അവതരിച്ചു. നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഉള്ള അദ്ദേഹത്തിൻെറ വാസം വളരെ ചുരുങ്ങിയതും പ്രഭാവിശേഷംകൊണ്ടു ദുന്നിരീക്ഷവുമായിരുന്നുവെങ്കിലും താൻ തൻെറ ജീവിതത്തിൽ ജാതിവർഗ്ഗവ്യത്യാസമൊ അഹങ്കാരലേശമൊ കൂടാതെ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്നൊട്ടാകെചെയ്തിട്ടുള്ള അതിമഹത്തായ സേവയെപ്പററി ബോധംതന്നുകൊണ്ടു് പ്രബോധജനകമായ മധുരഭാവത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇന്നും നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ആ മഹാത്മാവിൻെറ പുണ്യനാമസ്മരണക്കായി നമ്മുടെ ജീവിതം സമർപ്പിക്കുന്നതിന്നു നാം എല്ലാവരും കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പ്രകൃതിശക്തികൾക്കു നശിപ്പിക്കാൻ ശക്തിയുള്ളവയായ അദ്ദേഹത്തിൻെറ സ്മാരകസ്ഥാപനങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിന്നുവേണ്ടി സംഭാവനകൾ അഭ്യർത്ഥിച്ചു നിങ്ങളുടെ പ

ണപ്പെട്ടി കൈയ്യിലാക്കാൻ ഒരുമ്പെട്ടുന്നു എന്നു ധനവാന്മാർ ഭയപ്പെടേണ്ട. അങ്ങിനെയുള്ള ക്ഷണികസ്മാരകങ്ങൾ അല്ല നമുക്കു ആവശ്യം. നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങൾ തന്നെയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രേമഭാജനങ്ങളായിരുന്ന ആശ്രമങ്ങളും മഠങ്ങളും, സേവാശ്രമങ്ങളും. ഭാരതീയയുവാക്കന്മാരെ!!! ആരുടെ ഗുണത്തിനുവേണ്ടി തന്റെ സർവ്വസ്വവും ത്യജിച്ചു ജീവിതം മുഴുവൻ വേലചെയ്തുവോ, ആ നിങ്ങളോട് നമ്മുടെ മാതൃരാജ്യത്തിന്റെ ഐശ്വര്യത്തിനും മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ക്ഷേമത്തിനും, ആയി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയങ്ങളും ചിന്തകളും പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിന് ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. നമ്മുടെ പ്രാചീനമായ ആത്മജ്ഞാനമടങ്ങിയ നിധിപ്പെട്ടികൾ അദ്ദേഹം തുറന്നുതരികയും, രക്ഷകസ്ഥാനം കയ്യേല്ക്കുന്നതിനു ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് അവയുടെ താക്കോലുകളുടെ കുരുക്കുകൾ നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതിമഹത്തായ സ്വാർത്ഥത്യാഗജീവിതം അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ നയിക്കുക കൊണ്ടുമാത്രം സാധിക്കേണ്ടതായ ആ വലിയവേല—ഈ വലിയ നിക്ഷേപത്തെ അതേ ശക്തിയോടുകൂടി അനന്തരപരമ്പരയ്ക്കു കൊടുക്കുക എന്നുള്ള മഹാകൃത്യം നിർവ്വഹിക്കേണ്ടവർ ആർ?—ഈശ്വരാരാധനയ്ക്കു അനാഘ്രാതപുഷ്പങ്ങളെന്നപോലെ ആരാധനാരൂപത്തിൽ ഈ മഹാകൃത്യം നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതിന്ന് നാം—ചെറുപ്പക്കാരായ നാം—മാത്രമാണ് അർഹന്മാർ.

എന്താണ് നമ്മുടെ കൃത്യം? നമ്മുടെ ചുററിലും ദരിദ്രഭാരതീയരെ—വിശന്നലയുന്ന ഭാരതീയരെ—ചവുട്ടിതാഴ്ത്തപ്പെട്ട 'ചണ്ഡാല' ഭാരതീയരെ—എല്ലാററിനുംപുറമെ, എങ്കിലും, എല്ലാററിനും മീതെയായി പ്രതിദിനം ശ്രദ്ധാഹീനരായിത്തീരുന്ന, ധർമ്മഹീനരായിത്തീരുന്ന ഭാരതീയരെ നാം കാണുന്നില്ലേ? ഒന്നിനൊന്നധഃപതിച്ച് നശിക്കേണ്ടവരോ ഇവർ? അല്ല; ഒരിക്കലുമല്ല. അവരുടെ ഈ നീചാവസ്ഥയിൽ അഭ്യുന്നതിക്കു വഴിയില്ലാതെ കിടക്കുന്നതിന് നമുക്ക് അനുവദിക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. പ്രാചീനകാലത്ത് വേദമന്ത്രങ്ങൾ പ്രകാശിപ്പിച്ച ആ വൈദികമഹർഷിമാരോളംതന്നെ ശ്രേഷ്ഠതയുള്ള മഹർഷീശ്വരസന്താനങ്ങളാണ് അവരെന്ന ബോധം അവരിൽ ഉദിപ്പിക്കുവാനും അവരെ ഉന്നമിപ്പിക്കുവാനും, നമുക്ക് യാതൊരുപായവും ഇല്ലേ? ശ്രീവിവേകാനന്ദസ്വാമികളുടെ ജീവിതവും ഗ്രന്ഥങ്ങളും പഠിക്കുക. അപ്പോൾ ആ ചോദ്യത്തിന്നുത്തരം ലഭിക്ക മാത്രമല്ല, നിങ്ങളെ നിങ്ങളുടെ സങ്കേതത്തി

ലെത്തിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി സോത്സാഹം പ്രവൎത്തിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വമ്പിച്ച ശക്തിപ്രവാഹം നിങ്ങളിൽക്കൂടി പ്രവൎത്തിക്കുന്നതായി നിങ്ങൾക്ക് അനുഭവപ്പെടുകയും ചെയ്യും.

നാം ഭാരതീയർ; നമ്മുടെ രാജ്യം ധൎമ്മഭൂമി; മാതൃകാരാജാവായ രാമചന്ദ്രന്റേയും, മാതൃകാവനിതാമണിയായ സീതാദേവിയുടേയും, ജന്മഭൂമി—ശങ്കരന്റേയും വിവേകാനന്ദന്റേയും മാതൃഭൂമി; നാം വേദാന്തസന്താനങ്ങൾ—ഇതു നാം ഒരിക്കലും മറക്കരുത്. നമ്മുടെ ജാനപദചരിത്രമാണ് നമ്മുടെ മഹാശക്തി. നമ്മുടെ പൂൎവ്വികന്മാരുടെ വീരകൃത്യങ്ങളാൽ ശോഭിതമായിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. പരമേഷ്ഠിമുതൽ പരമാണുവരെ ഉള്ള സകലത്തിന്റേയും ഐക്യത്തെ പ്രഖ്യാപനംചെയ്യുന്ന സൎവ്വഗ്രാഹകമായ മതം നമ്മുടേതാണ്. ഭാരതീയനും ഭാരതീയനും തമ്മിൽ സാമുദായികനിലയ്ക്കു് കാലാന്തരത്തിൽ എന്തെല്ലാം വ്യത്യാസങ്ങൾ വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നാലും നമ്മിലെല്ലാം ഒരേ രക്തം പ്രവഹിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതു് തീൎച്ചതന്നെ. ഇതു അനുഭവപ്പെടുമ്പോൾ ഓരോ ഭാരതീയനേയും അവന്റെ പുരോഗതിക്കു സഹായിക്കുന്നതിന്നുള്ള വഴി തീൎച്ചയായും നമുക്ക് കാണാറാകും. ഇതു ഒരു വലിയ ത്യാഗം ആവശ്യമുള്ള വേലയാണെന്നു നാം ഓൎക്കണം. എന്നാൽ ആത്മത്യാഗംകൂടാതെ പറയത്തക്ക യാതൊരു വേലയും ചെയ്യാൻ സാധിക്കയില്ല. എല്ലാ മഹാരംഭത്തിന്റേയും ജീവരക്തം ആത്മത്യാഗമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു്, സ്വന്തം സുഖത്തിന്നും രസത്തിന്നും ഉപയുക്തങ്ങളായവയുകളെയെല്ലാം നമുക്ക് ത്യജിക്കാം. ഈശ്വരനേയും ധനത്തേയും ഏകകാലത്ത് ആരാധിക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. അതുകൊണ്ടു് നാം ഈശ്വരഭിന്നമായതിനെയെല്ലാം ത്യജിക്കതന്നെ വേണം. നാം സച്ചിദാനന്ദമാണെന്നും, നിത്യനിൎവ്വികാരബ്രഹ്മമാണെന്നും ഉള്ള അദ്വൈതവേദാന്തതത്വം നമ്മുടെ ഉള്ളിൽ കടക്കട്ടെ. നമ്മുടെ ജീവിതംകൊണ്ടുഅന്യന്മാൎക്ക് ഇതു് ഉപദേശിക്കയും, അവരെ അതിൽ ജീവിപ്പിക്കയുംചെയ്യണം. നാം അവരുടെഭാഷയിൽ സംസാരിക്കയാണെങ്കിൽ, അവരും ഈശ്വരാംശങ്ങളാണെന്നും ഇപ്പോൾ വിചാരിക്കുന്നപോലെ കൃമിതുല്യരല്ലെന്നുംനമുക്ക് അവരിൽപൂൎണ്ണബോധം ഉദിപ്പിക്കാൻ കഴിയും.

ഇതാണ്—ദേവന്മാൎക്കു പററിയ ഈ കൎമ്മമാണ്—നമ്മുടെ പ്രിയപ്പെട്ട സ്വാമിജി നിൎവ്വഹിക്കുന്നതിനു നമ്മേ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്.

അതു കയ്യേല്ക്കുന്നതിന്നു നാം തെയ്യാറുണ്ടോ? നിഷേധിക്കുന്നപക്ഷം, മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെമേൽ ആക്രമം തടുക്കാൻസാധിക്കാത്തവണ്ണം ആപതിക്കുന്ന ആ പുതിയ ജീവനെ ആവഹിക്കുന്നതിന് ആയുധങ്ങളായിതീരാനുള്ള ഭാഗ്യത്തെ നാം നഷ്ടമാക്കുന്നു. * പതിനെട്ടു വർഷംമുമ്പ് ശ്രീവിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ മുഴക്കിയ ആ കാഹളം കേൾക്കുവിൻ. "നിങ്ങൾ ദുർബ്ബലന്മാരാണെന്നു പറയായ്വിൻ! ആത്മാവ് സർവ്വശക്തനാണ്. ശ്രീരാമകൃഷ്ണപാദങ്ങളുടെ പാവനപാംസുസ്പർശംകൊണ്ടു ചൈതന്യപൂർണ്ണരായിത്തീർന്ന ആ ഏതാനും ചില യുവാക്കന്മാരെ നോക്കുക! ഇന്ന് അവർ ഇരുപതുപേർ; നാളെ രണ്ടായിരമാകും. യുവാക്കന്മാരേ! നിങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിന്ന് അതു് ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. ലോകം അതിനെ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. നിങ്ങളുടെ ഉള്ളിലുള്ള ഈശ്വരചൈതന്യം വിളിച്ചെഴുന്നേൽപിക്കിൻ! നിങ്ങൾ തീർച്ചയായും ത്യാഗം സ്വീകരിക്കണം. വലിയവരാകുവിൻ.... ...നന്മയുള്ള സകല ശക്തികളും ഒന്നിച്ചുചേർക്കുവിൻ. ഏതു കൊടിത്തണലിൽ നിങ്ങൾ നടക്കുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കേണ്ട. നിങ്ങളുടെ പതാകാവർണ്ണം പച്ചയോ നീലിച്ചതോ ചുവന്നതോ എന്നു നോക്കേണ്ട. എല്ലാ വർണ്ണവും ഒന്നിച്ചുചേർത്തു പ്രേമത്തിന്റെ ചിഹ്നമായ ശുഭ്രവർണ്ണമുള്ള പതാകയുണ്ടാക്കുക." ഈ കാഹളം കേൾപ്പിൻ! ഭാരതമാതാവിന്റെ യഥാർത്ഥസന്താനങ്ങളിൽ ഓരോരുത്തനും ഈ വിശുദ്ധസംഘത്തിലെ അംഗമായിത്തീരുന്നതിന്നുവേണ്ടി പരിശ്രമിക്കുവിൻ! നമ്മുടെ വിലതീരാത്ത പൂർവ്വസ്വത്തായിരുന്നിട്ടുള്ള ആധ്യാത്മികയുദ്ധക്കളത്തിൽ വീരത്വംകാട്ടുന്നതിന് നമുക്കുള്ള അവസരമാണിതു്. നമ്മുടെ മതത്തെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കാനുള്ള കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. പുനരുജ്ജീവനം! പരിഷ്കരണമല്ല ഇന്നു വേണ്ടതു്. സ്വർണ്ണംകൊണ്ടോ ഇരുമ്പുകൊണ്ടോ എന്തുകൊണ്ടുള്ളതായാലും ആത്മാവിനെ ബന്ധിച്ചിരിക്കുന്ന സകല ശൃംഖലകളേയും പൊട്ടിച്ചു ദൂരെ എറിയുവിൻ. എല്ലാ ബന്ധവും പാപമാണ്, എല്ലാ ദൌർബ്ബല്യവും പാപമാണ്. ഇതല്ലാതെ ലോകത്തിൽ മററു യാതൊരു പാപവുമില്ല. ഈശ്വരനിൽ വിശ്വസിക്കാത്തവൻ പാപിയല്ലെന്നിരിക്കാം. എങ്കിലും തന്റെ ആത്മാവിൽ—തന്നിൽ—തന്നെ വിശ്വസിക്കാത്തവൻ ഏററവും വലിയ പാപിയാണ്. ആധുനികലോകത്തിന്നു വൈദികവിജ്ഞാനത്തെ ഏററവും ഉൽകൃഷ്ടമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന ശ്രീവിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ പറയുന്നതാണിതു്,

* ഇപ്പോൾ മുപ്പത്തിമൂന്നായി. ഈ ലേഖനം പതിനഞ്ചുവർഷംമുമ്പെഴുതിയതാണ്.

വിശദനീലനഭസ്സിൽ അതാ! ഒരു മിന്നുന്ന നക്ഷത്രം തിളങ്ങുന്നു. എത്ര ഭംഗിയോടുകൂടി, എത്ര ശോഭയോടുകൂടി അതു് അതിൻെറ കിരണകന്ദളങ്ങളെ സർവ്വത്ര പ്രസരിപ്പിക്കുന്നു! അതു കാണാൻതന്നെ എത്ര കൌതുകം! അതു ശ്രീവിവേകാനന്ദതാരമാണു്. അതു് അതിൻെറ ദിവ്യസന്ദേശം അതിൻെറ പൂൎണ്ണതേജസ്സോടുകൂടി ലോകമെങ്ങും പ്രചരിക്കുന്നതുവരേയും കൂടുതൽ ഉജ്ജ്വലവും ഭാസുരവുമായിക്കൊണ്ടിരിക്കതന്നെ ചെയ്യും. ആ നക്ഷത്രം നിങ്ങളെ നിങ്ങളുടെ കൃത്യമാൎഗ്ഗങ്ങളിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നു. അതിൻെറ വെളിച്ചത്തെ പിന്തുടരുക. സൎവ്വവും ഈശ്വരങ്കൽ അൎപ്പിച്ചു പ്രവൎത്തിക്കുക! നിഷ്കാമമായി കൎത്തവ്യകൎമ്മം അനുഷ്ഠിക്കുക!

"ഉത്തിഷ്ഠത! ജാഗ്രത! പ്രാപ്യ വരാന്നിബോധത!" ഈ ഒററമന്ത്രം മാത്രമാണു് നിങ്ങളെ സകല ഭൌതികവ്യാകുലതകളിൽനിന്നും രക്ഷിക്കുന്നതു്.

ത്യാഗം നമ്മുടെ ആദൎശവാക്യമായിരിക്കട്ടെ. "ഭഗവാനെ! ആയിരം ജന്മമെടുക്കേണ്ടിവന്നാലും സാരമില്ല. എന്നും മനുഷ്യരുടെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രവൃത്തിചെയ്യുവാൻതക്ക ശുദ്ധമായ സ്വാൎത്ഥമൊഴിഞ്ഞ ഹൃദയം തരേണമെ" എന്നു നമുക്കു ഹൃദയപൂൎവ്വം പ്രാൎത്ഥിക്കാം.

ബ്രഹ്മചാരി പി. കൃഷ്ണൻ നമ്പ്യാതിരി,
ഒററപ്പാലം. എം. എ. (ഓണേഴ്സ്.)

പ്രബുദ്ധഭാരതത്തിൽനിന്നു് തൎജ്ജമചെയ്തതു്.

ഒന്നാമത്തെ മതം.

(കേക)

അസ്തമിക്കുവാൻപോകുമാദിത്യഭഗവാനേ,
നത്താട്ടക്കു് പ്രഭമങ്ങിപ്പോയനിൻ വടിവിതും,
അത്യന്തം തുടുത്ത നിൻ പശ്ചിമപ്പുറപ്പിതു—
മിത്രനാളോളം കണ്ടു ശീലിച്ച മിഴികൾക്കും

ദുസ്സഹതരം ഘോരമക്കാഴ്ച—ധരാചര
നസ്സദാദിത്യൻ—ശ്രദ്ധാനന്ദസന്യാസിശ്രേഷ്ഠൻ,
പെട്ടെന്നങ്ങതിഥിതൻ വെടികളേററു മറി-
പ്പെട്ടുനിഷ്ക്രമമാണപ്രാണനായ് നിരോജസ്സായ്;
ഗീതതൻ നാടിൻേറതാം ഗാത്രരക്തൌഘമൊലി-
ച്ചാതങ്കതല്പത്തിന്മേൽ കിടന്ന കിടപ്പയ്യോ!
ഇന്നസ്തംഗമിച്ചാലും നാളെരാവിലെവീണ്ടും
വന്നുദിച്ചീടുമല്ലോ ദേവ, നിന്തിരുവടി;
അ മഹാതേജസ്വിയോ മറഞ്ഞാനെന്നെന്നേയ്ക്കും—
ഹാ, മറെറന്തി,രുളിനാലാവൃതമായാര്യാവർത്തം!

വാർദ്ധകമവിടെയ്ക്കു വന്ദ്യത വർദ്ധിപ്പിയ്ക്ക-
മാത്രമേചെയ്തിട്ടുള്ളു: മെയ്ക്കല്ലേ യുവപ്രായം;
ചിത്തമോ ശിശുവിൻേറതെന്നപോലതിസ്വച്ഛം—
ധ്വസ്തമായൊരുകണ്മഷമിരിമ്പാലൊട്ടുക്കൊപ്പം!
കാൽമുട്ടുവരെ ഞാന്ന തൃക്കൈകൾനിശമാ-
ക്രാമജിത്തധന്യർക്കു പിടിവള്ളികളാക്കി;
വലിയ തിരുമാറോ, വാത്സല്യപ്രകർഷത്താ-
ലെളിയ ജനങ്ങൾക്കു തലചായ്ക്കാനായ് നൽകീ.
എങ്ങുണ്ടു ദീനാക്രന്ദമങ്ങുണ്ടാമഹാത്മാവിൻ
മംഗളകരങ്ങളാം വാങ്മനശ്ശരീരങ്ങൾ.
ദാരിദ്ര്യവ്യഥകൊണ്ടോ രോഗപീഡകൾകൊണ്ടോ
പാരതന്ത്ര്യത്തിൽത്താഴ്ത്തപ്പെട്ടതുകൊണ്ടോ മർത്ത്യൻ
ഏതു ഭാഷയിൽ വിലപിയ്ക്കിലു,മദ്ദേഹത്താൽ
ജ്ഞാതമാമതു ജഗദീശനാലെന്നവിധം;
അറിഞ്ഞാലപ്പോൾ പരിഹൃതവുമായിത്തീരും—
കരുണേ, കൈത്തൊഴുന്നേയ്ക്കിനീ നിന്നെത്തന്നെ!
മുക്കാലുമനാചാരരുദ്ധരാം നിന്മക്കൾക്കു
സൽഗ്ഗതിപടന്താനേ തുറന്നുകിട്ടുംവണ്ണം,
സന്നിധിചെയ്തീലയോ സദയം ദൂരാൽവന്നാ-
പ്പൊന്നുതൃക്കഴലിണനിങ്കലും മലനാടേ!
നീയുമൊരുപകാരി യെൻനാട്ടിന്നായിത്തമേ!
നീമൂലമല്ലോഭാഗ്യമീ'ഭ്രാന്തശാല'യ്ക്കുണ്ടായ്

അഗ്ര്യരാമിരുവർതൻ ചേവടി നെഞ്ചിൽച്ചേർപ്പാ-
ന,ഗ്ഗുരുവരൻെറയും ശ്രീഗാന്ധിദേവൻെറയും!
സ്നേഹിപ്പൂ മനുഷ്യനെയമ്മഹാൻ; മനുഷ്യനോ
ദ്രോഹിപ്പൂ ദൃഢസമദൃഷ്ടിയാമദ്ദേഹത്തെ;
വ്യാമോഹച്ചെകുത്താനേ! തോക്കിൻവായ് ചിളത്തി നീ
പ്രേമത്തിൻ മുഖത്തേയ്ക്കു തുപ്പുന്നു പലപ്പോഴും!

താരകങ്ങളേ! രണ്ടായിരമാണ്ടിനു മുമ്പി-
പ്പാരിൽകണ്ടതു നിങ്ങൾ വിസ്മരിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ:
കൃസ്തുദേവനെപ്പോലിയായ്യധർമ്മാചാര്യനു-
മത്രയ്ക്കു താൻ സ്നേഹിച്ച മാനുഷലോകത്തിനായ്
ശുദ്ധമാം നിജജീവരക്തവുമർപ്പിച്ചിതാ
നിത്യനിർവാണസ്ഥാനത്തിങ്കലേയ്ക്കെഴുന്നെള്ളി;
സ്വാമിജി ജനിച്ചതും സാധുവായിജ്ജീവിച്ചതു-
മീമട്ടിൽ മരിച്ചതുമൊക്കെയും പരക്കായ്ത്താൻ!

'കാഫർ' തന്നുയിർക്കാററാൽ സ്വർഗ്ഗത്തിൽപ്പറന്നെ-
[ത്താൻ
കാംക്ഷിച്ച സഹജൻെറ യന്ധതയോക്കുംതോറും
ലജ്ജിപ്പൂ മുസൽമാന്മാരഴലിന്നടിത്തട്ടിൽ
മജ്ജിപ്പൂ; മതഭ്രാന്തേ, നീയൊരു മദ്യോന്മാദം!
യേശു,വീശ്വര,നള്ളാവി,ത്യാദിവിളിയെല്ലാ-
മേശുവതൊരുവൻെറ ശ്രുതിച്ചെവികളിലത്രേ;
ആയേകനനേകത്വമില്ലാത്തകാലത്തോള-
മാന്തരാത്മത്തിൽന്മ്ലിനിപ്പുണ്ടാമോ മതങ്ങൾക്കും!
ബൈബിളിലുപനിഷത്സൂക്തികൾ വായിപ്പൂ നാം;
ബൈബിൾ വായിപ്പൂ നിബിഡപ്രോക്തമാം വേദത്തിൽനാം;
ഭേദമൊക്കയും മിഥ്യാബോധത്തിൻ പണിത്തരം;
സോദരന്മാരേ! വൃഥാതങ്ങളിലകലാഥ്തിൻ.
ആദിയിലിന്ത്യക്കാർ നാം, മുസൽമാൻ—ഹിന്ദു—ക്രൈസ്ത-
വാദികളാകുന്നതു രണ്ടാമതായ്ക്കൊള്ളട്ടേ;
ദൈവതവർജ്ജിതർ നമ്മളൊരൊററസ്സമുദായം;
മാതൃസേവനം നമുക്കൊന്നാമത്തേതാം മതം.

വന്നേരി വള്ളത്തോൾ.

കവിതയും ഭാവനയും.

കവിതയ്ക്കു് പല ഭാഷകളിലും പല നിർവ്വചനങ്ങളുമുണ്ടെങ്കിലും സർവ്വാത്മനാ പൂർണ്ണമായും, സർവ്വസമ്മതമായുമുള്ള ഒരു കാവ്യലക്ഷണം കണ്ടുകിട്ടുമോ എന്നു സംശയമാണു്. നാം കാണുന്ന കവിതാവിവരണങ്ങളിൽ അധികഭാഗവും നിരൂപകന്മാരാൽ നിർമ്മിതവും, ബാക്കിയുള്ളതു് കവികളാൽത്തന്നെ കൃതവുമാകുന്നു. ഒരു വിമർശകൻെറ കാവ്യനിർവ്വചനമാണെങ്കിൽ അതു് അപഗ്രഥനരീതിയിൽ കാവ്യാംശങ്ങളെ വിവരിക്കുന്നതും, അതിനാൽ സാധാരണന്മാർക്കു സുഗ്രഹമല്ലാതെയുള്ളതുമായിരിക്കും. ഒരു കവിയുടെ കവിതാ വിവരണമാണെങ്കിൽ അതു് കവിതാരചനയ്ക്കുപയുക്തങ്ങളായ കവി ധർമ്മങ്ങളേ ക്രോഡീകരിക്കുന്നതും, അതിനാൽ കവി ഹൃദയത്തേ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതുമായിരിക്കുമെന്നു് തീർച്ചയാണു്. നിരൂപണകർത്താവു് കവിതയേയും, കവനകർത്താവു് തൻെറ ആത്മാവിനേയും അവലോകനം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടാണു് അവർ രണ്ടുപേരുടേയും കാവ്യനിർവ്വചനങ്ങളിങ്ങിനേ രണ്ടുവഴിക്കു തിരിയുന്നതു്.

കവിത വികാരമയമായിരിക്കുന്നതാണു് എന്ന സംഗതിയേ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പാശ്ചാത്യരും പൌരസ്ത്യരുമായ കവികളും കാവ്യവിമർശകന്മാരും, ഏറക്കുറേ ഏകാഭിപ്രായക്കാരായിട്ടാണു് കാണപ്പെടുന്നതു് ശക്തിയോടുകൂടി ഉദിക്കുന്ന മനോവികാരങ്ങളുടെ നിരർഗ്ഗളമായ ബഹിർഗ്ഗളനമാണു് കവിത എന്നു് വേർഡ്സ്വർത്തും, 'ഉൽകൃഷ്ടമായ ഹൃദയത്തിൽ ഉൽകൃഷ്ടമായ സന്ദർഭത്തിൽ ഉളവാകുന്ന ഉൽകൃഷ്ടമായ മനോഭാവമാണു് കവിതയായിത്തീരുന്നതെന്നു് ഷെല്ലിയും പറയുന്നു. കവിതയേപ്പററി, കലെഹണ്ടു് എന്ന മഹാൻ- സത്യത്തേയും സൌന്ദര്യത്തേയും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനായുള്ള വികാരത്തിൻെറ ബഹിഃസ്ഫുരണമാണതെന്നു് അഭിപ്രായപ്പെടുമ്പോൾ, ഹാസ്ലിററു് എന്ന വിദ്വാൻ അതു് 'ഭാവത്തിൻേറയും ഭാവനയുടേയും ഭാഷ'യാണെന്നു് സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. "നിഷാദവിദ്ധാണ്ഡജദർശനോത്ഥഃ ശ്ലോകത്വമാപദ്യതയസ്യശോകഃ" എന്നു് മഹാകവി കാളിദാസനും, "ക്രൌഞ്ചദ്വന്ദ്വവിയോഗോത്ഥഃ ശോകഃ ശ്ലോകത്വമാഗതഃ" എന്നു് ആനന്ദവർദ്ധനാചാര്യരും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതും കവിതയുടെ വികാരമയത്വത്തേത്തന്നെയാണു് ലക്ഷീകരിക്കുന്നതു്. സംസ്കൃതസാഹിത്യശാസ്ത്രകാരന്മാരുടെ 'വാക്യം' രസാത്മകം 'കാവ്യം' എന്നാദിയായ കാവ്യനിർവ്വചനങ്ങളും, രസസ്വാദവാദവും ഇതിനേത്തന്നേ ഉപോൽബലപ്പെടുത്തുന്നു. വിശാലചിത്തന്മാരായ കവികൾക്കു് പ്രകൃതിയിൽനിന്നും ജീവിതത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന അനുഭവങ്ങൾ അവരിൽ ശക്തിമത്തുക്കളായ മനോവികാരങ്ങളേ ജനിപ്പിക്കുമ്പോൾ, അതുകൾ അവരുടെ അന്തർഭാഗത്തൊതുങ്ങാ

ത്തേ വാക്യരൂപത്തിൽ പുറത്തേയ്ക്കു പുറപ്പെടുമ്പോഴാണ് കവിത ഉണ്ടാകുന്നതു്. കവിതയുടെ ജീവൻ കവിയുടെ മനോഭാവം അല്ലെങ്കിൽ വിഭാവാദിവ്യഞ്ജിതമായ രസമാണെന്നു് പറയുന്നതിന്റെ താല്പര്യം ഇതല്ലാതെ മററൊന്നുമല്ല. കവി തന്റെ തൂലികയേ സ്വന്തം ജീവിതരക്തത്തിൽ മുക്കി എഴുതുന്നതാണ് കവിത എന്നാണെങ്കിൽ അതു വികാരമയമായിരിക്കാതേ തരമില്ല എന്നു തീച്ചയാണ്. പരിതഃസ്ഥിതികൾ ഉണർത്തിവിടുന്ന ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ വികാരങ്ങൾ അവയുടെ ഉൽബോധനോപാധികൾക്ക് അനുരൂപങ്ങളായ വിചാരങ്ങളേ ഉളവാക്കുകയും, ആ വിചാരങ്ങൾക്ക് സുന്ദരങ്ങളായ രൂപങ്ങളേ നൽകുവാനുതകുന്ന ഭാവനാശക്തിയേ ചെന്നു സ്പർശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങിനേ വിചാരങ്ങളോടുകൂടിച്ചേന്നു് ഭാവനാശക്തിയുടെ ലാളനമേൽക്കുന്ന അവസരത്തിലാണ് ആ വികാരങ്ങൾ സംഗീതമയമായ ഭാഷയിൽ സംക്രമിച്ചു് കവിതയായിത്തീരുന്നതു്. "ഏതൊരു കവിതയിലാണോ വിചാരസംവലിതമായ വികാരം അല്ലെങ്കിൽ ഭാവനാശ്ലിഷ്ടമായ ഭാവം സ്പഷ്ടതയോടുകൂടി സ്പുരിക്കാതേയിരിക്കുന്നതു്, ആ കവിത ഒരു യഥാത്ഥകവിതയാണെന്നു് പറയുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. നീരസമായ കാവ്യം നിർജ്ജീവമായ ശരീരംപോലെ ഹേയമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു പറയുന്ന ആലങ്കാരികന്മാരുടെ ആശയവും ഇതുതന്നേയാണ്.

കവി ഹൃദയത്തിൽ ഉത്ഥാനംചെയ്യുന്ന എല്ലാവികാരങ്ങളും, എല്ലാസമയങ്ങളിലും കവിതയ്ക്കു് കാരണങ്ങളായിത്തീരുന്നതല്ല. പ്രകൃതിയിൽ നിന്നോ മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ നിന്നോ കവികൾക്കുണ്ടാകുന്ന അനുഭവങ്ങൾ എത്രതന്നേ ഗരീയസ്സുകളായിരുന്നാലും ആ അനുഭവങ്ങൾ ഉളവാക്കുന്ന ഭാവ(വികാര)ങ്ങൾ എത്രതന്നേ ഊൎജ്ജസ്വലങ്ങളായിരുന്നാലും, അതുകൾ സാധാരണജനങ്ങളുടെ തോതിൽനിന്നു കവിഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ വിചാരങ്ങ(ആശയങ്ങ)ളേ കവി ഹൃദയത്തിൽ ഉദിപ്പിക്കാത്തപക്ഷം യഥാത്ഥ കവിതയുടെ രൂപത്തിൽ ആവിർഭവിക്കുന്നതല്ല. വസ്തുക്കളേ വിശാലമായ സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടികൊണ്ടു് വീക്ഷിച്ചു്, അവയിൽ അന്തർല്ലീനങ്ങളായിരിക്കുന്ന സൂക്ഷ്മഭാവങ്ങളേ ഗ്രഹിച്ചു്, അനുസന്ധാനംകൊണ്ടു സാത്മ്യപ്പെടുത്തിയാൽ മാത്രമേ കവിക്കവയേ രമണീയമായും വിശ്വജനീനമായുമുള്ള വിധത്തിൽ വൎണ്ണിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. പ്രകൃതിയിലുള്ള വസ്തുക്കളേയും, പ്രപഞ്ചത്തിലുണ്ടാകുന്ന സംഭവങ്ങളേയും, സാധാരണന്മാൎക്കു സാധിക്കാത്ത ഒരു നിലയിൽ ദശിക്കുവാനും, അവയിൽ ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന സൂക്ഷ്മതത്വങ്ങളേ കണ്ടുപിടിക്കുവാനും ഇടയാക്കിത്തീക്കുന്ന അസാധാരണമായ ഒരു ശക്തിവിശേഷം യഥാത്ഥകവികൾക്കെല്ലാം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്, ആ അസാധാരണദശനശക്തി എപ്പോൾ പ്രബുദ്ധമായിത്തീന്നു പ്രതി

ഭാസിക്കുന്നുവോ അപ്പോൾ അവർ കാണുന്നതെല്ലാം നവനവങ്ങളായും, വിശേഷാൎത്ഥഗർഭങ്ങളായും അവൎക്കുതോന്നുന്നതായിരിക്കും. ആ നിലയിൽ അവർ വൎണ്ണിക്കുന്നതെല്ലാം യഥാൎത്ഥകവിതയായിരിക്കും; അതാണ് കവിതകളുടെ ജീവിതവിമൎശം; അതാണു് കവികളുടെ ലോകവ്യാഖ്യാനം; അതാണു് കവികൾ സൃഷ്ടിക്കുന്ന സുന്ദരലോകം!

ഇപ്പറഞ്ഞ അസാധാരണദൎശനശക്തിയാകുന്ന ദിവ്യപക്ഷവും വിടൎത്തിക്കൊണ്ടു് കവിയുടെ ആത്മാവു് നിത്യഭാസുരമായ നക്ഷത്രമണ്ഡലത്തിലും, ഉജ്ജ്വലകാന്തി ചിന്നുന്ന ഉദയാദ്രശൃംഗത്തിലും, അനന്തശോഭാശബളമായ അസ്തമയ പൎവ്വതസാനുവിലും സ്വതന്ത്രമായി പാടിപ്പറന്നുനടക്കുന്നു. തീവ്രമായ ജീവിതമത്സരത്തിലെ ബഹുലമായ ബഹളത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ദുസ്സഹമായ അപസ്വരത്തിന്നിടയിലും മധുരമായ കവിയുടെ ആ ആത്മസംഗീതം എല്ലാററിനും ഉപരി ഉയൎന്നു നില്ക്കുന്നു. കവിയുടെ ആ ആത്മസംഗീതത്തിൽക്കൂടെയാണു് നാം നമുക്കു നേരിട്ടു കേൾക്കുവാൻ കഴിയാത്ത നാദബ്രഹ്മസംഗീതംകേട്ടു് രസിക്കുന്നതു്.

നമ്മുടെ നഗ്നദൃഷ്ടികൾക്കു ഗോചരമായിത്തീരാത്ത സൌന്ദൎയ്യവും ഗാംഭീൎയ്യവും പ്രകൃതിക്കുള്ള പ്രതിഭാസങ്ങളിൽ നമുക്കു കാണിച്ചുതരുന്ന കവിയുടെ മേല്പ്പറഞ്ഞ ശക്തിവിശേഷത്തെ ഭാവനാശക്തി എന്നുപറയുന്നു. ഈ ഭാവനാശക്തിയിൽ ചെന്നു പ്രതിഫലിച്ചാൽ മാത്രമേ വികാരോത്ഥാപിതങ്ങളായ കവിയുടെ വിചാരങ്ങൾ രമണീയമായ രൂപത്തെ പ്രാപിച്ചു്, കവിതാസ്വരൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയുള്ളു എന്നു മുമ്പു് സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ശുക്തിയിൽ പതിക്കുന്ന നവാംബുബിന്ദുക്കൾ മനോഹരങ്ങളായ മുക്താമണികളായിപ്പരിണമിക്കുന്നതുപോലെയും, വേണുവിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന കേവലശബ്ദം മോഹനമായ സംഗീതനാദമായിത്തീരുന്നതുപോലെയും, ഭാവനാശക്തിയിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്ന കവിയുടെ വിചാരങ്ങൾ കമനീയമായ കവിതയായിച്ചമയുന്നു എന്നാണു് ഒരു മഹാൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. കവിതയ്ക്കും ഭാവനാശക്തിക്കും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ സ്വഭാവം നല്ലപോലെ മനസ്സിലാവേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഭാവനാശക്തിയേപ്പററി സൂക്ഷ്മമായി വിചിന്തനം ചെയ്യുന്നതു് അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്. അതിനാൽ നമുക്കിവിടേ ഭാവനാശക്തിയേപ്പററിത്തന്നെ അല്പം ആലോചിച്ചുനോക്കാം.

ഭാവന എന്ന പദം പല അൎത്ഥത്തിലും ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന ഒന്നാണു് നിത്യവ്യവഹാരങ്ങളിൽ വെറും വിചാരം എന്ന

അൎത്ഥത്തിൽ ചിലപ്പോൾ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന ഈ പദം അന്തഃകരണശാസ്ത്രത്തിൽ വേറൊരുവിധം അൎത്ഥത്തിലാണ് പ്രയുക്തമായിക്കാണുന്നതു്. ഒരിക്കൽ പ്രത്യക്ഷവിഷയങ്ങളായിത്തീൎന്ന വസ്തുക്കളുടെ പ്രതിമകളെ പിന്നെയൊരിക്കൽ മനോദൃഷ്ടിക്കുമുന്നിൽ കൊണ്ടുവന്നുനിൎത്തുന്ന ഒരുതരം അന്തഃകരണശക്തിയെ മനഃശ്ശാസ്ത്രതത്വജ്ഞന്മാർ ഭാവന എന്നു പറയുന്നു. നേത്രാദികളായ ബാഹ്യേന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു ഗോചരങ്ങളായിത്തീരുന്ന വസ്തുക്കൾ ബോധേന്ദ്രിയമായ അന്തഃകരണത്തിൽ ഛായാരൂപേണ പതിയുന്നതിനു ഹേതുഭൂതമായിട്ടുള്ള ഒരു ശക്തിവിശേഷം ആ അന്തഃകരണത്തിൽ വ്യാപരിക്കുന്നുണ്ടു്. അന്തഃകരണത്തിന്റെ ഛായാഗ്രഹണശക്തി എന്നു പറയാവുന്ന ഈ ശക്തിവിശേഷത്തിന്റെ വ്യാപാരംമൂലമായിട്ടാണ് ബുദ്ധി ബാഹ്യവസ്തുക്കളേക്കുറിച്ചു് ഓരോ ആശയ (വിചാര) ങ്ങളേ രൂപവൽക്കരിക്കുവാൻ ശക്തമായിത്തീരുന്നതു്. ബുദ്ധിക്കു ജ്ഞാനത്തിനുവേണ്ട ഓരോ വിഷയങ്ങളേനൽകി, അതിനോടു സഹകരിക്കുന്ന മേൽപ്പറഞ്ഞ അന്തഃകരണശക്തിയേ മനശ്ശാസ്ത്രപ്രകാരം ഭാവന എന്നു പറയാം. അനുഭവജന്യവും സ്മൃതിഹേതുവുമായ സംസ്കാരവിശേഷമാണു് ഭാവന എന്നു സംസ്കൃതതൎക്കശാസ്ത്രം സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒരു വസ്തുവിനേപ്പററി, പ്രത്യക്ഷം അനുമാനം മുതലായവയാലുണ്ടാകുന്ന അനുഭവത്തിന്റെ സാരാംശം സംസ്കാരരൂപേണ ആത്മാവിൽ ഊറിയുറച്ചുനില്ക്കുന്നതും, അതിനേ ഉൽബോധനംചെയ്യുന്നതിനു പററിയ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഉപാധി ലഭിക്കുമ്പോൾ അതു് ഉൽബുദ്ധമായിത്തീൎന്നു്, മുമ്പനുഭവിച്ച ആ വസ്തുവിന്റെ പുനൎജ്ഞാനരൂപമായ സ്മരണത്തേ ഉണ്ടാക്കുന്നതുമാണു്. സ്മരണഹേതുവായ ആത്മാവിന്റെ ആ ഗുണവിശേഷത്തേയാണു് നൈയായികന്മാർ ഭാവന എന്നു പറയുന്നതു്.

ഇപ്പറഞ്ഞ രണ്ടുതരം ഭാവനയിൽനിന്നും അല്പം വിഭിന്നമായ ഒന്നാണ് സാഹിത്യലോകത്തിൽ സുപ്രസിദ്ധമായിട്ടുള്ള ഭാവന. സാഹിത്യത്തിൽത്തന്നെയും, സാങ്കേതികമായ ഒരു പ്രത്യേകാൎത്ഥത്തിൽ മാത്രമല്ല ഈ പദം ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടുകാണുന്നുള്ളു. കവികൾ ലോകത്തേ അവലോകനംചെയ്യുന്നതും, ലോകം അവരുടെ ദൃഷ്ടികൾക്കു ഗോചരീഭവിക്കുന്നതും ഒരേപ്രകാരത്തിലല്ലാത്തതിനാൽ അവരുടെ ഭാവനാശക്തി വ്യാപരിക്കുന്നതും, അവർ ലോകത്തേ വൎണ്ണിക്കുന്നതും ഒരേപ്രകാരത്തിലല്ലാ ഇരിക്കുന്നതു്. ഓരോ കാലത്തും ഓരോ ദേശത്തും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള മഹാന്മാരായ കവികളുടെ കവനങ്ങളിൽ ഭാവനാശക്തിയുടെ വ്യാപാരം ഓരോപ്രകാരത്തിൽ കാണുന്നതിനനുസരിച്ചു്, പല കാവ്യനിരൂപകന്മാരും അതിന്നു് പലപ്രകാരത്തിലുമുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ

സഞ്ചിതാത്ഥങ്ങളായിസ്സന്തതംനിന്മേനിമേൽ
സഞ്ചരിപ്പൂവഞ്ചികൾ സഹസ്രസംഖ്യാകങ്ങൾ;
പോതപ്രായങ്ങളാമാനൌകകൾഭവതിതൻ
പോതതല്ലജങ്ങളോ സാഗരസധർമ്മിണി?
ആവാ,മല്ലെന്നാലെന്തിന്നവതന്നരക്കെട്ടിൽ
ത്തുവിന്ദ്രപ്പുളകങ്കണിക്കിങ്ങിണിനീബന്ധിപ്പൂ!

(ഉള്ളൂർ) ("പെരിയാററിനോട്")

ഈ കവിതയിൽ, കവി, പെരിയാററിനെ മാതാവായി വിഭാവനംചെയ്യുന്നതിന്നനുഗുണമായി, കവിക്ക്, ആററിൽക്കൂടെ പോകുന്ന വഞ്ചികൾ മാതൃവക്ഷസ്സിൽ വിഹരിക്കുന്ന കുട്ടികളായും, വഞ്ചികളുടെ പാശ്വങ്ങളിൽപ്പൊന്തിയ നീർക്കുമിളകൾ മാതാവ് ശിശുക്കളെ അണിയിച്ച പളുങ്കണിക്കിങ്ങിണികളായും തോന്നുന്നത് ഈ ഭാവനാശക്തിയുടെ വ്യാപാരംകൊണ്ടാകുന്നു. ഭാവനാശക്തിയുടെ ഏവംവിധമായ വ്യാപാരത്തിന്റെ വിവിധരൂപങ്ങളെ കാണിക്കുന്ന ഏതാനും ചില ഉദാഹരണങ്ങൾകൂടി ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചു കാണിക്കാം.

I "ചിത്രമെന്തിത്രവേഗം മായ്ക്കുവാൻ?നിദ്രേ,മമ
പുത്രന്റെഗാത്രമൊന്നുകൂടി നീ വരച്ചാലും"
ധരയാം മാതാവിന്റെ ധന്യമാം വക്ഷസ്സിങ്കൽ
ഗിരിപോതങ്ങളുറങ്ങീടുന്നു വീതാസ്വാസ്ഥ്യം.
കൌതുകത്തോടാട്ടുന്നമുല്ല, ചില്ലയിലാത്മ-
ജാതകോരകത്തിനെയെട്ടുത്തുതാലോലിയ്ക്കേ,
സ്വാവലംബമാം തരുവരന്റനേരേനീട്ടി—
മേവുന്നു തളിർച്ചുണ്ടാലതിനേച്ചുംബിപ്പിക്കാൻ
നീലനിമ്മലനിരധിയാംകണ്ണാടിയിൽ
ശ്രീലമാംനിജാനനംസാനന്ദംനോക്കിനോക്കി,
യാമിനീകുമാരനാമോമനത്തങ്കത്തിങ്കൾ
വ്യോമവെൺമേടപ്പുറം തറയിലിരിക്കുന്നു.
മേഘത്തിൻവിടവുകളായ ജാലകംതോറും
മേദുരശ്രീമാന്മാരാം താരകപ്പൊൻപൈതങ്ങൾ
ഒളിച്ചുകളിയ്ക്കുന്നു രാത്രിയേരസിപ്പിപ്പാൻ
തെളിപ്പാലൊളിസ്മിതം തൂകുന്നുകൂടക്കൂ*ടേ

(ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്) (സാഹിത്യകൌതുകം)

* പുത്രമരണശോകത്താൽ പീഡിതയായി. സങ്കല്പദൃഷ്ടിക്കു മുന്നിൽ പുത്രനെ ദശിക്കുന്ന മാതാവിന്റെ കരുണമയമായ മനഃസ്ഥിതിക്കനുരൂപമായി ഇതിൽ പ്രകൃതിയെ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു.

II മാഞ്ഞല്ലോവിജനമേ! മൽപ്രാണേശ്വരി, വീണ്ടും
മാററണേകനിഞ്ഞൊന്നാമുഗ്ദ്ധതൻ മൂടുപടം!
എത്രനേരമായ് കാണിക്കുന്നു ഞാൻ! എഴുതിക്ക-
കെൻ കണ്ണിലൊന്നുകൂടിയദ്ദിവ്യസുഖാഞ്ജനം!!"
വന്നീടുംനിലാച്ചിരിയടക്കിക്കൊണ്ടുമെല്ലേ
പിന്നിൽച്ചെന്നൊത്തിനോക്കുംനിശയേക്കണ്ടിട്ടാവാം,
വ്യോമമാംഫലകത്തിലേതാനുംവരച്ചോര-
ക്കാമുകരൂപംമാച്ചുപാഞ്ഞൊളിച്ചിതുസന്ധ്യ!
വെൺമുകിൽമാലയ്ക്കുള്ളിൽ നിഭൃതംനിശീഥിനി
വെച്ചയച്ചോരത്താരാലിപിയാംപ്രേമലേഖം
അഞ്ജസാകണ്ടുവായിച്ചാലോചിച്ചാലോചിച്ചു
പുഞ്ചിരിക്കൊൾവൂ ചന്ദ്രനാഹ്ലാദാൽചുററുംനോക്കി.
സാനന്ദമതുകിളുക്കുന്നതേനോക്കിനോക്കി
വാണിരുന്നോരുതേന്മാവിൻെറ തൈത്തടവെന്യേ
ചുംബനംചെയ്വുതളിർച്ചുണ്ടുകൾകൊണ്ടുബാഢം
തൻമെയ്യിൽച്ചാഞ്ഞുറങ്ങുമോമനലതികയേ! *

(പ്രേമരോമന്ഥം)

III നീളുംനിഴൽപ്പാടിനുമാററിമാററി
ക്രമത്തിലോരോന്നടയാളമാക്കി,
ക്രൂക്കങ്ങുകേട്ടാലടിനോക്കുവാനാ-
യിത്തന്തമാവുംചെവിയോർത്തുനിൽപ്പൂ! +

(കല്ലന്മാരുതൊടി രാമുണ്ണിമേനോൻ) (“ഈററില്ലത്തിലെ മൈതാനം”)

IV വല്ലീമതല്ലീനിരചെന്തളിർപ്പ-
ട്ടൊളിപ്രസൂനച്ചെറുകപ്പിലാക്കി
മനുഷ്യഭീയാലുയരേപ്പുറക്കും
പക്ഷിക്കുമാധ്വീരസമേകിടുന്നു ×

(കെ. കെ. രാജാ) “പരോപകാരം”

* ഈ കവിതയിൽ, പ്രിയാവിരഹവിധുരനായ നായകൻ, പ്രണയപരവശനായി പ്രിയതമയെ സ്മരിച്ചുംകൊണ്ടു പുലമ്പുന്നതിന്നനുസരണമായി പ്രകൃതിയുടെ പ്രേമചേഷ്ടയെ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു.

+ പിച്ചതെണ്ടിനടക്കുന്ന സാധുസ്ത്രീ, വഴിപ്പറമ്പിൽക്കിടന്നു പ്രസവിക്കുന്നതായി വർണ്ണിക്കുന്നപ്രകരണത്തിലുള്ള ഈ പദ്യത്തിൽ, അതിനു യോജിച്ചമട്ടിൽ, മുതുമാവു് പ്രസവസമയത്തു് അടിയളന്നു ദൂരംനോക്കുന്നതായി കാണിച്ചിരിക്കുന്നു.

× പരോപകാരത്തെപ്പററി മനനംചെയ്യുന്ന കവിക്കു്, ചെറുവള്ളികൾ പോലും പരോപകാരബുദ്ധിയാൽ പുഷ്പചഷകത്തിൽ പൂന്തേൻ പകൎന്നു്, പക്ഷികൾക്കു കൊടുക്കുന്നതായി തോന്നുന്നു,

'പ്രജ്ഞാനവനവോല്ലേഖശാലിനീ പ്രതിഭാമതാ' എന്നിങ്ങിനെ ഭാമഹാചാൎയ്യൻ പറയുന്നമാതിരി, വൎണ്ണ്യവസ്തുക്കളെ നവനവത്വേന ദൎശിക്കുകയും അവയ്ക്കു് നവനവങ്ങളായ രൂപങ്ങൾ കല്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കവിശക്തിയും പ്രതിഭ അല്ലെങ്കിൽ ഭാവന എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. പ്രതിഭാപരനാമധേയമായ ഈ ഭാവനാശക്തിയാൽ അനുഗൃഹീതമാരായിട്ടുള്ള സാഹിത്യകാരന്മാർ ക്രാന്തദൎശികളായ തത്വജ്ഞാനികളെപ്പോലെ വിവിധാകാരമായ വിശ്വപ്രകൃതിയുടെ നാനാത്വത്തിലുള്ള ഏകത്വത്തേയും, അതിനു ഹേതുഭൂതങ്ങളായ സാദൃശ്യം സഹഭാവം, പൌൎവ്വാപൎയ്യം (കാൎയ്യകാരണഭാവം) തുടങ്ങിയ വസ്തുസംബന്ധങ്ങളേയും കണ്ടുപിടിക്കുന്നു: സാധാരണന്മാൎക്കു സാധിക്കാത്ത വിധത്തിൽ, അവർ ആ സാദൃശ്യാദിസംബന്ധങ്ങൾകൊണ്ടു് വൎണ്ണ്യങ്ങളായ വസ്തുക്കളേയും സംഭവങ്ങളേയും തമ്മിൽ സന്ധിപ്പിച്ചു്, ഒന്നുകൊണ്ടു് മറ്റൊന്നിന്റെ സ്വഭാവത്തേ സ്പഷ്ടീകരിച്ചു കാണിക്കുന്നു. സാധാരണന്മാരുടെ വിചാരഗതിക്കും, പ്രതിഭാനവന്മാരായ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ വിചാരഗതിക്കും തമ്മിൽ എത്രയോ വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നും, ഒന്നു നമുക്കു് ഊഹഗോചരവും, മറേറതു് കേവലം അപരിച്ഛേദ്യവുമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും ഒരു ഉദാഹരണംകൊണ്ടിവിടെ വെളിപ്പെടുത്താം. ഉദിച്ചുയരുന്ന ചന്ദ്രനേയോ, നക്ഷത്രരാജിനിറഞ്ഞ നഭോമണ്ഡലത്തേയോ വിടൎന്നുനിൽക്കുന്ന പുഷ്പത്തേയോ ദൎശിക്കുമ്പോൾ സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ച ഒരു സാധാരണമനുഷ്യനോ, ഒരു ജ്യോതിൎഗ്ഗണിതശാസ്ത്രജ്ഞനോ, ഒരു പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞനോ ഉണ്ടാവുന്ന വിചാരങ്ങളും ആശയങ്ങളും എന്തായിരിക്കുമെന്നു ഏറെക്കുറെ നമുക്കു് ഊഹിച്ചറിയുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണു്. എന്നാൽ ഭാവനാശാലിയായ സാഹിത്യകാരനു് അവയെ കാണുമ്പോൾ എന്തെല്ലാം വിചാരങ്ങളും ഉല്ലേഖങ്ങളുമാണു് തോന്നുക എന്നു നമുക്കു് നിൎണ്ണയിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ല. സാഹിത്യകാരന്റെ ദൃഷ്ടിക്കു് ഉദിച്ചുയരുന്ന വെൺതിങ്കൾ, 'പൂൎവ്വാശയാംകമനിതൻതിലക'മായും നക്ഷത്രശോഭിതമായ നഭോവീഥി നവരത്നഖചിതമായ നീലമേലാപ്പായും, വിടൎന്നുവിലസുന്ന പുഷ്പം പ്രഭാതലക്ഷ്മിയുടെ മൃദുലപാടലഗണ്ഡമായും മററും തോന്നി എന്നുവരാം; നമുക്കു് കേവലം വസ്തുക്കൾ എന്ന നിലയിൽ അന്യോന്യം ഭിന്നങ്ങളായും സംബന്ധരഹിതങ്ങളായും തോന്നുന്ന വസ്തുക്കൾതന്നെ, നിരീക്ഷണനിപുണന്മാരായ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാൎക്കും കവികൾക്കും സൎവ്വാനുഗതങ്ങളായ ചില സാധാരണധൎമ്മങ്ങളാൽ തമ്മിൽ അഭിന്നങ്ങളായും അഭിസംബന്ധങ്ങളായും തോന്നുന്നതായിരിക്കും. പക്ഷെ, ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാൎക്കും കവികൾക്കും തമ്മിൽ ഇവിടെ വലിയ ഒരു വ്യത്യാസമുണ്ടാകുന്നുണ്ടു്. ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പ്രകൃതിയുടെ നാനാത്വത്തിൽ കാണുന്ന ഏകത്വം നഗ്നമായ യാഥാൎത്ഥ്യവും കവികൾ കാണുന്ന ഏകത്വം സുന്ദരമായ സത്യവുമാകുന്നു. കവികളെപ്പോലെ ശാസ്ത്ര

ജ്ഞന്മാക്ക് ലോകത്തിലുള്ള ഓരോരോവസ്തുക്കൾ മറ്റോരോ വസ്തുക്കളോട്ട് സുന്ദരമായ വിധത്തിൽ സംബന്ധപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്നതായി കാണുന്നതിന് സാധിയ്ക്കുന്നതല്ല. ശാസ്ത്രകാരന്മാർ പ്രകൃതിയിലുള്ള വസ്തുക്കളെ അപഗ്രഥിച്ചുനോക്കി, അവയുടെ സാമാന്യധർമ്മങ്ങളേയും, തൽപ്രയുക്തമായ ഐകരൂപ്യത്തേയും കണ്ടുപിടിക്കുമ്പോൾ, സാഹിത്യകാരന്മാർ പ്രകൃതിയുടെ പ്രതിഭാസങ്ങളെ ഉൽഗ്രഥനരീതിയിൽ അവലോകനംചെയ്ത്, അവയേ സുന്ദരമായ രൂപത്തിൽ അന്യോന്യം സംബന്ധിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞൻ മഴത്തുള്ളിയിൽ ഓക്സിജനം ഹൈഡ്രജനമല്ലാതേ മറെറാന്നും കാണുന്നില്ല; കവി * യാകട്ടേ ആ "കല്യാണമെയ്യാളുമൊരംബുബിന്ദു"വിനേ 'സന്താനമരത്തിൽനിന്നു ഞെട്ടററുവീഴും മലർമൊട്ടാ'യും 'സ്ഥാനംപിഴച്ചംബരവീഥിവിട്ടു താഴത്തിറങ്ങും പുതുതാര'മായും 'സരോവരച്ചേറിനകത്തുനിന്നു പൊന്തുംസിതാംഭോരുഹകുഡ്മള'മായും 'കലീനയാം നായികതൻകടക്കൺ കോണിൽത്തിളങ്ങും പ്രണയാങ്കുര'മായും മററും കാണുന്നു. നവനവോല്ലേഖശാലിയായ ഭാവനാശക്തിയുടെ സാഹായ്യത്താലാണ് കവി, പ്രകൃതിയേ ഇപ്രകാരം ഇന്ദ്രിയാതീതങ്ങളായ സുന്ദരരൂപങ്ങളോടുകൂടി ദർശിക്കുന്നത്.

കരുതരുതുരുഭൂതികാൺകിലും, സ്ഥിരശുഭയാണിഹലീലയെന്നുനാം
പരമരുചിരമാമഹമ്മുഖം, ചരമധരോപരികാറുനിൽക്കവേ
"ലീല"

എന്നിങ്ങിനേ മഹാകവി കുമാരനാശാൻ ലീലയുടെ ഭാഗ്യലക്ഷ്മി, ആസന്നമായ ആപത്തിൻെറ നിഴലിൽപ്പെട്ടുകയാൽ, അണയാൻപോകുന്ന ദീപംപോലെയാണിരിക്കുന്നതെന്ന സംഗതി മേഘാവൃതമായ ഉഷഃശ്രീയുടെ ഉപമകൊണ്ടു ഭംഗിയായി വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭാവനാശക്തിയുടെ വൈഭവം നല്ലപോലെ തെളിഞ്ഞു കാണുന്നുണ്ട്. പശ്ചിമചക്രവാളത്തിൽ കാർമേഘപടലം തടിച്ചുകൂടി നിൽക്കുമ്പോൾ, ഉദയസൂര്യപ്രഭയാൽ ആലിംഗിതമായ ഉഷസ്സ് അല്പനേരത്തേയ്ക്കു ഉജ്ജ്വലകാന്തിയോടുകൂടിയിരിക്കുന്നതും, അടുത്തഭാവിയിൽത്തന്നേ അതു മങ്ങലിൽപ്പെട്ടു മലിനീഭവിച്ചുപോകുന്നതുമാണെന്ന് നമുക്കെല്ലാവക്കും അറിയാവുന്നതാണ്. പക്ഷേ, ഇതുപോലെ സമ്പത്തിൻെറ മിന്നിച്ചയ്ക്ക് ചുററും ആപത്തിൻെറ കരിനിഴലുണ്ടെന്ന നിരക്ഷരമായ പ്രകൃതിസന്ദേശം നമുക്കറിഞ്ഞുകൂട. പ്രകൃതിയുടെ സന്ദേശവാഹകനായ കവി നമുക്കറിയുന്ന ഭാഷയിൽ അതിനേ ഉദീരണം ചെയ്യുമ്പോൾ മാത്രമേ നന്മൾ അതു മനസ്സിലാക്കുന്നുള്ളു. മഹാകവി വള്ളത്തോൾ,

* മഹാകവി ഉള്ളൂർ, എസ്സ് പരമേശ്വരയ്യരുടെ മഴത്തുള്ളി'എന്ന കവിത നോക്കുക,

ആലയമതുകിനാവിങ്കലുംനിനയാത്ത-
ക്കാലദോഷത്തിൻജ്വാലാവാളിയാൽമൂടപ്പെട്ട
ആപത്തിൽതളിർപ്പട്ടുമേലാപ്പിൻ ചുവട്ടിൽത്താ-
നാണല്ലോസുവിശ്രമംകൊൾവതീലോകംമുററും
("ശ്രുതരിൽ ശ്രുതൻ")

എന്നിങ്ങിനേ, ആളുകൾ അകത്തുകിടന്നുറങ്ങുന്ന വീടിന്നു തീപിടിച്ചതിനേപ്പററിപ്പറയുന്നതിൽ, ആ വിശേഷസംഭവത്തേ സമ്പത്ത് എപ്പോഴും ആപത്തിൻെറ വലയത്തിന്നുള്ളിലാണ് വൎത്തിക്കുന്നതെന്നുള്ള സാമാന്യസംഗതികൊണ്ട് വിശദീകരിച്ചിരിക്കുന്നത് വഴിയായി വെളിവാകുന്ന സാമാന്യവിശേഷങ്ങളുടെ നിയതസംബന്ധം നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ ഗാഢമായി സ്പൎശിക്കുന്നു. അഗ്നിക്കും ആപത്തിന്നും, അഗ്നിജ്വാലക്കും പട്ടുമേലാപ്പിന്നും തമ്മിലുള്ള സാദൃശ്യസംബന്ധം' ആ സാമാന്യവിശേഷത്തേ സുന്ദരരൂപത്തിൽ സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്ന കവിക്കുപയോഗപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. സന്ദർഭോചിതങ്ങളായ അനേകം സൂക്ഷ്മതത്വങ്ങളേ ധ്വനിപ്പിക്കുന്ന ഇത്തരം വൎണ്ണനകൾ കവിയുടെ ഭാവനാശക്തിയുടെ സമൃദ്ധിയേ ഉച്ചത്തിൽ ഉൽഘോഷിക്കുന്നുണ്ട്.

മതിരാശി (തുടരും) (വിദ്വാൻ സി. എസ്സ്. നായർ.)

—:o:—

ഭിക്ഷാംദേഹി.

(മഞ്ജരി.)

ഗോവിന്ദൻകൂട്ടുകാരോടൊത്തുമേയ്ക്കുന്ന
ഗോവൃന്ദമാലയംപൂകുകയാൽ
കേവലംശൂന്യമായ്ത്തീന്നവൃന്ദാവന-
ഭൂവിലെപ്പുല്ലിൻപരപ്പിലൂടെ.

ശാന്തിയാംതങ്കച്ചഷകത്തിൽപാടല-
കാന്തികലന്നമധുവുമേന്തി,
സന്ധ്യാസുമംഗലിവന്നാണഞ്ഞാൾ; മുഗ്ദ്ധ
സംഗീതസാന്ദ്രമായപ്രദേശം.

വാടിയോരാനനത്താരുമായാമലർ
വാടിയിലങ്ങൊരുകൽത്തറമേൽ
ചേടികളാശ്വസിപ്പിക്കിലുമൊൾപ്പൂവിൽ
പേടികലന്നുവിവൎണ്ണയായി.

വാണിരുന്നാളതുനേരമഗ്ഗോകുല-
റാണിയാംരാധികയാധിയോടെ;
വാസന്തത്തെക്കുളിർത്തെന്നലിലേതുമു-
ല്ലാസമവൾക്കന്നാൾതോന്നീലല്ലീ!.

പൂവമ്പിളിയുമനോരമുദിച്ചുയ-
ർന്നാവനത്തിങ്കലേപ്പൂക്കൾതോറും
നൂതനമായോരുരുവെണ്മവീശിനാൻ
ശീതളപ്പാല്ക്കതിർച്ചാർത്തിനാലേ.

അന്തിമയങ്ങിഗ്ഗഗനത്തിൽപ്പൂന്തിങ്കൾ
പൊന്തിയതേതുമറിഞ്ഞിടാതേ,
ചിന്തയിലാണ്ടുവിവശയായ്‌രാധിക
ഹന്ത!തൻകാന്തനെക്കാണായ്കയാൽ.

ആഴിനേർവർണ്ണനാംകണ്ണനെത്തേടുവാൻ
തോഴിമാർപോയോരുവാർത്തയേതും
ആയതനേത്രയറിഞ്ഞതില്ലജ്ജിത-
മായ,തന്മാനസപീഡമൂലം.

ഉള്ളംതകർത്തുകയർക്കുമഴൽത്തിര-
ത്തള്ളലിൻതുള്ളികളെന്നപോലെ,
ആമുഗ്ദ്ധമാംമുഖപ്പൂവിങ്കൽസ്വേദാംബു
ത്തുമുത്തൊളിചിന്നിക്കാണുമാറായ്!.

* * *

ആരാണീയാരോമലാളുടേമുന്നിലാ-
മ്മാറുകാണാകുമീയോഗിവര്യൻ?
ഊർദ്ധ്വമാംപുണ്ഡ്രവുംകാഷായവസ്ത്രവും
മൂർദ്ധാവിൻമദ്ധ്യത്തിൽച്ചെഞ്ചിടയും
മെയ്യിൽവിഭൂതിയുംപൂണ്ടുവിളങ്ങീടു-
മീയുവയോഗിക്കിങ്ങെന്തുകാര്യം?

അന്യവിചാരവിമുഖയാംരാധയ-
സ്സന്യാസിവന്നതറിയുന്നില്ല;
ആത്മസമർപ്പണംചെയ്തവളിപ്പോൾത-
ന്നാത്മസദൃശനാമീശ്വരനെ
നിശ്ചലധ്യാനത്താൽകാണ്കയാണാമഹാ-
നിഷ്ഠയിലെങ്ങാണൊരന്യചിന്ത?
'തന്നാലുംഭിക്ഷ'യെന്നന്നേരമുച്ചത്തിൽ
ചൊന്നാനായോഗിയത്യുല്ലോടായ്.

സ്നിഗ്ദ്ധഗംഭീരമാമസ്വരംകേട്ടപ്പോൾ
മുഗ്ദ്ധയുംധ്യാനവിമുക്തയായായാൾ.
കണ്ണിൻമുമ്പെന്തുതാൻകാണ്മതെന്നോതുമേ
നണ്ണുവാനാവതല്ലാഞ്ഞുപാരം
അമ്പരന്നീടുമവളോടുചൊല്ലിനാൻ
സമ്പന്നകാരുണ്യനായയോഗി.
"കണ്ടറിഞ്ഞേനെടോകല്യാണി! നിൻകര-
ളിണ്ടലിലാണ്ടിടാനുള്ള ബന്ധം:
കള്ളനാണക്കടൽവർണ്ണ,നവനെന്നീ-
യുള്ളത്തിലെന്തിനായാരാധിപ്പൂ?
മായംകൊണ്ടായവൻപമ്പരംചുററിക്ക-
മായർപ്പെണ്ണുങ്ങളെമാറിമാറി.
വല്ലതുമായവൻനല്ലവാക്കോതിയാൽ
വല്ലവിമാർക്കതുവേദവാക്യം!
നല്ലതുചൊല്ലുവൻ; നല്ലവളാണുനീ;
വല്ലവിപത്തിലുംചാടിടേണ്ട.
കണ്ണനെച്ചൊല്ലിക്കരളുരുക്കേണ്ടനീ;
തിണ്ണമിക്കാരിയംവിസ്മരിക്ക."
"എങ്ങിനെകണ്ണനെക്കാണാതിരിക്കും ഞാ-
നെങ്ങിനെകണ്ണനെവിസ്മരിക്കും"?
ഏവമവളുരിയാടവെ, യോഗി 'ഞാ-
നാവതുണ്ടാക്കിടാം' എന്നുചൊല്ലി,
ഏതോരഹസ്യമാംമന്ത്രോപദേശമോ-
ന്നോതുവാനെന്നുള്ള ഭാവത്തോടെ
മാനിനിതൻശ്രുവണാന്തികത്തിങ്കലേ-
യ്ക്കാനനമാനയിച്ചാനമന്ദം.
ഹാ ഹന്ത! രോമാഞ്ചകഞ്ചുകിതാംഗിയായ്
മോഹവിവശയാം രാധയപ്പോൾ.
ഒന്നുതിരിഞ്ഞുനോക്കീടിനാ,ളന്തികേ
നിന്നരുളുന്നതാർ? യോഗിയല്ല—
ചെഞ്ചിടക്കെട്ടുമക്കാവിയുടുപ്പുമി-
ല്ല,ഞ്ചിതമാംമയിൽപ്പീലിചാർത്തി,
മഞ്ഞപ്പൂഞ്ചേലയും ശ്രീവനമാലയും,
കഞ്ജപ്പൂവഞ്ചിടും കണ്മുനയിൽ

കള്ളച്ചിരിയുടെ ചിഹ്നവും, കാണുന്നോ-
ർക്കുള്ളം മയക്കുന്ന ഭാവവുമായ്
കാണ്മതിക്കാതരനേത്രയാളെപ്പൊഴും
പൂണ്മതിന്നാശിക്കും പൂവൽമെയ് താൻ!

*　　*　　*

കാമിനീകാമുകന്മാർക്കതിമോദോത്സവം
യാമിനീനാഥനന്നാശംസിച്ചാൻ.

പാലക്കാട്.　　വി. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ നായർ, ബി. ഏ.

അഭിനവയുഗം.

ടാഗോർ

സജീവമായ മനുഷ്യസമ്പർക്കം, മനുഷ്യസഹജമായ മനസ്സൗഹൃദസൌഹാർദ്ദങ്ങളുള്ള ജനവർഗ്ഗങ്ങളുടെ കൂടിച്ചേരൽ എവിടേയും എന്നും, കലാവിദ്യകളുടെ— സൌന്ദര്യത്തിൻെറ കൈമുദ്രകളായ സുകുമാരകലകളുടെ— ഉത്ഭവത്തിന്നും വളർച്ചയ്ക്കും സ്വയമേവ കാരണമായിത്തീരുന്നു. ആ മുദ്രകൾ കേവലം അചേതനങ്ങളും ബാഹ്യങ്ങളും ആയ ചില അടയാളങ്ങൾമാത്രമല്ലാ. അവയുടെ കർത്താക്കന്മാരുടെ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളേയും സംസ്കാരശുദ്ധിയേയും നിലനിർത്തുന്ന ഉത്തമ സ്മാരകങ്ങൾകൂടിയാകുന്നു.

നേരേമറിച്ച് വർഗ്ഗസമ്മേളനങ്ങൾ ചില പ്രത്യേകമായ ആവശ്യങ്ങളേയോ, ആദായങ്ങളേയോ മാത്രം ആശ്രയിച്ചാകുന്നപക്ഷം, അതു മനുഷ്യൻെറ മഹനീയതയെ നിസ്സാരമാക്കിച്ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ മനുഷ്യൻെറ യഥാൎത്ഥവും ആന്തരവും ആയ സ്വഭാവവൈശിഷ്ട്യം തീരെ വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടുപോകുന്നു. അപ്രകാരമുള്ള കൃത്രിമസംയോഗം സുന്ദരകലകൾക്കു നാശഹേതുവായിഭവിക്കുന്നു. അനേകകാലത്തെ സജീവസമ്മേളനത്തിൻെറ സുന്ദരഫലങ്ങളെ അലങ്കോലപ്പെടുത്തുന്നതിനും പുനരുദ്ധരിക്കപ്പെടാവുന്നവയല്ലാത്ത അവയെ പാടേ നശിപ്പിക്കുന്നതിന്നുതന്നേയും, ജനങ്ങൾ അപ്പോൾ അശേഷം സങ്കോചപ്പെടുന്നതല്ല.

പ്രകൃത്യാ രമണീയങ്ങളായിരുന്ന ഗംഗാനദിയുടെ പാൎശ്വഭാഗങ്ങളെല്ലാം—കല്ക്കട്ടയുടെ പരിസരങ്ങളെല്ലാം—ഇപ്പോൾ ചണവ്യവസായശാലകൾ നിഷ്കരുണമായവിധം കയ്യേറി കൈവശപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ആ കാഴ്ച, എനിക്കുതന്നെ സംഭവിച്ചതായ ഒരു ദുഃഖത്തെപ്പോലെ,

എന്നെ വളരെ വേദനപ്പെടുത്തി—എന്റെ കുട്ടിക്കാലത്തു് ആ ഗംഗാതീരങ്ങൾ എത്ര മനോഹരങ്ങളായിരുന്നു! ബാഹ്യലോകത്തേയും അവിടുത്തുകാരുടെ പരമ്പരയായ ആത്മീയബോധത്തേയുംകൂടിയിണക്കിയിരുന്ന ആ ഏകവസ്തു, നിസർഗ്ഗസുന്ദരമായ ഗംഗാനദിയുടെ ഹൃദയാവർജ്ജകത്വം, യന്ത്രശാലകളുടെ കയ്യേററത്തോടുകൂടി 'ഇങ്ങിനിവരാതവണ്ണം' നാടുവിട്ടുപോയി.

'കല്ക്കട്ട' ഒരു നൂതനസൃഷ്ടിയാണു്; ഒരു പട്ടണമാണു്. ആകൃതിയിലൊ പ്രകൃതിയിലൊ 'കല്ക്കട്ട'യ്ക്കു 'പഴമ' കാണപ്പെടുന്നില്ല. വിശ്രുതമായ ഒരു പൂർവ്വചരിത്രമോ, അഭിമാനകരമായ ഒരു പാരമ്പര്യമോ, സാരവത്തായ ഒരു തറവാട്ടുസ്വത്തോ കല്ക്കട്ടയ്ക്കില്ല. ചരിത്രപ്രഖ്യാതങ്ങളായ സംഭവങ്ങളുടെ സ്മരണകളാലോ, ദേശഭക്തന്മാരുടെ കഷ്ടാനുഭവങ്ങളാലോ പുണ്യഭൂമിയായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തല്ലാ കല്ക്കട്ടയുടെ ജനനം. കച്ചവടക്കണ്ണുള്ളവരായ ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ വ്യവസായബുദ്ധിയിൽനിന്നു് "ഇവിടെ ഒരു ആപ്പീസ്സുണ്ടാവട്ടേ" എന്നൊരു ശബ്ദം പുറപ്പെട്ടു. ആ കല്പനാശക്തി അചിരേണ "കല്ക്കട്ട"യായിപ്പരിണമിച്ചു. അവൾ—കല്ക്കട്ടാനഗരി—പിതൃദത്തമായ യാതൊരു 'സ്ത്രീധന'വുംകൂടാതെയാണു് ജീവിതരംഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതു്. പരമപാവനിയായ ഗംഗാനദിയുടെ സാമീപ്യത്താൽ സംഭവിക്കാവുന്ന ഒരു സൌഭാഗ്യമല്ലാതെ കൽക്കട്ടക്കു ജന്മസിദ്ധമായ യാതൊരു സുന്ദരത്വവുമില്ല. 'ധുംധും'ശബ്ദത്തോടുകൂടി ധൂമപടലങ്ങളെ സദാ വമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കരിങ്കുട്ടികളായ യന്ത്രശാലകൾ ദിവ്യയായ ഗംഗയുടെ തീരങ്ങളെല്ലാം നിർദ്ദയം വിഴുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഭാഗ്യാതിരേകത്താൽ ഞാൻ അതിന്നുമുമ്പുതന്നെ ഭൂജാതനായിരുന്നു. അന്നത്തേ ഗംഗാതീരം! നദീതീരങ്ങളിൽനിന്നു വെള്ളത്തിലോളം ഇറക്കിപ്പടുക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മനോഹരങ്ങളായ കൽക്കടവുകൾ കാണുമ്പോൾ ഗ്രാമക്കാർ അവരുടെ നീണ്ടകരങ്ങൾ നീട്ടി ഗംഗാമാതാവിനെ പരിലാളിക്കുകയാണെന്നാണു് എനിക്കു തോന്നിയിരുന്നതു്. അന്നത്തെ കൽക്കട്ട അവളുടെ വളർത്തമ്മയായ ബങ്കാളത്തെ—ബങ്കാളത്തിലെ നാട്ടുപുറങ്ങളെ—തീരെ വെടിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അഗ്രം വക്രിച്ച മൂക്കുകളും കണ്ണാടിക്കല്ലുപോലെ നിർജ്ജീവവും വികാരശൂന്യവും ആയ കണ്ണുകളും ആ കൽക്കട്ടയുടെ ഉറച്ചലക്ഷണങ്ങൾ ആയിരുന്നില്ല. അന്നത്തെ കൽക്കട്ടയാകട്ടെ കണക്കുപുസ്തകത്തിന്റെ,—ചത്തമൃഗങ്ങളുടെ ചത്തച്ചതോലിൽ കെട്ടപ്പെട്ട കണക്കുപുസ്തകത്തിന്റെ—ധനവാനായ ആ പുതിയ ജാരന്റെ—അടിമയായിത്തീർന്നിരുന്നില്ല.

പട്ടണത്തിന്റെ സ്വരൂപത്തിൽ ഇപ്പോൾ അവതരിച്ചിട്ടുള്ള അഭിനവയുഗത്തിലെ ആധുനിക പരിഷ്കാരത്തോടുകൂടി താരതമ്യപ്പെ

ട്ടുന്നതിന് ഉതകുന്നതായ മറെറാരു യുഗത്തിലെ അന്യമായ ഒരുപരിഷ്കാരത്തിൻെറ ഒരു സ്മരണയും എൻെറ ഉള്ളിൽ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. അതു് എൻെറ ഒടുവിലത്തെ കാശിയാത്രയാണ്. അന്തരീക്ഷത്തെ മുഴവനും നിരക്ഷരസംഗീതംകൊണ്ടു് ശബ്ദായമാനമാക്കിത്തീർത്തതായ ഗംഗാമാതാവിൻെറ 'വിളി' ഞാൻ അന്നുകേട്ടതു് ഇന്നും എൻെറ ഹൃദയത്തിൽ മാറെറാലിക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്. രാപ്പകൽ ഭേദംകൂടാതെ എപ്പോഴും ആ പരിശുദ്ധശബ്ദം ജനതതിയെ ഗംഗയുടെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തേക്കു ആകർഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇന്ത്യക്കാർ എന്നും ഈ മഹാനദിയുടെ നേരെ അവാച്യമായ ഭക്തിബഹുമാനങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിൽ എനിക്കു വളരെ അഭിമാനം തോന്നുന്നുണ്ട്. പ്രകൃതിരമണീയങ്ങളായ ഉഭയപാർശ്വങ്ങളിലും ആര്യസംസ്കാരത്തെ പരിപോഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും, ഹിമാലയമഹാഗിരിയുടെ ഉത്തുംഗശൃംഗങ്ങളുടെ ഏകാന്ത നിശ്ശബ്ദതയിൽനിന്നു കല്ലോലകോലാഹലം മുഴക്കുന്ന മഹാസമുദ്രംവരെ അനേകങ്ങളും അക്ഷരരഹിതങ്ങളും ആയ അനശ്വരസന്ദേശങ്ങളെ ഉൽഘോഷിച്ചുകൊണ്ടും, പ്രവഹിക്കുന്ന 'ഗംഗാ'നദിയിൽ ഇന്ത്യക്കാർ ദിവ്യയായ ഒരു ദേവിയെത്തന്നെയാണ് കണ്ടുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നതു്. ഈ നദിയോടു സ്നേഹാധിക്യം—അത്യുൽകൃഷ്ടമായതിനെ ആരാധിക്കുന്നതിന്നു മനുഷ്യർക്കുള്ള സഹജമായ വാസനയുടെ ഒരു പ്രത്യക്ഷരൂപംമാത്രമായ ഈ സ്നേഹാധിക്യം—ആകുന്നു ഈ വാരാണസിയുടെ വന്ദനീയതയുടെ വളച്ച്യ്ക്കുള്ള ഒരു വലിയകാരണം. ലാഭത്തെമാത്രം ഇച്ഛിക്കുന്നവയല്ലാത്ത സൃഷ്ടിപരങ്ങളായ ചില ചേതോവികാരങ്ങൾ നമ്മിൽ അന്തർലീനങ്ങളായിക്കിടക്കുന്നുണ്ടെന്നും, കവിഞ്ഞൊഴുകുന്ന ദാനത്തിലും പരപ്രേരണകൂടാതെയുള്ള ത്യാഗത്തിലും ആകുന്നു ആ വികാരവിശേഷങ്ങൾ സംതൃപ്തിയടയുന്നതെന്നും, ശ്രീ കാശിയുടെ മാഹാത്മ്യം നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു.

എന്തായിട്ടും "ആ ചണവ്യവസായശാലകളുടെ സ്ഥിതി എന്തായി?" എന്നുള്ള പ്രശ്നത്തിൻെറ ശക്തിക്കു നാം എപ്പോഴും വശംവദരായിത്തീരുന്നു. ആ സംഗതി നമ്മെ ഏതുനേരത്തും പീഡിപ്പിക്കുകയും ഉൽകണ്ഠിതരാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ചാക്കുകൾ (ചണനൂൽകൊണ്ടു് പ്രധാനമായി ഉണ്ടാക്കുന്നതു് ചാക്കാണ്) അത്യാവശ്യങ്ങളാണെന്നു് ഞാൻ സമ്മതിക്കാം. സമുദായത്തിൽ അവയ്ക്കും ഒരു സ്ഥാനം അനുവദിക്കുന്നതിന്നും ഞാൻ തയ്യാറാണ്. എന്നാൽ ചാക്കുകളുടെ നിർമ്മാണത്തിന്നും ഒരു അതൃത്തിയുണ്ടെന്നും, മനുഷ്യർക്ക്, ഒഴിവുസമയവും ആഹ്ലാദിപ്പാനും ആരാധിപ്പാനും സൌകര്യപ്പെട്ട സ്ഥലങ്ങളും, ബഹളത്തിൽനിന്നു് വിട്ടൊഴിഞ്ഞു് കലപ്പില്ലാത്ത സ്നേഹമാധുര്യത്താലും വിശ്വാസപരിപൂർണ്ണമായ പരസ്പരസേവനത്താലും പരിശുദ്ധമാക്കപ്പെട്ട

സൈപരഗ്രഹങ്ങളും അതിലുമധികം ആവശ്യമായിട്ടുള്ളവയാണെന്ന് എൻെറ എതിർവാദികളും സമ്മതിക്കേണ്ടതാകുന്നു. മാനുഷിക ജീവിതത്തിന് അത്യന്താപേക്ഷിതങ്ങളായ ഈ സാമഗ്രികളെ കളയുകയൊ കുറയ്ക്കുകയൊ ചെയ്യാൻ ഒരുമ്പെടുന്നപക്ഷം, ധനവാദേച്ഛയും അതിനുതകുന്ന നിർമ്മാണയത്നങ്ങളും മാത്രം ജീവിതോദ്ദേശങ്ങളായിപ്പരിണമിക്കുന്നപക്ഷം, അവ ന്യായമായ എല്ലാ അതൃത്തികളേയും അതിലംഘിച്ച് ഘോരമായ കയ്യേററത്താൽ നമ്മുടെ സൌന്ദര്യബോധത്തേയും സത്യതല്പരതയേയും നീതിന്യായബുദ്ധിയേയും താറുമാറാക്കിക്കളയുന്നു; എന്നുമാത്രമല്ല, നമ്മുടെ സഹോദരസ്നേഹത്തെ വേരോടെ പറിച്ചുകളയുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. അവസാനമില്ലാത്ത മഹാദാരിദ്ര്യത്തിൻെറ വക്കത്തോളം എത്തിയ സാധുക്കളായ കൃഷിക്കാർക്ക് വിരുദ്ധമായി നൂററുക്ക് നൂറിലധികം ലാഭം സമ്പാദിച്ച് പണത്തിളപ്പിൽ മേൽകീഴില്ലാതെമുങ്ങിമറിയുന്ന കുപ്രസിദ്ധന്മാരായ വ്യവസായികൾ അതിലാഭത്തിനുവേണ്ടി വീണ്ടും സംഘംചേരുവാനും ആ സാധുക്കളെ ഇല്ലായ്മയിൽനിന്ന് വല്ലായ്മയിലേക്കും ശൂന്യതയിലേയ്ക്കും നിർദ്ദയം ഉന്തിത്തള്ളുവാനും ഇടയായിത്തീരുന്നതു്, ഈ കയ്യേററം നിമിത്തമാകുന്നു; ഈ സഹോദരസ്നേഹത്തിൻെറ കടപറിക്കൽ നിമിത്തമാകുന്നു. മനുഷ്യൻെറ ധീരതയും ദയാവായ്പും, സാമുദായികബോധവും ദാനശീലവും, ത്യാഗബുദ്ധിയും ആധ്മ്മീകതപവും പരിപൂർണ്ണതയുടെ ഏതാനും പൂൎത്തിയായ ഭാവത്തോടുകൂടിയ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിലുള്ള ചില പരിശുദ്ധഭാഗങ്ങൾ ആകുന്നു. എന്നാൽ ഒരുവൻ 'ചാക്കണ്ടാക്കുന്നവരിൽ മുന്തിയവനാ'ണെന്നുള്ളതു് മനുഷ്യൻെറ ദിവ്യങ്ങളായ ഏതെങ്കിലും പൂർണ്ണാവസ്ഥകളെ നിസ്സാരമാക്കിച്ചെയ്യുന്നതിനുമാത്രം ശക്തിയുള്ളതോ ശ്രേഷ്ഠതയുള്ളതോ അല്ല; അതു് പരിഹാസ്യമായവിധത്തിൽ പരമാണുപ്രായമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഉപയോഗയോഗ്യത അതിൻെറ ശിഥിലതപംമൂലം മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ രണ്ടാംസ്ഥാനം മാത്രമെ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളൂ എന്ന സംഗതി എപ്പോഴും സ്മരണീയമാണ്: ന്യായമായി നല്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സ്ഥാനംവിട്ടു ചാടിക്കയറുകയൊ അനുവദിക്കപ്പെടാത്ത ശക്തിയെ അംഗീകരിച്ചു അധികാരം നടിക്കുകയൊ ചെയ്തുപോകരുതു്. ജീവിതമാകുന്ന മഹാകാവ്യത്തിൻെറ മാധുര്യത്തേയോ രസസ്ഫൂർത്തിയേയോ വിച്ഛിന്നപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഒരിക്കലും അനുവദിക്കരുതു്. മൂൎത്തവസ്തുവിൻെറ പരുപരുപ്പിനെ ഉദാഹരണമാക്കിക്കൊണ്ടു യുക്തിവാദം ചെയ്തു പൌരുഷവും പുരുഷാൎത്ഥങ്ങളും അതുതന്നെയാണെന്ന് ഘോഷിക്കുന്നതിന് ഒരിക്കലും ഇടയും ഇടവും നല്കരുതു്. ഭാസുരങ്ങളായ ആദർശങ്ങളെ കളങ്കപ്പെടുത്തരുതു്. എന്നിരുന്നാലും നമ്മുടെ വിവിധങ്ങളായ പരിശ്രമങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ നാം തന്നെ ചിലപ്പോൾ സ്വാൎത്ഥപരങ്ങളായ നാശഹേതുക്കളുടെ പ്രാമാണ്യത്തെയോ, അതിൽനിന്നു ഒട്ടും താഴെയല്ലാത്ത യന്ത്രനിർമ്മാണവൈ

ശ്ലേഷ്യത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തേയോ ഓർമ്മയില്ലാതെ പുകഴ്ത്തിപ്പോകാറുണ്ട്. അപ്പോഴെല്ലാം നാം നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ ജ്ഞാനപ്രകാശം പരത്തുന്ന ആത്മകവാടങ്ങളെ അടച്ചുകളയുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അപ്പോൾ നമ്മുടെ ആത്മബോധം അന്ധകാരമയമായിത്തീരുകയും നമ്മുടെ മനസ്സാക്ഷിയും നമ്മുടെ ലജ്ജാദിബോധങ്ങളും ഒളിഞ്ഞുപോകുകയും നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം മൂർച്ചപ്പെട്ടുപോകുകയും ചെയ്യുന്നു.

മനുഷ്യർ എന്നെങ്കിലും മൃഗീയങ്ങളായ വികാരങ്ങളാൽ തീരെ തപ്പുരാക്കപ്പെടാതെ ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നു ഞാൻ ശഠിക്കുന്നില്ല. ഏതു കാലത്തും അവർ താഴ്ന്നതരം ചിന്തകൾക്ക് ഏറക്കുറെ അടിമപ്പെട്ടു കൊണ്ടിരുന്നു. രാജ്യഭരണവിഷയത്തിലും വാണിജ്യവിഷയത്തിലും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്ന് എന്നും നല്ലതായ ഒരു പങ്കുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും സമുദായത്തിലെ ഉച്ചനീചത്വങ്ങളെ ധർമ്മാധർമ്മങ്ങളെ ഒരു നിലയ്ക്കും വഴിക്കും നിറുത്തുന്നതിന്നുള്ള പരിശ്രമം അന്നെല്ലാം അശ്രാന്തമായി നടന്നു കൊണ്ടിരുന്നു, എന്നുമാത്രമല്ല, നീചത്വത്തിന്ന്—അധർമ്മത്തിന്ന്—താൻതന്നെയാണ് ഉത്തമനെന്നുള്ള ധർമ്മിഷ്ഠനെന്നുള്ള—ഭാവവും ഭാവനയും അന്നു തീരെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. നമ്മുടെ സദാചാരബോധത്തേ വ്യാമോഹപ്പെടുത്തുന്നതിനൊ, സന്മാർഗ്ഗദൃഷ്ടികളെ മഞ്ഞളിപ്പിക്കുന്നതിനൊ അക്കാലങ്ങളിൽ ആരും മനഃപൂർവ്വം പ്രയത്നിച്ചിരുന്നില്ല. തുലാസ്സിന്റെ ഒരു തട്ടിൽ 'അത്യാർത്തി'യെ കയററിനിറുത്തി മറേറ തട്ടിൽ ജനങ്ങളുടെ ബുദ്ധിയെപ്പിടിച്ചിട്ട് തൂക്കംനോക്കുന്നതിന്ന് അന്നു ആർക്കും ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിന്നുള്ള പ്രേരകശക്തിയുടെ പ്രവൃത്തി അക്കാലത്ത് ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല.

അടുത്ത ചില നൂററാണ്ടുകളായി ധനം സമ്പാദിക്കുന്ന കാര്യത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള നമ്മുടെ മനഃസ്ഥിതിക്കും ചിന്താഗതികൾക്കും നാശകരമായ ഒരു വല്ലാത്ത വ്യത്യാസം വന്നുചേർന്നിരിക്കുന്നു. പണ്ടത്തേകാലത്ത് ജനങ്ങൾ 'ദ്രവ്യ'ത്തെ ഒരു ഭയാമ്പുദ്ധിയോടുകൂടിമാത്രമേ കരുതിയിരുന്നുള്ളു. മിക്കപ്പോഴും പണത്തെ അവർ അലക്ഷ്യമായി ഗണിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നാകട്ടെ ജനങ്ങൾ പണത്തിന്റെ മുമ്പാകെ എപ്പോഴും മുട്ടുകുത്തുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു. സാമുദായിക ജീവിതത്തിൽ പണത്തിന്നു ധാരാളം വലുതായ ഒരു സ്ഥാനംതന്നെ കല്പിച്ചുകൊടുക്കേണമെന്നത് നിരാക്ഷേപമാണ്. എന്നാൽ തേജസ്വികളായ ചില അനശ്വരമൂർത്തികൾക്കായി പ്രത്യേകം ഒഴിച്ചിട്ടിരിക്കുന്ന പരിശുദ്ധപദങ്ങളായ മാന്യസ്ഥാനങ്ങളിൽ 'പണം' ധിക്കാരസമേതം ചാടിക്കയറിയിരിക്കുന്നത് ക്ഷന്തവ്യമല്ലാത്ത ഒരു വലിയ അക്രമംതന്നെയാകുന്നു. നമ്മുടെ സദാചാരബോധത്തെ കൂസൽകൂടാതെ കടന്നാക്രമിച്ച്

കീഴ്മേൽമറിച്ചും കോഴകൊടുത്തു നമ്മെത്തന്നെ വശീകരിച്ചും ആക്ര ന്ന ഈ അവിവേകം നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുന്നതു്. മനുഷ്യരുടെ പരിപാവ നങ്ങളായ ഉൽകൃഷ്ടാദർശങ്ങളുടെ നേരെ 'രാജദ്രോഹി'കളായ നീചവി ചാരങ്ങളെക്കൊണ്ടു് യുദ്ധംചെയ്യിപ്പിക്കുന്നതിന്നു സമുദായത്തിന്റെ സ കല ദിവ്യശക്തികളേയും പണം, കൂട്ടിയിണക്കുകയും പിന്തുണനിൎത്തുക യും ചെയ്യുന്നു!! ആ യുദ്ധസന്നാഹങ്ങളുടെ ആഘോഷത്തിലും ആഡം ബരത്തിലും, പണം അതിന്റെ നിന്ദ്യമായ നിസ്സാരതയെ സവിശേഷം മൂടിവെക്കുന്നു; നമ്മുടെ ദൃഷ്ടികളിൽനിന്നു് മറച്ചുനിൎത്തുന്നു. ആധുനിക ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ അസാമാന്യമായ അഭിവൃദ്ധിയോടുകൂടി ധനസമ്പാദന ത്തിന്നുള്ള മാൎഗ്ഗങ്ങൾ അനേകങ്ങളും വിപുലങ്ങളുമായിത്തീൎന്നതാകുന്നു. ഭയങ്കരമായ ഈ പരിവൎത്തനത്തിന്നുള്ള പ്രധാനകാരണം ലോകത്തിൽ മുഴുവനും, എല്ലാസ്ഥലത്തും ഒരുപോലെ, 'ധനാൎത്തി'എന്ന ഒരു മഹാ ശക്തി സൂൎയ്യൻ തന്റെ മണ്ഡലത്തിൽപെട്ട ഗ്രഹങ്ങളെ എന്നപോലെ ജനങ്ങളെ തന്റെ അടുക്കലേയ്ക്കു് ആകൎഷിക്കുന്നതായി കാണുന്നു. ഓ രോ ഗ്രഹങ്ങൾക്കും അവയെ ആശ്രയിച്ചു് വലംവെക്കുന്ന അനേകം ഉ പഗ്രഹങ്ങൾ ഉള്ളപോലെ, ഈ ആകൎഷണത്തിന്റെ അപാരശക്തി യാൽ സമുദായത്തിൽ വ്യക്തിപരമായും ഉദ്ദേശപരമായും, ശക്തിപര മായും പലപല ഉൾപിരിവുകളും ഉപാധികളും ഉണ്ടായിത്തീരുകയും, മനുഷ്യസമുദായത്തിന്നു് അതിന്റെ ക്രമമായ പ്രദക്ഷിണമാൎഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു്—ശരിയായ ധൎമ്മമാൎഗ്ഗത്തിൽനിന്നു്—വലുതായ വ്യതിചലനം വ ന്നുകൂടുകയും ചെയ്യുന്നു. പുരാതനകാലങ്ങളിൽ ലോകത്തിലെ ബുദ്ധിശ ക്തികളും ആത്മീയശക്തികളും പൂൎണ്ണമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടി സ മുന്നതശിരസ്സുകളായി പരിശോഭിച്ചിരുന്നു. അവയ്ക്കു കമ്പോളക്കടലി ലെ കഠോരങ്ങളായ കരിമ്പാറകളിൽ കൂട്ടിമുട്ടി ചിന്നിച്ചിതറേണ്ടിവന്നി രുന്നില്ല. അപായകരമായ ഒരു രോഗത്തിന്റെ അന്ത്യഘട്ടത്തിൽ രോ ഗബീജങ്ങൾ രോഗിയുടെ ഹൃദയത്തേയും തലച്ചോറിനേയും കൂടി ബാ ധിക്കുന്നതുപോലെ, ആപൽഗരമായ ഈ ധനാൎത്തി ഇപ്പോൾ സമുദാ യത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിലും ശിരസ്സിലും വ്യാപിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അ നഘങ്ങളായ സ്ഥാനങ്ങളിൽ, ശ്രേഷ്ഠങ്ങളായ സാമുദായകാദൎശങ്ങളുടെ ഉന്നതസ്ഥാനങ്ങളിൽ, അതു്, പിടിച്ചുകയറി 'ചാഞ്ഞുകൂടി'യിരിക്കുന്നു. അവിടെ ഇരുന്നുംകൊണ്ടു് യുക്തിവാദങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുകയും. അവ കാശസ്ഥാപനയ്ക്കു തുടരുകയും തീൎപ്പുകല്പിക്കുവാൻ ഒരുപ്പെടുകയും ചെ യ്യുന്നു. ആധുനികശാസ്ത്രങ്ങൾ (Science) മാത്രമല്ല, മതത്തിന്റെ ഛാ യപിടിച്ചുനിൽക്കുന്ന ഇന്നത്തെ 'രാഷ്ട്രീയബോധ'വും, അതുപോലെത ന്നെ തനിസ്വാൎത്ഥത്തിൽ ജനിച്ചതും വളരുന്നതുമായ ഇന്നത്തെ സമുദാ യത്തിലെ വേറെ പല സ്ഥാപനങ്ങളും അതിന്നു കൂട്ടുകാരും സഹായി കളുമായി ഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ പ്രവൃത്തിമാൎഗ്ഗങ്ങൾ നീണ്ടുകി

ടക്കനാവയും പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയും ആകുന്നു. അതിൻെറ ക്രൂരനഖങ്ങൾ ഒരു വ്യാഘ്രത്തിൻെറ എന്നപോലെ ഉറകൾക്കുള്ളിൽ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിൻെറ 'ക്രൂരകൊലകൾ' ദൃഷ്ടിഗോചരങ്ങളല്ല; കാരണം, ജീവിതത്തിൻെറ ആദ്യാങ്കുരത്തെപ്പോലും അതു നശിപ്പിച്ചുകളയുന്നു. അതിൻെറ തട്ടിപ്പറികളെല്ലാം 'ശാസ്ത്രാനുസാരം' നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ചില മനോഹരങ്ങളായ തിരശ്ശീലകളാൽ ബുദ്ധിപൂർവ്വം മറയ്ക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു; പരസ്യമായും ഉത്തരവാദിത്വബോധത്തോടുകൂടിയും നടത്തപ്പെടുന്ന വിചാരണകൾക്ക് ഏവരും എന്നും കീഴ്പ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നാണ് സങ്കല്പം!! രക്തക്കറകളെ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് ചിരണ്ടിക്കളഞ്ഞ് വീണ്ടും വെള്ളതേച്ച് അതിൻെറ ബാഹ്യധാവള്യം സനിഷ്കർഷം സൂക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. 'ഡിപ്ലോമസി' (Diplomacy) (ഭംഗിവാക്ക്) എന്ന മാന്യനാമത്തിൽ അസത്യത്തിൻെറ എല്ലാ അംശങ്ങളും അസാമാന്യമായി ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. അതേ കളരിയിൽ പയററുന്ന മററുള്ളവർ അതു കണ്ടുപിടിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ അസത്യത്തിനു പരിഭ്രമംസംഭവിക്കുന്നുള്ളു. മനസ്സാക്ഷിയെ മറന്നുകൊണ്ടുള്ള പ്രചാരപ്രവൃത്തികളുടെ പരിപുഷ്ടിസ്ഥിതി തെററായ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്കും സത്യവിരുദ്ധങ്ങളായ വിവരണങ്ങൾക്കും മത്സരങ്ങൾക്കും സൌകര്യം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. ഇടക്കിടയ്ക്ക് ഉചിതമായ മരുന്നുകൊടുത്ത് അതു സമുദായാന്തരംഗത്തെ വ്യാമോഹപ്പെടുത്തി എന്നും പാട്ടിൽ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നല്ലനിറപ്പകിട്ടുള്ള സ്ഫടികപ്പാത്രങ്ങളിലാക്കി "സദാചാരസമ്പൂർണ്ണം", "ദൈവികം", "ആത്മീയം", "സ്വദേശാഭിമാനസംവർദ്ധകം" എന്നിപ്രകാരമുള്ള ചില സൂചനക്കുറിപ്പുകൾ (ലേബൽ) ഒട്ടിച്ചിട്ടുള്ള 'ദിവ്യൌഷധ'ങ്ങൾ തരംപോലെ മാത്രകൾ തെററാതെ നല്കപ്പെടുന്നതുകൊണ്ട് സമുദായത്തിൻെറ ദൃഷ്ടി എന്നും അന്ധവും തലച്ചോറ് വിവേകശൂന്യവും ഹൃദയം നിർജ്ജീവവും ആയി ഭവിക്കുന്നതേയുള്ളു. യഥാർത്ഥത്തിൽ, മനുഷ്യൻെറ ഉൽകൃഷ്ടമായ അംശത്തിൽനിന്ന് പുറപ്പെടുന്ന പരമപരിശുദ്ധങ്ങളായ സാന്മാർഗ്ഗികപ്രേരണകളെ തരംപോലെ അമർത്തുവാനും അടക്കിയൊതുക്കുവാനും ഇക്കാലത്ത് സാധിക്കുന്നതുകൊണ്ട്, നീചവാസനകളുടെയും, നികൃഷ്ടശക്തികളുടെയും, വ്യാപാരങ്ങളെ വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ മനുഷ്യൻ അധികം സമർത്ഥനും പ്രാപ്തനും ആയിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഇന്നത്തെ ഈ "ശക്തിപൂജ"യും 'ധനാർത്തി'യും നിമിത്തം മനുഷ്യൻ ഏറക്കുറെ ആദിമകാലത്തിലെ അപരിഷ്കൃതാവസ്ഥയിലേയ്ക്കുതന്നെ തിരിച്ചെത്തിയിരിക്കുന്നു; എന്നാൽ അന്നത്തെ അപരിഷ്കൃതാവസ്ഥ കേവലം ബാഹ്യവും ബുദ്ധിശൂന്യവും ആയ ഒരു സാധാരണ ജീവിതത്തിൻെറ അകൃത്രിമാവസ്ഥയായിരുന്നു. അന്നും ബാഹ്യങ്ങളായ അലങ്കാരങ്ങളിലും കെട്ടുപാടുകളിലും വളരെ കുഴപ്പങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായി കാണപ്പെട്ടേയ്ക്കാം. എന്നാൽ അതിന്നൊന്നും അടിസ്ഥാനമായൊ

അവലംബമായോ സഹായമായോ യാതൊരു ധർമ്മബോധമോ സദാചാരബുദ്ധിയോ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നില്ല. ഇന്നത്തെ ഈ അപരിഷ്കൃതാവസ്ഥയോ അത്ര വർദ്ധിച്ച ബുദ്ധിശക്തിയുടെ ഭയജനകമായ ഊഷ്മാവുകൊണ്ടു സന്തപ്തമാകുന്ന വലിയ പേരുകളാൽ സ്തുതിക്കപ്പെടുന്നതാകുന്നു

തൃശ്ശിവപേരൂർ പുത്തേഴത്ത് രാമൻമേനോൻ ബി. ഏ. ബി. എൽ.

ശ്രീ

അപ്പൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ആഖ്യായികകൾ.

മനുഷ്യർക്കെന്നപോലെ ഭാഷയ്ക്കും സാഹചര്യം സാരമായ ഒരു സംഗതിയാകുന്നു. മലയാളഭാഷയ്ക്ക് ആദ്യമായി ലഭിച്ചത് ജ്യേഷ്ഠസഹോദരിയായ തമിഴിന്റെ സാഹചര്യമായിരുന്നു. അന്നു ശിശുപ്രായത്തിലിരുന്ന മലയാളഭാഷയെ അവ്യക്തവർണ്ണോക്തികളിൽ സംസാരിപ്പിച്ചും, ആഹ്ലാദകരങ്ങളായ പാട്ടുകൾ പാടിപ്പിച്ചും, അനുരൂപമായ ആഡംബരങ്ങൾ ധരിപ്പിച്ചും, കുലമഹിമയ്ക്കൊത്തവണ്ണം പരിപാലിച്ചുപോന്നത് തമിഴ്ഭാഷയാണ്. എങ്കിലും കാലാന്തരത്തിൽ മലയാളഭാഷയ്ക്ക് അല്പം ദൃഢതയുണ്ടായപ്പോൾ, അവൾ ആ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരിയിൽനിന്നും ഭിന്നിച്ച് ദൂരദേശവാസം ചെയ്യുന്നതിന്നിടയായി. ഈശപരാധീനതനിമിത്തം ഈ ഏകാന്തവാസകാലത്ത് ഭാഷാചക്രവർത്തിയായ സംസ്കൃതത്തിന്റെ സാഹചര്യം മലയാളഭാഷയ്ക്കു ലഭിച്ചുതുടങ്ങി. സൌന്ദര്യംകൊണ്ടും, സാരസ്യംകൊണ്ടും, സകല ജനങ്ങളേയും ആകർഷിച്ചുവന്ന സംസ്കൃതഭാഷ, ആശ്രിതവത്സലയായ ഒരു സ്വാമിനിയെപ്പോലെ മലയാളഭാഷയോടു പെരുമാറിവന്നു. സ്വഭണ്ഡാഗാരത്തിൽനിന്നും വിലയേറിയ രത്നങ്ങളെ മലയാളഭാഷയുടെ ശ്രേയസ്സിനുവേണ്ടി അവൾ പ്രതിദിനം വാരിവർഷിച്ചു ദാനംചെയ്തുവന്നു. പദ്യസാഹിത്യസമ്പത്തിന്റെ വൈഭവംകൊണ്ട് ഏതു ഭാഷാതരുണികളുടെ മഹാസദസ്സുകളിലും ഒരു മാന്യസ്ഥാനത്തിന് സംസ്കൃതഭാഷാസാഹചര്യത്താൽ മലയാളഭാഷയ്ക്കും അർഹതസിദ്ധിച്ചു. ഭാരതഖണ്ഡം പാശ്ചാത്യശക്തിക്കടിമപ്പെട്ട് പാരതന്ത്ര്യം അനുഭവിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ സംസ്കൃതഭാഷയുടെ സ്ഥിതിഗതികൾക്ക് ഗണനീയമായ വ്യത്യാസം സംഭ

വിച്ചു. ആംഗ്ലേയഭാഷ ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ അധികാരം ചെലുത്താൻ തുടങ്ങി. ഭാരതീയരിൽ ഭൂരിപക്ഷം ആ ഭാഷാവനിതയിൽ പക്ഷപാതികളായിഭവിച്ചു. സ്വദേശഭാഷകളെ അവർ ദാസികളാക്കിത്തീർത്തു. എങ്കിലും അവരുടെനേരെ മഹാമനസ്കതയോടുകൂടിത്തന്നെ അവർ പെരുമാറിവന്നു. ആംഗ്ലേയഭാഷയുടെ ഉദാരസാഹചര്യത്തിന് മലയാളഭാഷ സ്വാഗതംപറഞ്ഞു. മലയാളത്തിൽ ഗദ്യസാഹിത്യപരിപുഷ്ടിക്ക് ഇതൊരു ഉത്തമമാർഗ്ഗമായിത്തീർന്നു. സംസ്കൃതഭാഷാസാഹചര്യംകൊണ്ട് മലയാളഭാഷയ്ക്കു പദ്യസാഹിത്യത്തിലുണ്ടായ പരിപുഷ്ടി ആംഗ്ലേയഭാഷാസാഹചര്യംകൊണ്ട് ഗദ്യത്തിലും സിദ്ധിച്ചു. പദ്യസാഹിത്യത്തിൽ നാടകത്തിന്റെ നടനം ഗദ്യത്തിൽ ആഖ്യായികകൾ സ്വീകരിച്ചു. ഭാഷാന്തരം, അനുകരണം, സ്വതന്ത്രം എന്നിങ്ങിനെ ആഖ്യായികകൾ നാനാവിധത്തിൽ മലയാളഭാഷയിൽ ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങി. നിർഭാഗ്യവശാൽ ഭാഷാന്തരങ്ങളിൽ ചില ബംഗാളിനോവലുകളും, 'അക്ബർ' മുതലായ ഒന്നുരണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഒഴികെ മററുള്ളവ ഭാഷാസാഹിത്യത്തെ പോഷിപ്പിച്ചതിലധികം ദുഷിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. അനുകരണങ്ങളിൽ ഒട്ടുമുക്കാലും പരാജയത്തിൽത്തന്നെ പരിണമിച്ചു. സ്വതന്ത്രാഖ്യായികകൾ ഇന്നും മലയാളഭാഷയിൽ വളരെ കുറവാണ്. ഭാഷയിൽ ഇദംപ്രഥമമായി ഒരു ആഖ്യായികയെഴുതിയ ശ്രീമാൻ അപ്പുനെടുങ്ങാടി അവർകളും, സാമുദായികാഖ്യായികാകർത്താവായ ചന്തുമേനവനും, ചരിത്രാഖ്യായികാകർത്താവായ സി. വി യും, ആദ്ധ്യാത്മികവും, രാജകീയവുമായ ആഖ്യായികകളുടെ കർത്താവായ ശ്രീമാൻ നാരായണക്കുരുക്കളവർകളും, ആ വിഷയത്തിൽ ഓരോ നവീനപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ മാർഗ്ഗദർശികളാണ്. ഈ മഹാനുഭാവന്മാരിൽനിന്നും ഭാഷാദേവിക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള അനർഘരത്നങ്ങൾ എണ്ണിത്തീർക്കുന്നതിന് ഒരു മനുഷ്യന്റെ കൈവിരലുകൾ ധാരാളം മതിയാകുന്നതാണ്. സ്വതന്ത്രകൃതികളായ ആഖ്യായികകൾ ഇനിയും ഭാഷയിൽ വളരെ ഉണ്ടാകേണ്ടതായിട്ടാണ് ഇരിക്കുന്നത്.

മഹാമഹിമശ്രീ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് ഭാഷാസാഹിത്യനഭോമണ്ഡലത്തിൽ അത്യന്തം പ്രകാശിക്കുന്ന ശക്തിമത്തായ ഒരു തേജഃപുഞ്ജമാകുന്നു. അവിടുത്തെ രാജകരസ്പർശംകൊണ്ട് ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ ഇരുട്ടടഞ്ഞ കോണുകളിൽ കിടന്നിരുന്ന പല വിലയേറിയ രത്നങ്ങളും പ്രകാശമാനങ്ങളായിത്തീർന്ന് ഇന്ന് സഹൃദയാനന്ദം നൽകിവരുന്നുണ്ട്. അനിതരസാധാരണമായ സഹൃദയത്വവും, അനല്പമായ രസികത്വവും, തിരുമനസ്സിലേക്ക് ജന്മസിദ്ധങ്ങളാണ്. അഭ്യാസംകൊണ്ടും, നിത്യപരിചയംകൊണ്ടും, അവിടുന്ന് സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഷാപാണ്ഡിത്യം തൽഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കും ഗുണത്തിനും

വേണ്ടി വിനിയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള മഹാമനസ്കതയും അവിടുന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഉപന്യാസം, ചരിത്രം, ചെറുകഥ, അവതാരിക മുതലായി ഭാഷാഗദ്യത്തിന്റെ പല ശാഖകളിലും അവിടുന്നു പരിശ്രമിക്കുകയും, സർവ്വത്ര വിജയം സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

(തുടരും) (ഡി. പത്മനാഭനുണ്ണി, ബി. എ.)

സാന്ധ്യതാരം.

(ചെറുശ്ശേരി രീതി.)

ആരുനീയാനന്ദകന്ദമേ! ലോകത്തിൽ
ചാരുതചാർത്തിനപൊട്ടുപോലെ
വാരുണദിക്കിന്റെകർണ്ണാവതംസമാം
വാരുറ്റവാടാമലരുപോലെ
ശ്യാമളനിശ്ചലശുദ്ധജലാപൂർണ്ണ-
വ്യോമതീർത്ഥത്തെവണങ്ങിപ്പോകെ
ചേണഞ്ചുംവാസരലക്ഷ്മിയറിയാതെ
വീണതാംരത്നാംഗുലീയംപോലെ!
വേലവെടിഞ്ഞും പൊടിഞ്ഞവിയർപ്പാലാ
ലോലനറുമുത്തണിഞ്ഞുംലോകം
ആനന്ദനാമകമാസവമാകണ്ഠം
പാനംകഴിച്ചതിമത്തമായി
ലാളനീയാകൃതേ! നോക്കുന്നുവിശ്രാമ-
വേളയ്ക്കകമ്പടിനിൽക്കുംനിന്നോ!
നാണംകുണുങ്ങുന്നനായികതന്നല്പ-
ശോണമധുരമാംഫാലത്തിലേ
സ്വേദകണികയെവിട്ടുലമർത്തുതോ-
ന്മാദംകവിഞ്ഞെഴുംകാമുകാക്ഷി
പാടലപശ്ചിമദിക്കുവിളക്കും നി-
ന്നോടണയുന്നിതുൽഫുല്ലമായി
ഉത്സവദായികയാകും യുവജന
വത്സലരാത്രിയൊത്തെത്തുംനിന്നൊ
മുഗ്ദ്ധനീലാളകമാലയൊതുക്കിയും,
സ്നിഗ്ദ്ധനിബിഡമിമനനഞ്ഞും,
ഹർഷവികസിതനേത്രത്താലുന്മുഖ-
കർഷകബാലികയാദരിപ്പൂ!

ഓമനപ്പൈതലിൻചെമ്പവിഴപ്പൊളി-
ക്കോമളച്ചുണ്ടിലെവെണ്ണിലാവിൽ
അഞ്ജനക്കൺമുനനില്പീലത്യത്ഭുത-
പുഞ്ജമേ, നീയന്തിച്ചോപ്പിൽനിൽക്കേ
കാളുന്നകോപത്തോടാഞ്ഞ,രിതൻനേർക്കു
വാളുലച്ചെത്തുന്നവീരയോധൻ,
നീയേവംപ്രത്യക്ഷമാവുകിൽവാളൂന്നി
പോയേറെനേരം നിശ്ചേഷ്ടംനിൽക്കും!
തീക്കനൽചാട്ടുന്നകണ്ണുകളിന്നവ
പാൽക്കതിരേറ്റുകുളിർത്തുപോകും!
നിന്മുഖദർശനത്താലേമതിമാ-
നന്മുഖനായ്പ്പോകുമാട്ടിടയൻ,
സ്ഫീതമാമാഹ്ലാദമുള്ളിലൊതുങ്ങാതെ
ഗീതമധുരമാക്കുന്നുമാർഗ്ഗം!
കൂടിയദാരിദ്ര്യഭാവാഗ്നിജ്വാലയാൽ
വാടിയചുണ്ടാംതളിരിൻമദ്ധ്യേ
സുന്ദരമന്ദഹാസാങ്കുരം നീ വിശ്വാ-
നന്ദന, സഞ്ജാതമാക്കിക്കൊൾവൂ!
പാരമഴഞ്ഞുകിടക്കുന്നപൊൻനിറ-
നീരാളകഞ്ചുകം ചാർത്തുംസന്ധ്യ
ചന്തംവളർന്നനിൻനേർക്കതിപേലവ-
ച്ചെന്തളിരംഗുലിനീട്ടിനിൽപ്പൂ;
വാട്ടമോതൊട്ടാകിലെന്നഭയത്താലോ
വായ്ക്കുന്നസംഭ്രമാൽകൈവലിപ്പൂ!

II

ആരുനീയാനന്ദകന്ദമേ, ശാന്തിതൻ
ചാരുസ്മിതത്തിന്റെലേശംപോലെ,
പല്ലവിതമായലോകസമാധാന
മുല്ലതന്നാദ്യത്തെമൊട്ടുപോലെ,
പ്രേമസുഗന്ധംപരത്താൻതുറന്നോരു
ഹേമമയമായചെപ്പുപോലെ.
ഉച്ചയ്ക്കുതീവാരിവർഷിച്ചുവർത്തിച്ചോ-
രുച്ചണ്ഡവാസരംവാർദ്ധകത്തിൽ,
പാവനദർശന,നിന്നനഘോദാര-
പാദരജസ്സ്വശിരസ്സിലേൽക്കെ,

ഭ്രുവലയത്തിനെരാഗസുലളിത-
ഭാവംകലൎന്നതടവുകൂയായ്!
ചെമ്പട്ടുനൽകുന്നവൃക്ഷലതാദിക്കു
പൊൻപൊടിസാഗരവീചികൾക്കും
താരകങ്ങൾക്കുപകുത്തുകൊടുക്കുന്നു
സാരസുഷമമാമാത്മരാജ്യം!
ജ്യോതിഃസ്വരൂപ, നിൻമുറവാംചരമാക്ക-
ഷേതികളേറവുരക്താംഗരായി
ശാരദമേഘങ്ങൾനിൽക്കുന്നശത്രുവിൻ
നേരെശ്ശുചിസ്മിതംതൂകിത്തൂകി
താണുപോയ് ലജ്ജയാലക്കൻെറശോണിമ
താവുംമുഖമതുകാണക്കാണേ.!
വെന്തകംനീറിലുമാനനംവാടില്ലു-
മന്തിമലരികൃതാപരാധം
പാടേമറന്നും ചിരിച്ചും പകലിൻെറ
പാദത്തിൽചെയ്തുസുഗന്ധലേപം.
സൌമ്യ, നിൻസംഗമംമൂലം പരിണാമ-
രമ്യമീഗ്രീഷ്മദിനത്തിൻ ജന്മം!

III

ആരുനീയാനന്ദകന്ദമേ, ദൈവത്തിൻ
കാരുണ്യത്തിൻെറ കണികപോലേ,
ധ്യാനസമയമായെന്നറിയിക്കുവാൻ
വാനത്തറയിൽ ജഗജ്ജനിത്രി
മെത്തിനസൌന്ദര്യതൈലം പകന്നിട്ടു
കത്തിച്ചസത്യവിളക്കുപോലേ,
പ്രാണഖഗത്തിനുചെന്നാസ്വദിപ്പാന-
ക്ഷീണസുകൃതമാം പാദപത്തിൽ
നിവൃതിദായകമായിവിളങ്ങുന്ന
ദിവ്യമാംപക്വപ്രകാണ്ഡംപോലേ,
ലോകതതത്വങ്ങളെയെല്ലാമൊതുക്കുന്നോ
രേകകനകലിപിയേപ്പോലേ!
ഈയക്ഷരത്തിൻ വെളിച്ചത്തിലുൽബുദ്ധ
മായമമാന്തരാത്മാവുപൊങ്ങി,
പാരിൻെറകൈപ്പുകലന്നഫലമിട്ടും
പാൎക്കുന്നപൊത്തിനെവിസ്മരിച്ചും,

ഭാവനാപത്രംപേരത്തിപ്പറക്കുന്ന
പാവനമേതോനഭഃസ്ഥലത്തിൽ!
സ്തുത്യമദ്ദേശംപ്രകാശകവചിതം
നിത്യമഖണ്ഡംതമോരഹിതം.

ക്ലേശത്തിൻജീർണ്ണകഞ്ചുകംവലിച്ചെറി-
ഞ്ഞാശയം പീയൂഷമഗ്നമായും,
അംഗം മരവിച്ചും മേവുന്നലോകം നീ
മംഗലാത്മാവേ, മറന്നീടൊല്ലേ!
നിന്നിലുമെന്നിലും ദ്യോതിക്കും ജ്യോതിസ്സ-
മൊന്നിൻപൊരികൾതാനായിരിക്കാം;
മൂലമെന്തല്ലെങ്കിൽ നീയുജ്ജ്വലിക്കുമ്പോൾ
മാലകന്നെന്നാത്മാവുല്ലസിപ്പാൻ?
ഒട്ടുംനിറമറ്റും, പാഴ്പ്പൊടിപററിയും,
കെട്ടുംകിടക്കും മനുഷ്യാത്മാവിൽ
ഒന്നുപകർന്നാവൂനിന്റെ മഹാമഹ-
സ്സന്നുഭവനം സുരഭവനം!

(തൃശ്ശൂർ) പണ്ഡിതർ, ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്.

അപ്പൻതമ്പുരാനും വള്ളത്തോളും.

(ഒരു പ്രഥമാഭിപ്രായം.)

കേരളസാഹിത്യത്തിൽ സുസ്ഥിരമായ സ്ഥാനത്തെ അധിവസിക്കുന്ന ഈ രണ്ടു മഹാപുരുഷന്മാരുടെ ഭൌതികശരീരത്തെ മാംസദൃഷ്ടിക്കു വിഷയമാക്കി ചിരപ്രരൂഢമായ അഭിലാഷത്തെ നിവ്വഹിക്കേണമെന്ന വിചാരത്താലാണു് ഈയിടെ ഇടപ്പള്ളിയിൽ കൂടിയ 'സാഹിത്യപരിഷത്തിൽ' ഞാനും ശ്രോതാവായതു്. കേവലം സാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ടുമാത്രമല്ല, ആ സ്ഥാനാധിപത്യംകൊണ്ടും ഇവർ ആ പരിഷത്തിനെ അലങ്കരിക്കുമെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ ശ്രവണേന്ദ്രിയങ്ങളും കൂടി കുതുകികളായി. അനാഹൂത 'സത്ര'ങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു് ബാധകമല്ലെന്ന 'ധർമ്മം' ഈ സാഹിത്യസത്രശാലയിൽ കടക്കുവാൻ പ്രേരകവുമായിരുന്നു; ഈപ്സിതംപോലെ പ്രഥമദിവസത്തിൽ ചെന്നുചേരുവാൻ സാധിച്ചില്ല. എങ്കിലും, ഭാഗ്യവശാൽ കാര്യപരിപാടിക്കു് വിപരീതമായി രണ്ടാം ദിവസത്തെ പൂർവ്വപരാഹ്നങ്ങളിൽത്തന്നെ ഈ ഇരുവരും കാകതാളീയന്യായേന സഭാനാഥന്മാരായും വന്നുചേന്നു; അതല്ലേ ഭവിതവ്യതാവിലാസം!

വൈദുഷ്യസാരസ്യങ്ങൾ സാന്ദ്രമായി സ്ഫുരിക്കുന്ന ഒരു ചെറുമുഖം; കരുണകവിഞ്ഞൊഴുകുന്ന നേത്രങ്ങൾ; ഹൃദയത്തെ തുറന്നു, കാപട്യമോ കളങ്കമോ ഇല്ലെന്നു, കാണിക്കുന്ന ആ ചെറുഗവാക്ഷങ്ങൾ, ബാലകോമളിമാവോടുകൂടി നിരീക്ഷകന്മാരെ ആകർഷിക്കുന്നു. അലംഭാവം വരാത്ത ജ്ഞാനതൃഷ്ണനിമിത്തം, അദ്ധ്യയനലോലുപനായ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയിലെന്നോണമുള്ള പ്രസരണം. തത് സാധാരണമായ ബാഹ്യഭൂഷ. ഇതാണ് സാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിൽ വിശ്രുതനായ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമേനി.

കൈരളീദേവിക്ക് ഭൂഭൃദ്വംശ്യരോടുള്ള പ്രതിപത്തി ഒന്നുവേറെതന്നെ; അവരിൽനിന്ന് ആ മാതാവിന് ലഭിച്ചിട്ടുള്ള സമ്പത്തും അല്പമല്ല. സുപ്രസിദ്ധങ്ങളായ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ കർഷകന്മാരും ഈ വംശത്തിൽ ജാതന്മാരാണല്ലോ. അഥവാ, സാർവ്വലൌകികമായ ഒരു ഉത്സർഗ്ഗനയത്തിന് നമ്മുടെ കൈരളീമാതാവുമാത്രം എന്തിന് അപവാദമായി നിൽക്കുന്നു? ഭാഷായോഷയ്ക്കു് ഹസ്താവലംബം നൽകാൻ രാജപുരുഷന്മാരല്ലാതെ ആരാണ് പ്രൌഢരാവുക? ഈ ദേവിയുടെ വിലാസം അസ്തമിച്ചാൽ രാജതന്ത്രത്തിന്റെ കഥയെന്തു? പരസ്പരശ്രേയസ്സിനുള്ള ഈ കൈരളീകേരളേശ്വരയോഗം, ഇതാ, ഇപ്പോഴും ഇവിടെ സാക്ഷിവിഷയമാകുവാൻ സാധിക്കുന്നുവല്ലോ എന്ന സംതൃപ്തി, തമ്പുരാൻ സദസ്സിനെ അഭിസംബോധന ചെയ്തുതുടങ്ങിയപ്പോൾ ഭാഷാഭക്തരായ സദസ്യരിൽ പുളകോൽഗമകാരിയായിത്തീർന്നിരിക്കണം.

നവീനസമ്പ്രദായപ്രകാരം വേഷംകെട്ടി അദ്ധ്യക്ഷപീഠത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുകൊണ്ടു് ചിട്ട അനുസരിച്ചുള്ള ചില പ്രസംഗങ്ങളും, നടവടികളും ചെയ്യുന്നതിൽ തനിക്കു് തോന്നിയ വൈരസ്യത്തേയാണ് സഭാസമക്ഷം അദ്ദേഹം ആദ്യമായി അറിയിച്ചതു്. അനുഷ്ഠേയങ്ങൾ ആലോചിക്കുന്നതിനും, അഭിപ്രായങ്ങളെ മിഥോഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നതിനും ഏകോദരഭാവേന 'വെടിപറയുന്ന' മട്ടിലാണ് സമ്മേളിക്കേണ്ടതു് എന്ന ആ വിശാലമായ ആശയം ഏതു പരിഷ്കാരിക്കും ഗ്രാഹ്യമാകാതിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സ്ഥാനം നിമിത്തം സർക്കാരിലും സമുദായത്തിലും സംജാതമായ അധരോത്തരഭാവം സാഹിത്യവിഷയത്തിലെങ്കിലും കടക്കാതിരുന്നാൽ കൊള്ളാമെന്ന ആഗ്രഹമല്ലേ ഇതിൽ ലീനമായിക്കിടക്കുന്നതു്? ആ ഭാവം ദൂരീകൃതമാക്കണമെന്ന ഒരു സമഷ്ടിവാദം, വൈദുഷ്യംകൊണ്ടുമാത്രമല്ല ജന്മനാപോലും വ്യതിരേകമുള്ള ഒരു സ്ഥാനത്തുനിന്നു വന്നതിൽ വിസ്മയപ്പെടാത്തസദസ്യർ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നുവോ എന്നു സംശയമാണ്.

ഗിരിഗളിതമായ നിർധരംപോലെ സമീപസ്ഥരെ ഭയവിസ്മയാദികളാൽ സ്തബ്ധരാക്കുന്ന വാക്പ്രസരമല്ല തിരുമനസ്സിലെ പ്രസംഗം; ആശയസ്പഷ്ടതയാലും, പ്രസാരണവൈചിത്ര്യത്താലും തടസ്ഥന്മാരെക്കൂടി സ്വവശംവദരാക്കുന്ന ഒരു സരിത്തു് അത്രെ അതു്. കർണ്ണഹാരിയായ നാദം; ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു് ആഹ്ലാദകങ്ങളായ ഫലിതത്തുട്ടുകൾ, ഭാഷാസാഹിത്യഭൂവിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട സകലഘട്ടങ്ങളേയും സ്പർശിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെയായിരുന്നു അതിന്റെ ഗതിയും. ഇൻഡോ ആര്യൻ ഭാഷാശാഖയിൽ നിന്നു് മൂലദ്രാവിഡംവഴി ചാക്യാർ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ കടന്നു് കഥകളിയിൽക്കൂടി നാടകങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചു ഇന്നത്തെ ഘട്ടത്തിലേക്കുള്ള പുറപ്പാടു പക്ഷിവീക്ഷണംതന്നെ ആയിരുന്നു. ഇവയുടെ പ്രദർശനം, ദർപ്പണഗജംപോലെ സങ്കുചിതവും, എന്നാൽ സകലതയിൽ സമ്പൂർണ്ണവുമായി കാണപ്പെട്ടു. ഇന്നത്തെ ഘട്ടത്തിൽ എത്തിയപ്പോൾ അതു വിസ്തൃതമായ ഒരു ജലാശയമെന്നോണം പരന്നുതുടങ്ങി. ദ്രാവിഡവൃത്തത്തിന്റെ മഹിമയും ആര്യവൃത്തത്തിന്റെ അനലംകർമ്മീണതയും സോദാഹരണം വിശദമാക്കി. ഗുരുലഘുപ്രധാനമായ സംസ്കൃതഛന്ദസ്സുകളെക്കാൾ വൈഷമ്യം കുറഞ്ഞ ദ്രാവിഡഛന്ദസ്സുകളിൽ അക്ഷരപ്രാധാന്യമാണെന്നു കരുതി ഇക്കാലത്തു പലരും ദ്രാവിഡരീതിയിൽ കാവ്യനിർമ്മിതിക്കു ഒരുമ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു് പരിതാപകരമാണെന്നും, ദ്രാവിഡരീതി, വാസ്തവത്തിൽ, അക്ഷരപ്രധാനമല്ലെന്നും ഗീതതാളപരമാണെന്നും ഉപപാദിച്ചു; അക്ഷരങ്ങളുടെ ന്യൂനാതിരിക്തത യാതൊരു വിധത്തിലും ഗാഥാപ്രസ്ഥാനത്തിനു് ഹാനികരമായിട്ടില്ലെന്നു തമ്പുരാന്റെ ഗാനങ്ങൾ സ്പഷ്ടമാക്കി. സംഗീതം അറിയാത്തവർ ഈ രീതിയെ അവലംബിക്കരുതെന്നു അദ്ദേഹം ശാസിക്കുകയും, അങ്ങനെയുള്ളവരെ വിരമിപ്പിക്കുവാൻ സാഹിത്യപ്രണയികളോടു് അപേക്ഷിക്കയും ചെയ്തതു് എത്രയും ശ്രദ്ധേയമായിരുന്നു. ആശയങ്ങൾക്കു് സൌഷ്ഠവമോ പരസ്പരം ബന്ധമോ ഇല്ലാതെ ഉന്മാദപ്രലാപംപോലെ എഴുതിവിടുന്ന ടാഗ്രർപ്രസ്ഥാനാഭാസങ്ങളെ സവിശേഷം ഖണ്ഡിച്ചതു സഹൃദയന്മാർക്കു സന്തോഷാവഹമാകാതിരുന്നില്ല. ഗുരുതരമായ കാര്യങ്ങൾ പ്രസ്താവിക്കുമ്പോൾ സ്വാഭാവികമായ ശാന്തത തമ്പുരാനു് ഉണ്ടായിരിക്കയില്ലെന്നും, രസാനുഗുണമായ ക്ഷോഭം സ്ഫുരിക്കുമെന്നുള്ളതു് പ്രകൃതസന്ദർഭം അപരിചിതദ്രഷ്ടാക്കളെ ധരിപ്പിച്ചു. ടാഗ്രർകവിതയുടെ പാരമ്യത്തെപ്പറ്റി അതിവിസ്തൃതമായ ഒരു സന്ദർഭം തലേദിവസം വായിച്ച പന്തൽ; തദേകതാനതയോടു് തത്സാത്മ്യം വന്ന യുവാക്കൾ നിറഞ്ഞ ഒരു സദസ്സ്; ലഘുവിഖ്യാതിക്കുവേണ്ടി സ്വാഭിപ്രായത്തെ നിഗ്രഹനംചെയ്തു ഗതാനുഗതികത കൈക്കൊള്ളുന്നകാലം അപ്പൻതമ്പുരാനുണ്ടോ ഈവക? അനുഭവംകൊണ്ടു തനിക്കു യുക്തമെന്നുതോന്നുന്നതിനെ സധൈര്യം പ്രസ്താവിക്കുന്ന ദൃഢവ്രതം മാത്രമാണു് ഈ അ

ഭിപ്രായാവിഷ്കരണത്തിന അദ്ദേഹത്തെ ഉദ്യുക്തനാക്കിയതു്. എന്റെ വന്ദ്യബന്ധുവായ നന്ത്യാരുവീട്ടിൽ പരമേശ്വരൻപിള്ള അവർകൾ ഈ തിരുമേനിയെക്കുറിച്ചു പലപ്പോഴും പറയാറുള്ള ഈ ഒരു വിശേഷഗുണം എത്രയോ യഥാത്ഥമാണെന്നും എനിക്കു തോന്നാതിരുന്നില്ല.

തമ്പുരാന്റെ ഈ ദീഘവിമശം കേവലം നാശകമായിരുന്നില്ല; പ്രത്യുതസൃജകവുമായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ നിഗീയ്യാദ്ധ്യവസായം കൊണ്ടു് രൂപകാതിശയോക്തിമട്ടിലോ, ശ്രുതിയുക്ത്യനുഭവങ്ങളായ ചിന്താസന്തതികളാൽ പൂരണീയമായ വിമശദത്തോടുകൂടിയോ എഴുതി ഫലിപ്പിക്കാമെങ്കിൽ ടാഗ്രർ പ്രസ്ഥാനം അനവദ്യമാണെന്നും അനുകായ്യമാണെന്നും അദ്ദേഹം സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടു്. പക്ഷേ അതു് വിചാരിക്കുന്നിടത്തോളം അത്രസുസാധമല്ല: ആ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഗരിമ അദ്ദേഹം പ്രവേശിച്ചു സ്വയം അറിഞ്ഞതാണു് സദസ്യരെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചതു്. തന്റെ പ്രിയസുഹൃത്തായ ഉള്ളൂർ പരമേശ്വരയ്യർ അവർകളുടെ അപേക്ഷ അനുസരിച്ചു് പദ്യകാവ്യരചനയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ ഈ കവിതാരീതിയുടെ വൈഷമ്യം അദ്ദേഹത്തിനു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുപോലും! അവയിൽ ഏതാനും ചിലപദ്യങ്ങളെ ചൊല്ലിക്കേൾപ്പിക്കയും ഉണ്ടായി. 'ആത്തോജിജ്ഞാസുരത്ഥാത്ഥീജ്ഞാനീച' എന്ന ഭക്ത്യധികാരികളുടെ ചാതുവ്വിധ്യത്തെ വിശദമാക്കാനുള്ള ആ പദ്യസഞ്ചയത്തിന്റെ കരുത്തും, അവയിൽ പരസ്പരം ചേക്കേണ്ട അവതരണികയുടെ ശാസ്ത്രീയഗാംഭീയ്യവും ശ്രോതാക്കൾക്കു് പറഞ്ഞുകൊടുത്തശേഷമല്ലാതെ മനസ്സിലാകുന്നതല്ലെന്നു് തൽപ്രണേതാവിനൊപ്പം സദസ്യക്കും അനുഭവമാകാതിരുന്നില്ല. സുഗമമല്ലാത്ത വിചാരണ തമ്പുരാന്റെ ഈ കവിതകളിൽ അനുഭവിച്ചതുപോലെ മററുഭാഷാകാവ്യങ്ങളിൽനിന്നു് സിദ്ധമായിട്ടില്ല. കാഠിന്യം എന്നതു ദിവംഗതനായ കുമാരനാശാന്റെ കവിതകളിൽകാണാം; പക്ഷെ അതു് പാകകൃതമാണെന്നും ഇതു് അങ്ങിനേ അല്ലെന്നുമാണു് എന്റെ അഭിപ്രായം. ഇതാണു് ടാഗ്രർ മാഗ്ഗത്തിന്റെ സഹജഗുണമായ ദുഗ്ഗമത്വം. കവിതകൾ കേട്ടിടത്തോളം, അപ്പൻ തമ്പുരാൻ ആംഗലകവിപുംഗവനായ റോബർട്ടുബ്രൌണിങ്ങിനോടാണു് സാമ്യം വഹിക്കുന്നതു്. ഗാഥാരീതിയിൽ ഒരു മഹാകാവ്യം ഇന്നത്തേ മഹാകവികളിൽ ആരെങ്കിലും എഴുതിക്കണ്ടാൽ കൊള്ളാമെന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭ്യത്ഥനപോലെ, തമ്പുരാന്റെ ശൈലിയിൽ ഒരു മഹാകാവ്യം നിമ്മിച്ചുകാണ്മാൻ മററുള്ളവക്കും ആശയുണ്ടു്. ചിരപരിചയമുള്ള മഹാകവി ഉള്ളൂരിനു്, തമ്പുരാന്റെ വിഷയത്തിൽ ഇപ്രകാരം ഒരു കൌതുകമുണ്ടായതിന്റെ രഹസ്യം ഇപ്പോഴേ മാട്ടുശന്മാക്കു് വെളിവായുള്ളു. വിഷയം ഒന്നുമില്ലാതെ പ്രഥമപാദം കാവ്യനാമമാക്കിക്കൊണ്ടു് പുറപ്പെടുന്ന ഇപ്പോഴത്തെ ചെറുഗാഥകളേ അ

ദ്ദേഹം സാവജ്ഞം വീക്ഷിച്ചതും വിസ്മരണീയമല്ല. ഈ പ്രകൃതത്തിലെല്ലാം തമ്പുരാൻ അഗാധചിന്തകനായിട്ട കാണപ്പെട്ടു എന്ന് പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഭാഷയുടെ ഉത്പത്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായ വിഷ്കരണത്തിലും ഒരു ക്രാന്തദർശിയായിരുന്ന അദ്ദേഹം. മൂലദ്രാവിഡത്തിന്റെ സത്തയെ പരിശോധിക്കാൻ ആരംഭിച്ചസമയം അദ്ദേഹത്തിനു നേരിട്ട വിഷമതകളും അതിന്റെ പരിഹാരത്തിനായി ഭാഷാപദങ്ങളുടെ ഒരു നിരുക്തം നിർമ്മിക്കേണ്ട ആവശ്യകതകണ്ടു് അതിലേക്ക ശ്രമംതുടങ്ങിയതും സ്വയംചെയ്ത ചിന്തകളുടെ ഫലംതന്നെയാകുന്നു. ഭൂതരായരുടെ ഉപക്രമത്തിലെ ചതുരംഗക്കളിയിൽ ഇത്രമാത്രം ചിന്തിച്ചുവെച്ചിരുന്ന എന്നു് അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് മനസ്സിലാക്കീട്ടുള്ളവർ ആ സദസ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്നോ എന്നതു് സന്ദേഹവിഷയംതന്നെ. ആ ചതുരംഗഫലകം കേരളഖണ്ഡമാണെന്നും കേരളത്തിന്റെ ആഭ്യന്തരസ്ഥിതിയെ ആണ് ആ കളി വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്നതു് എന്നും ആഖ്യായികാകാരൻ അരുളിയപ്പോൾ എത്ര സംഗതാത്ഥമായിത്തോന്നുന്നു! ഈ നോവലിന്റെ ആവിർഭാവകാലത്തു് സവിശേഷമായ ഒരു നിരൂപണം "സമദർശി"യിൽ എഴുതുവാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായ എനിക്ക് ഇതിലെ പല ഗൂഢാത്ഥങ്ങളും അറിയാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടു് എന്നൊരു അഭിമാനം ഇതുവരെ ഉണ്ടായിരുന്നു. പ്രഥമവാക്യത്തിലെ വ്യംഗ്യം ഗ്രഹിക്കാതേയാണോ മററുള്ളവ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുക.

ഇരുപത്തഞ്ചുകൊല്ലത്തെ തന്റെസാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങൾകൊണ്ടും ഒരു സാഹിത്യചരിത്രം സമ്പൂർണ്ണമാക്കാൻ സാധിക്കാത്തതിൽ അദ്ദേഹം അതിരററുവിഷാദിക്കുന്നുണ്ടു്. അതിനുവേണ്ട ഉപകരണങ്ങൾ സജ്ജമാക്കുന്നതിനുള്ള അസൌകര്യങ്ങൾ, തമ്പുരാൻ പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ, ജന്മസിദ്ധമായ ചില വിഷമതകൾതന്നെയാണ്. മററുള്ളവർ ഇതു് സംഭരിക്കുന്നതായാൽ അതു് അദ്ദേഹത്തിനെന്നവണ്ണം നമുക്കും ഉപകാരപ്രദമാകാതിരിക്കയില്ല. അതിന് അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിക്കുന്നതു് കേരളദേശത്തിന്റെ പ്രാചീനചരിത്രത്തിനുള്ള സാധനങ്ങൾ ശേഖരിച്ചാൽ മതിയാകുമെന്നാണു്; അതോടുകൂടി സാഹിത്യചരിതവും കൃതമാകും. ഈ വിഷയത്തിൽ തനിക്ക് ഏപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന അസൌകര്യത്തെ 'കുലമഹിമ കുരുത്തക്കേടിനായിട്ടുമാത്രം' എന്ന പാദബദ്ധാക്ഷരങ്ങളിൽ അവിടെ നിർമ്മിപ്പിച്ചപ്പോൾ ഏവനാണ് ഖേദിക്കാതിരുന്നതു്? സാഹിത്യനവീനമായ ചിലസരണികൾ രചിക്കുന്നതിനും ഇദ്ദേഹം സംരംഭം തുടങ്ങിയിരിക്കയാണ്; പ്രകടപ്രസംഗം, പ്രഹസനപ്രമേയം, ആഖ്യാനം ഇത്യാദി ആംഗലസാഹിത്യവിദിതമാണ് അവ. അചിരേണ ഈ കൃതികൾ സൂര്യകിരണം ഏൽക്കുമാറാകുമെന്നു് നമുക്ക് ആശംസിക്കാം. അതോടുകൂടി നിസ്സ്വാത്ഥവും നിശ്ശബ്ദവുമായി ഭാഷാ

കുലദേവതയെ നിരന്തരം ആരാധിക്കുന്ന ഈ സുകൃതിയെപ്പോലെ കുറെപ്പേർകൂടെ കേരളമാതാവിനുണ്ടാവേണ്ടതാണെന്നും തോന്നിയിരിക്കും.

ഭാഷാപ്രണയികളോട് തമ്പുരാനുള്ള ആദരവും അഭിമാനവും പറയേണ്ടതില്ല; മാതൃഭാഷയ്ക്കുവേണ്ടി എന്തോ ചിലതു് പ്രവർത്തിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രഥമസമാഗതനോട് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു് ഇ പ്രകാരമാണ്:—'ഇതിൽ കൂടുതൽ പരിചായകം മറെറന്തുവേണം? കൂടെപ്പിറന്ന സഹോദരരെക്കാളും അടുത്തവരല്ലേ ഭാഷാമാതാവിനുവേണ്ടി വേലചെയ്യുന്നവർ? കേരളവർമ്മ, രാജരാജവർമ്മ മുതലായ മഹാപുരുഷന്മാരിൽ വിളങ്ങിനിന്നിരുന്ന ആ സൌജന്യം ഇന്നും നിരാധാരമായിട്ടില്ല എന്നു് ഇതുകേട്ടപ്പോൾ തോന്നി. തന്റെ ഏതൽകാലപര്യന്തമുള്ള സകലസാഹിത്യഫലങ്ങളും പ്രതിഫലേച്ഛകൂടാതെ ഭാഷാഭിമാനികൾക്കു് ദാനംചെയ്യാമെന്നും അവർ പരസ്പരം സ്പർദ്ധിച്ചു 'കിണ്ടിയും കിണ്ണവും ഉടയ്ക്കാതെ' സ്വൈരജീവിതം നയിച്ചാൽമാത്രം മതിയെന്നുമുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിജ്ഞാപനം സാക്ഷരന്മാരായ മലയാളികൾ നിത്യവും അനുസ്മരിക്കേണ്ടതും ആകുന്നു

ഔചിത്യദീക്ഷ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗത്തിൽ സർവ്വാംഗീണമായിക്കാണുന്ന മറെറാരു വൈശിഷ്ട്യമാണു്. അതിനു് മൂർദ്ധാഭിഷിക്തമായ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം ഉപസംഹാരപ്രസംഗംതന്നെ ആയിരുന്നു. ആ സന്ദർഭത്തിൽ ക്ഷണപ്രഭാസദൃശമായ ആ ഒരു ഉപസംഹൃതിപോലെ മറെറാന്നും ശോഭാവഹമോ ഉചിതമോ ആകുന്നതല്ലെന്നു് അവിടെ ഇരുന്നവർക്കൊക്കപ്പാടെ തോന്നാതിരുന്നില്ല. 'ഗുരോസ്തുമൌനം വ്യാഖ്യാനം ശിഷ്യാസ്തുഛിന്നസംശയാഃ' എന്നവിധം, അവിടെ വായിച്ചതും പ്രസംഗിച്ചതുമായ ഉപന്യാസങ്ങളെപ്പററി നിരൂപണംചെയ്തു് സദസ്യരെ മനസ്സിലാക്കിയ രീതി സാധാരണ അദ്ധ്യക്ഷന്മാർ ധരിക്കേണ്ടതാണു്.

ഇതു് അങ്ങിനെ നിൽക്കട്ടേ; വലിയവരെപ്പററി കേൾക്കുമ്പോഴും കാണുമ്പോഴും ഉള്ള വ്യത്യാസത്തിനു് മഹാകവി വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനവൻ അവർകളും ഒരു നിദർശനംതന്നെ ആയിരുന്നു. ഖദർമുണ്ടു്; ഖദർ കുപ്പായം; ഒരു ദുകൂലോത്തരീയം; ഇതാണു് വേഷം. ഏതാണ്ടു് ദീർഘിച്ചതും സാമാന്യം കൃശവുമായ ശരീരം. സ്വതേ വിശാലമായ നെററിയെ പൂർവ്വാധികം വികസിപ്പിക്കുന്ന കഷണ്ടി. ആംഗലകവിയായ ഗോൾഡ്സ്മിത്തിനെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന ശിരോഭാഗം. നിർവ്വൃതിമുഖത, ഏകാന്തപ്രിയത ഇവയെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ദർശനം. അകൃത്രിമമായ മന്ദഹാസം—അല്ല—പ്രഹാസം. അന്തർഗ്ഗതങ്ങൾ പ്രകടമായി പ്രതിഫലിക്കാവുന്ന മുഖവർണ്ണം. ഇതാണു് സാക്ഷാൽ വള്ളത്തോൾ.

ചൂർണ്ണികാ പ്രായങ്ങളാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്യങ്ങൾ. വിനയഗർഭിതമായ നോട്ടം ദീർഘിച്ച വാക്യവിരാമങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരിക്കും. ശിശുദൃഷ്ടിപോലെ പ്രകൃതിയെ നിരീക്ഷിക്കുന്നതാണ് വിഷയം. അപ്രകൃതമായി തോന്നുമെങ്കിലും പറയുന്നത് കവിതയായിരിക്കും. ശ്രോതാക്കളെ ആഹ്ലാദഭരിതരാക്കുകയാണ് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗം; പ്രവൃത്തിപരന്മാരോ ചിന്താമുഖന്മാരോ ആക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല.

വള്ളത്തോൾ ഒരു വാഗ്മിയോ വാചാലനോ അല്ല; നാവിനേക്കാൾ തൂലികയാണ് അദ്ദേഹത്തിനു സ്വാധീനമായിട്ടുള്ളത്; ഗ്രന്ഥത്തിലെപ്പോലെ പ്രസംഗപീഠത്തിലെ അഭിപ്രായം നിഷ്കൃഷ്ടമോ ക്ഷോഭക്ഷമമോ ആണെന്നുപറവാൻ മടിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അനന്തമായ ആകാശത്തിൽ സ്വച്ഛന്ദവിഹാരംചെയ്യുന്ന ശുകം ക്ലിപ്തപരിധിയിൽ ബദ്ധമാകുന്നതുപോലെയാണ് പ്രസംഗമണ്ഡപത്തിൽ പ്രവിഷ്ടനായ വള്ളത്തോൾ മഹാകവി. ഭാവനാപരരായ മഹാകവികളിൽനിന്നു ഇതിലധികമൊന്നും ആരും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നില്ലായിരിക്കാം. സഭാസമ്മേളനത്തിൽ ആചരണീയമായി വെച്ചിട്ടുള്ള സങ്കേതങ്ങളിൽ ഇദ്ദേഹത്തിനും വെറുപ്പുതന്നെ. തമ്പുരാൻ വാചാ പ്രകടിപ്പിച്ചു; ഇദ്ദേഹം ക്രിയകൊണ്ടു സ്പഷ്ടമാക്കി; ഇതുയേഭേദം ഉള്ളൂ.

പതിനേഴു സംവത്സരങ്ങളായി പരസ്പരം കാണ്മാൻസാധിക്കാതിരിക്കുന്ന ആത്മസദൃശനായ ഉള്ളൂർ പരമേശ്വരയ്യർ അവർകളെ ഒന്നു പ്രത്യക്ഷവിഷയമാക്കാമല്ലൊ എന്ന ആഗ്രഹവുമാണ് തന്നെ ഈ സദസ്സിൽ ഭാഗഭാക്കാകാൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചതു് എന്ന ഉപക്രമം, ഇടക്കാലത്തു് ആരംഭിച്ചു പൂർണ്ണശമനം അടയാതെകിടക്കുന്ന 'ഉള്ളൂർ വള്ളത്തോൾ പാരമ്യജ്വരം' ബാധിച്ച ചില ഹൃദയങ്ങൾക്കു വലിയ ആശാഭംഗത്തിന്നു് ഹേതുവായിത്തീർന്നിരിക്കണം. അവർ രണ്ടുപേരും, അതേ പരമേശ്വരനാരായണന്മാർ രണ്ടുപേരും—ഭിന്നരല്ലെന്നും—ഭിന്നരായി കാണുകയൊ കാണുവാൻ ഇച്ഛിക്കയൊ ചെയ്യുന്നവർ 'മിഥ്യാദൃഷ്ടി'യുടെ വശംവദരാകയാണെന്നും ഇദ്ദേഹം ഘോഷിച്ചതു് സാഹിത്യ സാമ്രാജ്യത്തിൽ സമാധാനം ആഗ്രഹിക്കുന്ന തടസ്ഥന്മാൎക്കു അത്യർത്ഥം ആശ്വാസകരമായിട്ടുണ്ടു്. വീരശൈവവും, വീരവൈഷ്ണവവും സനാതനധൎമ്മത്തിനു് അനൎത്ഥഹേതുവായതുപോലെ, ഈ വീരപരമേശ്വരവും വീരനാരായണവും ഭാഷാസാഹിത്യത്തെ അലങ്കോലപ്പെടുത്തിയേക്കാമെന്ന ശങ്ക അക്കാലത്തുതന്നെ അസ്മാദൃശന്മാൎക്കു തോന്നീട്ടുള്ളതാണു്. ഈ 'ജ്വരങ്ങളുടെ അധിഷ്ഠാനദേവതകൾക്കല്ലാതെ ഇവയെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിന്നു് അധികാരവും ശക്തിയും ഇല്ലതാനും. ഏതായാലും ഇപ്പോൾ അതു സാധിച്ചു.

'മദ്ഭക്താ ശങ്കരദ്വേഷീ, മദ്ദ്വേഷീ ശങ്കരപ്രിയഃ;
താവുഭൌ നരകംയാതോ മഹാരൌരവം.'

എന്ന ക്ഷേമംകരമായ നാരായണവാക്യം ഈ സഭാനാഥനിൽനിന്നു പുറപ്പെടുകയുണ്ടായി. സാഹിത്യ പരിഷത്ത്, വിചാരിച്ചിരുന്ന പല കാര്യങ്ങളും ചെയ്യാതെപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, കരുതാതിരുന്ന ഏതാദൃശ മായ ചില കാര്യങ്ങളും നിർവഹിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നുള്ളതിനാൽ തത്പ്രവ ർത്തകന്മാർക്ക് മനോഭംഗത്തിന് അവകാശം ഇല്ല. നരനാരായണയോ ഗംപോലുള്ള ഈ പരമേശ്വരനാരായണയോഗം, അഥവാ വള്ളത്തോൾ പറഞ്ഞതുപോലെ, ശങ്കരനാരായണയോഗം എല്ലാക്കും കാമ്യമല്ലേ?

അവർതമ്മിൽ കണ്ടനേരം ഉണ്ടായ സൌഹാർദ്ദവൃത്തികൾ എന്തായിരുന്നു? സാധാരണമായി നമ്മൾ ചെയ്തുവരാറുള്ളതുപോലെ കൈയ്യുപിടിക്കയോ, സലാംവെയ്ക്കുകയോ, തൊഴുകയോ അല്ലായിരുന്നു. പരസ്പരാശ്ലേഷത്താൽ ഹൃദയൈക്യം പ്രാപിക്കയായിരുന്നു. ഇവയെല്ലാം സദസ്യരോടു പറയുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖവികാരം അവയിൽ കിടക്കുന്ന പരമാർത്ഥതയെ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കപടതയാകു ന്ന പരിഷ്കാരം, അഥവാ, പരിഷ്കാരമാകുന്ന കപടത വള്ളത്തോളിനു അജ്ഞാതമാകയാൽ അദ്ദേഹം യാതൊന്നും മറച്ചുവെയ്ക്കുന്നില്ല; അവി ടെ തോന്നുന്നതെല്ലാം ഒരു ശിശുഹൃദയത്തിലെന്നപോലെ ഉടനെ നി സ്സരിക്കുന്നു; ജാതിമതഭേദമോ ഉച്ചനീചഭാവമോ കാണ്മാനില്ല. ഇത രരിൽ സൽസ്വല്പമായും ദൃശ്യമാകുന്ന ഗുണങ്ങളെ പർവ്വതീകരിക്കുന്ന അദ്ദേ ഹത്തിന്റെ മനഃസ്ഥിതി, മിസ്റ്റർ കറുപ്പൻ മുതലായ യുവകവികളെ അനുമോദിക്കയും പ്രശംസിക്കയും ചെയ്തപ്പോൾ, വെളിവായി. ഉള്ളൂർ പരമേശ്വരയ്യർ അവർകളെ, ആ സദസ്സിൽവെച്ച് 'സാഹിത്യചക്രവ ർത്തിപദത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു ഹർഷാശ്രുക്കൾകൊണ്ടു അഭിഷേകം' ചെയ്ത വള്ളത്തോളിനുണ്ടോ ചക്രവർത്തിഭ്രമം?

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓർമ്മശക്തി സാമാന്യം അല്ല. ചെറുപ്പ ത്തിൽ വായിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഷാനാടകങ്ങളുടെ സംഖ്യപോലും ഇന്നു സ്മൃ തിപഥത്തിൽ നില്ക്കുന്നുണ്ട്. ആംഗ്ലഭാഷ അറിയാതെതന്നേ [ഇങ്ങ നെയാണ് സദസ്യരായ ചിലർ എന്നെ ധരിപ്പിച്ചതു്] കാർലൈൽ, എമർസൺ മുതലായ പാശ്ചാത്യന്മാരുടെ വിശ്രുതമായ ആശയങ്ങളെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതും ഈ വസ്തുതയെ വിശദമാക്കാതിരിക്കുന്നില്ല.

അഭിപ്രായാവിഷ്കരണത്തിലും നിരങ്കുശമായ കവിത്വം പ്രതി ഭാസിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു; സാദ്ധ്യാസാദ്ധ്യങ്ങളിലോ ദുഷ്ടസുഷ്ടത്വത്തിലോ

കവിദൃഷ്ടിയ്ക്കു ഭേദമില്ലല്ലോ. മലയാളഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു ഇംഗ്ലീഷു
ഗ്രന്ഥങ്ങളേപ്പോലെ സാർവ്വത്രികമായ പ്രചാരവും, ഇവിടത്തെ ഗ്രന്ഥ
കാരന്മാക്കും കവികൾക്കും അവിടത്തേപ്പോലുള്ള ധനാഗമവും അദ്ദേ
ഹം ആശിക്കുന്നതുനോക്കുക. അറുനൂറു കൊല്ലമായിട്ടും കൈരളിയിൽ
തുഞ്ചൻ, കുഞ്ചൻ, ചെറുശ്ശേരി ഇങ്ങനെ രണ്ടു മൂന്നു കവികളേ ഉണ്ടാ
യിട്ടുള്ളു എന്നും, അവരുടെ കൃതികളിൽത്തന്നെ നാലഞ്ചുതവണ വാ
യിക്കാവുന്നവ തിരഞ്ഞെടുത്താൽ അഞ്ചാറെണ്ണത്തിൽ കവിയുകയില്ലെ
ന്നും അദ്ദേഹം ഖേദിക്കുന്നുണ്ടു്. ഈ ദാരിദ്ര്യസ്ഥിതിയിൽനിന്നു മാതൃ
ഭാഷയെ ഉന്നമിപ്പിക്കുവാൻ എല്ലാ കവികളും പണ്ഡിതന്മാരും ശ്രമി
ക്കേണ്ടതാണത്രേ. ആറായിരം സംവത്സരമായ സംസ്കൃതഭാഷയിൽ
പ്പോലും 'രണ്ടോ മൂന്നോ കവികളും രണ്ടോ മൂന്നോ കാവ്യങ്ങളും മാത്ര
മേ ഉള്ളു' എന്ന അർത്ഥത്തിൽ 'ദ്വിത്രാ ഏവകവയോ, ദ്വിത്രാണ്യേവ
ച കാവ്യാനി' എന്നുള്ള ഏതാദൃശവിമർശങ്ങൾ കണ്ടിട്ടുള്ളവക്ക് ഈ
അഭിപ്രായം അർത്ഥവാദമെന്നോ അഥവാ അസാദ്ധ്യോപദേശമെന്നോ
തോന്നിയേക്കാം. ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഉൽകർഷനിർണ്ണയത്തിനു ഉപായമായി
വള്ളത്തോൾ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന മറെറാരു തത്വവും ഇതുപോലെ ചിന്ത
നീയമാണ്. അന്യഭാഷകളിലേയ്ക്കു് വിവർത്തനംചെയ്യാൻ ഏതു ഗ്ര
ന്ഥം ക്ഷമമാകുന്നില്ലയോ അതു് എത്ര ഉൽകൃഷ്ടമാണെങ്കിലും ഒരുപടി
താണുനില്ക്കുമെന്നും, സർവ്വഥാ ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു ഗ്രന്ഥമാണെങ്കിൽ
അതു് ഏതുഭാഷയിലും തർജ്ജമചെയ്യാൻ കഴിയാമായിരിക്കണമെന്നുമു
ള്ളതാണ് ഈ ഉപായ നികഷം. ജർമ്മൻ ഫ്രെഞ്ചു് മുതലായ പരിഷ്കൃ
തപാശ്ചാത്യഭാഷകളിലെ ചില അത്യുത്തമഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഇംഗ്ലീഷുഭാ
ഷയിൽ തർജ്ജമചെയ്ത പണ്ഡിതസംഘം, മൂലഗ്രന്ഥത്തിലെ ആശയം
പത്തിലൊന്നുപോലും ആ വിവർത്തനത്തിൽ പകർത്തുവാൻ സാധിച്ചി
ട്ടില്ലെന്നു് ഖേദിക്കുന്നുണ്ടു്. പ്രതിബിംബിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കാത്തതു
ബിംബത്തിന്റെ അപകർഷമായിരിക്കയില്ലെന്നും, പ്രത്യുത, പ്രതിബിം
ബകത്തിന്റെ അസാമർത്ഥ്യം ആണെന്നുമാണ് ഇതിന്റെ സാരം.
അതിനാൽ ഏതുഗ്രന്ഥമാണോ ഇംഗ്ലീഷുമുതലായ ഭാഷാന്തരങ്ങളിൽ
തർജ്ജമചെയ്യാൻ സാധിക്കാതെപോകുന്നു അതു് ആ ഭാഷയുടെ രണ്ടാം നി
ലയെ കാണിക്കുന്നു എന്നല്ലാതെ ഗ്രന്ഥത്തിന്ന് ന്യൂനതാപാദകമാക
യില്ലെന്നൊരു മതവും വന്നേയ്ക്കാം.

സ്വതന്ത്ര നാടകങ്ങളിൽ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാന്റെയും ചക്ര
പാണിവാരിയരുടേയും മാത്രമേ ഗുണപുഷ്കലമായി അദ്ദേഹം പ്രസ്താവി
ച്ചുള്ളു. രാമക്കുറുപ്പ് അവർകളുടെ ചക്കീചങ്കരം ഗുണഹീനമായതു
കൊണ്ടോ അല്ല വിസ്മൃതമാകയാലോ ആ സന്ദർഭത്തിൽ വിട്ടുകളഞ്ഞതു
എന്നും വ്യക്തമാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നോവലുകളും മററും തർജ്ജമചെ

യ്യുമ്പോൾ നാമദേശാദികളെ മാററാതെ, ഭാഷാന്തരങ്ങളിലുള്ള ശാകുന്തളാദികളെപ്പോലെ, അതേരൂപത്തിൽ സ്വീകരിക്കണം എന്ന മതം പരീക്ഷണീയമാണ്.

പ്രാചീനന്മാരേയോ അവരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളേയോ വിമർശംചെയ്യുള്ള ദോഷോൽഭാവനകൾ നന്നല്ലെന്നും അവ 'കുരുത്തക്കേട്' ആണെന്നുമുള്ള ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മതം ധർമ്മപഥത്തിൽ എത്രയും ന്യായവും ആദരണീയവുമാണ്. ഉപജീവ്യനാശനം ഒരുവനും ശ്രേയസ്കരമല്ലല്ലോ. പക്ഷേ വിജ്ഞാനവിഷയത്തിൽ ഇപ്രകാരമൊരു 'ധർമ്മം' ഉണ്ടോ എന്ന് സൂക്ഷിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 'ശിഷ്യാദിച്ഛേത് പരാഭവം' എന്ന് പ്രാചീനഗാഥയും, സാഹിത്യശാസ്ത്രകാരന്മാരായ ഗുരുനാഥന്മാർ അവരുടെ ആചാര്യന്മാരേയും കവികളേയും ഗുണദോഷസമ്മിശ്രമായ ചർച്ചയ്ക്ക് പാത്രമാക്കീട്ടുള്ള സംസ്കൃതസാഹിത്യവും ഇതിന് ഏതാണ്ട് വിഘടിച്ചാണ് നില്ക്കുന്നത്.

ഏതായാലും ഉച്ഛൃംഖലമായ മനോവൃത്തി ഈ അഭിപ്രായങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. അവ എങ്ങനേയും ഇരുന്നുകൊള്ളട്ടെ; വള്ളത്തോളിന്റെ പ്രസംഗം മുഷിപ്പൻ അല്ല. ഹൃദയം ഹൃദയവുമായുള്ള ഒരു സന്ദർശനം മാത്രമാണ് അത്. അതിനകത്തുള്ളവയെ മാററിയോ മറിച്ചോ വയ്ക്കുന്നതിനുള്ള ആളല്ല അദ്ദേഹം. അതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നവയെ അദ്ദേഹം വകവയ്ക്കുന്നുമില്ല. വള്ളത്തോൾ സദാ ഒരു കവിയാണ്. പ്രസംഗമണ്ഡപത്തിലും കവിയെന്നനില അദ്ദേഹത്തെ വിട്ടുപിരിയാതെ നിൽക്കുന്നു. സരോജിനി നായിഡുവിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ മനുഷ്യനിൽ ലയിച്ചുകിടക്കുന്ന രാജസവികാരങ്ങളെ പ്രബുദ്ധമാക്കി അവനെ ക്രിയാപരനാക്കുന്നു; അവർ ഒരു കവിയെന്നോണം പ്രസംഗപീഠത്തിലും പരിശോഭിക്കുന്നുണ്ട്. രവീന്ദ്രനാഥടാഗ്ഗൂറിന്റെ ഉപന്യാസവായനമാത്രം കേട്ടിരിക്കയാൽ ആ കവിപുംഗവന്റെ പ്രസംഗത്തോട് തോലനം ചെയ്യാൻ നിവൃത്തി ഇല്ല. കവിത്വം മാത്രമുള്ളവക്ക് പ്രസംഗപീഠങ്ങൾ സ്വാഗതം നൽകുമെന്നല്ല എന്റെ വിശ്വാസം. വാല്മീകിയോ കാളിദാസനോ ഒരു സദസ്സിനെ അഭിസംബോധനം ചെയ്തിരുന്നു എങ്കിൽ ഏതാണ്ട ഇതേവിധംതന്നെ ആയിരിക്കും പരിണാമം.

ശാസ്ത്രി മഹോപാദ്ധ്യായ, കെ. പി. ശിവശങ്കരപ്പിള്ള

തിരുവനന്തപുരം **എം, ആർ. എ. എസ്സ്.**

പരശുരാമൻ ആർ?

പുരാണപ്രസിദ്ധനായ പരശുരാമൻ ചരിത്രജ്ഞന്മാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഏററവും വാദഗ്രസ്തമായ ഒരു സ്ഥാനത്തിരിക്കുന്നതായിട്ടാണു കാണപ്പെടുന്നതു്. ബ്രഹ്മക്ഷത്രവപുദ്ധരനായ ആ മഹാൻ മഹാവിഷ്ണുവിൻെറ ആറാമത്തെ അവതാരമാണെന്നു് പുരാണം ഘോഷിക്കുന്നു. ജമദഗ്നിമഹർഷിക്കു് രേണുകാദേവിയിൽ ഉൽപന്നനായ അദ്ദേഹത്തിൻെറ മാതാവു് ഒരു ക്ഷത്രിയസ്ത്രീയും പിതാവു് ഒരു ബ്രാഹ്മണനുമാണെന്നു് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. പിതാവിൻെറ ആജ്ഞയനുസരിച്ചു് മാതാവിൻെറ കണ്ഠത്തിൽ ഖഡ്ഗം പ്രയോഗിച്ച അദ്ദേഹം പിതൃഘാതനിമിത്തമായ വൈരത്താൽ ഇരുപത്തൊന്നുവട്ടം ക്ഷത്രിയവംശത്തെ നശിപ്പിച്ചു് ആ ക്ഷത്രരക്തനദിയിൽ പിതൃതർപ്പണം ചെയ്തു്, ക്ഷത്രിയർ വാണിരുന്ന ഭൂമിയെല്ലാം ബ്രാഹ്മണർക്കു് ദാനംചെയ്തു് സ്വയം ശാന്തനായി, ഒടുവിൽ കുലോചിതമായ തപോവൃത്തിയെ അംഗീകരിച്ചതായി ബ്രാഹ്മണർ അഭിമാനിക്കുന്നു. തപസ്സുചെയ്യാനായി വിന്ധ്യാദ്രിയിൽ എത്തിയതിന്നുശേഷം പശ്ചിമഘട്ടത്തിൻെറ അടിവാരത്തോളം പരന്നുകിടന്നിരുന്ന മഹാസമുദ്രത്തെ ഉദ്ധാരണം ചെയ്തു്, കന്യാകുമാരിമുതൽ ഗോകർണ്ണപര്യന്തമുള്ള കേരളഭൂമിയെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു് അതിനെ കേരളബ്രാഹ്മണർക്കു് പ്രത്യേകമായി ദാനം ചെയ്തുവെന്നു് അവരും അഭിമാനിക്കുന്നു. ഈ കേരളപ്രതിഷ്ഠയുടെ കാര്യത്തിൽ എല്ലാ പൌരാണികന്മാരും ഒരുപോലെ യോജിക്കുമാറുണ്ടെന്നു് പറഞ്ഞുകൂട. എന്നാൽ ചരിത്രജ്ഞന്മാർ പരശുരാമൻെറ ക്ഷത്രിയവധത്തെ എന്നപോലെ കേരളപ്രതിഷ്ഠയേയും കേവലം ബ്രാഹ്മണർ ചമച്ച ഒരു കെട്ടുകഥയായിട്ടാണു് കാണുന്നതു്. സഹ്യാദ്രിയുടെ പശ്ചിമപ്രാന്തംവരെ അപരാന്തസമുദ്രം ഒരു കാലത്തു് അഭിവ്യാപ്തമായിരുന്നുവെന്നു ചരിത്രജ്ഞന്മാർ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ഭൂഗർഭത്തിലുണ്ടായ എന്തൊ ഒരു പ്രകൃതിക്ഷോഭത്തിൻെറ ഫലമായി സമുദ്രം അകന്നു് സ്വയം പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ച ഒരു ഭൂഖണ്ഡമാണു് കേരളമെന്നും അല്ലാതെ പരശുരാമൻ കടലിൽ നിന്നുദ്ധരിച്ച ഭൂമിയല്ല അതെന്നും അവർ യുക്തിപ്രമാണപുരസ്സരം സ്ഥാപിക്കുന്നുമുണ്ടു്. ഇങ്ങിനെ ഒരു തലയ്ക്കൽ പൌരാണികരായ ബ്രാഹ്മണരും, മറുതലയ്ക്കൽ, വൈജ്ഞാനികന്മാരായ ചരിത്രകാരന്മാരും അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ആകർഷിക്കുന്നതിൻെറ നടുവിൽപ്പെട്ടു് വട്ടംതിരിയുന്ന ഒരാളാണു് പരശുരാമൻ എന്ന പഞ്ചാക്ഷരത്തിൽ മറഞ്ഞുകിടക്കുന്ന പൊരുൾ എന്നാണു് മദ്ധ്യസ്ഥന്മാർക്കുതോന്നുന്നതു്.

ഈ പരശുരാമൻ പരമാർത്ഥത്തിൽ ആരാകുന്നു? ഇങ്ങിനെ ഒരാളെ കല്പിച്ചതുകൊണ്ടു് എന്തൊരു പ്രയോജനമാണു് സാധിക്കുവാ

ന്നുള്ളതു്? പരശുരാമന്റെ സൃഷ്ടിയിൽ പൌരാണികന്മാരും ചരിത്രജ്ഞന്മാരും ഉപയോഗിക്കുന്ന പഞ്ചഭൂതങ്ങളെ ഒന്നു് 'പഞ്ചീകരണം' ചെയ്തുനോക്കിയാൽ കാണുന്ന 'വസ്തു' എന്താണു് എന്നു് നമുക്കൊന്നു പരിശോധിക്കാം. പുരാണങ്ങൾ ഒക്കെയും അത്ഥവാദാത്മകങ്ങളാണെന്നുള്ള വാസ്തവം ഒരിക്കലും നാം വിസ്മരിക്കരുതു്. ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പറയുന്ന സംഗതികളെ കഥാരൂപേണ ഉപപാദനം ചെയ്തുകാണിപ്പാനായിട്ടാണു് പുരാണങ്ങൾ പ്രവൃത്തങ്ങളായിരിക്കുന്നതു്. ആകയാൽ പുരാണത്തിലെ ജമദഗ്നിയേയും രേണുകയേയും പരശുരാമനേയും മററും അതേരൂപത്തിലുള്ള വ്യക്തികളായി സങ്കല്പിക്കുന്നതു് അബദ്ധമായിരിക്കും. ജമദഗ്നിയുടെ ആശ്രമത്തിൽ ഒരു ദിവ്യധേനു ഉണ്ടായിരുന്നു; അതിനെ ക്ഷത്രിയവീരനായ കാത്തവീയ്യാജ്ജുനൻ ബലാൽക്കാരേണ അപഹരിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. അതു തടുക്കുവാൻ ചെന്ന ജമദഗ്നിയെ കാത്തവീയ്യാജ്ജുനൻ കൃതാന്തനു് അതിഥിയാക്കിത്തീക്കുകയുംചെയ്തു. ഈ സംഭവം അറിഞ്ഞു്, സംരഭം മുഴുത്തു്, പരശുരാമൻചെന്നു്, കാത്തവീയ്യാജ്ജുനനേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വംശമായ ക്ഷത്രിയകുലത്തേയും നിശ്ശേഷം നശിപ്പിച്ചു് ധേനുവിനേയും ക്ഷത്രിയ വശഗയായിരുന്ന ഭൂമിയേയുംവീണ്ടെടുത്തു—ഈ കഥയിൽ അന്തഭവിച്ചിരിക്കുന്ന വസ്തുസ്ഥിതി എളുപ്പത്തിൽ ഗ്രഹിക്കാത്തക്കതാണു്. ജമദഗ്നി അല്ലെങ്കിൽ പരശുരാമൻ അന്നത്തേ ജനസമുദായത്തിന്റെ പ്രതിബിംബമാകുന്നു. ജനസമുദായത്തിന്റെ ആധിപത്യത്തിൽ ഇരുന്നിരുന്ന ഭൂമിയാണു് കാത്തവീയ്യാജ്ജുനൻ കയ്യുലാക്കുവാൻ ശ്രമിച്ച കാമധേനു. കാത്തവീയ്യാജ്ജുനൻ എന്നതു അക്കാലത്തു് പ്രവൃദ്ധവീയ്യന്മാരായി വന്നിരുന്ന ക്ഷത്രിയന്മാരുടെ അല്ലെങ്കിൽ ഭൂപതിമാർ എന്നു സ്വയം പ്രഖ്യാപനംചെയ്തിരുന്ന രാജാക്കന്മാരുടെ പ്രതിരൂപമാകുന്നു. കാത്തവീയ്യാജ്ജുനൻ ജമദഗ്നിയോടു് ദിവ്യധേനുവിനെ തനിക്കു നൽകേണമെന്നു് അപേക്ഷിച്ചു എന്നതിന്നു് സവ്വാത്ഥസിദ്ധിപ്രദയായ വസുന്ധരയുടെ ആധിപത്യം സമുദായത്തിൽനിന്നു നീക്കി സ്വായത്തമാക്കുവാൻ സാമാദ്യുപായങ്ങളെ പ്രയോഗിച്ചു എന്നാണു് അത്ഥം. ആ പ്രയോഗം വിഫലപ്പെട്ടപ്പോൾ പരമോപായമായ ദണ്ഡംതന്നെ പ്രയോഗിച്ചു്, ക്ഷത്രിയനേതാവു്, സമുദായാധിപതിയെ ധ്വംസനംചെയ്തു ഭൂമിയെ ബലാൽക്കാരേണ തട്ടിപ്പറിച്ചു എന്നാണു്. കാത്തവീയ്യാജ്ജുനൻ ജമദഗ്നിയെകൊന്നു് കാമധേനുവിനെകൊണ്ടുപോയി എന്നതിന്നു താല്പയ്യം. ഇങ്ങിനെ സമുദായാധിപത്യത്തിൽനിന്നു പ്രഭ്രംശിതമായ ഭരണാധികാരത്തേ, അതു കൈയ്യുലാക്കിയ സ്വച്ഛന്ദഭരണാധികാരിമാരിൽനിന്നു് അഥവാ ക്ഷത്രിയരിൽനിന്നു് വീണ്ടെടുക്കുകയാണു് പരശുരാമൻ ചെയ്തതു്. ക്ഷത്രിയനേതാവായ കാത്തവീയ്യാജ്ജുനനെ കൊന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം സാധിക്കാവുന്ന ഒരു കായ്യമല്ലായിരുന്നു അതു്— സമുദായാധിപത്യത്തെ പുനഃ

സ്ഥാപിക്കുവാന്‍ സുദീര്‍ഘം മുന്നോട്ടിറങ്ങി സമരം തുടങ്ങിയ പരശുരാമന് തുടരെത്തുടരെ അനവധി ക്ഷത്രിയരെ നിര്‍മ്മൂലനം ചെയ്തതിന്നു ശേഷമേ ആ ദിവ്യധ്വനിയിനെ വീണ്ടെടുക്കുവാന്‍ സാധിച്ചുള്ളു. പ്രജാധിപത്യഭരണംപോയി അടിയുറച്ചുവന്ന രാജായത്ത ഭരണത്തെ നശിപ്പിച്ചുകളയുവാന്‍ പ്രജാസമുദായ നേതാവ് അനവധികാലം യുദ്ധംചെയ്യേണ്ടിവന്നു എന്നാണ് ഈ കഥയുടെ ആന്തരാര്‍ത്ഥം. സ്വായത്തമാക്കിത്തീര്‍ത്ത ഭൂമിയെ പരശുരാമന്‍ സ്വയം അനുഭവിക്കുകയല്ല സ്വവംശ്യന്മാക്ക് എന്നുവെച്ചാല്‍, പ്രജകള്‍ക്ക്, സര്‍വാധികാരത്തോടുകൂടി അനുഭവിക്കത്തക്കവിധം പ്രദാനം ചെയ്യുകയാണ് ചെയ്യുന്നതു്. പരശുരാമന്റെ ഈ ഭൂദാനകഥ പ്രജായത്തഭരണസ്ഥാപനത്തിന്റെ ഒരു പ്രതിധ്വനി മാത്രമാണ്. ആകയാല്‍ പരശുരാമന്‍, ഭാരതവര്‍ഷത്തില്‍ പണ്ടൊരു കാലത്തുണ്ടായിരുന്നതും, പ്രതികൂല കക്ഷിക്കാരായ രാജാക്കന്മാരുടെ ശക്തിയാല്‍ മദ്ധ്യത്തില്‍വെച്ച് പ്രഭ്രഷ്ടമായിത്തീര്‍ന്നതുമായ പ്രജാധിപത്യഭരണസമ്പ്രദായത്തെ സ്വാര്‍ത്ഥരഹിതമായ നിരന്തരപരിശ്രമത്താല്‍ പുനഃസ്ഥാപനം ചെയ്യാന്‍ ശ്രമിച്ച് വിജയം നേടിയ ഒരു ജനസമുദായനായകനാകുന്നു. ചരിത്രത്തിലാണെങ്കില്‍ ഇതേവിധത്തില്‍ത്തന്നെ പ്രതിപാദിക്കുമായിരുന്ന ഈ കഥയെ പൌരാണികന്മാര്‍ 'പൊടിപ്പും തൊങ്ങലും'വച്ച് മോടിപ്പെടുത്തി പ്രകാരാന്തരേണ വര്‍ണ്ണിക്കുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ഇത്തരത്തിലുള്ള വര്‍ണ്ണനകള്‍ പുരാണങ്ങളില്‍ എത്രയും സുലഭമാകുന്നു.

ഇനി നമുക്ക് പരശുരാമനും കേരളവുംതമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിനെപ്പററിപ്പറഞ്ഞുവരുന്ന കഥയുടെ വാസ്തവസ്ഥിതിയെയും ഒന്നു പരിശോധിക്കാം. പരശുരാമന്‍ കേരളഭൂമിയെ കടലില്‍നിന്ന് പൊക്കിയെടുത്ത് ബ്രാഹ്മണര്‍ക്കായി ദാനംചെയ്തതും ബ്രാഹ്മണര്‍ക്ക് കേരളത്തിലെ സര്‍വ്വാധിപത്യവും സിദ്ധമാകത്തക്കവിധം ഇതരദേശവിലക്ഷണമായ ഒരു സമുദായാചാരമര്യാദയെ കേരളത്തില്‍ ഏര്‍പ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തുവെന്നുള്ള കഥ 'കേരളോല്പത്തി', 'കേരളപ്പഴമ' മുതലായിട്ടുള്ള ചിലകെട്ടുപഴംകഥകളിലേ ദ്രവിച്ചുപോയ ഏടുകളെ അഭയം പ്രാപിച്ചു മാത്രമാണ് ആത്മരക്ഷണം ചെയ്തുവരുന്നതെന്നു ചരിത്രകാരന്മാര്‍ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതില്‍ കുറെയൊക്കെ വാസ്തവമുണ്ടെന്ന് പറയാതെ കഴിയുകയില്ല. പശ്ചിമഘട്ടത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറുഭാഗങ്ങളില്‍ അകത്തോഭയമായ ഒരു പ്രജായത്തഭരണപദ്ധതിയെ സ്ഥാപിച്ച മഹാത്മാവാണ് പരശുരാമന്‍ എന്നു വിചാരശീലന്മാരായ നിരൂപകന്മാക്ക് ഉണ്ടാകാവുന്ന അഭിപ്രായത്തെസ്സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം മേല്‍കാണിച്ച കെട്ടുപഴങ്കഥകള്‍ തീരെ അകിഞ്ചില്‍ കരങ്ങളത്രേ? പുരാണങ്ങള്‍ അര്‍ത്ഥവാദപരങ്ങളായിരിക്കേ പൌരാണിക രീതിയില്‍ എഴുതപ്പെട്ട പഴങ്കഥകള്‍ തികച്ചും

അൎത്ഥവാദാത്മകങ്ങളാണെന്ന് സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. പഴങ്കഥകളിൽ എന്താണ് പറയുന്നതു? പരശുരാമൻ കടലിൽനിന്നു ഭൂമിയെ ഉദ്ധരിച്ചു എന്നല്ലെ? ഇതിന്നു് കടൽപോയി കരയായിവന്ന കേരളഭൂമിയെ പരശുരാമൻ കണ്ടെത്തി എന്നേ അൎത്ഥം കല്പിക്കേണ്ടതുള്ളു. സമുദ്രയാത്രചെയ്തിരുന്ന കൊളമ്പസ് അമേരിക്കാഖണ്ഡം കണ്ടുപിടിച്ചതെങ്ങിനെയോ, അങ്ങിനെ പരശുരാമനും തന്റെ ദക്ഷിണാപഥസഞ്ചാരത്തിന്നിടയിൽ ഈ ഭൂഖണ്ഡത്തെ കണ്ടെത്തി. കൊളമ്പസ് സൃഷ്ടിച്ചതാണ് അമേരിക്കാഖണ്ഡം എന്നു പറയുന്നതായാൽ അതിൽ എത്രത്തോളം വാസ്തവമുണ്ടോ, അത്രത്തോളം മാത്രമെ പരശുരാമന്റെ കേരളപ്രതിഷ്ഠാകഥയിലും വാസ്തവമുള്ളു. പരശുരാമൻ ഉത്തിഷ്ഠമാനനും അഭ്യുദയകാംക്ഷിയുമായ ഒരു പ്രജായത്തഭരണസ്ഥാപകനാകയാൽ, അദ്ദേഹം തന്റെ പ്രജായത്തഭരണപദ്ധതിയെ പാട്ടുള്ളത്ര വിസ്തൃതമാക്കുവാൻവേണ്ടി ഭാരതഖണ്ഡത്തിന്റെ പലഭാഗങ്ങളിലും സഞ്ചരിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടികൾക്ക് കടലിൽനിന്നുപൊന്തിയ കേരളഖണ്ഡം വിഷയീഭവിച്ചതു്. ഉടനെ അദ്ദേഹം കൊളമ്പസ്സ് അമേരിക്കയിൽ ചെയ്തതുപോലെതന്നെ കേരളഭൂഖണ്ഡത്തിൽ, തന്റെ രാജ്യത്തുനിന്ന് ജനങ്ങളെകൊണ്ടുവന്ന് കുടിപാൎപ്പിച്ചു. ജനസമൃദ്ധമായ ഭാരതഖണ്ഡം അതിൽ വൎദ്ധിച്ചുവരുന്ന ജനസമൂഹത്തിന്ന് സുഖവാസം ചെയ്വാൻ പൎയ്യാപ്തമാകാതെ വരികയാൽ അഭിവൃദ്ധമനന്യായേന കുറേ ജനങ്ങളെ മറെറാരിടത്തുകൊണ്ടുപോയി കുടിപാൎപ്പിക്കേണ്ടതു് പരശുരാമന്റെ പ്രധാന കൎത്തവ്യമായിരുന്നു. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു് ഭാരതീയരുടെ എന്നല്ല സകലരാജ്യക്കാരുടേയും രാജ്യതന്ത്രനീതികളിൽ വിഹിതവും ആയിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു പരശുരാമൻ പരദേശങ്ങളിൽനിന്ന് കുറെ ജനങ്ങളെ കേരളത്തിൽകൊണ്ടുവന്നുപാൎപ്പിച്ചു. അവരുടെ ഇടയിൽ കലൎപ്പില്ലാത്തതായ പ്രജായത്തഭരണത്തെ വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. പരശുരാമൻ ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിന്ന് മുമ്പ് വനപ്രായമായിക്കിടന്നിരുന്ന കേരളത്തിൽ അപരിഷ്കൃതന്മാരായ കുറേ ആദിമനിവാസികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ പരശുരാമനോടും അദ്ദേഹത്തിന്റെഅനുയായികളോടും എതിൎത്ത് വലിയ യുദ്ധങ്ങൾ നടത്തുകയുണ്ടായി എങ്കിലും, ബുദ്ധിശക്തിയിലും കൎമ്മകൌശലത്തിലും തുലോം മേലെനിന്നിരുന്ന പരശുരാമപ്രഭൃതികളേ ജയിക്കുവാൻ അവൎക്ക സാധിച്ചില്ല. പരാജിതന്മാരായ അവൎക്ക് ഒരു കാലത്തും ലോകരംഗത്തിലേയ്ക്കു് തലയുയൎത്തിവരുവാൻ തരമാകാത്തവിധം പരശുരാമാദികൾ പലപല കഠോരനിയമങ്ങളും ഏൎപ്പെടുത്തി എന്നു പറയുന്നതിൽ യാതൊരു അസംഭാവ്യതയും ഇല്ല. പുതുതായി ഉപനിവേശംചെയ്യുന്ന ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിൽ ഉള്ള പൂൎവ്വനിവാസികളോട് അത്തരത്തിലുള്ള ക്രൂരമായ പെരുമാററം അൎത്ഥശാസ്ത്രകാരന്മാർ വിധി

ച്ചിട്ടുള്ളതും, എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും പതിവുള്ളതുമാണ്. ആര്യന്മാർ ഇന്ത്യയിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ ആദിമനിവാസികളായ ദ്രാവിഡരോടും മററും പെരുമാറിയതെങ്ങിനെയാണ്? കൊളമ്പസ്സ് അമേരിക്കയിൽ വെളുത്ത മനുഷ്യരെ കൊണ്ടുപോയി ഉപനിവേശിപ്പിച്ചതിന്നുശേഷം, അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ആദിമനിവാസികളെ മട്ടിച്ച്, അവരേ "അമേരിക്കയിലേ ഇന്ത്യക്കാർ" എന്നു പറഞ്ഞു, പുറന്തള്ളിയതു് എങ്ങിനേയാണ്? ആഫ്രിക്കയിൽ പുതിയ 'പരിഷ്കൃതഭരണം' നടപ്പായതിന്നുശേഷം അവിടത്തേ ആദിമനിവാസികളേ "നീഗ്രോക്കാർ" എന്ന നിന്ദാഗർഭമായ നാമത്തോടുകൂടി അകററിനിൎത്തിയതെങ്ങിനേയാണ്? അവിടങ്ങളിലൊക്കേ ഭരണാധികാരികളുടേ സമുദായക്കാർ ചെല്ലുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ പൂൎവ്വനിവാസികൾക്കു ചെല്ലുവാനോ അവൎക്കു നടക്കാവുന്ന വഴികളിൽ ഇവൎക്കു നടക്കുവാനോകൂടി പാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ പലപല കൎശനനിയമങ്ങൾ ഏൎപ്പെടുത്തിയതും, ഏൎപ്പെടുത്തിവരുന്നതും 'ഉപനിവേശസമ്പ്രദായ'ത്തിൻെറ മൂലതത്വങ്ങൾക്കു യോജിച്ചതാണെങ്കിൽ കേരളത്തിലേ ആദിമനിവാസികളായ മലയർ, പറയർ, പുലയർ, മുതലായ വൎഗ്ഗക്കാരോട് പരശുരാമാദികൾചെയ്ത പെരുമാററവും, ഏൎപ്പെടുത്തിയ നിയമങ്ങളും ആ മൂലതത്വങ്ങൾക്കുതന്നേ അനുസരിച്ചതല്ലേ? ആര്യന്മാരിൽ ഉയൎന്ന വൎഗ്ഗക്കാരായ ബ്രാഹ്മണർ, നായന്മാർ മുതലായവർതമ്മിലുള്ള ആചാരമുറകൾ കേരളത്തിൽമാത്രമുള്ളവയല്ല. അവ ഭാരതഖണ്ഡത്തിലെങ്ങും നടപ്പുള്ള വൎണ്ണാശ്രമവിധികളുടെ ഛായ പിടിച്ച് ഏൎപ്പെടുത്തിയ നിയമങ്ങളായ്വാനാണ് യുക്തിയുള്ളതു്. 'തീണ്ടൽ'എന്ന അനാചാരം ആര്യന്മാർതമ്മിൽ പൂൎവ്വകാലങ്ങളിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതു് കേരളത്തിലേ ആദിമനിവാസികളായ എതിരാളികളേ മട്ടിക്കുവാൻവേണ്ടി പരശുരാമാദികളായ ആര്യന്മാർ ഏൎപ്പെടുത്തിയതും, രാജ്യതന്ത്രസംബന്ധിയും ആയ ഒരു ആചാരം ആണെന്നാണ് തോന്നുന്നതു്.

ഇത്രയും പ്രസ്താവിച്ചതിൽനിന്ന്, പരശുരാമൻ പൌരസ്ത്യരാജ്യങ്ങളിൽ പ്രജായത്തഭരണം നടപ്പാക്കിയ പ്രാചീനസമുദായത്തിൻെറ ഒരു പ്രതിപുരുഷൻ ആണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. അങ്ങിനേയുള്ള ആ മഹാത്മാവിനേ പൌരാണികന്മാരുടേയും ചരിത്രകാരന്മാരുടേയും മദ്ധ്യത്തിൽനിൎത്തിമട്ടിക്കുവാൻ ഇടവരുത്തുന്നതു് ഒരിക്കലും ശരിയാണെന്നുതോന്നുന്നില്ല. മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തിൻെറ പരിഷ്കരണത്തിന്ന് വലിയൊരു പ്രതിബന്ധിയാണ് പരശുരാമൻ എന്നു പറയുന്നതു് തീരേ അവാസ്തവമാകുന്നു. പരശുരാമന്ന് ക്ഷത്രിയഭരണസമ്പ്രദായത്തോടായിരുന്നു വിരോധം; ക്ഷത്രിയർ എന്നു പേർകൊണ്ടു് അറിയപ്പെടുന്ന വൎഗ്ഗക്കാരോടായിരുന്നില്ല. പരശുരാമൻ കേരളത്തേ കടലിൽനിന്ന്

എന്തോ ഒരു മായാകൌശലംകൊണ്ടു പൊക്കുകയല്ല ചെയ്തതു്; ജനവാസയോഗ്യമല്ലായിരുന്ന കേരളഭൂമിയിൽ കുടിപാർപ്പുകാരെ കൊണ്ടുവന്നു കുടിയിരുത്തി, കേരളത്തെ പരിഷ്കരിക്കുകയാണു് ചെയ്തതു്. പരശുരാമൻ മന്വാദിസ്മൃതികർത്താക്കന്മാരുടെ സമ്പ്രദായത്തിൽ വർഗ്ഗീയമത്സരം ജനിപ്പിക്കത്തക്ക നിയമങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തിയ ഒരു മതസ്ഥാപകൻ ആയിരുന്നില്ല; ശുക്രാചാര്യൻ തുടങ്ങിയ അർത്ഥശാസ്ത്രകാരന്മാർ വിധിച്ചിട്ടുള്ള പ്രകാരം ചില രാജ്യതന്ത്രനിയമങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തിയ ഒരു ദണ്ഡനീതി കുശലൻ മാത്രമായിരുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ, പരശുരാമൻ എന്ന മഹാൻ പ്രജായത്തഭരണസമ്പ്രദായത്തിന്റെ പ്രതിഷ്ഠാപകനാകുന്നു.

പട്ടാമ്പി കെ. വി. എം.

വിചാരവീചി.

(പത്രാധിപക്കുറിപ്പുകൾ.)

ഞങ്ങൾ.

ജനസംഖ്യ വർദ്ധിക്കുന്തോറും ദാരിദ്ര്യം വർദ്ധിക്കുന്നു. ദാരിദ്ര്യം വർദ്ധിക്കുന്തോറും ഉപജീവനമാർഗ്ഗങ്ങൾ പുതുതായി കണ്ടുപിടിക്കുന്നു. എന്നിട്ടും ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ ആധിപത്യം അന്നും ഇന്നും ഒരുപോലെ തന്നെ. ഉദിച്ച സൂര്യൻ അസ്തമിക്കുന്നു. അസ്തമിച്ച സൂര്യൻ വീണ്ടും ഉദിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഉദയാസ്തമയങ്ങൾ നിത്യം കണ്ടുവരുന്നതാണെങ്കിലും അവയിലുള്ള പുതുമയ്ക്കു് ഇന്നും വ്യത്യാസമില്ല. പ്രഭാതത്തിലും പ്രദോഷത്തിലും സകല ജഗന്നിയന്താവിന്റെ ആജ്ഞാശക്തിയെക്കുറിച്ചു് അരനിമിഷമെങ്കിലും ആലോചിക്കാതെകണ്ടുള്ളവരും, അവയിൽ കുടികൊള്ളുന്ന അതിരററ സൌന്ദര്യവിശേഷംകണ്ടു് ക്ഷണനേരമെങ്കിലും പരമാനന്ദമനുഭവിക്കാത്തവരും, കേവലം അജ്ഞന്മാരുടെ ഇടയിലും ദുർല്ലഭംതന്നേ! ഇന്നലെ കണ്ടതു് ഇന്നെയ്ക്കു് പഴയതായി. ഇന്നലെ പരിഷ്കാരമായിരുന്നതു് ഇന്നേയ്ക്കു പരിഹാസപാത്രമായി. ഇന്നു് കാണുന്നതു് നാളെയ്ക്കും അങ്ങിനെതന്നെ. ഇങ്ങിനെ ജനസാമാന്യത്തിന്റെ അഭിരുചി മാറിക്കൊണ്ടുവരുന്നുണ്ടെങ്കിലും പുതിയ സാധനങ്ങൾ കാണുവാനും പരിഷ്കാരത്തിന്റെ പദ്ധതികൾ ഭേദപ്പെടുത്തുവാനും ജനങ്ങൾക്കുള്ള ആഗ്രഹം അന്നും ഇന്നും ഒരുപോലെതന്നേ. ഈ സംഗതികളെല്ലാം ആലോചിക്കുമ്പോൾ "അരുണോദയ"ത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തേപ്പററിവിശേഷിച്ചൊന്നും പറയേണ്ടതായി തോന്നുന്നില്ല. പ്രകൃതിയിലെ ഒരെണ്ണമായിട്ടേ അരുണോദയത്തേയും കരുതേണ്ടതുള്ളു.

കേരളത്തിൽ ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതും, ഇപ്പോൾ നിലനിൽക്കുന്നതും ആയ മാസികകളുടെ എണ്ണം നോക്കുന്നതായാൽ അവയുടെ ശുക്രദശ ഇനിയും അടുത്തിട്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. "അഴകും ആയുസ്സും" ഒന്നിച്ചു നില്ക്കയില്ലെന്നുള്ള പഴമൊഴി ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്താനോ എന്നു തോന്നുമാറ്, "വിദ്യാവിനോദിനി"യും "രസികരഞ്ജിനി"യും തുടങ്ങിയെന്ന് അറിയാറപ്പോഴെയ്ക്കു മുടങ്ങി. ഭാഷാപോഷിണിയും "ഗമനകാലം" പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നപോലെ തോന്നുന്നു. ഇതിന്നിടയിൽ അനവധി മാസികാശിശുക്കൾ കഴിഞ്ഞുപോയി. ഇപ്പോഴും ചിലത് അവിടവിടെ അപ്പപ്പോഴായി മിന്നിത്തിളങ്ങി നില്ക്കുന്നുണ്ട്. ചില പ്രത്യേക സമുദായക്കാരുടെ ആവശ്യത്തിന്നായി പുറപ്പെട്ടവ തുടങ്ങിയപോലെ തന്നെ ഇന്നും നിന്നുപോരുന്നുണ്ട്. മററുചിലതിന്നു മേൽനോട്ടമുണ്ടെങ്കിൽ ഉൾനോട്ടത്തിന്റെ കാര്യം പരുങ്ങലിലാണ് ഉൾനോട്ടമുള്ളതിന്നു മേൽനോട്ടമില്ലാത്തതുകൊണ്ടും കഷ്ടപ്പാടുതന്നെ. ഇങ്ങിനെ ഇപ്പോഴത്തെ മാസികാലോകം ശോചനീയമായ അവസ്ഥയിലാണെന്നുള്ളത് വ്യസനസമേതം പറയേണ്ടതായിരിക്കുന്നു.

മാസികകൾക്ക് വന്നിട്ടുള്ള ഈ അവസ്ഥാന്തരത്തിന്നു കാരണം അവയുടെ പ്രവൎത്തനവിഷയത്തിലുള്ള ന്യൂനതയൊ, പൊതുജനങ്ങൾ പ്രദൎശിപ്പിച്ച പ്രോത്സാഹനകുറവോ, എന്ന് ഇവിടെ നിൎണ്ണയിക്കാനൊരുങ്ങുന്നില്ല. ഒന്നിന് ഒന്നാണ് കാരണമെങ്കിൽ വേറൊന്നിനെ രണ്ടും ചേൎന്നു കിണ്ടംപിണച്ചുവെന്നു വരാം. താളമുള്ളപ്പോൾ സ്വരമില്ല, സ്വരമുള്ളപ്പോൾ താളമില്ല, താളവും സ്വരവുമുള്ളപ്പോൾ അവസരവും ഇല്ല. എന്നമട്ടിലാണെങ്കിൽ എല്ലാം അവതാളത്തിലാവാനെ വഴിയും ഉള്ളൂ. എല്ലാം ഒന്നിച്ചുചേൎത്ത് പലരേയും ഒരുപോലെ രസിപ്പിക്കാനുള്ള ഒരു പ്രയോഗം വിദ്യാഭ്യാസം പലതരത്തിലായി പ്രചരിച്ചുവരുന്ന ഇക്കാലത്ത് അത്യാവശ്യമായും ഇരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ചില ആലോചനകളാണ് ഈ വേഷത്തോടുകൂടി രംഗപ്രവേശം ചെയ്യാൻ ഞങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഞങ്ങളുടെ ഉദ്യമം രംഗവാസികൾക്ക് രസപ്രദമായിത്തീൎന്നാൽ അവരുടെ ഹൃദയപൂൎവ്വമായ അഭിനന്ദനം ഞങ്ങൾക്ക് പ്രധാനാവലംബമായിത്തീരുമെന്നും, മഹാജനങ്ങൾക്കു സന്തോഷം ജനിക്കുമ്പോൾ, അവരുടെ സംതൃപ്തിയോടുകൂടി ഈശ്വരാനുകൂല്യമുണ്ടാകുമെന്നുമാണ് ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം. ഉദ്ദേശങ്ങളെല്ലാം വിളിച്ചുപറഞ്ഞ് സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരാദി മഹാകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്തുകൊള്ളാമെന്ന് "ഒരു ദ്വണ്ഡവീരവാദം" ഞങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. മാസികാമൂലമായി ഞങ്ങളുടെ ഉള്ളിലുള്ളത് ക്രമേണ വായനക്കാരെ അറിയിപ്പിച്ച് അവരുടെ ഗുണദോഷബുദ്ധിതരുന്ന സമ്മാനം വാങ്ങാനാണ് ഇയ്യുള്ളവരുടെ മോഹം. അന്നന്നുനടക്കുന്ന ഭരണകാൎയ്യങ്ങളെഴികെ

ജനസാമാന്യത്തിന്ന് വിജ്ഞേയമായ എല്ലാവിഷയങ്ങളും 'അരുണോദയ'സ്പൃശം അർഹിക്കുന്നവയാണെന്നു മാത്രമെ പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതായിട്ടുള്ളു. ഈ പ്രസ്താവനയോടുകൂടി അരുണോദയത്തെ മഹാജനസമക്ഷം അവതരിപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

സാഹിത്യപരിഷത്ത്.

ഇടപ്പള്ളിയിൽ ഇയ്യിടെ നടന്നതായ സാഹിത്യസമ്മേളനം ഭാഷാഭിമാനികളുടെ പ്രത്യേകശ്രദ്ധയെ അർഹിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. ആദ്ധ്യക്ഷ്യംവഹിച്ച മഹാരഥന്മാരെപ്പററി ആലോചിക്കുമ്പോഴും, അതിൽ ഭാഗഭാക്കുകളായിരുന്ന സാഹിത്യരസികന്മാരെപ്പററി ആലോചിക്കുമ്പോഴും ഇത് ഒരദ്ഭുതപൂർവ്വമായ സംഭവമാണെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ സമ്മേളനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള റിപ്പോർട്ട് അതിന്റെ ഭാരവാഹികൾതന്നെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതാണെന്നു കേൾക്കുന്നതുകൊണ്ട് അതു് കണ്ടതിന്നുശേഷമല്ലാതെ പ്രസ്തുതസമ്മേളനത്തിന്റെ ആലോചനയ്ക്കു് വിഷയമായ സംഗതികളേക്കുറിച്ച് അഭിപ്രായം പറയുന്നത് അനുചിതമായിരിക്കും. അദ്ധ്യക്ഷന്മാരുടെ പ്രസംഗങ്ങളും, കവിതകളും പ്രബന്ധങ്ങളും എഴുതിവായിക്കൽ മാത്രമെ ഇതിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളുവെന്ന് പത്രങ്ങളിൽനിന്ന് മനസ്സിലാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഭാഷയിൽ പേരെടുത്തിട്ടുള്ള മഹാന്മാർ പലരും, ചേരുന്ന ഈ വക സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഇത്രമാത്രംകൊണ്ട് തൃപ്തിപ്പെട്ടാൽ പോരെന്നാണ് ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നതു്. ഇതുകൊണ്ടു് ഒരു മാസിക വായിക്കുന്നതിന്റെ പ്രയോജനമെ ഉണ്ടാകുന്നുള്ളു. മാസികകളിലും പത്രങ്ങളിലും എഴുതുവാൻ സമയവും സൌകര്യവും ഇല്ലാതെകണ്ടുള്ള പലരും ഇതിൽ സന്നിഹിതരായിട്ടുണ്ടെന്ന് അറിയുന്നു. ഭാഷയിൽ ഇപ്പോഴും വാദഗ്രസ്തമായിരിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളിൽ ഒന്നുരണ്ടെണ്ണമെങ്കിലും തിരഞ്ഞെടുത്ത് അതാതു വിഷയങ്ങളിൽ നിപുണന്മാരായവരെക്കൊണ്ടു് വാദപ്രതിവാദം ചെയ്യിച്ച് അധികപക്ഷം അറിഞ്ഞ് ചില തീർപ്പുകൾ കല്പിക്കാനും ഈ സമ്മേളനഭാരവാഹികൾ ഏർപ്പാടു ചെയ്യേണ്ടതായിരുന്നു. ഈവക തീർപ്പുകൾ രാജകല്പനപോലെ മററുള്ളവർ പിന്നിട്ട് അംഗീകരിക്കുമെന്നും തന്നിമിത്തം ഭാഷാലോകത്തിൽ വഴക്കുകൾ അവസാനിക്കുമെന്നും അല്ല ഞങ്ങൾ ഇപ്പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം.

ഈ വക വിഷയങ്ങളിൽ സാഹിത്യകാരന്മാരല്ലെങ്കിലും ഭാഷാഭിമാനികളായിട്ടുള്ളവരുടെ അഭിപ്രായം അറിയുന്നതു് എല്ലാംകൊണ്ടും ഗുണപ്രദമായിട്ടുള്ളതാകയാൽ അതിന്നുള്ള സൌകര്യമാണ് ഏതാദൃശമായ സമ്മേളനങ്ങളിൽ സർവ്വോപരിപ്രധാനമായി ഗണിക്കേണ്ടതു്, എന്നേ ഞങ്ങൾ പറയുന്നുള്ളു. സമ്മേളനഭാരവാഹികളുടെ ശ്രദ്ധ ഇക്കാര്യത്തിൽ മേലാലെങ്കിലും പതിഞ്ഞു കാണുവാൻ ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

ലീഗ് ഓഫ് നേഷൻസ്

(സൎവ്വസാമ്രാജ്യസഭ.)

പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ ഇപ്പോൾ സഞ്ചരിച്ചുവരുന്ന രാമാനന്ദ ചാററർജി അവർകൾ, താൻകണ്ട കാൎയ്യങ്ങളെപ്പററി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാസികയായ മോഡേൺ റവ്യൂവിൽ എഴുതിവരുന്ന കത്തുകൾ സവിശേഷം ശ്രദ്ധേയമായിരിക്കുന്നുണ്ട്. ലോകമാസകലം സമാധാനമുണ്ടാക്കേണമെന്ന് ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി ഏൎപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള സൎവ്വസാമ്രാജ്യസഭ (League of nations) യെ സംബന്ധിച്ച കാൎയ്യങ്ങളെല്ലാം നടത്തുന്ന സ്ഥലമായ ജനീവയിൽ ഇദ്ദേഹം പോയതായും, സഭാകാൎയ്യാലയം സന്ദൎശിച്ചതായും ഇവിടത്തെ ഒരു കത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. മേൽപ്പടി സഭയിലുള്ള അംഗങ്ങളുടെ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ ഒരു വിദ്യാലയത്തിലുള്ളവരുടെ വാദപ്രതിവാദങ്ങളേപ്പോലെതന്നെ ഗൌരവമുള്ളവയാണൊ എന്നു അദ്ദേഹം സംശയിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ പ്രതിനിധിയായ അതിലെ ഒരംഗവുമായി സംസാരിച്ചപ്പോൾ ഇന്ത്യാകാൎയ്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം പ്രദൎശിപ്പിച്ച അജ്ഞത ലജ്ജാവഹമായിട്ടുണ്ടെന്നുകൂടി മി. ചാററർജി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാൎയ്യങ്ങളുടെ വാസ്തവം ഇത്തരത്തിലാണെങ്കിൽ ഇങ്ങിനെയൊരു സഭകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനം ഇന്നതായിരിക്കുമെന്നു ഊഹിക്കയാണു ഉത്തമം.

ബ്രുക്ക്ബോണ്ട് ചായക്കമ്പനിയും തിരുവിതാംകൂർകാരും.

ബ്രുക്ക്ബോണ്ട് കമ്പനിക്കാൎക്ക ചായകൃഷി ചെയ്യാനായി കുറെ കാട്ടുപ്രദേശങ്ങൾ തിരുവിതാംകൂർ ഗവമ്മേണ്ട് പതിച്ചുകൊടുപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന സംഗതി തദ്ദേശവാസികളുടെ ഇടയിൽ ഒരു വലിയ ഒരു ക്ഷോഭത്തിന്നു ഇടയായിട്ടുണ്ടു. ഇതിനെ സംബന്ധിച്ച ഒരു ലഘുപത്രികയും ഞങ്ങൾക്ക് കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്.

കാട്ടുപ്രദേശങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ നശിപ്പിക്കുന്നതു് രാജ്യത്തിന്റെ ഫലപുഷ്ടിക്ക് ഹാനികരമാണെന്നും, അന്യദേശക്കാൎക്ക് ഇങ്ങിനെ സ്ഥലംകൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അതിൽനിന്നുള്ള ആദായംമുഴവനും അവൎക്കാണെന്നും, പൊതുജനങ്ങളും, പത്രങ്ങളും, ആക്ഷേപിക്കുന്നു. തക്കതായ പ്രതിഫലം വാങ്ങീട്ടാണ് നിലം പതിച്ചുകൊടുക്കുന്നതെന്നും, നാട്ടുകാൎക്ക ചായകൃഷി പരിശീലനത്തിന്നുള്ള ഏൎപ്പാടും ഇതോടുകൂടി ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നും അധികൃതന്മാർ സമാധാനിക്കുന്നുമുണ്ട്. നാട്ടുകാരെ പുതിയ വ്യവസായങ്ങൾ പരിശീലിപ്പിച്ച് രാജ്യത്തിന്റെ ധനസ്ഥിതിയിൽ ഗണ്യമായ അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാക്കേണ്ടതു് അധികാരികളുടെ ധൎമ്മമാണ്. പക്ഷെ തല്കാലമുള്ള അതിലാഭം കാലാന്തരത്തിൽ അനൎത്ഥഹേതുവായി തീരുമെങ്കിൽ അതിൽ മനസ്സുവെക്കാതിരിക്കുന്നതുതന്നെയാണ് ക്ഷേമമെന്നുള്ളതു് എടുത്തു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ.

വിമർശവീഥി.

(പുസ്തകനിരൂപണം)

"തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ"

(ഒരു ജീവചരിത്ര സംഗ്രഹം)

[ഗ്രന്ഥകർത്താ, കെ. ശങ്കരൻ എഴുത്തച്ഛൻ, വിദ്വാൻ, ഇംഗ്ലീഷ് ഹൈസ്കൂൾ, മണ്ണാർക്കാട.]

(വില 12ണ)

ഏതൊരുവന്ദ്യമഹാപുരുഷന്റെ പുണ്യനാമധേയമാണൊ ശ്രവണമാത്രയിൽ സകലകേരളീയരേയും കോൾമയിർക്കൊള്ളിക്കുന്നതു്, ഏതൊരുദിവ്യഗുരുവിന്റെ വാത്സല്യശീതളമായ ലാളനയുടേയും രക്ഷയുടേയും കീഴിൽ കേരളഭാഷ പുഷ്ടിയോടും പരിഷ്കാരത്തോടുംകൂടി വളൎന്നുവന്നുവോ ആ സാക്ഷാൽ തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛന്റെ ജീവചരിത്രത്തെപ്പററി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഒരു പുസ്തകമാണു് "അരുണോദയ"ത്തിനു് ആദ്യമേതന്നെ നിരൂപണത്തിനു് കിട്ടിയതെന്ന സംഗതിയിൽ ഞങ്ങൾക്കു് സീമാതീതമായ സന്തോഷമുണ്ടു്. ശുദ്ധമായ മണിപ്രവാളഭാഷയുടെ ജനയിതാവും മാൎഗ്ഗദൎശിയും, ഭാഷാകവിനിവഹത്തിന്റെ കുലഗുരുവുമായ തുഞ്ചത്താചാൎയ്യരുടെ ജീവചരിത്രം, പലരും തങ്ങളുടെ 'സരസ്വതീവിലാസം'പോലെ പറഞ്ഞു് പരത്തിയിട്ടുള്ള നാനാവിധങ്ങളായ ഐതിഹ്യ പരമ്പരകൾക്കിടയിൽ മറഞ്ഞു കിടക്കുന്നതേയുള്ളു എന്ന സംഗതി മലയാളികളായ നമുക്കു് തീരെ അഭിമാനാവഹമായിട്ടുള്ളതല്ല. പല കാലത്തുമായി പലലേഖകന്മാരും എഴുത്തച്ഛന്റെ ജീവചരിത്രം സംബന്ധിച്ചുള്ള വിവരങ്ങളെക്കുറിച്ചു് അപൂൎണ്ണമായ വിധത്തിൽ ചില അന്വേഷണങ്ങൾ നടത്തി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലം മുതലായ സംഗതികളേപ്പററി പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ പലേ അഭിപ്രായങ്ങളും പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ളതല്ലാതെ സൎവ്വസമ്മതവും സമഗ്രവും ആയനിലയിൽ വിസ്തൃതമായ ഒരു ജീവചരിത്രംഎഴുതുവാൻ ഇതുവരെ ആരും ഉദ്യമിക്കുകയുണ്ടായിട്ടില്ലാ എന്നാണു് പറയേണ്ടതു്. വിദ്വാൻ ശങ്കരനെഴുത്തച്ഛനവർകളുടെ ദൃഷ്ടി ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ പതിച്ചിട്ടുള്ളതിന്റെ ഫലമായി ആവിൎഭവിച്ചിട്ടുള്ള 'തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ' എന്ന ഈ പുസ്തകം മേൽപ്പറഞ്ഞ ന്യൂനതയെ അല്പമായിട്ടേങ്കിലും പരിഹരിക്കുവാൻ പൎയ്യാപ്തമായിത്തീരുമെങ്കിൽ അതു് അദ്ദേഹത്തിനും മലയാളികൾക്കും ഒന്നുപോലെഅഭിമാനത്തിനുംകൃതാൎത്ഥതയ്ക്കും അവകാശമുണ്ടാക്കുന്നതാണു്. ഗ്രന്ഥകൎത്താവു്, ഭാഷാചരിത്രം മുതലായ പൂൎവ്വഗ്രന്ഥങ്ങളിലും, ചരിത്രാന്വേഷികളായ ചില സാഹിത്യ പണ്ഡിതന്മാർ എഴുതിയിട്ടുള്ള പ്രബന്ധങ്ങളിലും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതികളേ സമുച്ചയിച്ചും, ചിലേ

ടത്തു് സംഗ്രഹിച്ചും, ചിലേടത്തു വിസ്തരിച്ചും, ചില ഘട്ടങ്ങളിൽ ചില സ്വാഭിപ്രായങ്ങളെ സംശയരൂപത്തിൽ ആവിഷ്കരിച്ചും എഴുതിയുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള എഴുത്തച്ഛന്റെ ഈ ജീവചരിത്ര പുസ്തകത്തിൽ എഴുത്തച്ഛന്റെ ജനനം, വിദ്യാഭ്യാസം, ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണം, കിളിപ്പാട്ടു്, തജ്ജിമരീതി കവിതാസമ്പ്രദായം എന്നിങ്ങിനെയുള്ള പലപ്രധാന വിഷയങ്ങളും സംക്ഷിപ്തമായും സരസമായും പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. വിഷയമഹത്വത്താലും പ്രതിപാദനഭംഗികൊണ്ടും ആരേയും ആകർഷിക്കുന്ന ഈ പുസ്തകം എഴുത്തച്ഛനേയും തൽകൃതികളേയും മററുംപററി ചുരുങ്ങിയ നിലയിലുള്ള ഒരറിവു് രസിപ്പിച്ചുംകൊണ്ടു് വായനക്കാർക്കുണ്ടാക്കിത്തീർക്കുവാൻ മതിയായിട്ടുള്ള ഒന്നാണു്. എഴുത്തച്ഛന്റെ ജീവചരിത്രം സംബന്ധിച്ചുള്ള വിവാദഗ്രസ്തങ്ങളായ പല സംഗതികളും ഗ്രന്ഥകർത്താവു് കേവലം സംശയസ്ഥാനത്തു നിർത്തിക്കൊണ്ടു സ്വാഭിപ്രായസ്ഥാപനം എന്ന ചരിത്രകാരന്റെ ദുർഘടകൃത്യത്തിൽനിന്നു പതുക്കേ പിന്മാറിക്കളയുകയാണു് ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. എഴുത്തച്ഛന്റെ പിതൃസ്ഥാനം ഒരു ബ്രാഹ്മണന്റെ ശിരസ്സിൽ അപ്പിയ്ക്കുന്നവയായ ഐതിഹ്യങ്ങൾ ബ്രാഹ്മണേതരജാതിക്കാരിൽ വല്ല മഹാന്മാരുമുണ്ടെങ്കിൽ അവരുടെ മഹത്വത്തിനുള്ള കാരണം ബ്രാഹ്മണബന്ധമാണെന്നു് വരുത്തിക്കൂട്ടുന്നതിനുവേണ്ടികെട്ടിച്ചമച്ചുവിട്ടിട്ടുള്ള കള്ളക്കഥകളോ,അതോ വാസ്തവസംഗതികളെ അതിശയോക്തിയുടെ കുക്ഷിയിൽ നിക്ഷേപിച്ചുംകൊണ്ടു വർണ്ണിയ്ക്കുന്ന പഴംകഥകളോ എന്ന സംഗതി അവയെപ്പററി നിരൂപണം ചെയ്ത ഘട്ടത്തിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ വിചിന്തനത്തിനു വിഷയമായിത്തീർന്നിട്ടേയില്ല. അർത്ഥവാദപ്രധാനങ്ങളും അതിശയോക്തിജടിലങ്ങളുമായ ഐതിഹ്യങ്ങളെ നല്ലവണ്ണം നിർല്ലോഡനംചെയ്തു് ദധിയിൽ ഘൃതമെന്നപോലെ അവയിൽ അന്തർല്ലീനമായിട്ടുള്ള ചരിത്രസാരത്തെ സംഗ്രഹിക്കുകയാണു് ഒരു യഥാർത്ഥചരിത്രകാരന്റെ കൃത്യമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ, തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛന്റെ ജീവചരിത്രം എഴുതീട്ടുള്ള മിസ്റ്റർ വിദ്വാൻ ശങ്കരനെഴുത്തച്ഛൻ അതിൽ വളരെയധികം വിജയിയായിട്ടുണ്ടെന്നു് പറയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എഴുത്തച്ഛന്റെ ജനനത്തെപ്പററിയുള്ള മൂന്നു് ഐതിഹ്യങ്ങൾ കാണിച്ചു്, അവയിൽ ആദ്യത്തേതുരണ്ടും കേവലം അസംഭാവ്യങ്ങളാണെന്നും, ഒടുവിലത്തേതുമാത്രം സംഭാവ്യമായി വരാമെന്നും പുസ്തകകർത്താവു് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഗത്തു് പല സംഗതികളും ചിന്തനീയങ്ങളായിരിക്കുന്നുണ്ടു്. ഒന്നാം ഐതിഹ്യത്തിൽനിന്നു്, 'മുറജപം;' 'വഞ്ചിമാറ്റം' എന്നീ രണ്ടുവാക്കുകൾ എടുത്തുകളഞ്ഞാൽ പിന്നെ അതിനും മൂന്നാമൈതിഹ്യത്തിനും തമ്മിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ല—മിസ്റ്റർ ശങ്കരനെഴുത്തച്ഛൻ, "സംഭാവ്യതകൊണ്ടും സമ്പ്രദായംകൊണ്ടും (ഈ 'സമ്പ്രദായ'മെന്തു് എന്നു് ഞങ്ങൾക്കു് മനസ്സിലാകുന്നില്ല) കുറച്ചധികം യുക്തമായി തോന്നുന്ന" മൂന്നാമത്തെ

ഐതിഹ്യം പല അസംഭാവ്യതകളാലും ഞങ്ങൾക്ക് തീരെ അയുക്തമായിട്ടാണ് തോന്നുന്നത്. എവിടെനിന്നൊ രാത്രിയിൽ കടന്നുവന്ന ഒരു നമ്പൂതിരിയുടെ അടുക്കൽ ചെന്ന് ഒരു കുലയുവതി യാതൊരു സങ്കോചവും ലജ്ജയുംകൂടാതെ സന്താനോൽപാദനത്തെ അഭ്യർത്ഥിക്കുക എന്ന് വരുന്നത് സ്ത്രീ സ്വഭാവത്തിന് തീരെ വിരുദ്ധമായിട്ടാണ് ഇരിക്കുന്നത്. എഴുത്തച്ഛനൊരു ജ്യേഷ്ഠനുണ്ടായിരുന്നുവെന്നിരിക്കെ, എഴുത്തച്ഛന്റെ മാതാവ്, യദൃച്ഛാഗതനായ ഒരു നമ്പൂതിരിയെ ഗാന്ധർവ്വമായിട്ടുതന്നെയായാലും തൽക്കാലത്തേയ്ക്ക് ഭർത്താവായി സ്വീകരിച്ചു എന്നു വന്നാൽ അതു വ്യഭിചാരത്തിന്റെ ഒരു വകഭേദമായിട്ടേ വരുകയുള്ളൂവെന്നും, എഴുത്തച്ഛന്റെ ജ്യേഷ്ഠനായി പറയപ്പെടുന്ന ആൾ എഴുത്തച്ഛന്റെ മാതാവിന്റെ പുത്രനായ സാക്ഷാൽ ഭ്രാതാവല്ലെന്ന് വാദത്തിനുവേണ്ടി പറഞ്ഞാൽകൂടി, എഴുത്തച്ഛന്റെ ജനനം സംബന്ധിച്ചുള്ള നമ്പൂതിരിക്കഥയിലെ ഗാന്ധർവ്വ വിവാഹത്തിനും മറ്റുമുള്ള ആഭാസത്വവും നിന്ദ്യതയും പരിഹൃതങ്ങളായി തീരുന്നില്ല എന്നും പറയാതെ കഴിയുന്നതല്ല. ഈ ഭാഗത്തെസ്സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം മിസ്റ്റർ ശങ്കരനെഴുത്തച്ഛന്റെ അന്വേഷണവും ആലോചനയും തീരെ അപര്യാപ്തവും അതൃപ്തികരവുമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതെന്നു വല്ലവർക്കും തോന്നുന്നതായാൽ അതിനവരെ കുറ്റപ്പെടുത്തുവാൻ പാടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്.

എഴുത്തച്ഛൻ മലയാളഭാഷയെ എങ്ങിനെയെല്ലാം പരിഷ്കരിക്കുകയും പരിപോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു നിരൂപണം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു് ഭംഗിയായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും വേണ്ടിടത്തോളമായിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. എഴുത്തച്ഛന്റെ മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകളെ ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണിച്ചു സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. കിളിപ്പാട്ടിന്റെ ആഗമത്തെസ്സംബന്ധിച്ച് നിലവിലിരിക്കുന്ന ഏഴഭിപ്രായങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച് ഗ്രന്ഥകാരൻ, എഴുത്തച്ഛന് ഭഗവാൻ ശുകരൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട് ജ്ഞാനോപദേശംചെയ്തതിനെ അനുസ്മരിച്ചാണ് അദ്ദേഹം ഒരു കിളിയേക്കൊണ്ടു പറയിക്കുന്ന ഭാവത്തിൽ തന്റെ കൃതികളെ നിർമ്മിച്ചതെന്നു രണ്ടാമതു കാണിച്ച അഭിപ്രായത്തെ അംഗീകരിക്കുകയും മറ്റുള്ളവയേ ഖണ്ഡിച്ചു നിരാകരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മറ്റുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾക്കുള്ളതായി ഗ്രന്ഥകർത്താവുകാണിച്ചിട്ടുള്ള അനുഭവപത്തികളെല്ലാം ഏറക്കുറേ ഈ അഭിപ്രായത്തിനും ബാധകങ്ങളായിട്ടാണിരിക്കുന്നതെന്നാണ് ഞങ്ങൾക്കു പറയുവാനുള്ളതു്. എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികൾ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളവയാകയാൽ കിളിയുടെ പാട്ടുപോലെ പച്ച (സ്പഷ്ടം) യായിട്ടുള്ളവയാണെന്ന് കാരണത്താലാണ് അവയെ കിളിപ്പാ

ട്ട് എന്നു വിളിക്കുന്നതെന്നും, ആ ആശയത്തിൻപേരിലാണ് എഴുത്തച്ഛൻ കിളിയേക്കൊണ്ടു പറയിക്കുന്ന സങ്കല്പത്തിൽ സ്വകീയകൃതികളെ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും ഉള്ള അഭിപ്രായം കൂടിയുള്ളതു് മിസ്റ്റർ ശങ്കരനെഴുത്തച്ഛൻെറ പട്ടികയിൽ ഉൾപ്പെട്ടു കാണുന്നില്ല.

രാമായണം മുതലായ എഴുത്ത   കൃതികളെ ഒരുവിധം നന്നായി നിരൂപണം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവയുടെ ഉൽകർഷത്തെ സമഗ്രമായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനു തക്കവണ്ണം അതു ശ്രുലങ്കഷമായ ഒന്നായിരിക്കുന്നില്ല. എഴുത്തച്ഛൻെറ തർജ്ജിമയുടെ സമ്പ്രദായം കാണിച്ചഭാഗത്തു്, ഗ്രന്ഥകർത്താവിൻെറ സ്വന്തമായി വളരെയധികമൊന്നും കാണുന്നില്ല. മൂലഗ്രന്ഥങ്ങളും എഴുത്തച്ഛൻെറ തർജ്ജിമകളും തട്ടിച്ചുവായിച്ചുനോക്കി, തർജ്ജിമയിൽ എഴുത്തച്ഛൻ വരുത്തിയിട്ടുള്ള ഭേദഗതികളേയും മനോധർമ്മപ്രകടനങ്ങളേയും സൂക്ഷ്മമായി മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുവേണ്ടിയിരുന്നു ആ ഭാഗം എഴുതുവാൻ എന്നു മിസ്റ്റർ ശങ്കരനെഴുത്തച്ഛനേ ഞങ്ങൾ സസ്നേഹം അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ദേവീമാഹാത്മ്യം ഗ്രന്ഥകാരൻ പറയുമ്പോലെ, എഴുത്തച്ഛൻെറ കൃതിതന്നെയാണൊ എന്ന സംഗതിയിൽ ഞങ്ങൾക്കു ബലമായ സംശയമുണ്ടു്. ഭാഗവതം എഴുത്തച്ഛൻെറ കൃതിയല്ലെന്നുള്ള വാദത്തിൽ മിസ്റ്റർ ശങ്കരൻ എഴുത്തച്ഛൻ പുതുതായൊ സ്വന്തമായോ ഒന്നും പറഞ്ഞു കാണുന്നില്ല. എഴുത്തച്ഛൻെറ കൃതികളെ ചരിത്രദൃഷ്ടിയോടും വിമർശബുദ്ധിയോടും കൂടി നിഷ്കർഷിച്ചു പഠനം ചെയ്യേണ്ട പലസംഗതികളും ശ്രീമാൻ ശങ്കരനെഴുത്തച്ഛൻ വിട്ടുകളഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻെറ സാഹിത്യത്തേപ്പററി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള ഒടുവിലത്തേ അദ്ധ്യായം വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ടു്. ഗ്രന്ഥകർത്താവിൻെറ സഹൃദയത്വവും വിമർശനബുദ്ധിയും അതിൽ നല്ലവണ്ണം തെളിഞ്ഞു പ്രതിഫലിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുപറയാം. പുസ്തകത്തിലേ ഭാഷ ആപാദചൂഡം ഉജ്വലവും ആകർഷകവുമായിട്ടുള്ളതാണ്. 67-ാംപേജിലുള്ള ഒരു വാക്യത്തിൽ, "അവയെനിർമ്മിക്കുവാനും" എന്നിങ്ങിനെ സമുച്ചയക്രിയവേറെയില്ലാതേ ഒരു സമുച്ചയക്രിയ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതും: 'ആകർഷക'ത്തിനുപകരം 'ആകർഷണീയം' എന്നു വേറൊരിടത്തു് പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതും നോട്ടക്കുറവുകൊണ്ടു പററിപ്പോയിട്ടുള്ളതെററായിരിപ്പാനേതരമുള്ളു. ഒരു ജീവചരിത്രപുസ്തകം എന്ന നിലയിൽ പലന്യൂനതകളും ഉള്ളതാണെങ്കിലും വിദ്വാൻ ശങ്കരനെഴുത്തച്ഛനവർകളുടെ "തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ" എന്ന ഈ പുസ്തകം ആകപ്പാടെ നന്നായിട്ടുണ്ടെന്നുതന്നെയാണ് പറയേണ്ടതു്. തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻെറ ജീവചരിത്രത്തിലും അദ്ദേഹത്തിൻെറ കൃതികളിലും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധാലുവായിരിക്കുന്ന മിസ്റ്റർ ശങ്കരനെഴുത്തച്ഛൻ സകലകേരളീയരുടേയും

അഭിനന്ദനത്തേ അർഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല--ഗ്രന്ഥകർത്താവിൻെറ ശ്ലാഘിതമായ ഈ ഉദ്യമത്തിനു സർവ്വവിജയങ്ങളും സിദ്ധിക്കുമാറാകട്ടെ.

അഭിപ്രായത്തിന്നയച്ച ' മലയാളഭാഷാചരിത്രം' ഒന്നാംഭാഗം നന്ദിപൂർവകം കൈപ്പററി: അഭിപ്രായം വഴിയേ.

കേരളീയവെള്ളത്തേടത്തുനായർ മഹായോഗത്തിൽ. റാവുബെഹദൂർ എം. രാമൻ ബി. ഏ. അവർകൾ ചെയ്തഅദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തിന്നയച്ചുകിട്ടി: സമുദായാഭ്യുന്നതിയെ ഉദ്ദേശിച്ച് അദ്ധ്യക്ഷൻ തൻെറ പ്രസംഗത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഉപദേശങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിൻെറ വൈദുഷ്യത്തിന്ന് സർവഥാ അനുരൂപങ്ങളും എല്ലാവക്കും ആദരണീയങ്ങളുമായിട്ടുള്ളവയാണ്—

വിജ്ഞാനസൌധം.

(വി വി ധ വി ഷ യ സം ഗ്ര ഹം.)

ശിവാജിയുടെ മതസഹിഷ്ണുത.

പ്രസിദ്ധചരിത്രകാരനായ പ്രൊഫസർ യദുനാഥസർക്കാർ എന്ന പണ്ഡിതൻ, മഹാരാഷ്ട്രനായകനായ ശിവാജിയെപ്പററി ചെയ്ത ഒരു പ്രസംഗത്തിൽ, ശിവാജിയുടെ മതസഹിഷ്ണുതയെക്കുറിച്ച് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—

"ശിവാജി സ്വന്തം പ്രജകളുടെ ജാതിമതാദിഭേദങ്ങളെ കേവലം ഗണിച്ചിരുന്നില്ല. എല്ലാജാതി മതസ്ഥന്മാക്കും അദ്ദേഹം സമമായി അവകാശാധികാരങ്ങൾ നൽകിയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ രാജാംഗത്തിൽ അനേകമുസൽമാൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. ശിവാജിയുടെ സഭാപണ്ഡിതനായിരുന്ന മുൻഷി കാസിഹൈദർ എന്ന ആളാണ് പിന്നീട് ഔറംഗസീബിൻെറ വാഴ്ചക്കാലത്ത് മുഗൾസാമ്രാജ്യത്തിലെ പ്രധാനനീതിന്യായാധിപനായിത്തീന്നത്. അനേകം മുസൽമാന്മാർ ശിവാജിയുടെ സൈന്യവകുപ്പിൽ ഉദ്യോഗം ധരിച്ചിരുന്നു. മുസ്ലീം സന്യാസിമാരേയും ഖുറാനേയും അദ്ദേഹം ഏററവും ആദരിച്ചിരുന്നു. ആ മഹാനുഭാവൻ തൻെറ നാട്ടിലുള്ള നാനാജാതിമതസ്ഥരേയും ശരിയായ സമഭാവനയോടും മതസഹിഷ്ണുതയോടുംകൂടി പരിപാലിക്കുകയും എല്ലാവക്കും ഒരുപോലെ ഉയച്ചയ്ക്കുള്ള സൌകര്യങ്ങളെ നൽകുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഖാഫിഖാൻതുടങ്ങിയ ബദ്ധശത്രുക്കളായ മുസ്ലീം

ചരിത്രകാരന്മാർപോലും ശിവാജിയുടേ മതസഹിഷ്ണുത, സമഭാവന, സന്മാർഗ്ഗനിഷ്ഠ മുതലായ ഉൽകൃഷ്ടഗുണങ്ങളെ അത്യധികം പ്രശംസിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്".

വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയിൽ നാട്ടുഭാഷയ്ക്കുള്ള സ്ഥാനം.

യുണൈറ്റഡ് പ്രോവിൻസസ്സ് (സംയുക്ത സംസ്ഥാനം) ഗവർമ്മെണ്ടു അവിടത്തെ എലിമെന്ററി, സക്കണ്ടറി വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയിൽ പ്രധാനസ്ഥാനം നാട്ടുഭാഷകളായ ഹിന്ദിക്കും ഉറുദുവിന്നും നൽകിക്കാണുന്നു. ഹൈസ്കൂൾ ക്ലാസ്സുകളിൽ ഇംഗ്ലീഷൊഴിച്ചുള്ള മററുവിഷയങ്ങളെല്ലാം നാട്ടുഭാഷകളിൽത്തന്നെ പഠിപ്പിക്കേണമെന്നും ഹൈസ്കൂൾ പരീക്ഷയ്ക്കു്, കണക്കു്, ചരിത്രം, ഭൂമിശാസ്ത്രം മുതലായ വിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പരീക്ഷ, ഹിന്ദിയിലോ ഉറുദുവിലോ നടത്തപ്പെടേണ്ടതാണെന്നും നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. അലഹബാദ് സർവ്വകലാശാലക്കാരും, വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയിൽ നാട്ടുഭാഷകൾക്കു് നല്ല ഒരു സ്ഥാനം കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കൽക്കട്ടാ യൂനിവേഴ്സിററിക്കാർ മുമ്പുതന്നെ എല്ലാ ഇന്ത്യൻ ദേശ്യഭാഷകളേയും പാഠ്യങ്ങളായി അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

ജാവാദ്വീപ്.

പ്രൊഫസർ ഡാക്ടർ ബീജൻ രാജാ ചാററർജി എഴുതിയിട്ടുള്ള വിജ്ഞേയമായ ഒരു ലേഖനത്തിൽ, ജാവാദ്വീപ്, ബാലിദ്വീപ് മുതലായ ദ്വീപുകളിൽ പ്രാചീനകാലത്തു്, ഹിന്ദുമതാദർശവും ഇന്ത്യൻ സംസ്കാരവും എത്രമാത്രം പ്രചരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും മററുമുള്ള പല സംഗതികളും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു്. ജാവയിലും അടുത്തുള്ള ബാലി മുതലായ ദ്വീപുകളിലും പണ്ടു് ഹിന്ദുമതവും ബുദ്ധമതവും നല്ലവണ്ണം പ്രചാരത്തിലിരുന്നിരുന്നുവെന്നുള്ളതിന്നു് മതിയായ ലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ടു്. ബാലിദ്വീപിലെ ജനങ്ങൾ പരിഷ്കൃതഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന ഒരു സംസ്കൃതജനസമുദായക്കാരാണു്. അതിപ്രാചീനമായ ഭാരതീയ വൈദികമതത്തോടു് തുല്യമായ ഒരു മതമാണു് അവർ അനുസരിക്കുന്നതു്.

(മോഡേൺറിവ്യു)

മതവും ജീവിതവും.

പ്രബുദ്ധഭാരതം എന്ന ഇംഗ്ലീഷുമാസികയിൽ അതിന്റെ പത്രാധിപർ എഴുതിയ ഒരു ലേഖനത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു:—

ഹിന്ദുക്കളുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ മതം എന്നുള്ളതു് സത്യസ്ഥിതിയെ കുറിച്ചുള്ള സ്വാനുഭവമാണു്. വെറും ബാഹ്യമായിട്ടുള്ള വിശ്വാസത്തെ അവർ വകവെക്കാത്തതും. സത്യാവസ്ഥയുടെ ഏതൊരു ശ്രു

പത്തിലുള്ള പ്രകടനവും അവർ കൈക്കൊള്ളുന്നതും ഈ അഭിപ്രായത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തീട്ടാണ്. ഹിന്തുമതത്തിൽ അതുകൊണ്ട് അഭ്യന്തരമായ കുഴപ്പങ്ങൾ യാതൊന്നും ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഹിന്തുക്കൾ മററുമതസിദ്ധാന്തങ്ങളെ സംസ്കാരവിശേഷങ്ങളെ അറിയുന്നതിനും സ്വീകരിക്കുന്നതിനും യാതൊരുവിധത്തിലും വൈമനസ്യം കാണിക്കാത്തതു്. മതം ജീവിതത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണാവസ്ഥയായതുകൊണ്ട് ജീവിതത്തിലുള്ള എല്ലാ ഉദ്യമങ്ങളും മതാനുഭവത്തിലാണ് പര്യവസാനിക്കുന്നതു്. ഇതിൽനിന്ന് ജീവിതം ഒരു ക്രമത്തെ അനുസരിക്കേണ്ടതാണെന്ന് തെളിയുന്നുണ്ട്. ജന്മജന്മാന്തരങ്ങളിൽക്കൂടി പലവിധമുള്ള അനുഭവങ്ങളോടുകൂടി പരമാർത്ഥത്തിലേയ്ക്കുള്ള ഒരു ദീർഘയാത്രയാണ് ജീവിതമെന്നും, ഈ തത്വത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയിട്ടാണ് വർണ്ണാശ്രമധർമ്മങ്ങൾ വ്യവസ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും എല്ലാവരും ധരിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതിലടങ്ങിയ പരിണാമവാദത്തെത്തന്നെയാണ് കർമ്മസിദ്ധാന്തവും, അവതാരസിദ്ധാന്തവും എന്നുപറയുന്നതു്.

(പ്രബുദ്ധഭാരതം)

വേദവും ചക്കയും.

മഹാത്മാ ഗാന്ധി, പണ്ഡിതസതവലിക്കാർ എഴുതിയ "വേദവും ചക്കയും" എന്ന പുസ്തകത്തേപ്പററി യങ് ഇന്ത്യയിൽ നിരൂപണം ചെയ്യുന്ന ഘട്ടത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

"ഈ പുസ്തകത്തിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവു് ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള മന്ത്രങ്ങളിൽനിന്ന് നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ നൂൽനൂല്ക്കുകയും നെയ്യുകയും ചെയ്തിരുന്നു എന്ന് തെളിയിക്കുന്നുണ്ടെന്നുമാത്രമല്ല, ചക്കയെ ഒരു പുതിയ സമ്പ്രദായത്തിൽ അവലോകനം ചെയ്യാനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗവും കൂടി അവതുറന്നുകാണിക്കുന്നുണ്ട്. നൂൽ നൂല്ക്കുന്നതിനേയും, നെയ്യുന്നതിനേയും പററിയുള്ള മൂലമന്ത്രം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

തന്തും തന്വൻ രജസോഭാനുമൻ വിഹി
ജ്യോതിഷ്മതാ പഥാക്ഷോധിം കൃതാൻ
അനുൽബണം വയതജോ ഗുവാമപോ
മനുർഭാവജനായ ദൈവ്യംജനം

(ഋഗ്വേദം, 10–സൂക്തം)

(അർത്ഥം) നൂൽനൂററതിനുശേഷം അതിന് ശോഭയുള്ള ഒരു നിറംകൊടുത്തു്, കെട്ടുപാടുകൾ കൂടാതെകണ്ട് നെയ്തു്, മഹാന്മാർ കാണിച്ചുതന്ന മാർഗ്ഗത്തെ പരിപാലിക്കുകയും, നല്ലകാര്യങ്ങളെപ്പററി ആലോചിച്ചു, ഭാവിസന്താനങ്ങളെ ദിവ്യ പ്രകാശത്തിലേക്ക് വഴി കാണിക്കുകയും ചെയ്യുക. ഇതു് യഥാർത്ഥത്തിൽ കവികളുടെ പ്രവൃത്തിയാണ്.

മഹാകവി ഉള്ളൂർ എസ്സ്. പരമേശ്വരയ്യർ

അവർകൾ ഇടപ്പള്ളിയിൽകൂടിയ സമസ്തകേരളീയ സാഹിത്യ പരിഷത്തിൽ ചെയ്ത അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗത്തിൽ സാഹിത്യത്തെ പ്പററി പ്രതിപാദിച്ചതിൽനിന്ന് ഒരു ഭാഗം:—

വ്യംഗ്യാർത്ഥത്തിൻെറ പ്രാധാന്യാപ്രാധാന്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി; കാവ്യങ്ങളെ ഉത്തമ മദ്ധ്യമാധമങ്ങൾ എന്ന് മൂന്നായി വിഭജിച്ചിട്ടുണ്ട്. അലങ്കാരങ്ങൾക്ക് സാഹിത്യത്തിലുള്ള സ്ഥാനം വളരെ തുച്ഛമാകുന്നു. വ്യംഗ്യപ്രധാനമായിട്ടുള്ള കാവ്യത്തിൽ അലങ്കാരവുമുണ്ടായിരുന്നാൽ അതിന് പ്രത്യേകമൊരു ശോഭയുണ്ടായിരിക്കും. വെറും അധമമായ കാവ്യത്തിൽ അപ്പിക്കുന്ന അലങ്കാരങ്ങൾ വയസ്സുചെന്ന അംഗനമാർ ആഭരണമണിയുന്നപോലെ നിഷ്ഫലങ്ങളായിരിക്കും.

ഇതുകൂടാതെ കാവ്യത്തിന് സ്വാഭാവികത ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാകുന്നു. സ്വാഭാവികതയ്ക്കു പ്രത്യേകമൊരു കാന്തിയുണ്ട്. അതുതന്നെയാണ് ഹർഷൻ "സ്വാഭാവികാൽ കൃത്രിമമന്യദേവ" എന്ന് വിളിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതും കാളിദാസൻ "അപ്പിതപ്രകൃതി കാന്തിഭിർമ്മുഖൈ" എന്ന ശ്ലോകപാദംകൊണ്ട് സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതും. എന്നാൽ സ്വാഭാവികത വരുത്തുമ്പോൾ ഗ്രാമ്യതയെന്ന ദോഷം വന്നുപോകരുത്. മല്ലിനാഥൻ പറയുന്നതുപോലെ രണ്ടുകണ്ണും രണ്ടുകയ്യും മററുമുള്ള ദൈവം നമ്മെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ എന്നു പറഞ്ഞാൽ അത് സ്വഭാവോക്ത്യാഭാസമേ ആകുകയുള്ളൂ,

ഇവയിലെല്ലാററിലും പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത് ഔചിത്യമാണ് "അനൌചിത്യാദൃതേനാന്യദ് രസഭംഗസ്യകാരണം പ്രസിദ്ധൌചിത്യ ബന്ധസ്തു രസസ്യോപനിഷദ്പരം." എന്ന് ആനന്ദവർദ്ധനാചാര്യർ പറയുന്നതു നോക്കുക. കുണ്ഡലം മൂക്കിലണിയുന്നതു ശരിയല്ലല്ലോ.

ഈ ഗുണങ്ങൾക്കെല്ലാം വിളനിലമായിട്ടുള്ള കവിതകൾ കാണണമെങ്കിൽ വാത്മീകി, വ്യാസൻ ഇവരുടെ കാവ്യങ്ങൾ നോക്കുക. ദശരഥനോട്ട് കൈകേയി പറയുന്നതു കേൾക്കുക. "ഭവതാധർമ്മോധർമ്മോവാ സത്യംവായതിവാനൃതം തദ്യായത്സംശ്രുതംമഹ്യാ തസ്യനാസ്തിവ്യതിക്രമഃ" അതുപോലെതന്നെ രാവണനെ വാത്മീകി വർണ്ണിക്കുന്നതു് നോക്കുക. "ശ്മശാനചൈത്യപ്രതിമോ ഭൂഷിതോപിഭയങ്കരഃ" ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന അവസരത്തിൽപ്പോലും രാവണൻ ശ്മശാനത്തിലുള്ള ചൈത്യംപോലെ ഭയങ്കരനായിരിക്കുന്നു.

അതുപോലെതന്നെ ഭാരതത്തിൽയുദ്ധത്തിനുപോകേണ്ട എന്നുശഠിക്കുന്ന സൂതനോട്ട് കണ്ണൻെറ 'തനുതജ്യാം നൃസിംഹാനാമാഹവേഷ്വനിവർത്തിനാം' ഇത്യാദിയായ മറുപടി നോക്കുക. ഇവരെ അനുകരിച്ചെഴുതീട്ടുള്ള മററു കവികളുടെ കൃതികളും ഗുണഭൂയിഷ്ഠങ്ങളായിത്ത

ണ്ടു ഇരിക്കുന്നു, എന്നു് നീലകണ്ഠദീക്ഷിതരുടെ "സാധാരണേ സ്മരജയേ നിടിലാക്ഷിസാദ്ധ്യേ" എന്നു തുടങ്ങുന്ന ശ്ലോകവും ജഗന്നാഥപണ്ഡിതരുടെ "ഭ്രമൈരസ്ഥിതാരമണനാഥമനോഹരേതി" എന്നാരംഭിയ്ക്കുന്ന ശ്ലോകവും പ്രത്യക്ഷമാകും."

("ഗുരുനാഥൻ")

വൃത്താന്തവീഥി.

മഹാരാജാ ബോബിലി, മരിച്ച സ്ഥാനത്തേയ്ക്കു് പിഠാപുരം മഹാരാജാവിനെ ആന്ധ്രാസർവ്വകലാശാലയിലെ വൈസ് ചാൻസലരായി നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു.

* * *

റൈററ് ഓണറബിൾ സീനിവാസശാസ്ത്രിയുടെ സ്ഥാനത്തേയ്ക്കു് മിസ്റ്റർ ഗോപാലകൃഷ്ണദേവദാർ എം. എ. സി. ഐ. ഇ.യെ സർവൻറ് ഓഫ് ഇന്ത്യ സൊസൈററിയിലെ അദ്ധ്യക്ഷനായി നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു.

* * * *

പണ്ഡിത മാളവ്യക്കു് ദേഹസുഖമില്ലെങ്കിലും മഹാത്മാഗാന്ധിയെ അടുത്ത അവസരത്തിൽ ബങ്കളൂരിൽചെന്നു കാണ്മാൻ പോകുന്നതായി അറിയുന്നു

* * * *

അമൃതസാഗരത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിവരുന്ന "റിസാലവത്മൻ" എന്നുപേരായ പത്രം അതിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള "നരകത്തിലേക്കുള്ള ഒരു യാത്ര" എന്ന ലേഖനം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി എന്ന സംഗതിക്കു നിൎത്തൽ ചെയ്യുന്നതായി ഗവൎമ്മെണ്ടു കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

* * * *

ആൾ ഇന്ത്യാ കാൺഗ്രസ് കമ്മിററിയുടെ ഒരു പ്രത്യേകയോഗം ജൂലായിമാസം അവസാനത്തിൽ കൂടുന്നതാണെന്നും, തദവസരത്തിൽ സംസ്ഥാന നിയമനിൎമ്മാണ സഭകളിൽ കാൺഗ്രസ് കക്ഷിക്കാർ അംഗീകരിക്കേണ്ട നയത്തെ പററിയും, കാൺഗ്രസ്സിൻെറ ഒരു പ്രത്യേകയോഗം കൂടുന്നതിനെ പററിയും ആലോചിക്കുന്നതാണെന്നു് അറിയുന്നു.

കുടകിൽ, പൊന്നപെററ് ശ്രീരാമകൃഷ്ണ വേദാന്തസംഘത്തിൻെറ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ പുതുതായുണ്ടാക്കപ്പെട്ട "ശ്രീരാമകൃഷ്ണശാരദാശ്രമ"ത്തിൻെറ ഉൽഘാടനകൎമ്മം 1927 ജൂൻ 10-ാംനു- ശ്രീമത് സ്വാമി നിൎമ്മലാനന്ദജി നടത്തുന്നതാണെന്നു് അറിയുന്നു.

അറിയിപ്പ്.

മാനേജരുടെയും, ഉടമസ്ഥന്റെയും ആപ്പീസ്സും, മേൽവിലാസവും.

പി. നാരായണൻ നായർ,
c/o മാനേജർ,
കമലാലയാ അച്ചുക്കൂടം,
ഒറ്റപ്പാലം.
S. മലബാർ.

പത്രാധിപന്മാരുടെ മേൽവിലാസം.

C. ACHYUTHA MENON, B. A.,
9 Syfulmulk Street,
Komaleswarampet,
MOUNT ROAD, MADRAS.

VIDWAN C. S. NAIR,
51 HIGH ROAD, MADRAS.

മാസികയെ സംബന്ധിച്ച് എല്ലാ ബിസിനസ്സ് കത്തുകളും മററും മാനേജൎക്ക് മേൽവിലാസം വെക്കേണ്ടതാകുന്നു.

മാസികക്കുള്ള ലേഖനങ്ങളും, വാൎത്തകളും, മാസികയിൽ നിരൂപണം ചെയ്യേണ്ട പുസ്തകങ്ങളും പത്രാധിപന്മാരിൽ ആൎക്കെങ്കിലും അയച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതാകുന്നു.

മാനേജർ.

സാഹിത്യോപഹാരം.

—:o:—

പ്രധാനപ്പെട്ട സകല വൎത്തമാനപത്രങ്ങളുടേയും അഭിനന്ദനത്തിനു പാത്രമായിത്തീൎന്നിട്ടുള്ള സമദൎശി വിശേഷാൽപ്രതി—സാഹിത്യോപഹാരം—ഒന്നാംപതിപ്പിൽ ഏതാനംപ്രതികൾ മാത്രമേ ബാക്കിയുള്ളു. ആവശ്യക്കാർ ഉടനെ അപേക്ഷിക്കണം.

ഇടവം 30-ാംനു-ക്കുശേഷം സൌജന്യവില അനുവദിക്കുന്നതല്ല.

മാനേജർ,
സമദൎശി—തിരുവനന്തപുരം.

അരുണോദയം.

വിവിധവിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന

ഒരു ഉത്തമ മലയാളമാസിക.

ഈ മാസികയുടെ ഓരോ ലക്കത്തിലും ചരിത്രം, സാഹിത്യം, ലളിതകലകൾ, രാജ്യതന്ത്രം, മതം, പ്രകൃതിശാസ്ത്രം, വ്യവസായം, വാണിജ്യം മുതലായ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ച് വിദഗ്ദ്ധന്മാരായ വിഖ്യാതലേഖകന്മാർ എഴുതുന്ന വിജ്ഞേയങ്ങളായ ലേഖനങ്ങൾക്കുപുറമെ ഉജ്ജ്വലങ്ങളായ സാഹിത്യനിരൂപണങ്ങൾ, രസകരങ്ങളായ ചെറുകഥകൾ, പ്രഹസനങ്ങൾ ഒന്നാംതരം പദ്യശകലങ്ങൾ നിഷ്പക്ഷപാതമായ പുസ്തകാഭിപ്രായങ്ങൾ വിചിത്രങ്ങളായ ലോകസംഭവങ്ങൾ, ശാസ്ത്രീയങ്ങളായ പുതിയ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള വിശദങ്ങളായ കുറിപ്പുകൾമുതലായവയും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്. കേരളകലകളെ ഉദാഹരിക്കുന്ന പ്രഖ്യാതന്മാരായ മഹാന്മാരുടെ ഛായാപടങ്ങളും പ്രസിദ്ധങ്ങളായ പ്രധാനസ്ഥലങ്ങളുടെ ചിത്രങ്ങളും രാഷ്ട്രീയസ്ഥിതികളെ വിശദീകരിക്കുന്ന വിനോദപടങ്ങളും പ്രസ്തുതമാസികയുടെ പ്രത്യേകാലങ്കാരങ്ങളായിരിക്കും.

റോയൽ 8വലുപ്പത്തിൽ 6ഫാറത്തിൽ ചുരുങ്ങാതെയുള്ള ഈമാസികക്ക് ഒരാണ്ടത്തേക്ക് വരിസംഖ്യ മുങ്കൂർ 3ക മാത്രം. 6മാസത്തേക്ക് 1ക. 12ണ. ഇന്ത്യക്കുപുറമെ 3ക. 8ണ. ഒററപ്രതിക്ക് 6ണ.

അപേക്ഷിക്കേണ്ടും മേൽവിലാസം

പി. നാരായണൻനായർ,

C/o മാനേജർ,

കമലാലയാ അച്ചുക്കൂടം,

ഒററപ്പാലം,

S. മലബാർ.

N. B. അരുണോദയത്തിൽ പരസ്യങ്ങൾ ചേർക്കപ്പെടും. പരസ്യക്കൂലിനിരക്ക് ആവശ്യപ്പെടുന്നവക്ക് അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ്.

Printed and published by
P. Velayudhan Nair at the Kamalalaya Printing Works, Ottapalam.

Registered No. M. 2250.

അരുണോദയം.

ARUNODAYAM.

Vol. I] JULY 1927 [No. 2.

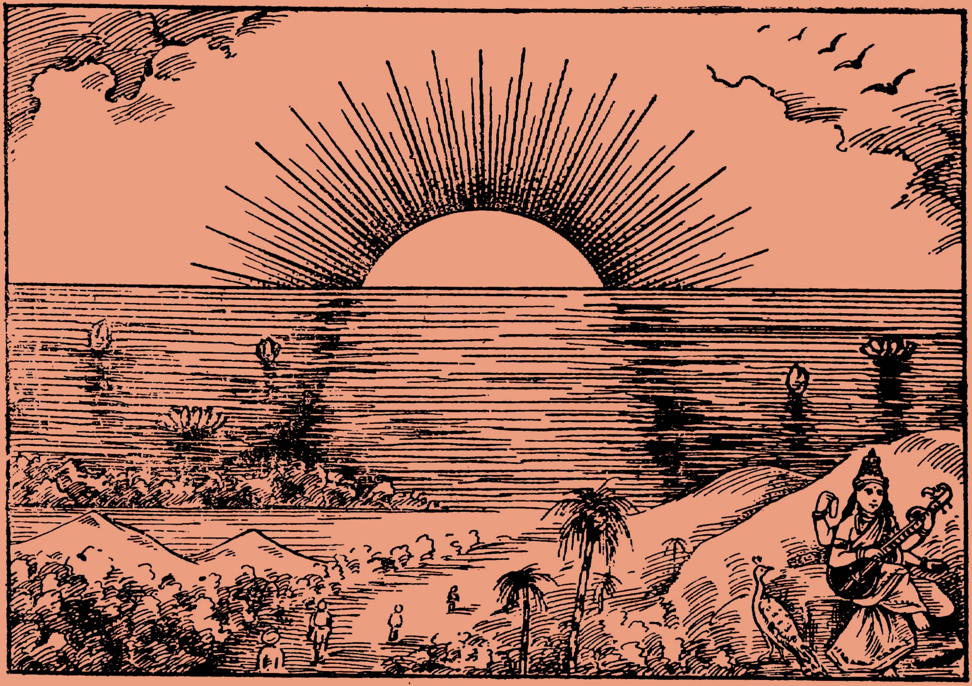

സാഹിത്യനായകന്മാർ :

1. ചേലനാട്ടു് അച്ചുതമേനോൻ B. A.

2. വിദ്വാൻ സി. എസ്സ്. നായർ.

ഉടമസ്ഥൻ :

പി. നാരായണൻ നായർ.

വിഷയവിവരം.

1 ശ്രീ ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവൻ (ഗദ്യം) 69

2. നിസ്സാരം (പദ്യം) 71

നാലപ്പാട്ട് നാരായണമേനോൻ.

നമ്മുടെ പരിഷ്കാരം (ഗദ്യം) 73

ആർ. ഈശ്വരപിള്ള ബി. എ.

4. ഗുരുത്വകേന്ദ്രം (ഗദ്യം) 81

സി. എസ്സ്. വെങ്കിട്ടരാമയ്യർ ബി. ഏ. എൽ. ടി.

5. ഒരു മദ്ധ്യാഹ്നയാത്ര (പദ്യം) 84

വള്ളത്തോൾ ഗോപാലമേനോൻ.

7. യോഗവും പ്രകൃതിയും (ഗദ്യം) 87

അമ്പാടി നാരായണി പൊതുവാളസ്യാർ.

7. പ്രാചീനഭാരതത്തിലെ ഭരണസമ്പ്രദായം (ഗദ്യം) 93

വിദ്വാൻ; ടി സി. ഭാസ്കരൻ മൂസ്സത്.

8. അസ്ഥി (പദ്യം) 100

കല്ലന്മാർതൊടി രാമുണ്ണിമേനോൻ.

9. പരശുരാമൻ ആർ (ഗദ്യം) 101

മഹോപാദ്ധ്യായൻ കെ. എസ്സ്. നീലകണ്ഠൻ ഉണ്ണി.

10. കവിതയും ഭാവനയും (തുടർച്ച) (ഗദ്യം) 105

വിദ്വാൻ, സി. എസ്സ്. നായർ.

11. വാസനാവിജയം (തുടർച്ച) (ഗദ്യം) 113

മഹാമഹിമശ്രീ രാമവർമ്മ അപ്പൻ തമ്പുരാൻ.

12. വിചാരവീചി 117

13. വിമർശവീഥി 120

14. വിജ്ഞാനസൌധം 125

പുതിയ മലയാള പുസ്തകങ്ങൾ.

ചന്ദ്രഗുപ്തൻ	ഗദ്യം	ക. 1—0—0	നോവലുകൾ.
പരീക്ഷിത്തു്	ടി	ക. 0—10—0	കല്ക്കത്തയിലെ രഹസ്യങ്ങൾ
ശിവാജി	ടി	ക. 1—4—0	3 വാല്യം ക. 3—12—0
വേദവ്യാസൻ	ടി	ക. 0—8—0	പത്മാലയം P, I, II, ക. 3—0—0

അരുണോദയത്തിന്റെ

മാന്യ വരിക്കാരോട്.

മാസിക ഒന്നും രണ്ടും ലക്കങ്ങൾ കൈപ്പററീട്ടും, വരിസംഖ്യ അയച്ചുതരാത്തവൎക്ക് 3-ാംലക്കം മാസിക വി. പി. യായി അയക്കുന്നതാണ്. വി. പി. അയക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലാത്തവർ വിവരം 2-ാംലക്കം കിട്ടിയ ഉടനെ അറിയിക്കയൊ, വരിസംഖ്യ മണിയോർഡർ ആയി അയച്ചുതരികയൊ ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു. വി. പി. ഏൎപ്പാടു കഴിയുന്നതും കുറക്കേണമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശം. അതുകൊണ്ടു് മാന്യവരിക്കാർ അവരവരുടെ വരിസംഖ്യ സദയം അയച്ചുതന്ന് ഞങ്ങളെ സഹായിപ്പാനപേക്ഷ.

വരിസംഖ്യ 1 കൊല്ലത്തേക്ക്	3ക.
6 മാസത്തേക്ക്	1ക. 12ണ.
ഒററ പ്രതിക്ക്	6ണ.
ഇന്ത്യക്കു പുറമെ	3ക. 8ണ,

അരുണോദയത്തിന്റെ വരിസംഖ്യ കൊല്ലത്തിൽ രണ്ടുതവണയായൊ, ഒന്നായൊ അടക്കേണ്ടതാകുന്നു,

മാനേജർ.

[illegible]—[illegible] പ്രതികൾ മാത്രമേ ബാക്കിയുള്ളൂ. ആവശ്യക്കാർ ഉടനെ അപേക്ഷിക്കണം.

മാനേജർ,

സമദൎശി—തിരുവനന്തപുരം.

വിഷയവിവരം.

1 ശ്രീ ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവൻ (ഗദ്യം) ൧൭

12. വിചാരവീചി 117
13. വിമർശവീഥി 120
14. വിജ്ഞാനസൌധം 125

പുതിയ മലയാള പുസ്തകങ്ങൾ.

ചന്ദ്രഗുപ്തൻ	ഗദ്യം	ക.	1—0—0
പരീക്ഷിത്ത്	ടി	ക.	0–10—0
ശിവാജി	ടി	ക.	1—4—0
വേദവ്യാസൻ	ടി	ക.	0—8—0
ആനന്ദരാമായണം	ടി	ക	2—0—0
അശ്വമേധയാഗം	ടി	ക.	0—8—0
ചിത്രാംഗദ	ടി	ക.	0—8—0
രവികിരണം	ടി	ക.	0—8—0
കാമശാസ്ത്രം	ടി	ക.	2—0—0
ശ്രീരാമകൃഷ്ണപരമഹംസൻ	ടി	ക.	1—0—0

വലിയ പട്ടിക സൌജന്യം.

നോവലുകൾ.

കല്കത്തയിലെ രഹസ്യങ്ങൾ 3 വാല്യം	ക.	3–12—0
പത്മാലയം P, I, II,	ക.	3—0—0
അമ്മയും മകളും	ക.	1—4—0
കല്യാണിക്കുട്ടി	ക.	1—0—0
മാലതീദേവി	ക.	0—6—0
മൃണാളിനി	ക.	1—4—0
വിലാസിനി	ക.	1—4—0
ഹരിണാക്ഷി—പുത്തേഴത്തു രാമൻ മേനോൻ	ക.	0—8—0
മാധവീകങ്കണം	ക.	2—0—0
അഷ്ടപദി വ്യാഖ്യാനം	ക.	1—0—0

മാനേജർ, ജ്ഞാനസാഗരം പുസ്തകശാല, X തൃശ്ശിവപേരൂർ.

സാഹിത്യോപഹാരം.

—:o:—

പ്രധാനപ്പെട്ട സകലവർത്തമാനപത്രങ്ങളുടേയും അഭിനന്ദനത്തിനു പാത്രമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള സമദർശി വിശേഷാൽപ്രതി—സാഹിത്യോപഹാരം—ഒന്നാംപതിപ്പിൽ ഏതാനും പ്രതികൾ മാത്രമേ ബാക്കിയുള്ളൂ. ആവശ്യക്കാർ ഉടനെ അപേക്ഷിക്കണം.

മാനേജർ,

സമദർശി—തിരുവനന്തപുരം.

ഓം

അരുണോദയം

പുസ്തകം 1.] 1102 മിഥുനം [ലക്കം 2.

ശ്രീ

ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവൻ.

കാലചക്രഭ്രമണംനിമിത്തം ധമ്മത്തിന്നനേരിടുന്ന ഗ്ലാനിയെ നശിപ്പിച്ച് സാത്വികപുരുഷന്മാരുടെ സംഖ്യയെ ലോകത്തു വദ്ധിപ്പിയ്ക്കുന്നതിനായി ഓരോ കാലത്തു് ഓരോ ഭാവത്തിൽ ദിവ്യാത്മാക്കൾ ആവിർഭവിയ്ക്കുന്നു. സ്ത്രീരൂപത്തിലൊ പുരുഷരൂപത്തിലൊ ആവിർഭവിയ്ക്കുന്ന ഇവരെ "അവതാരങ്ങൾ" എന്നു ഹിന്ദുക്കൾ പറയുന്നു. "ബ്രഹ്മവിദിത്വാ ബ്രഹ്മൈവ ഭവതി" എന്ന വിധിപ്രകാരം പൂവ്വജന്മത്തിൽ തന്നെ ബ്രഹ്മജ്ഞന്മാരും, അതിനാൽ ബ്രഹ്മഭൂതന്മാരുമായ സിദ്ധപുരുഷന്മാർ ഭൂതാനുകമ്പനിമിത്തം ലോകസംഗ്രഹത്തിനായി ശരീരം സ്വീകരിക്കയാണെന്നും, അങ്ങിനെയല്ല, സവ്വവ്യാപിയായ ഈശ്വരന്റെ ഒരു വിശേഷശക്തിതന്നെ ശരീരം സ്വീകരിയ്ക്കുകയാണെന്നും അവതാരങ്ങളെപ്പററി രണ്ടുപക്ഷമുണ്ടു്. ഏതായാലും അവതാരപുരുഷന്മാർ സാധാരണമനുഷ്യരല്ലെന്നും, അവർ ഉച്ചഭാവത്തിൽനിന്നു് അവതരിച്ചവർ—താഴെ ഇറങ്ങിവന്നവർ—തന്നെയാണെന്നും അവരുടെ ചരിത്രം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. അവതാരപുരുഷന്മാരുടെ ഒരു ലക്ഷണം,

"ദിവ്യം ദദാമി തെ ചക്ഷുഃ"

എന്നു് ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാൻ ഗീതയിൽ പറയുന്നതുപോലെ, ആത്മദശനത്തിനുവേണ്ടി സകലശക്തികളും ഉപയോഗിച്ചു പരിശ്രമിച്ചിട്ടും ലക്ഷ്യപ്രാപ്തി ലഭിക്കാതെ ഉഴലുന്ന ജീവന്മാക്കു കേവലം അനുഗ്രഹംകൊണ്ടു് ആത്മാനുഭൂതി കൊടുക്കുന്നുവെന്നുള്ളതാണു്. മറെറാന്നു്, സാധനകൾകൂടാതെതന്നെ അവക്കു ആത്മാനുഭൂതിയുണ്ടായിരിയ്ക്കുമെന്നും സാധനകളെ അവർ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതു് ലോകത്തിന്നു് വഴികാണിച്ചുകൊടുക്കാൻ വേണ്ടിയായിരിക്കുമെന്നും ഉള്ളതാണു്. ഒരു മുറിയുടെ വാ

തിലിൻെറ പടിയിലിരിയ്ക്കുന്നആൾ മുറിയ്ക്കകത്തും പുറത്തുമിരിയ്ക്കുന്നതിനെ ഒരുപോലെകാണുന്നത് എങ്ങിനേയോ അങ്ങിനെതന്നെ ബ്രഹ്മതത്വത്തേയും ലോകതത്വത്തേയും ഒരുപോലെ കണ്ട് ബ്രഹ്മതത്വത്തെ ലോകത്തിന്നുപദേശിച്ചുകൊടുക്കത്തക്കവണ്ണം അവർ ഭാവമുഖത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുവെന്നുള്ളതാണ് വേറൊരു ലക്ഷണം. ശുകനാരദാദികൾക്ക ശരീരത്തോടുകൂടിയിരിക്കവെ രുചിനോക്കുന്നതിന്നുമാത്രം ഭാഗ്യമുണ്ടായ നിർവ്വികല്പസമാധി സഹജമായി സ്വായത്തമായിരുന്നിട്ടും അതിനെ ഇച്ഛാശക്തികൊണ്ടടക്കി, ലോകസംഗ്രഹത്തിന്നുവേണ്ടി, പ്രവൎത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുമെന്നുള്ളതാണ് മറെറാരു ലക്ഷണം. അക്കാലത്ത് ലോകത്തിൻെറ ധൎമ്മമാൎഗ്ഗം ക്രമപ്പെടുത്തേണ്ടതെങ്ങിനെയാണെന്നും, ആത്മദൎശനത്തിന്ന് എത്രയും സുഗമമായമാൎഗ്ഗം ദേശകാലാനുസൃതം ഏതായിരിയ്ക്കുമെന്നും സ്ഥാപിയ്ക്കുന്നവരും ആയിരിയ്ക്കും അവർ.

ഇപ്രകാരമുള്ള അവതാരലക്ഷണങ്ങൾ സൎവ്വം തികഞ്ഞു്, ഭാരതീയധൎമ്മത്തെ പാടെ വിപാടനം ചെയ്യുന്നതിന്ന പററിയ വിദ്യാഭ്യാസനയം മക്കാളെ പ്രഭു നടപ്പിൽ വരുത്തിയ ക്രിസ്തുവൎഷം 1836-ൽ കൽക്കട്ടയ്ക്കടുത്ത് കാമാരപുകരം എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ വസിച്ചിരുന്ന ഭക്താഗ്രണികളും "വശിത്വമുൾക്കൊണ്ട മഹാദരിദ്രരും" ആയ ബ്രാഹ്മണദമ്പതികളുടെ നാലാമത്തെ സന്താനമായി ജനിച്ച ദിവ്യമൂൎത്തിയാണ് ഭഗവാൻ ശ്രീ ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവൻ.

സാധാരണ ബാലന്മാരെപ്പോലെയെങ്കിലും, അസാധാരണബുദ്ധിപാടവം, സൎവ്വഹൃദയാകൎഷകമായ സൌകുമാൎയ്യം, കലാവൈദഗ്ദ്ധ്യം, എന്നിവയോടുകൂടി ഭഗവൽഭക്തോചിതലീലാരതനായി ബാല്യംകടന്ന്, കൌമാരത്തിൽത്തന്നെ ഇടയിടെ സമാധിസുഖമനുഭവിച്ചും അപരാവിദ്യയെ നിസ്സാരമെന്ന് കരുതിത്തള്ളിയും, പൂജാദിഷ്വനുരാഗവാനായി ഈ ശിശു വളൎന്നുവന്നു.

യൌവ്വനത്തിൽ ദക്ഷിണേശ്വരം എന്ന മഹാക്ഷേത്രത്തിലേ പൂജകനായിത്തീൎന്നതോടുകൂടി പ്രപഞ്ചമൂലശക്തിയുടെ ദൎശനത്തിൽ തീവ്രമായ ആസക്തി വൎദ്ധിച്ച് ശരീരംമറന്ന് അതികഠോരമായ സാധനകൾ ചെയ്ത് ഈശ്വരൻെറ സഗുണഭാവത്തേയും, നാനാവതാരരൂപത്തേയും, നിൎഗ്ഗുണഭാവത്തേയും കരതലാമലകംപോലെ ദൎശിച്ച്, ഈശ്വരാജ്ഞപ്രകാരം കാമകാഞ്ചനജിത്തായി ഭാവമുഖത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്ത്, വളരെ ഭക്തന്മാൎക്ക അഭയംകൊടുക്കകയും ധൎമ്മസ്ഥാപനാൎത്ഥം തൻെറ പരിവാരങ്ങളായി ജനിച്ച വിവേകാനന്ദാദികളെ ആത്മികാനുഭൂതികൾകൊടുത്ത് ലോകത്തിലേക്കയയ്ക്കുയുംചെയ്തശേഷം, ശരീരത്യാഗത്തിന്നുള്ള കാലമായെന്ന് ദിവ്യവചനം ലഭിച്ചതനുസരിച്ച നിൎവ്വികല്പസമാധിയിൽ മന്ദഹാസപൂൎണ്ണോജ്ജ്വലമുഖനായി ഇദ്ദേഹം ശരീരം ത്യജിച്ചു.

ഈ ദിവ്യപുരുഷന്റെ ശക്തിയും ഉപദേശങ്ങളും പാശ്ചാത്യ പൌരസ്ത്യദേശങ്ങളെ ഇന്നു് ഒരുപോലെ പരതന്ത്രങ്ങളാക്കുന്നു. സംസാരസാഗരത്തിൽപെട്ടുഴലുന്ന അനേകായിരം ജീവന്മാർ ഇദ്ദേഹത്തിൽ അഭയതരണിയേ ശരണീകരിക്കുന്നു. ലോകരക്ഷാർത്ഥം സൂക്ഷ്മശരീരത്തെ ഏതാനും കാലത്തേക്കുകൂടി വെച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന ഇദ്ദേഹത്തെ ദർശിച്ചു് അനേകഭക്തന്മാർ ഇന്നും തൃപ്തിയടയുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹിമയാൽ ആകൃഷ്ടരായ സാത്വിക മധുപന്മാർ,

"പതിസുതാദികഭ്രാതൃബാന്ധവാനതിവിലംഘ്യ", സംസാരവിമുക്തരായി ഭവിക്കുന്നു.

സർവ്വാണി ഭൂതാനി വിശന്തു സൌഖ്യം
സർവ്വാണി ഭൂതാനി ഭജന്തു ശാന്തിം
സർവാണി ഭൂതാന്യയി രാമകൃഷ്ണ!
സമ്പൂർണ്ണമാനന്ദമുപാശ്രയന്താം.

നിസ്സാരം.

(മഞ്ജരി)

I

കല്ലോലമാലയിൽ—ആരുടെലീലയോ?—
വെള്ളാരങ്കല്ലൊന്നുവന്നുവീണു.
വാരുററ തൂക്കൈതൊൻ മററുള്ളവയൊത്തു
വാരിക്കരയ്ക്കിട്ടുള്ളൊന്നാണിതും.
അത്രമേലക്കന്റെ ചുംബനത്താൽതെളി—
മുത്തായ്ക്കിടക്കയീ മുഗ്ദ്ധവസ്തു
മുത്തുചിപ്പിയ്ക്കുള്ളി,ലന്ധതാമിസ്രത്തി,—
ലെത്തുവാനേറെക്കൊതിയ്ക്കയാലോ,
വീണ്ടുമഗാധത്തി,ലാഴമളന്നള,—
ന്നാണ്ടുതുടങ്ങിയ—താക്കറിയാം!
സൈ്വരമായ് നിശ്ചിതസ്ഥാനത്തുനില്ക്കുന്ന
താരങ്ങൾകണ്ടിരിയ്ക്കുന്നരണ്ടും.
അല്ലെങ്കിലദ്ദീപ്തഗോളങ്ങൾ മററുമി—
ക്കല്ലിന്റെ രൂപാന്തരങ്ങളാമോ?
സർവംവിഴുങ്ങിയാം ശൂന്യതയിങ്കലി—
സ്സംശയം പിന്നെയുമിട്ടുപാഴിൽ;

ബാലകൻ ഞാൻ വിശ്വരൂപിണിതന്നുടു-
ചേലയിൽ വീണ്ടും പിടിച്ചുതൂങ്ങി!

ഒച്ചയുണ്ടായില്ല,നക്കമുണ്ടായില്ലാ,-
രൊററക്കമിളയും പൊങ്ങിയില്ല;
ഇപ്പുരമാണുവേ സ്വാഗതം ചെയ്യുവാൻ
നില്പതാരാണിങ്ങ,പാരതയൊ?
ഇച്ഛയാ തെന്നല്ക്കു താരാട്ടുവാനൊരു
കൊച്ചലയേയും ജനിപ്പിയ്ക്കാതേ,
കണ്ണിൽപ്പെടാവുന്ന മണ്ഡലമില്ലാതേ,
വിണ്ണും നരകവുമുൾച്ചേരാതേ,
പുല്ക്കൊടിച്ചാർത്തിന്നുമാവശ്യമില്ലാതേ,-
യക്കൊടും കാററിലുംപെട്ടിടാതേ,
എങ്ങനിന്നെന്നുമെങ്ങോട്ടെന്നുമില്ലാതേ,
യെന്തിനാണെന്നുമറിഞ്ഞിടാതേ,
നിസ്സാരജീവിതാവസ്ഥയേക്കാട്ടിക്കൊ-
ണ്ടിസ്സാധുകീഴ്പോട്ടു പോയീടുന്നു.

II

വെൽകനീ, വെൽകനീ, നിസ്സാരഭാവമേ,
ലോകത്തിൽ മേന്മകൾക്കാധാരമേ!
നഗ്നതയെന്നൊന്നുമൂലമായല്ലയോ
നൽപ്പട്ടുടുപ്പു വിലപ്പെടുന്നു?
വിജ്ഞാനത്തിന്നു വിശിഷ്ടതകിട്ടുന്ന-
തജ്ഞാനത്തിന്റെ കൈവേലയാൽത്താൻ.
എന്തൊരു ദീപ്തിയും മിന്നേണമെങ്കിലീ-
യന്ധകാരച്ഛട പിന്നിൽവേണം.
വെൽകനീ, വെൽകനീ, നിസ്സാരഭാവമേ,
ലോകത്തിൽ മേന്മകൾക്കാധാരമേ!

അല്ലെങ്കിലീയൊരു മൺതരി ചേർന്നു നി-
ന്നില്ലെങ്കിലെങ്ങുവാൻ ബ്രഹ്മാണ്ഡവും?
കെല്പററതെങ്കിലുമെൻകയ്യും ചെല്ലായ്കി-
ലപ്പൊഴേ നിശ്ചലം കാലചക്രം!

നാലപ്പാട്ട് നാരായണമേനോൻ.

——:o:——

നമ്മുടെ പരിഷ്കാരഭ്രമം.

ഇന്നു ലോകജിഹ്വയിൽ അനവരതം പ്രസരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു പദമാണു് "പരിഷ്കാര"മെന്നുള്ളതു്. തെരുവിൽ ചരിക്കുന്ന യാചകൻ മുതൽ രാജ്യംഭരിക്കുന്ന രാജാവുവരെ ഇതു വ്യാപിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സംഭാഷണത്തിൽ ഈ പദം എത്രത്തോളം സാധാരണമായിരിക്കുന്നുവോ അത്രത്തോളം ഈ പദം സൂചിപ്പിക്കുന്ന വസ്തുവും നമ്മുടെ നടവടികളിൽ സർവ്വസാധാരണമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഇന്നു എവിടെനോക്കിയാലും പരിഷ്കാരംതന്നെ! ഇതു് എത്തിനോക്കാത്ത മൂലയും കോണും കാണ്മാൻ പ്രയാസമാണു്. നമ്മുടെ സകല പ്രവൃത്തികളിലും, ദിനചര്യകളിലും, ജീവിതരീതിയിലും, പരിഷ്കാരം സ്ഥാനം ഉറപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കയാണു്. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു കാലത്തു് ജീവിച്ചിരിയ്ക്കാൻ സൌകര്യംലഭിച്ച മനുഷ്യർതന്നെ ഭാഗ്യവാന്മാർ. നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാർക്കു് ഈ ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചില്ലല്ലൊയെന്നു മനസ്താപപ്പെടുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളു.

എന്നാൽ നാം ഇത്ര വലിയ കാര്യമായി ഗണിക്കുന്ന ഈ പരിഷ്കാരം എന്താണു്? ഈ ശബ്ദംകൊണ്ടു നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്ന വസ്തുവെന്തായിരിക്കാം? ഈ ചോദ്യത്തിനു് ഒരു തീർച്ചയായ ഉത്തരം ആരുംതന്നെ പറവാൻ തുനിയുന്നതായി കാണുന്നില്ല. ഇതിൽനിന്നും, നാം ഈ പദത്തെ ഉപയോഗിക്കുന്നതു് അതിന്റെ അർത്ഥത്തെക്കുറിച്ചു ഒരു സുവ്യക്തജ്ഞാനവും ഇല്ലാതെയാണെന്നു അനുമാനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ പദം ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ അതിനു് വല്ലതും ചില അർത്ഥം നാം എല്ലാവരും മനസ്സിൽ സങ്കല്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു സംശയം ഇല്ല. മാററങ്ങൾ എല്ലാം പരിഷ്കാരമാണെന്നു ചിലരും, പാശ്ചാത്യദിഗ്ഭവങ്ങളെല്ലാം പരിഷ്കാരങ്ങളാണെന്നു മററു പലരും, അനുകരണമാണു് പരിഷ്കാരമെന്നു വേറെ ചിലരും, സ്വേച്ഛാനുസരണം പ്രവർത്തിക്കയാണു് പരിഷ്കാരമെന്നു ചിലരും വിചാരിച്ചുവരുന്നതായി കാണുന്നു. ഇവയിലേതാണു് യഥാർത്ഥപരിഷ്കാരമെന്നു നിശ്ചയിക്കാൻ പ്രയാസമാണു്. പക്ഷേ, ഇതൊന്നുംതന്നെ പരിഷ്കാരമല്ലെന്നും വന്നേയ്ക്കാം. എന്നാൽ ഈ അഭിപ്രായത്തെ പലരും എതിർക്കുവാനുണ്ടാകും. ഇതൊന്നും പരിഷ്കാരമല്ലെങ്കിൽ പിന്നെയെന്താണു് പരിഷ്കാരമെന്നു് ഇവർ ചോദിച്ചേയ്ക്കും. പരിഷ്കാരമെന്ന പദത്തിൽ ലോകർ ഒട്ടധികം സംഗതികൾ കുത്തിച്ചെലുത്തിയിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു് ഇവരോടു് സമാധാനംപറവാൻ അല്പം പ്രയാസമുണ്ടാകും. പരിഷ്കാരമെന്ന ശബ്ദത്തെ മലയാളഭാഷയിൽ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുതന്നെയിപ്പോൾ ഒരു പത്തുമുപ്പതു് കൊല്ലം മാത്രമേ ആയിട്ടുള്ളു. അതിനുമുമ്പുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും പുസ്തകങ്ങളിലും സംഭാഷണങ്ങളിലും മററും ഈ പദം ഈ അർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചു

കാണുകയില്ല. ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രചാരത്തോടുകൂടി ഇതിന് ആവശ്യംനേരിട്ടു. Civilisation—Progress—Reform—എന്നീ ഇംഗ്ലീഷുവാക്കുകൾക്ക് ശരിയായ മലയാളപദം കണ്ടുപിടിക്കേണ്ട ആവശ്യംനേരിട്ടപ്പോഴാണ് "പരിഷ്കാരം"മെന്ന സംസ്കൃതപദത്തെ ഭാഷയിലേയ്ക്ക് അവതരിപ്പിച്ചതു്. അതിന് ആദ്യം നൽകപ്പെട്ടിരുന്ന അധികാരത്തേക്കാൾ വളരെ അധികം അതു് ഇപ്പോൾ അപഹരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ വ്യാപ്തിയെ ഇപ്പോൾ സൂക്ഷ്മമായി നിശ്ചയിക്കാൻ കുറെ പ്രയാസമാണ്.— ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ ചേഷ്ടകൾ നോക്കുന്നതായാൽ പരിഷ്കാരമെന്നു പറയുന്നതു് പാശ്ചാത്യരുമായി നമുക്കിപ്പോൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള സംസർഗ്ഗംനിമിത്തം അവരിൽനിന്നും നാം കണ്ടുപഠിക്കയും അനുഷ്ഠിക്കയും ചെയ്തുവരുന്ന നടവടികളൊക്കയുമാണെന്നു് തോന്നുന്നുണ്ട്. ഇന്നലെ കത്തിച്ചതും തന്മൂലം ജാജ്വല്യമാനവുമായ വിളക്കോടുകൂടിയാണ് പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരം ഭാരതത്തിലേയ്ക്കുവന്നതു്. ഇവിടുത്തെ സ്ഥിതിയൊ? ചരിത്രമോ മററു് രേഖയോകൊണ്ടു് നിർണ്ണയംചെയ്വാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാത്ത ആ അതിപ്രാചീനകാലത്തിൽ ഭാരതത്തിലെ വനപ്രദേശങ്ങളിൽ ചിന്തൈകനിരതന്മാരായ ഋഷീശ്വരന്മാർ അവരുടെ തപശ്ശക്തികൊണ്ടു് കത്തി ജ്വലിപ്പിച്ചതും, വളരെകാലം അനന്യസദൃശമായ കാന്തിയോടുകൂടി ശോഭിച്ചിരുന്നതും, ഇടക്കാലങ്ങളിൽ പശ്ചിമോത്തരപ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നു് വിദേശീയരുടെ തുടരെത്തുടരെ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആസ്കന്ദനവും ആഭ്യന്തരകലഹവും ഒടുവിൽ വിദേശീയഭരണവും നിമിത്തം ഏറെക്കുറെ മങ്ങിപ്പോയിയെങ്കിലും ഇന്നും കെടാതിരിക്കുന്നതുമായ വിജ്ഞാനപ്രദീപത്തിന്റെ മങ്ങിയ നിഴലിലായിരുന്നു ഭാരതീയരുടെ അന്നത്തെ നില. ഇതുനിമിത്തം ഒട്ടധികം ഭാരതീയർ അന്ധതമസ്സംവൃതാത്മാക്കളായി വർത്തിക്കയായിരുന്നു. ഈ അവസരത്തിലാണ് മിന്നിമിന്നുവിളക്കമായിട്ടുള്ള പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരത്തിന്റെ വരവു്. ഇരുട്ടിൽ കുഴങ്ങിക്കിടക്കുന്നവക്കു ഈ പ്രകാശം എത്രയൊ സ്വീകാര്യമായിരിക്കുമെന്നു് പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. നമുക്കു് അത്ഭുതപൂർവ്വമായ ഒരു ഭ്രമവും ആശ്ചര്യവും ഉണ്ടായതു് ഒട്ടും അത്ഭുതമല്ലല്ലൊ. ഈ പ്രദീപവാഹിയായ നവീനപരിഷ്കാരത്തിന് നാം രണ്ടു കൈകൾകൊണ്ടും സ്വാഗതംനൽകി. നാം ഇന്നു് പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരത്തിൽ നിമഗ്നന്മാരായിരിക്കുന്നതിന്റെ രഹസ്യം ഇതുതന്നെയാണ്. അന്നു് അല്പം മങ്ങിമയങ്ങികിടന്നിരുന്ന പൌരസ്ത്യപ്രദീപത്തെ അപേക്ഷിച്ചു് കൂടുതൽ ജ്വലിച്ചു പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പാശ്ചാത്യപ്രദീപം തൽകാലം നമുക്കു് ഒരനുഗ്രഹമായിത്തോന്നി. ആലോചിപ്പാൻവേണ്ടതായ സമയംപോലും വ്യയംചെയ്യുന്നതിന് നാം ഒരുക്കമില്ലായിരുന്നു. ഭാരതീയരായ നമുക്കു് വല്ല സംസ്കാരവും ഉണ്ടോ എന്നും, അതിന്റെ കിരണങ്ങൾ വല്ലതും ഇന്നു് കാണ്മാനുണ്ടോ എന്നും അതിന് മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ആത്മീ

യക്ഷേമസംരക്ഷണത്തിനവേണ്ട ശക്തിയുണ്ടോ എന്നും ആരും പുതിയ അതിഥിയുടെ വശീകരണസാമർത്ഥ്യംനിമിത്തം ചിന്തിക്കതന്നേ ചെയ്തില്ല. നാം അപരിഷ്കൃതന്മാരാണെന്നു നമ്മുടെ അതിഥികൾക്കു തോന്നുകയും, നാംതന്നെ ഒരുവിധം അപ്രകാരം സമ്മതിക്കയുംചെയ്തു. ഓരോന്നോരോന്നായിട്ട് അവരുടെ നടവടികളിൽ, ബുദ്ധിശക്തിയുടെ വിനിയോഗം ഒട്ടും ആവശ്യമില്ലാത്തവയെ, സോത്സാഹം അനുകരിപ്പാനും നാം ആരംഭിച്ചു. ഇതിൻെറ ഫലമാണ് നാം ഇന്ന് നമ്മുടെ വേഷത്തിലും ഭാഷയിലും ഭാവത്തിലും ജീവിതരീതിയിലും മററും കാണുന്ന "വിദേശീകരണം". ഇവ എന്തെല്ലാമാണെന്ന് ഇവിടെ വിസ്തരിച്ചുപറയേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നമ്മുടെ ചുററും ഒന്നു നോക്കിയാൽത്തന്നെ മതിയാകുന്നതാണ്. എന്നാൽ വാസ്തവത്തിൽ പരിഷ്കാരമല്ല നാം ആദ്യമായി സ്വീകരിച്ചത്. പരിഷ്കാരത്തിൻെറ സഹചരത്വംകൊണ്ടു് അതിൻെറ അംശങ്ങളെന്ന് വിചാരിക്കപ്പെട്ടവയും പുതുമയോടുകൂടിയവയുമായ ചില അനാശാസ്യനടപടികളെമാത്രമാണ്. ഇവയെ നാം ആദ്യം സ്വീകരിച്ചത് അവയുടെ പുതുമയെമാത്രം ഗണിച്ചായിരുന്നു എങ്കിലും, ഇപ്പോൾ അവ നമ്മുടെമേൽ അനവഗ്രഹമായ ഒരു അധികാരം വഹിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് പറയാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല. പാശ്ചാത്യരീതിയിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം ഭാരതത്തിൽ ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടതോടുകൂടിയാണ് നാം പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരത്തെ സ്വീകരിക്കയും ആസ്വദിക്കയും ചെയ്തുതുടങ്ങിയത്. ഭാരതീയർക്ക് ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം വേണമെന്ന് ആദ്യം തീർച്ചയാക്കിയത് മെക്കാളിപ്രഭുവായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത് "ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം, രക്തത്തിലും വർണ്ണത്തിലും ഇൻഡ്യന്മാരും എന്നാൽ അഭിരുചിയിലും അഭിപ്രായങ്ങളിലും ചിത്തവൃത്തിയിലും ആചാരങ്ങളിലും ഇംഗ്ലീഷുകാരുമായ ഒരുതരം ആളുകളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതാണ്" എന്നായിരുന്നു. ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ സ്ഥിതി നോക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ഒരു ദീർഘദർശിയായിരുന്നു എന്നുതന്നെ വിചാരിക്കണം. പാശ്ചാത്യരീതിയിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം ജിജ്ഞാസുക്കളായ ഭാരതീയയുവാക്കന്മാരിൽ പാശ്ചാത്യാചാരങ്ങൾ, സ്ഥാപനങ്ങൾ, നടവടികൾ, ആശയങ്ങൾ, ആദർശങ്ങൾ ഇവയോട് ഒരു അനന്യസാധാരണമായ പക്ഷപാതത്തെ ജനിപ്പിച്ചു. കാലക്രമംകൊണ്ടു് മെക്കാളിപ്രഭു പ്രതീക്ഷിച്ചതുപോലെതന്നെ സംഭവിച്ചുവെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. എന്നാൽ ഈ പാശ്ചാത്യരീതിയിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം അന്ന് തീരെ അസ്ഥാനത്തിലായിരുന്നുവെന്ന് പറവാൻ തരമില്ല. ഭാരതീയരുടെ ശ്രദ്ധയേയും ദൃഷ്ടിയേയും അവരുടെ പുരാതനസംസ്കാരത്തിലേയ്ക്കു് തിരിക്കുന്നതിന് ഇത് ഏററവും ഉപയുക്തമായിത്തീർന്നു. ഈ വിദ്യാഭ്യാസരീതിക്ക് എന്തെല്ലാം ദോഷങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാലും അതിന് മനുഷ്യരിൽ ഗവേഷണനിരീക്ഷണശക്തികളെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിനും ഉ

ത്തേജിപ്പിക്കുന്നതിനും അസാമാന്യമായ പാടവം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതു് അവിതർക്കിതമാണ്. ഒരു പുരാതനസംസ്കാരം ഉണ്ടെന്നോ അതു് എന്താണെന്നോ ചിന്തിക്കപോലും ചെയ്യാതിരുന്ന നമുക്ക് ഈ പുതിയതരം വിദ്യാഭ്യാസവും അതു് ഉള്ളിൽ ഉജ്ജ്വലിപ്പിച്ച ജിജ്ഞാസയും തൽകാലം ഒരത്ഭുതപൂർവ്വമായ അനുഗ്രഹമായി ഭവിച്ചുവെന്നുവേണം പറവാൻ. ഭാരതീയസംസ്കാരം അക്കാലത്തും സേവകന്മാരും അനുയായികളും ചുരുങ്ങിയിരുന്നതുകൊണ്ടു് വൃദ്ധിയോ ക്ഷയമോ കൂടാതേയും ചലനശക്തികുറഞ്ഞും സമനിലയിൽ വർത്തിക്കുകയായിരുന്നു. പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരത്തിനു് അന്നു് പൂർണ്ണയൌവ്വനമായിരുന്നു. യൌവ്വനത്തിന്റെ സഹജമായ പ്രസരിപ്പും ശക്തിയും പ്രതിദിനം വർദ്ധിച്ചുവരികയായിരുന്നതുകൊണ്ടു് മനുഷ്യരുടെ മേൽ അനന്യസാധാരണമായ ഒരു ആകർഷണശക്തി അതിനു് സിദ്ധിച്ചു. എന്നുതന്നെയുമല്ല; ഒരു വർഗ്ഗക്കാരോ രാജ്യക്കാരോ വല്ലകാരണങ്ങൾകൊണ്ടും ക്ഷീണസത്വന്മാരായി ഒരനാശാസ്യനിലയിൽ വന്നുചേർന്നാൽ അവരുടെ പുനരുദ്ധാരണത്തിനും ഉജ്ജീവനത്തിനും പുറത്തുനിന്നും ഉള്ള ഒരു തീക്ഷ്ണമായ ശക്തിയുടെ പ്രവേശനം അത്യാവശ്യമാണ്. ഇതുകൂടാതേയും, പാശ്ചാത്യരാജ്യക്കാരുടെ പരിഷ്കാരങ്ങളും ആദർശങ്ങളും എന്തെല്ലാമാണെന്നു് മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും നമ്മുടെ ആദർശങ്ങളോടും സംസ്കാരത്തോടും അവയെ താരതമ്യപ്പെടുത്തി ഗുണദോഷവിവേചനം ചെയ്യുന്നതിനും ഈ വിദ്യാഭ്യാസം നമുക്ക് സൌകര്യം നൽകിയിരുന്നു. പക്ഷേ നാം ഇപ്രകാരമൊന്നും ചെയ്തില്ലെന്നുള്ളതാണ് ദോഷഹേതുവായിത്തീർന്നതു്. ഇതിനുള്ള പ്രധാനകാരണം നമ്മുടെ ഹ്രസ്വവീക്ഷണംതന്നെയാണ്. പാശ്ചാത്യവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽനിന്നും നാം കാൽവച്ചതു് പാശ്ചാത്യ പരിഷ്കാരത്തിലേയ്ക്കായിരുന്നു. ഈ പാദന്യാസം സുമുഹൂർത്തത്തിലല്ലായിരുന്നു എന്നു് പിന്നീടുള്ള നമ്മുടെ അനുഭവംതന്നെ വെളിവാക്കി. ഇന്നു് ഏകദേശം പരമകാഷ്ഠയിൽ എത്താറായിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ "വിദേശീകരണ"ത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം ഇട്ടതു് ഇതുതന്നെയായിരുന്നു. ആരംഭംമുതൽക്കേ നമ്മെ ഈ ലോകയാത്രയിൽ മാർഗ്ഗഭ്രംശംകൂടാതെ നയിച്ചിരുന്നതും ഏറിയകാലം നമ്മെ സുശിക്ഷിതന്മാരാക്കി സംരക്ഷിച്ചിരുന്നതും ഇന്നും നമ്മിൽ ദയാദൃഷ്ടിയോടുകൂടി വർത്തിക്കുന്നതും സനാതനമായിരിക്കുന്നതുമായ ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തെക്കുറിച്ചു് സഗൌരവം അല്പമെങ്കിലും ചിന്തിക്കുന്നതിനു് പ്രാപ്തിയോ സമയമോ മനസ്സോ ക്ഷമയോ ഇല്ലാത്ത മട്ടിലായിരുന്നു നമ്മുടെ അന്നത്തെ ഇരിപ്പു്. എന്നാൽ അനുകരണം അനായാസേന സാധിക്കാവുന്ന ഒരു കാര്യമായിരുന്നതിനാൽ അതിനെയാണ് നാം ആദ്യം വരിച്ചതു്. യഥാർത്ഥപരിഷ്കാരം എന്താണെന്നു് കണ്ടുപിടിക്കുന്നതു് ശ്രമസാധ്യമായിരുന്നതിനാൽ അതിന്റെ ചുററും പററിപ്പിടിച്ചു് കിടക്കുന്നവയും പ്രത്യക്ഷമായി കാണാവുന്നവ

യുമായ പല നിസ്സാരകാര്യങ്ങളെയാണ് നാം പരിഷ്കാരമായി സ്വീകരിച്ചതു്. നമ്മുടെ ദേശസ്ഥിതിയും ജീവിതരീതിയും പാശ്ചാത്യരിൽനിന്നും ഭിന്നങ്ങളാണെന്നുള്ളതു് ചിന്തിക്കാതെ പാശ്ചാത്യരീതിയിലുള്ള വസ്ത്രധാരണം, കൃത്രിമങ്ങളായിട്ടുള്ള പേയ ഭോജ്യങ്ങൾ, അവർ ഗൃഹങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നവയും നമുക്കാവശ്യമില്ലാത്തവയുമായ മററു സാധനങ്ങൾ, ഉപകരണങ്ങൾ ഇവ സ്വീകരിച്ചതിനും പുറമെ അവരുടെ ജീവിതരീതിയും പാടെ നാം കൈക്കൊണ്ടു. നമ്മുടെ ചെലവുകൾ വർദ്ധിക്കുകയും ആയുഷ്കാലം ക്ഷയിക്കയുമാണ് ഇതിന്റെ ഫലം. സാഹിത്യവിഷയത്തിൽ അവർ ചെയ്യുന്ന പരിശ്രമങ്ങളിലേയ്ക്കോ, നൂതനങ്ങളായ ശാസ്ത്രീയതത്വങ്ങളുടെഗ്രഹണത്തിലേയ്ക്കോ നമ്മുടെശ്രദ്ധവേണ്ടതുപോലെ പതിച്ചുമില്ല. എന്നാൽ പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരം യൌവനദശയ്ക്കു സഹജമായ പ്രസരിപ്പോടുകൂടി വർത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ടും, ശരിയായ നിയന്ത്രണശക്തിയുടെ അഭാവം നിമിത്തവും, ഭാരതീയർ സാധിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ ജീവിതത്തിന്റെ പരമാദർശം ഇനിയും കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാലും പ്രതിക്ഷണം പലവഴിക്കും വ്യതിക്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണ്. വിഗതപൌരുഷവും അനുകരണപരാധീനവുമായിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ ബുദ്ധിയും ഈ വഴിക്കുതന്നെ ചരിക്കയല്ലാതെ ഗത്യന്തരമില്ലല്ലോ. തൽഫലമായി ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെല്ലാം പ്രതിദ്ധ്വനികളും, ചേഷ്ടകളെല്ലാം പ്രതിബിംബങ്ങളുമായിട്ടാണ് ഇരിക്കുന്നതു്. ശാന്തങ്ങളും അഹിംസാപരങ്ങളും ത്യാഗപ്രധാനങ്ങളുമായ രാഷ്ട്രീയവും സാമുദായികവുമായ ആദർശങ്ങളെ ജീർണ്ണങ്ങളെന്നനിലയിൽ പരിത്യജിച്ചു, സ്വാർത്ഥപരവും ഭൌതികാഭിവൃദ്ധിപരവുമായ ആദർശങ്ങൾ തൽസ്ഥാനത്തു പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടു. ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ മററുകാര്യങ്ങൾക്കുമാത്രം ഉചിതമായിരിക്കുന്ന അഭിനിവേശത്തോടും ശ്രദ്ധയോടുംകൂടി ഇവയ്ക്കുവേണ്ടി നാം കായക്ലേശവും കണ്ഠക്ഷോഭവും ചെയ്തുവരുന്നു. ഒരു പാശ്ചാത്യശക്തി ഇന്നു നമ്മെ ഭരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് നമ്മുടെ രക്ഷയ്ക്കു അതിനെ ഏറക്കുറെ അനുകരിക്കയും സഹകരിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതു് ആവശ്യമാണ്. എന്നാൽ അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിന് നമ്മുടെ പാരമ്പര്യസിദ്ധമായ ദേശീയ സ്വഭാവത്തേയും സുനിയന്ത്രിതമായ ജീവിതരീതിയേയും സർവ്വതോ മുഖമായ പൂർവ്വസംസ്കാരത്തേയും അനാദരിച്ചിട്ടുവേണമെന്നുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. യഥാർത്ഥപരിഷ്കാരം എവിടെനിന്നു വരുന്നതായാലും സ്വീകാരയോഗ്യമാണ്. പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരം ഇപ്പോൾ മാറിമറിഞ്ഞു് ഒരു നൂതനഘട്ടത്തിലെത്തിയിരിക്കുന്നു. "പരിഷ്കാരം" എന്നിപ്പോൾ പാശ്ചാത്യർ സങ്കല്പിക്കയും അഭിധാനം ചെയ്കയും ചെയ്തുവരുന്നതു് ഒരു സൂക്ഷ്മജ്ഞനും അലോകസാമാന്യഗുണപ്രഭാവനുമായ ഒരു ഭാരതീയൻ പറയുന്നതുപോലെ "ജീവി

തിചെയ്യുന്നു. ഏതു പരിഷ്കാരത്തിനും അതിന്റെ വളൎച്ചയിൽ മൂന്നു ഘട്ടങ്ങൾ ഉണ്ടു്. അവ തമോഗുണം, രജോഗുണം, സത്വഗുണം ഇവയെ ആശ്രയിച്ചു് ഭൌതികം, മാനസികം, സാത്വികം അല്ലെങ്കിൽ ആത്മീയം ഇവകളാകുന്നു. ഭാരതീയ സംസ്കാരം മററു് രണ്ടു് ഘട്ടങ്ങളേയും തരണംചെയ്തു് ഇപ്പോൾ ആത്മീയഘട്ടത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുകയാണു്. അതിനെ ഭജിക്കുന്നവരേയും ഈ പരമഘട്ടത്തിൽ എത്തിക്കുന്നതിനു് വേണ്ടതായ നിശ്രേണികളും അതു് സജ്ജമാക്കീട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ മററു് രണ്ടു് ഘട്ടങ്ങളെപ്പോലെ സാധാരണ മനുഷ്യരെ ആകൎഷിക്കുന്നതിനു് ഇതിനു് വശീകരണശക്തിയുണ്ടെന്നു് തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരം ഇന്നും ആ നിലയിൽ എത്തിയിട്ടില്ല. അതിലേയ്ക്കുള്ള മാൎഗ്ഗത്തിൽനിന്നും വ്യതിചലിച്ചുവൎത്തിക്കുന്നതിനാൽ അതിൽ എത്തുന്നതും എളുപ്പമല്ലെന്നുവേണം വിചാരിപ്പാൻ. ഇതുകൊണ്ടായിരിക്കാം സൂക്ഷ്മജ്ഞന്മാരും ചിന്താശീലന്മാരുമായ പല പാശ്ചാത്യരും ആത്മീയസംസ്കാരത്തിന്റെ സങ്കേതസ്ഥാനമായ ഭാരതത്തിലേയ്ക്കു് വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. ഉടമസ്ഥന്മാരായ നാം ഭൌതീകപരിഷ്കാരേച്ഛുക്കളായിട്ടും പ്രത്യങ്മുഖന്മാരായിട്ടും പടിഞ്ഞാട്ടുംപോകുന്നു. ഭൌതികവിഷയത്തിൽ നാം പാശ്ചാത്യരെപ്പോലെ പരിശ്രമിച്ചിട്ടില്ലെന്നു് ഒരാക്ഷേപമാണു് പ്രധാനമായി നമുക്കുള്ളതു്. എന്നാൽ പരിഷ്കാരം അല്ലെങ്കിൽ സംസ്കാരം എന്നുള്ളതു് മനുഷ്യവൎഗ്ഗത്തിന്റെ ക്ഷേമത്തിനും ആത്മവികാസത്തിനും ഉപയുക്തമായവിധത്തിൽ ഭൌതികം, മാനസികം, ആത്മീയം ഈ വിഷയങ്ങളിലൂള്ള പുരോഗമനമാണു്. ഇതു് ഭാരതീയ സംസ്കാരം നിൎവ്വഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതല്ലാതെ നശീകരണോപകരണങ്ങളും കൃത്രിമങ്ങളും ആയുഃക്ഷയകരങ്ങളുമായ ഭോഗ്യസാധനങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കയല്ല. ഭാരതീയർ സാത്വികഗുണപ്രധാനമായ ആത്മീയ സംസ്കാരമാണു് പ്രധാനമായി ഗണിച്ചിട്ടുള്ളതും വരിച്ചിട്ടുള്ളതും. പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരം സാത്വികഘട്ടത്തിൽ എത്തിയാൽ മാത്രമേ രണ്ടു് പരിഷ്കാരങ്ങളും തമ്മിൽ യോജിപ്പാൻ തരമുള്ളു. അതുകൊണ്ടു് നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ പരിഷ്കാരഭ്രമം അല്പം നിയന്ത്രിക്കേണ്ടതാണെന്നു് തോന്നുന്നു.

ഒരു രാജ്യത്തിലും—ഒരു സമുദായത്തിന്റെയൊ വൎഗ്ഗത്തിന്റെയൊ മദ്ധ്യത്തിലും—ഒരു മതത്തിന്റെ തണലിലും ഇവയുടെ പരിതഃസ്ഥിതിക്കും സ്വഭാവത്തിനും അനുരൂപമായി മുളച്ചുതഴച്ചുവന്നിട്ടുള്ള ഒരു പരിഷ്കാരത്തെ ലേശംപോലും വിവേചനംകൂടാതെ മേൽപ്രസ്താവിച്ച എല്ലാവിഷയങ്ങളിലും ഭിന്നസ്വഭാവത്തോടുകൂടിയ വിദൂരസ്ഥരായ ഇതരരാജ്യനിവാസികൾ ആപാദചൂഡം സ്വീകരിക്കുന്നതായാൽ അതു് പലവിധദോഷങ്ങൾക്കും ഹേതുവായി ഭവിക്കുമെന്നുള്ളതിനു് സംശയ

മില്ല. ഉഷ്ണമേഖലയിലുള്ള സസ്യങ്ങളേയൊ വൃക്ഷങ്ങളേയൊ ശീതമേഖലയിൽ കൊണ്ടുവന്നു നട്ടാലെന്നപോലെ അവയ്ക്കു നൈസർഗ്ഗികമായ വളൎച്ചയും സ്വസ്ഥാനത്തിലെപ്പോലെ പുഷ്ടിയും ഉണ്ടാവാൻ തരമില്ലല്ലൊ. ഇപ്രകാരമുള്ള പരിശ്രമങ്ങൾ സഫലങ്ങളായിവരാൻ എളുപ്പമുണ്ടെന്നുതോന്നുന്നില്ല. പാശ്ചാത്യരെത്തന്നെ നോക്കുക. അവർ പോകുന്ന സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം അവരുടെ പരിഷ്കാരത്തേയും കൊണ്ടുപോകുന്നതല്ലാതെ അന്യപരിഷ്കാരം സ്വീകരിച്ചുകാണുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു നാം നമ്മുടെ പൂൎവ്വസംസ്കാരത്തെ ഉപേക്ഷിക്കണമൊ എന്നു തീൎച്ചയാക്കുന്നതു ഗാഢമായ ആലോചനയ്ക്കുശേഷം മാത്രംവേണ്ടതാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. നമുക്കു പാശ്ചാത്യരിൽനിന്നും ഗ്രഹിക്കേണ്ടതായ പല കാൎയ്യങ്ങളുമുണ്ടു്. അവ നമ്മുടെ ജ്ഞാനത്തെ വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു യുക്തവും ആവശ്യവുമാണു്. എന്നാൽ അവരുടെ ചാപല്യങ്ങളേയും വ്യതിചലനങ്ങളേയും അനുകരിച്ചു നമ്മുടെ ജീവിതരീതിയേയും ദേശീയ സ്വഭാവത്തേയും പൂൎവ്വസംസ്കാരത്തേയും ത്യജിക്കുന്നതു ഏററവും അനുചിതമാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു നമുക്കു ഭൗതികലാഭങ്ങൾക്കാൾ അധികം ആത്മീയ നഷ്ടമാണുണ്ടാകുന്നതു്. ഒരു ദേശക്കാരാകട്ടെ, വൎഗ്ഗക്കാരാകട്ടെ അന്യദേശക്കാരെ കണ്ണടച്ചു അനുകരിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രം ഉൽകൎഷത്തെ പ്രാപിച്ചതായി ചരിത്രം പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു നമുക്കാവശ്യമുള്ളവയെ ഗ്രഹിക്കയും അനാവശ്യങ്ങളെ ത്യജിക്കയും ചെയ്കയാണു ഉത്തമമായ മാൎഗ്ഗം.

പറവൂർ

ആർ. ഈശ്വരപിള്ള ബി. എ.

ഗുരുത്വാകേന്ദ്രം

(Centre of Gravity.)

ഭൂലോകത്തിലുള്ള പദാൎത്ഥങ്ങളെല്ലാം അണുക്കളുടെ ഒരു സമവായം അല്ലെങ്കിൽ കൂട്ടമാണെന്നു പറയാം. ഓരോ അണുവിന്നും ഘനമുണ്ടു്. പദാൎത്ഥത്തിന്റെ ഘനം അതിൽ അടങ്ങിയിട്ടുള്ള അണുക്കളുടെ ആകമാനമുള്ള തൂക്കവുമാകുന്നു.

ഒരു വസ്തുവിലെ ഓരോ അണുവും, ഭൂമിയുടെ ആകൎഷണശക്തിയാൽ കീഴ്പോട്ടു വലിക്കപ്പെടുന്നു. ഭൂമിയുടെ ബഹിൎഭാഗത്തിൽനിന്നു അതിന്റെ ഒത്ത നടുവിലേയ്ക്കുള്ള ദൂരം അധികമാകയാൽ അണുക്കളിലുള്ള ശക്തികളുടെ പ്രേരണമാൎഗ്ഗങ്ങൾ (directions of the forces) സമാന്തരരേഖകളായിട്ടാണു ഇരിക്കുന്നതു്.

ഒരു പദാത്ഥത്തിൽ സമാന്തരരേഖകളിൽ പ്രസരിക്കുന്ന നാനാവിധ ശക്തികൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ, അവയെല്ലാം തുല്യമായിട്ട്—അതായതു് അവ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തി തനിയേ പൂത്തിയാകത്തക്കവണ്ണം—ഒരു ഒററശ്ശക്തി അവയ്ക്കുപകരം ആ പദാത്ഥത്തിൽ ചലിപ്പിക്കുവാൻ നമുക്കു് സാധിക്കുന്നതാകുന്നു.

അതുകൊണ്ടു്, ഒരു സാധനത്തിൻെറ അണുക്കളുടെ നാനാവിധശക്തികൾക്കു് പകരമായിട്ടു്, ആ പദാത്ഥത്തിൽ എവിടയോ, ആ വസ്തുവിൻെറ ഘനത്തിന്നു സമമായിരിക്കുന്ന ഒരു ശക്തി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുവെന്നു നമുക്കു് എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാം. ഈ ഏകശക്തിയുടെ സ്ഥാനമാകുന്നു ഗുരുത്വകേന്ദ്രമെന്നതു്.

പദാത്ഥങ്ങളുടെ ഗുരുത്വകേന്ദ്രത്തിനെ നിഷ്പ്രയാസം കണ്ടുപിടിക്കാവുന്നതാകുന്നു. ഉദാഹരണമായിട്ടു്, ഘനം തീരെ ഇല്ലെന്നു കരുതാവുന്ന ത്രികോണാകൃതിയിലുള്ള ഒരു തകിടെടുക്കുക; ആ തകിടിൽ മൂന്നു വക്കിൻേറയും അടുക്കേയായിട്ടു് കുറെ തുളയുണ്ടാക്കുക: ആ തുളകളിൽ കയറുചേത്തു് ഈ തകിടിനെ കെട്ടിത്തൂക്കുകയും ചെയ്യുക: അങ്ങിനേചെയ്യുമ്പോൾ, ഓരോരിക്കലും ഓരോ രീതിയിൽ തകിടു് സ്ഥിരാവസ്ഥയെ പ്രാപിയ്ക്കുന്നതായ്ക്കാണാം. ഈ രീതികളെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന കയറിനെ തുടന്നു ഒരു വരവരച്ചാൽ അതു് എല്ലായ്പോഴും ഒരു 'കേന്ദ്ര'ത്തിൽക്കൂടി പോകുന്നതായി നാം കാണും. ഈ കേന്ദ്രമാണു് ഗുരുത്വകേന്ദ്രം. ത്രികോണാകൃതിയിലുള്ള തകിടിൽ, അതു് ത്രികോണത്തിൻെറ 'സെൻട്രായിഡ്' (Centroid) (ത്രികോണമദ്ധ്യം) എന്ന സ്ഥാനമാകുന്നു.

കെട്ടിത്തൂക്കിയ കയറിലുള്ള ശക്തി, സാധനത്തിൻെറ ഘനശക്തിക്കു സമവും വിപരീതവുമായിരിക്കണം. കാരണം സാധനം സ്ഥിരാവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

ആയതിനാൽ കയറിനെ തുടന്നു വരയ്ക്കുന്ന രേഖയിൽക്കൂടിയായിരിക്കണം അണുക്കളുടെ സമൂഹശക്തി (Resultant) പ്രസരിക്കുക. രണ്ടു സ്ഥാനത്തിൽനിന്നു് തകിടിനെ കെട്ടിത്തൂക്കുമ്പോൾ രണ്ടു രേഖ കിട്ടും. ഇവ ചെന്നു മുട്ടുന്ന സ്ഥലത്തിലാണു് കേന്ദ്രമുണ്ടാവുകയെന്നു എടുത്തു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ബാക്കി തുളകളിൽനിന്നു് ലഭ്യമായ രേഖകളും ഈ കേന്ദ്രത്തിലൂടെതന്നെയാണു് പോവുക. പദാത്ഥത്തിനെ എവിടെനിന്നു കെട്ടിത്തൂക്കിയാലും ഇതേ കേന്ദ്രത്തിൽക്കൂടിയായിരിക്കും കയറിനെ തുടന്നു വരയ്ക്കുന്ന വര പോകുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു്, ഇതുതന്നെയാണു് കേന്ദ്രമെന്നു് തീച്ചയാവുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഏതു പദാൎത്ഥത്തിന്റെയും ഗുരുത്വകേന്ദ്രം മേല്പറഞ്ഞ പരിശോധനമൂലമായിട്ട കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. ചില പദാൎത്ഥങ്ങളുടെ കേന്ദ്രം അവയുടെ അണുക്കളുടെ പുറത്തായിരിക്കും. ഉദാഹരണം, മോതിരത്തിന്റെ ഗുരുത്വകേന്ദ്രംതന്നേ. വേറെ ചില വസ്തുക്കൾക്ക് അവയുടെ ഉൾഭാഗങ്ങളിലായിരിക്കും: ഉദാഹരണം കട്ടിയായ ഉരുണ്ട പന്ത്.

സാധനങ്ങൾക്ക് മൂന്നുവിധം സ്ഥിതികളുണ്ട്. ചില വസ്തുക്കൾ ഉറച്ച സ്ഥിരാവസ്ഥയിലുള്ളവയാകുന്നു; അവയ്ക്കു കുറച്ചൊന്നു ചലനംതട്ടിയാലും അധികം താമസിയാതെ അവ പണ്ടത്തെ സ്ഥിതിയിൽ എത്തിച്ചേരുന്നതാകുന്നു. മററു ചിലവയ്ക്കു് അസ്ഥിരാവസ്ഥയാണുള്ളതു്. അവയ്ക്കു് വല്ലവിധത്തിലും തെല്ലൊന്നു ചലനമുണ്ടായാൽ അവ 'കുട്ടിക്കരണം'കുത്തി മറിഞ്ഞുവീണ് വേറെയൊരവസ്ഥയിൽ ആയിത്തീരും. മൂന്നാമത്തെയവസ്ഥ സമാവസ്ഥയാകുന്നു. അങ്ങിനത്തവയെ ഏതു സ്ഥാനത്തിൽ നാം നിൎത്തുന്നുവോ ആ സ്ഥാനത്തിൽത്തന്നെ അവ സ്ഥിതിചെയ്യും. പദാൎത്ഥങ്ങളുടേ ഈ അവസ്ഥകളെസ്സംബന്ധിച്ചു് നല്ല വിവരമുണ്ടാവാൻ ഗുരുത്വകേന്ദ്രമേതാണെന്നു് അറിയണം.

വസ്തുക്കളുടെ ഈ അവസ്ഥകളേപ്പററി പഠിക്കേണ്ടതിലേക്ക് അവയെ രണ്ടുവിധത്തിൽ നിൎത്താം: (1) കെട്ടിത്തൂക്കുക, (2) ഒരു താങ്ങിൽ വെക്കുക. ഒരു വസ്തുവിനേ കെട്ടിത്തൂക്കിനിൎത്തുന്ന അവസരത്തിൽ, കെട്ടിത്തൂക്കുന്ന സ്ഥാനത്തിൽനിന്നു എത്രകണ്ടു് താണിട്ടു് അതിന്റെ ഗുരുത്വകേന്ദ്രമിരിക്കുന്നുവോ, അത്രകണ്ടു് ആ പദാൎത്ഥത്തിന്നു് സ്ഥിരതയുമുണ്ടാവും. കെട്ടിത്തൂക്കുന്ന സ്ഥാനത്തിന്റെ മേലേയായിട്ടാണ് ഗുരുത്വകേന്ദ്രമെങ്കിൽ, സാധനം അസ്ഥിരാവസ്ഥയിലിരിക്കും. കെട്ടിത്തൂക്കുന്ന സ്ഥാനവും ഗുരുത്വകേന്ദ്രവും ഒരേ സ്ഥലത്തിലായാൽ സാധനം സമാവസ്ഥയിലാണിരിക്കുക.

ഒരു താങ്ങിൽ നിൎത്തുന്ന സമയത്തു്, ഗുരുത്വകേന്ദ്രം എത്രകണ്ടു് താങ്ങിന്റെ അടുക്കേയാകുന്നുവോ, അത്രകണ്ടു് സ്ഥിരാവസ്ഥയിൽ പദാൎത്ഥവും സ്ഥിതിചെയ്യും. സാധനത്തിന്റെ ഗുരുത്വകേന്ദ്രത്തിൽനിന്നു് ക്ഷോണീതലത്തിലേയ്ക്കു വരയ്ക്കുന്ന സമകോണരേഖ അല്ലെങ്കിൽ ലംബരേഖ (Perpendicular) താങ്ങിന്റെ വിതാനത്തിന്നു പുറമേയാണെങ്കിൽ സാധനം അസ്ഥിരാവസ്ഥയിലാണ് ഇരിക്കുക; ആ സാധനം തൽക്ഷണം മറിഞ്ഞുവീഴുകയും ചെയ്യും.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ ലോകപ്രസിദ്ധമായ പൈസയിലെ ചരിഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന ഗോപുരത്തേപ്പററി രണ്ടു വാക്കു പറയാം. ഈ ഗോപുരം വളരെ ചാഞ്ഞിട്ടാണ് നില്ക്കുന്നതു്; എങ്കിലും അതു് മറിഞ്ഞുവീഴുകയാ

കട്ടേ, ഇത്രകാലമായിട്ടും അതിന്നു കേടുതട്ടുകയാകട്ടേ രണ്ടും ഉണ്ടായിട്ടില്ലത്രേ! ഇതിന്നുള്ള കാരണം അതിൻെറ നിൎമ്മാതാക്കൾ ചെയ്തിട്ടുള്ള സൂത്രമാണ്. അവർ അതിൻെറ അടിഭാഗം ഘനവും ഉറപ്പും വണ്ണവുമുള്ള കല്ലുകളെക്കൊണ്ടാണ് കെട്ടിയിട്ടുള്ളതു്. തന്മൂലം കെട്ടിടത്തിൻെറ ഗുരുത്വകേന്ദ്രം അധോഭാഗത്താണു് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. കേന്ദ്രത്തിൽനിന്നു വരയ്ക്കാവുന്നതായ സമകോണരേഖ അതിൻെറ അസ്ഥിവാരത്തിന്നുപുറമേ വീഴുന്നതുമില്ല. ഈ കാരണത്താൽ കെട്ടിടം ചാഞ്ഞുനില്ക്കുകയാണെങ്കിലും ഇന്നും അതു് ചലനമോ വീഴ്ചയോ കൂടാതെ നിലനിന്നുപോരുന്നു.

ഗുരുത്വകേന്ദ്രമറിഞ്ഞു് ആ സ്ഥാനത്തിൽ സാധനത്തെ സന്ധിച്ചു തൂക്കിയാൽ സാധനം ഭൂവിതാനത്തിന്നു സമാന്തരമായിരിക്കും. അപ്പോൾ ആ സ്ഥലത്തിൽ അതിനെ താങ്ങിക്കൊണ്ടുനടക്കുന്നതായാൽ പൊന്തിക്കുന്നതിന്നു അധികം പ്രയാസം തോന്നുന്നതല്ല. നേരേമറിച്ചു്, ഒരു ഘനമുള്ള മരക്കഷണത്തെ ഒരു തല പിടിച്ചു് തൂക്കി നടക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു എന്നു വിചാരിക്കുക. അപ്പോൾ തൂക്കുന്ന സ്ഥാനത്തിൻെറ ചോടേയാണല്ലോ അതിൻെറ കേന്ദ്രം. ഈ സംഗതിയാൽ അതു് സ്ഥിരാവസ്ഥയിലിരിക്കേണ്ടതാണല്ലോ. അതിനാൽ സാധനത്തെ തൂക്കി നടക്കുവാൻ എളുപ്പത്തിൽ സാദ്ധ്യമല്ല. എന്നാൽ കേന്ദ്രത്തിൽത്തന്നെ താങ്ങുകയോ തൂക്കുകയോ ചെയ്യുന്നപക്ഷം ഇരുഭാഗത്തിലേയും അണുക്കളുടെ സമൂഹത്തിൻെറ തൂക്കം തുല്യമാകകൊണ്ടു്, ആൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന ശക്തിയാൽ ഘനത്തെ പൊന്തിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ എളുപ്പത്തിൽ അതിനെ തൂക്കിനടക്കാവുന്നതാകുന്നു.

സാധനങ്ങളുടെ സ്ഥിരത ഗുരുത്വകേന്ദ്രത്തെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നതു്. നാം എല്ലാവരും സ്ഥിരതയെ കാംക്ഷിക്കുന്നവരുമാകുന്നു. ആയതിനാൽ, ഈ കേന്ദ്രജ്ഞാനം നമ്മുടെ സ്ഥിരമായ പദാൎത്ഥജ്ഞാനത്തിന്നു് അത്യാവശ്യമാകുന്നു.

ചെറുകുന്നു്— സി. എസ്സ്. വെങ്കിട്ടരാമയ്യർ, ബി. ഏ, എൽ. ടി.

ഒരു മദ്ധ്യാഹ്നയാത്ര.

(മഞ്ജരി)

"ഇന്നു ഞാനസ്തനേപ്പോകാനയയ്ക്കയി-
ല്ലെ"ന്നൊൻെറ മുങ്ങിൻ തലപ്പുകളിൽ,
ഉണ്ണിക്കരങ്ങളാൽ 'പൂവിട്ടു'നില്ക്കുമെൻ
പൊന്മിളംപൈതലേപ്പൂണ്ടുഗാഢം,

കൈതവമൊന്നോതിയാശ്വസിപ്പിച്ചു—ഹാ,
പൈതങ്ങൾ തൻ മനസ്സെത്ര ശുദ്ധം—
പ്രാരബ്ധചോദിതമാകും മനോരഥ-
മേറിത്തിരിച്ചു ഞാൻ മന്ദമന്ദം.

മാരിയൊട്ടൊട്ടു തണുപ്പിച്ച പാരിനെ-
സ്സൂരനകാണ്ഡ തപിപ്പിയ്ക്കുന്നു;
പച്ചപിടിച്ചുള്ള പാടവും കർഷക-
പംക്തിതൻ നെഞ്ചും വിവർണ്ണമായി.
മുക്കി 'വിരുപ്പി'ന്നു മുന്നാണ്ടിലി,പ്പൊഴോ
മുറവുമുണക്കാൻ മുതിർന്നിടുന്നു;
നമ്മളെസ്സർവ്വഥാ പോററിപ്പുലർത്തീട്ടു-
മമ്മതന്നാരംഭമെന്തിനാവോ?

വെട്ടുവഴിയിതാ, പശ്ചിമാബ്ധിത്തട-
പ്പട്ടിൻെറ വെള്ളക്കരയ്ക്കു തുല്യം:
പൂർവ്വികന്മാരുടെ പുണ്യതീർത്ഥാടന-
പൂതമാം കാലടി വെയ്ക്കുകയാൽ
ധന്യമാമിപ്പാതതൻെറ രണ്ടററങ്ങൾ
കന്യാകുമാരിയും ഗോകർണ്ണവും.
സ്വച്ഛന്ദമർണ്ണവസ്നാതനാം മാരുതൻ
പച്ചിലത്താൾതോറും കൈനടത്തി
നൽച്ചെറുശബ്ദത്തിൽ പാടും പഴമയാ-
ർന്നൈച്ചെസ്തരങ്ങളാം ഭൂരുഹങ്ങൾ—
എത്രയോ നൂററാണ്ടുകൾക്കായനാമയ-
മർത്ഥിച്ചു നിന്ന വിശാലാത്മാക്കൾ
ആഴിതന്നാനന്ദതാണ്ഡവം കണ്ടുകൊ-
ണ്ടാസ്വദിച്ചുള്ളം കുളുർത്തിടുന്നോർ—
പാതയ്ക്കിരുവശമങ്ങിങ്ങവാച്യമാം
ചൈതന്യമോടേ വിളങ്ങിടുന്നു.
ഭൂതകാലത്തിന്നടിത്തട്ടിലാണ്ടതാം
ഭൂതല്വൃത്താന്തമോരോന്നുമേ,
ഇന്നു കഴിഞ്ഞപോലോർമ്മയിലുണ്ടാവാ-
മിന്നഗവൃന്ദക്കു സുവ്യക്തമായ്.
ഹാ, കഷ്ട,മീശ്വരൻ ശാഖികൾക്കേകിയ
മൂകത ലോകർതൻ ഭാഗ്യദോഷം!!

'ഹേ, ഹേ, മനുഷ്യ, പൊള്ളുന്ന വെയിലെന്തിനി-
സ്സാഹസം; തെല്ലിങ്ങിരുന്നുപോകാം!'

എന്നാപോലുള്ളൊരു കൊഞ്ചലാൽ വാനിൽനി-
ന്നെന്നെ വിലക്കിനാർ പൈങ്കിളികൾ.
പൂമണൽച്ചാർത്തിലായ് ചമ്രംപടിഞ്ഞു ഞാ-
നാ മരച്ചോട്ടിലിരുന്നു താനേ.
എന്നെ ക്ഷണിച്ച പതത്രിയുഗളമ-
ങ്ങെന്റെ തലയ്ക്കു മുകളിലായി
ഭൂരുഹപത്രാന്തരത്തണലിൽ വാ-
ണോരോന്നു ചൊല്ലുകയായിരുന്നു:
നമ്മെക്കുറിച്ചായിരിയ്ക്കാം കുരരികൾ
തമ്മിൽപ്പിറുപിറുക്കുന്നതെല്ലാം.

ഉന്നതൌദാര്യനാം കായ് തീർന്നാരാമമെൻ
മുന്നിൽ പൊഴിച്ചുതൻ പൊന്നിലകൾ.
ആശുഗാന്ദോളിതപത്രപുടങ്ങളി-
ലാക്കിയൊട്ടാററിയ പൈമ്പാലക്കൻ,
പാദപച്ഛായപ്പുരപ്പിലതാതിടം
പാററിത്തളിച്ചിതു രശ്മികളാൽ.
എന്തു സമാശ്വാസമെന്തൊരു നിവൃതി!
എന്തോ കുളുർമ്മയെൻ മെയ്യിൽപ്പാഞ്ഞു!!

വെൺമണൽക്കുമ്പാരമങ്ങിങ്ങു, മേഘങ്ങൾ
ചുംബനംചെയ്യുന്ന മാമരങ്ങൾ,
ഊർമ്മിപ്പെരുമ്പറ കൊട്ടിയുടയോന്റെ
മേന്മ പുകഴ്ത്തും മഹാസമുദ്രം,
കൊച്ചുവെൺകാർകളൊളിച്ചുകളിച്ചിടും
സ്വച്ഛനീലാഭമാമന്തരിക്ഷം—
ഏവം സുഖമയമായ ലോകത്തിലും.
പാവമേ, ദുഃഖിപ്പൂ പാഴ്മനുഷ്യൻ!

വിശ്വകർമ്മാവിൻ പ്രഭാവത്തെയോർത്തോർത്തു
വിസ്മൃതാനന്ദ നിഷ്പന്ദനായ് ഞാൻ
തത്വവിചാരത്തിലാണ്ടു കുറച്ചിട,
ചിദ്രസലീനനാം യോഗിപോലെ.

*　　　*　　*　　*

അഞ്ചൽശിപായി, തൻ'കിങ്കിലുക്കുന്ന'മോ-
ടഞ്ചായ് മണിയെന്നുരച്ചണഞ്ഞു:
ഞെട്ടിയെണീററു ഹാ, തത്വവിചാരങ്ങ-
ളുട്ടിമറിഞ്ഞു, ഞാൻ ഞാൻതന്നെയായ്!

വള്ളത്തോൾ ഗോപാലമേനോൻ.

—:o:—

യോഗവും പ്രകൃതിയും.

ഈ ലോകത്തിൽ മനുഷ്യർക്ക ജ്ഞാനം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഉപാദാന ങ്ങളിൽനിന്നും, ഭൌതികപദാൎത്ഥങ്ങളിൽനിന്നുമാണ്; ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്നല്ല. ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മനുഷ്യരുടെ സ്വാനുഭവങ്ങളെ രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള റിക്കാട്ടുകൾ മാത്രമാണ്. വാസ്തവത്തിൽ പ്രകൃതിതന്നെയാണ് നമ്മുടെ ഗുരുനാഥൻ. ഈ ഗുരുനാഥനിൽനിന്നു സിദ്ധിക്കുന്ന പരമാൎത്ഥമായ പാണ്ഡിത്യം നമുക്കും അന്യന്മാർക്കും ഉപകാരപ്രദമായിഭവിക്കുന്നു. ബാലനായ 'ജെയിംസ്‌വാററ്' പുരോഭാഗത്തു് തിളച്ചിരുന്ന ജലപാത്രത്തിൽനിന്ന് ആവിയുടെ ശക്തിയെ മനസ്സിലാക്കിയസമയത്തുതന്നെ അദ്ദേഹം മനുഷ്യലോകത്തിന്റെ അഭ്യുദയത്തിന് അത്യന്താപേക്ഷിതമായ സോപാനപരമ്പരകളേയും പണിചെയ്തു. പടം പറപ്പിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു് 'ബഞ്ചിമിൻ ഫ്രാൻ ക്ലിൻ' മേഘങ്ങളിൽ വിദ്യുച്ഛക്തിയുണ്ടെന്നുള്ള തത്വം കണ്ടുപിടിച്ചതോടുകൂടി അദ്ദേഹം ജനസമുദായത്തിന് ഒരു ഉത്തമഭൃത്യനെ സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്തു. പ്രകൃതിയെ അനുസന്ധാനംചെയ്തു് 'ജോർജ്ജ് സ്റ്റീവൻസൺ' ലോക്കോമൊട്ടീവ് യന്ത്രവും കണ്ടുപിടിച്ചു. ഈവക ലൌകികസംഗതികളെക്കൊണ്ടുതന്നേ പ്രകൃതിയാകുന്ന ഗുരുവിങ്കൽനിന്ന് സിദ്ധിക്കുന്ന സമ്പത്തുകൾ നമുക്ക് അത്യന്തം പ്രയോജനകരങ്ങളാണെന്നു് തെളിയുന്നുണ്ടു്. "ആചാൎയ്യസ്സൎവ്വചേഷ്ടാസു ലോക ഏവ ഹി ധീമതഃ അനുകുൎയ്യാത്തമേവാതോ ലൌകികേൎത്ഥപരീക്ഷകഃ" ബുദ്ധിമാന് സൎവ്വപ്രവൃത്തികളിലും ആചാൎയ്യൻ ലോകംതന്നേയാണ്. അതുകൊണ്ടു പരീക്ഷകൻ ലൌകികവിഷയങ്ങളിൽ ലോകത്തേത്തന്നെ അനുസരിക്കണം; എന്നു അഷ്ടാംഗഹൃദയം പറയുന്നു.

ഈ തത്വങ്ങളെ യഥാക്രമം അവധാരണംചെയ്തിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടാണ് ഹിന്ദുയോഗികൾ പ്രകൃതിയെ പരിശോധിക്കുന്നതിൽ വ്യഗ്രന്മാരായിരിക്കുന്നതു് പ്രകൃതിയെ അനുധ്യാനംചെയ്തുകൊണ്ടുതന്നെ അതിച്ചുള്ള നിയമങ്ങളെ അതിക്രമിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപായവുംകൂടി അവർ മനസ്സിലാക്കി. പ്രകൃതിയുടെ അനുസന്ധാനംകൊണ്ടു് ആ ഋഷിവൎയ്യന്മാർ അതിൽ അന്തൎഗ്ഗതമായ അപരിമിതജ്ഞാനസമ്പത്തു് സ്വാധീനമാക്കിത്തീൎത്തു. അവൎക്ക് വളരെക്കാലം ആഹാരംകൂടാതെ ജീവിച്ചിരിക്കുവാൻ പ്രയാസമില്ല. നവീനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാൎക്ക് സ്വപ്നത്തിൽക്കൂടി നിരൂപിക്കുവാൻ സാധിക്കാത്തതായ ശക്തികൾ ഈ യോഗികൾക്ക് സ്വാധീനമാണ്. ഒരുവന് സൎവ്വജ്ഞത്വം സമ്പാദിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നുള്ള രഹസ്യത്തെ അവർ രശ്മികളിൽനിന്നാണ് ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നതു്. സാധാരണമായ സൂൎയ്യകിരണങ്ങൾക്ക് സ്വയം ഉജ്ജ്വലിക്കുന്ന

തിനുള്ള ശക്തിയില്ല; പക്ഷേ അവയെ ഒരു വസ്തുവിങ്കലേയ്ക്കു് ഏകാഗ്രമാക്കുന്നതായാൽ ആ സാധനം പെട്ടെന്നു് കത്തിത്തുടങ്ങും. ഇന്ദ്രിയങ്ങൾവഴിക്കു് ബഹിർഭാഗത്തേയ്ക്കു് നിർഗ്ഗമിച്ചു്, നാനാവിധ വിഷയങ്ങളിൽ വ്യാപരിക്കുന്ന ചിത്തവൃത്തിക്കു് ലോകത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായി വിഷയങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനുമാത്രമേ ശക്തിയുള്ളു, അതുംകൂടിയും സമ്പൂർണ്ണമായി ലഭിക്കുകയില്ല. വിഷയവ്യാപാരങ്ങളിൽനിന്നു് മനോവൃത്തിയെ നിവർത്തിപ്പിച്ചു് ഒരേ ലക്ഷ്യത്തിൽത്തന്നെ ഐകാഗ്ര്യം ശീലിക്കുന്നതായാൽ അതിനു് അതീന്ദ്രിയവിഷയങ്ങളെക്കൂടി ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു് സാധിക്കുമെന്നു പറയുന്നതിൽ ഒട്ടുംതന്നെ ആശ്ചര്യംതോന്നാനില്ല. യോഗിയുടെ പരിശ്രമവും സഫലമായി.

അതിശക്തിയുള്ള നദീപ്രവാഹവും മനശ്ശക്തിയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപായത്തെ ഉപദേശിക്കുന്ന ഉപദേഷ്ടാവാണു്. അതിശക്തിയുള്ള ഒഴുക്കിനെ തടയുന്നതിനു് ഒരു ചിറകെട്ടി ജലം അല്പാല്പം വാർന്നുപോകുന്നതിനു് ഒരു ചെറിയ ദ്വാരം മാത്രം തുറന്നിടുന്നതായാൽ ആ വഴിയിൽക്കൂടെ പോകുന്ന വെള്ളത്തിനു് നദിയുടെ സ്വതസ്സിദ്ധമായവേഗത്തേക്കാൾ നൂറിരട്ടി ശക്തി കൂടീട്ടാണു് കണ്ടുവരുന്നതു്. ചിത്തവൃത്തികളെ നിരോധിച്ചു് ഐകാഗ്ര്യം ശീലിക്കുന്നപക്ഷം ചിത്തചാഞ്ചല്യം ശമിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് മനസ്സിനു് അത്ഭുതപൂർവ്വമായിരിക്കുന്ന ഒരു ജ്ഞാനവിശേഷം അവശ്യം സിദ്ധിക്കേണ്ടതാണു്. ഇപ്രകാരം ചിത്തൈകാഗ്ര്യംകൊണ്ടു് സിദ്ധിക്കാവുന്ന സിദ്ധികളേയും യോഗി സ്വാധീനമാക്കിക്കളഞ്ഞു.

തവള, ആമ, പാമ്പു്, എന്നിവകളുടെ അവസ്ഥാവിശേഷങ്ങളേയും അനുധ്യാനംചെയ്തുകൊണ്ടു്, അവ ശൈത്യകാലപര്യന്തം ആഹാരംകൂടാതേയാണു് ജീവധാരണംചെയ്യുന്നതെന്നുള്ള രഹസ്യത്തേയും അദ്ദേഹം പരസ്യമാക്കി. ഭയംനേരിടുന്ന സമയത്തു് ആമകൾക്കു് അവയുടെ അവയവങ്ങളെ അകത്തേയ്ക്കുവലിക്കുന്നതിനും അനവധി ദിവസങ്ങളോളം ആഹാരംകൂടാതെ ജീവിതയാത്രയെ നയിക്കുന്നതിനും ശക്തിയുണ്ടെന്നുള്ള തത്വത്തേയും മനസ്സിലാക്കി. ഉഷ്ണകാലങ്ങളിൽ തവളകളുടെ ദേഹം മണ്ണിൽലയിച്ചുപോലെ ഇരിക്കും; പ്രാണനുണ്ടെന്നുള്ളതിനു് യാതൊരു ലക്ഷണവുംകൂടി കാണുകയില്ലാ എങ്കിലും, പുതുമഴ പെയ്യുമ്പോൾ ഓജസ്സുണ്ടായി അവ വീണ്ടും ബലിഷ്ഠങ്ങളായിത്തീരുന്നു. ക്ഷുത്തടക്കുന്നതിനിച്ഛിച്ചിരുന്ന യോഗികൾ മേല്പറഞ്ഞ പ്രാണികളുടെ ശീതകാലത്തുള്ള ജീവിതസമ്പ്രദായത്തെ അനുകരിച്ചുനോക്കിയതിൽ സാഫല്യവും സമ്പാദിച്ചു. ആമകൾ അവയവങ്ങളെ എന്നപോലെ വിവിധവിഷയങ്ങളിൽ പരിഭ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ചിത്തവൃത്തികളെ നിരോധിച്ചു് ഏകാഗ്രമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനു് ചെയ്തിരുന്ന യത്നം സഫല

മായതുകൊണ്ട് അവക്കു വളരെകാലത്തോളം ആഹാരംകൂടാതെ ജീവിതംനയിക്കുന്നതിന് പ്രയാസമില്ലാതായി. പ്രാണായാമപരിശീലനത്തെ ഉപദേശിച്ചിരുന്ന ഉപദേഷ്ടാക്കളും ഈവക പ്രാണികൾതന്നെയായിരുന്നു. അല്പം ആഹാരം മാത്രമേ ആവശ്യപ്പെടുന്നുള്ളുവെങ്കിലും അവ ചിരഞ്ജീവികളായിരുന്നു. ദീർഘായുസ്സിനെ ഇച്ഛിക്കുന്നവരും അവയുടെ ജീവിതത്തെ അനുകരിച്ചുതുടങ്ങി. പ്രാണായാമത്തിൽ പരിചയംസിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവന് പ്രതിദിനം അല്പം പാലുമാത്രം ഭക്ഷിച്ചാൽ തൃപ്തിയായി.

യോഗിയുടെ ആഹാരത്തിന് ലാഘവംസംഭവിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ശരീരത്തിനല്പം ക്ഷീണംതട്ടുമെങ്കിലും ഇതരജനങ്ങളിൽ അപൂർവമായിരിക്കുന്ന ഒരു തേജസ്സുകൊണ്ട് മുഖമണ്ഡലം തിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കും. നേത്രങ്ങൾ കണ്ടാൽത്തന്നെ അദ്ദേഹം വിശിഷ്ടനായ ഒരു യോഗിയാണെന്നു നമുക്കനുമിക്കാം; അവ അത്ര ഉജ്ജ്വലങ്ങളായിരിക്കും. ഒരു യോഗി തൻെറ ആശ്രമകാര്യങ്ങളെ നിർവിഘ്നം നിർവ്വഹിക്കേണ്ടുന്ന ഭാരത്തെ ചെറുപ്പക്കാരനായ ഒരു ശിഷ്യനെ ഏല്പിച്ച്, ദേശാടനത്തിന് പുറപ്പെട്ടുവത്രെ. ആ യുവാവ് അതിജാഗ്രതയോടെ നിത്യം ഹോമാദികളേക്കൊണ്ട് അഗ്നിഭഗവാനെ പ്രസാദിപ്പിച്ചതിനാൽ അദ്ദേഹം പ്രത്യക്ഷമായി ആ ബാലന് ജ്ഞാനോപദേശംചെയ്തു. കുറേക്കാലംകഴിഞ്ഞ് മഹർഷി മടങ്ങിവന്നപ്പോൾ തത്വസാക്ഷാൽക്കാരംകൊണ്ട് ദീപ്തിമത്തായ ശിഷ്യൻെറ മുഖാരവിന്ദത്തെ നിരീക്ഷിച്ച ഉടനെ അദ്ദേഹം "എടോ ബാലാ! നിനക്ക് തത്വാവബോധംവന്നിട്ടുണ്ടെന്ന് തൻെറ മുഖം പറയുന്നുണ്ടല്ലോ" എന്നു പറഞ്ഞുവെന്നൊരു കഥ കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

ഒരു മനുഷ്യൻെറ മുഖം അയാളുടെ മനസ്സിൻെറ പ്രതിബിംബമായിരിക്കും, കണ്ണുകളുടെ കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല. നമ്മൾ ഭാഗ്യവാന്മാരോ നിർഭാഗ്യവാന്മാരോ എന്നു കണ്ണുകൾ കണ്ടാലറിയാം. കണ്ണുകൾ മനസ്സിൻെറ കിളിവാതലുകളാണ് നമ്മൾ വിചാരിക്കുന്നതും അനുഭവിക്കുന്നതുമെന്താണെന്ന് കണ്ണുകൾനോക്കി കണ്ടുപിടിക്കാം. ചിത്തവൃത്തികളനുസരിച്ച് നയനങ്ങൾക്ക് വികാരഭേദം സംഭവിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഒരു സിദ്ധന് ഒരുവൻെറ നയനങ്ങൾവഴിക്ക് അയാളുടെ മനോവൃത്തിയെ മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമില്ല. ഈ ജ്ഞാനത്തിന് 'ചാക്ഷുഷവിദ്യ' എന്നാണ് പേർപറഞ്ഞുവരുന്നത് ഈ വിദ്യയിൽ നൈപുണ്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവന് അതിൻെറ സിദ്ധിയെ ഉപയോഗിച്ച് ഒരുവനെ വശീകരിക്കുന്നതിനോ ഭ്രാന്തുപിടിപ്പിക്കുന്നതിനോ സാധിക്കുന്നതാണ്. ഉദ്ദേശമൊന്നുംകൂടാതെ വെറും ഭഗവദ്ധ്യാനത്തെമാത്രം കാംക്ഷിച്ച്, അതിനുവേണ്ടി പ്രയത്നിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിലും ഇപ്രകാരമുള്ള

സിദ്ധികൾ സാധിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ധ്യാതാവ് അത്യന്തം പരിഭ്രമിച്ചുവശമാകുന്നതും അപൂർവ്വം സംഭവിച്ചുകാണുമാറുണ്ട്. 'മെസ്മറിസം' പരിശീലിക്കുമ്പോഴും ചിലപ്പോൾ ഇങ്ങിനെ സംഭവിച്ചേയ്ക്കാം.

നയനങ്ങളിൽ അശ്രുകണങ്ങൾ പൊഴിയുന്നതുവരെ ഒരേലക്ഷ്യത്തിൽത്തന്നേ ദൃഷ്ടി പതിപ്പിക്കുകയാണ് ഈ ചാക്ഷുഷവിദ്യാഭ്യാസത്തിലുള്ള പ്രഥമപാഠം. അതിസൂക്ഷ്മമായ ഒരു വസ്തുവിന്റെതന്നെ കണ്ണടക്കാതെ അതിശ്രദ്ധയോടെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമയത്ത് ജലകണങ്ങൾ പൊഴിഞ്ഞു കണ്ണുകാണാതാകുമല്ലോ. ഈ അഭ്യാസത്തിന് 'ത്രാതകം' എന്നാണ് പേർ പറയുക. ഈ ത്രാതക പരിശീലനം ചക്ഷുസ്സിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള സർവരോഗങ്ങൾക്കും സിദ്ധൌഷധമാണ്. ഉറക്കംകൊണ്ടുള്ള ഉപദ്രവത്തേ കളയുന്നതിന് പുറമേ കണ്ണുകളുടെ ശക്തിയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ട് സാധാരണ മനുഷ്യർക്ക് ദൂരകണ്ണാടികൊണ്ടു കാണേണ്ടുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളെക്കൂടി ഇവൎക്ക് വ്യക്തമായി കാണാവുന്നതുകൂടാതെ പലഗുണങ്ങളും സിദ്ധിച്ചുകാണുമാറുണ്ട്. പൂർവ്വകാലത്ത് ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ ഈ വിദ്യ സർവ്വസാധാരണമായിരുന്നതുകൊണ്ട് സ്ത്രീകളും കൂടി ഇതിൽ നിപുണകളായിരുന്നു. ജനകമഹാരാജാവ് പരമാത്മജ്ഞാനിതന്നെയോ എന്നു പരീക്ഷിക്കുന്നതിന് വേണ്ടി ഒരു താപസി ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഭാമണ്ഡപത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുവെന്നൊരു ഇതിഹാസം കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നയനങ്ങളുടെ തേജസ്സിൽക്കൂടെ അന്തരംഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് ആ മഹാത്മാവിന്റെ ചിത്തത്തെ വശീകരിക്കുന്നതിനുദ്യമിച്ച സമയം അത് അസാദ്ധ്യമാണെന്നു കണ്ടതിനാൽ അദ്ദേഹം യഥാർത്ഥസിദ്ധൻതന്നെയാണെന്ന് ബോദ്ധ്യം വന്നതുകൊണ്ട് ആ യോഗിനി പിന്തിരിഞ്ഞുവത്രേ.

യോഗാഭ്യാസത്തിനാരംഭിക്കുന്നവന് മനസ്സിരുത്തേണ്ടവയായ ചില പ്രത്യേകസംഗതികളുണ്ട്. സ്വച്ഛവും സമനിരപ്പുള്ളതും കല്ലും മുള്ളും മറവുമില്ലാത്തതുമായുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തിരുന്നാണ് ധ്യാനിക്കേണ്ടതെന്നു ഋഷിവര്യന്മാർ പ്രത്യേകം ഉപദേശിക്കുന്നുണ്ട്. സമീപമുള്ള പദാർത്ഥങ്ങളെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിനഭിമതങ്ങളായിരിക്കണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിനെ മുഷിപ്പിക്കുന്നതായ യാതൊരു കാഴ്ചകളോ ശബ്ദങ്ങളോ ഉണ്ടാകാത്തതും സൌകര്യമുള്ളതായ ഒരു പ്രദേശമാണ് വേണ്ടത്. ഒരുവന് ഉറക്കം പിടിക്കുന്നസമയത്ത് പെട്ടെന്നൊരു ശബ്ദംകേട്ട് ഞെട്ടി ഉണർന്നാൽ പിന്നെ അത്ര ക്ഷണത്തിൽ ഉറക്കംവരാതെ നന്നാ കഷ്ടപ്പെടേണ്ടിവരുന്നതുപോലെ ചിത്തൈകാഗ്ര്യം ലഭിച്ചുതുടങ്ങുന്നസമയത്ത് ഭയനീയമായ കാഴ്ചയോ കഠിനശബ്ദമോ കേട്ട് കീഴ്പ്പോട്ടു പതിക്കുമ്പോൾ അയാളുടെ അവസ്ഥ അത്യന്തം ശോചനീയംതന്നെയാണ്. സുഖകരവും നിശ്ശബ്ദവുമായ സ്ഥലത്തിരുന്നാണ് അഭ്യസിക്കേണ്ടതെന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ താല്പര്യം ഇതുതന്നെയാണ്.

ഷിതെക്കാഗ്ര്യത്തിന് പ്രാണനെ സംയമനം ചെയ്യേണ്ടതാവശ്യമാണെന്ന് മുമ്പ് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ചില ജാലവിദ്യക്കാർകൂടി പ്രാണായാമം അഭ്യസിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. ക്രമേണ പ്രാണായാമം സാധിക്കുന്നസമയത്തു ഒരുതരം ഘനംകുറഞ്ഞ വായുകടന്ന് ഞരമ്പുകളും നാഡികളും വീർക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവർ നിലംവിട്ട രണ്ടുമൂന്നടി ഉയരത്തിൽ നിൽക്കുവാൻ സാധിക്കും. ഇവർ സാധാരണമായി പെൺകുട്ടികളെക്കൊണ്ട് ഇപ്രകാരം അഭ്യാസം ചെയ്യിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. ആദ്യം തന്നെ ചെറിയ പെൺകുട്ടികളെ വളരെനേരം വെള്ളത്തിൽ മുങ്ങിക്കിടക്കുന്നതിന്ന ശീലിപ്പിക്കും. അതിൽ ഒരുതരം പാടവം സിദ്ധിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽപ്പിന്നെ അവരെ മണൽത്തിട്ടിന്മേലിരുത്തി പ്രാണായാമം ശീലിപ്പിക്കുകയായി. അവർ അല്പനേരം പ്രാണനെ സംയമനം ചെയ്യുന്നതിന് സാധിച്ചെന്നുവരികിൽ ഇരുന്നാടത്തെ അവരുടെ അധിഷ്ഠാനമായ മണലിനെ നീക്കിക്കളയും. അല്പദിവസത്തെ അഭ്യാസംകൊണ്ടു പെൺകിടാങ്ങൾ യഥാർത്ഥമായി വായുവിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതുകാണാം. ഇപ്രകാരമുള്ള അത്ഭുതവിദ്യകളെല്ലാം ചെയ്യാൻ സാധിക്കുമെങ്കിലും അവർ ജാലവിദ്യയേക്കാൾ ഉൽകൃഷ്ടപദവിയിൽ പാദവിന്യാസം ചെയ്യുന്നതിന്ന സാധിക്കുകയില്ല.

യോഗികൾക്ക് അനേകദിവസങ്ങളോളം ആഹാരം കൂടാതെ ജീവിച്ചിരിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു മുൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. പലക്കും ഇതിൽ അവിശ്വാസം തോന്നിയേക്കാമെങ്കിലും അതു് വസ്തുസ്ഥിതിയെ വ്യത്യാസപ്പെടുത്തുന്നതിന്ന മതിയായ കാരണമാകയില്ലല്ലൊ. ഉറങ്ങുന്നസമയത്തു് നമുക്ക് വിശപ്പുതോന്നുകയില്ലെന്ന് എല്ലാവക്കും അനുഭവസിദ്ധമായ ഒരു സംഗതിയാണ്. ചിലർ ഒരു മാസത്തോളമൊന്നിച്ചു് നിദ്രചെയ്യുന്ന വിവരവും നമ്മുടെ കണ്ണുകൾക്ക് 'പുത്തിരി'യല്ല. അതിദീർഘമായ നിദ്രയിൽ ഒന്നുംതന്നെ ഭക്ഷിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും അവരുടെ ശരീരസ്വാസ്ഥ്യത്തിനൊട്ടും ഉടവുതട്ടുന്നില്ല. ടിംബറി (Timbery) എന്ന സ്ഥലത്തു് ബിൽടൺ (Bilton) എന്ന ഒരാൾ വസിച്ചിരുന്നു. അയാൾ ഒരു സാധാരണ കൂലിക്കാരനായിരുന്നു. ആ മനുഷ്യൻ ഒരു മാസപര്യന്തം ദീർഘനിദ്രചെയ്തിരുന്നെങ്കിലും അതിന്നിടയ്ക്കു് ഒരു തുള്ളി വെള്ളംപോലും കുടിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാലും അയാൾ അരോഗദൃഢഗാത്രനായിത്തന്നെ കാണപ്പെട്ടിരുന്നു. മുന്നറിവുകൂടാതെയുണ്ടാകുന്ന ദുസ്സഹദുഃഖവും ആഹാരത്തോടു വൈരാഗ്യം ജനിപ്പിക്കുന്നതാണ്. ബങ്കാളത്തുള്ള ദാമർഹ്രുഡൊ (Damurhudo) എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ വസിച്ചിരുന്ന ഒരു സ്ത്രീയുടെ ഭർത്താവു് പെട്ടെന്നു കാലഗതി പ്രാപിച്ചു. ആ സാധ്വി വ്യസനംകൊണ്ടു രണ്ടുമൂന്നുദിവസത്തേയ്ക്കു് ഭക്ഷണത്തിന്റെകാര്യം തന്നെ വിസ്മരിച്ചുപോയി. തന്റേടംവീണപ്പോൾ അവർ അല്പം വല്ല ആഹാരവുംകഴിക്കുന്നതിന് ശ്രമിച്ചുനോക്കിയെങ്കിലും ഇറക്കുന്നതിന്നസാ

ധിക്കാഞ്ഞതിനാൽ ദൂരത്തെറിഞ്ഞു. പിറേറദിവസം ശ്രമിച്ചുനോക്കിയപ്പോഴും ഫലം അതുതന്നെയായിരുന്നു. പലകുറി പരീക്ഷിച്ചിട്ടും ഫലമുണ്ടാകാഞ്ഞതുകൊണ്ട് ആ സാധു ആ ഉദ്യമത്തിൽനിന്നു വിരമിച്ചു. ഭക്ഷണംകൂടാതെ തന്നെ അനവധി ദിവസങ്ങൾ കഴിച്ചുകൂട്ടി. ദിനംപ്രതി പ്രാതസ്നാനം ചെയ്തിരുന്നതുകൊണ്ട് അവളുടെ ആരോഗ്യത്തിനും ഹാനിതട്ടിയില്ല. ഇവയെല്ലാം അനുഭവസിദ്ധങ്ങളാകുന്നതുകൊണ്ട് നിഷേധിക്കുന്നതിനും തരമില്ല. ഇനി നമുക്ക് ഒരു യോഗിയുടെ അവസ്ഥയെപ്പററി അല്പമൊന്നു ചിന്തിച്ചുനോക്കുക. അദ്ദേഹത്തിന് കായികമായ യാതൊരു ജോലിയും ചെയ്വാനില്ല. മിക്കസമയവും സമാധിയായിക്കഴിയും. ഈശ്വരസാക്ഷാത്കാരമല്ലാതെ ഇതരചിന്തയുമില്ല. ഈ വക സംഗതികളാലോചിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന് ആഹാരംകൂടാതെ അനവധി കാലം ജീവിച്ചിരിക്കാമെന്നു പറയുന്നത് അസംഭാവ്യമല്ലെന്നു തെളിയുന്നതാണ്.

ഒരുസംഗതികൂടിധരിക്കാനുണ്ട്. നമുക്കുപ്രത്യക്ഷമായികാണാവുന്നതായ നയനദ്വയത്തിനുപുറമെ മൂന്നാമതൊരുകണ്ണുംകൂടിയുണ്ടെന്നാണു യോഗികളുടെസിദ്ധാന്തം. അതുഭ്രൂമദ്ധ്യത്തിലാണ്; ബഹിർഭാഗത്തുള്ളനേത്രങ്ങൾക്കു ബാഹ്യവിഷയങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനുമാത്രമേ ശക്തിയുള്ളു. എന്നാൽ അന്തർഭാഗത്തുള്ളനയനത്തിന് അകംപുറം എന്നവ്യത്യാസംകൂടാതെ സർവ്വവിഷയങ്ങളേയും സാക്ഷാൽക്കരിക്കുന്നതിനു സാധിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അതിനെ ദിവ്യചക്ഷുസ്സെന്നാണു പറയുന്നതു. മൂന്നാമത്തെനയനത്തിൻെറ സമുന്മീലനമാണു യോഗിയുടെസാധനവും സാദ്ധ്യവും. കാമക്രോധാദി രിപുക്കൾ നിശ്ശേഷംനശിച്ചു, മനസ്സുനിശ്ചലമാകുമ്പോൾ ദിവ്യചക്ഷുസ്സും വികസിക്കുന്നതുകൊണ്ട് യോഗിക്ക് അതീന്ദ്രിയവസ്തുക്കളെക്കൂടി കാണ്മാൻസാധിക്കുന്നതാണ്. അദ്ദേഹംനിരന്തരസമാധിപ്രാപിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ മോഹിപ്പിക്കുന്നതിനു ശക്തിയില്ലാതെ മായപിന്തിരിയുന്നു. അഹംഭാവമെല്ലാംപോയി'അഹം അസ്മി' എന്നഭാവം ഉദിക്കുന്നു. 'തത്ത്വമസി' എന്ന മഹാവാക്യത്തേയും സാക്ഷാൽക്കരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള ബ്രഹ്മാനന്ദാനുഭവത്തിൻെറ ഉപലബ്ധിയോടുകൂടി യോഗിക്കു വിവിധസിദ്ധികൾ സ്വാധീനമാകുന്നു. ആകാശത്തിൽ ദേവന്മാർ സഞ്ചരിക്കുന്നതു കാണുക, അതിസുരഭിയായ ഗന്ധം വരുക. ചിലസമയത്ത് ദിവ്യവാണി കേൾക്കുക, സ്വശരീരത്തിൽ മണിനാദമോ മുരളീനാദമോ ശ്രവിക്കുക, ചിലപ്പോൾ തൻെറ അഭീഷ്ടമൂർത്തി ഹൃദയകമലത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു് കാണുക, എന്നിങ്ങിനെയുള്ള പലേ അത്ഭുതസിദ്ധികളും ആ മഹാത്മാവിന് ഉണ്ടാവുന്നതാണ്. ഈവക സിദ്ധികൾ സ്വാധീനമായെങ്കിൽമാത്രമേ ജന്മസാഫല്യംവന്നതായി അദ്ദേഹം കരുതുകയുള്ളു.

തൃശ്ശൂർ. അമ്പാടി നാരായണി പൊ[illegible]ളേസ്യാർ.

പ്രാചീനഭാരതത്തിലെ ഭരണസമ്പ്രദായം.

മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ അപരിഷ്കൃതമായ ആദിമാവസ്ഥയിൽ ഭരണമോ ഭരണാധികൃതന്മാരോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നാണ് ചരിത്രശാസ്ത്രകാരന്മാർ ഊഹിക്കുന്നത്. പ്രാണിസാധാരണങ്ങളായ ആവശ്യങ്ങളെ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിൽമാത്രം ശ്രദ്ധാലുക്കളായിരുന്ന ആദിമമനുഷ്യർ വ്യക്തികൾതമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥിതങ്ങളായ നിയമങ്ങളോ, നിയമാധീനങ്ങളായ സംഘസംഘടനകളോ ഒന്നുമില്ലാതെയിരുന്നതിനാൽ, അന്യോന്യമുള്ള പെരുമാററത്തിൽ പ്രകൃതിനിയമമായ സമാധാനത്തിന് ഭംഗം സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. സാർവ്വത്രികമായ കലഹത്തേയും അസമാധാനത്തേയും പരിഹരിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമായിത്തീൎന്നപ്പോൾ ജനങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുചേൎന്ന് സ്വസമുദായത്തിന്റെ നിലനില്പിനുവേണ്ട ചില നിയമങ്ങളെ നിൎമ്മിക്കുകയും, അങ്ങിനെ നിൎമ്മിച്ച നിയമങ്ങളെ അനുസരിച്ച് നടക്കുന്നതിന് ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങൾ സമ്മതിക്കുകയും, അനുസരിക്കാത്തവരെ നിൎബന്ധത്താലോ അപേക്ഷയാലോ അനുസരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുവെന്നാണ് ഊഹിക്കുന്നതു്. സാൎവ്വത്രികസാഹോദൎയ്യത്തേയും സമത്വത്തേയുംപററി പ്രസംഗപീഠങ്ങളിൽനിന്ന് ഉയൎന്ന സ്വരത്തിലുള്ള പ്രസംഗങ്ങൾ മുഴങ്ങുന്ന ഈ കാലത്തുപോലും 'ശേഷിയുള്ളതു് ശേഷിക്കു'മെന്ന തത്വം അവ്യാഹതമായി പ്രസരിക്കുന്നതുകാണുമ്പോൾ മാനസികപരിഷ്കാരം ഇത്രയും ഉയൎന്നനിലയിലെത്തിയിരിക്കാനിടയില്ലാത്ത അക്കാലത്തെ നില സങ്കല്പദൃഷ്ടികൾകൊണ്ടു് കാണാവുന്നതാണ്. ശക്തിയുള്ളവ ശക്തിയില്ലാത്തവയെ തിന്നു പരിപുഷ്ടങ്ങളായിത്തീരുന്ന സമ്പ്രദായത്തേയാണ് സംസ്കൃതഭാഷയിൽ മത്സ്യന്യായമെന്നു പറയുന്നതു്. മത്സ്യന്യായേന ജീവിച്ചുപോന്ന ജനസമുദായം അരാജകത്വത്താൽ നിരവധിക്ലേശങ്ങളനുഭവിച്ചതിനുശേഷം വാഗ്മിത്വവും, ശൌൎയ്യവും, അന്യരെ നയിക്കുന്നതിനുള്ള സാമൎത്ഥ്യവുംതികഞ്ഞ ഒരാളെ തങ്ങളുടെ നായകനായി അംഗീകരിച്ച് അയാളുടെ കല്പനകേട്ടു നടക്കുന്നതിനു തീൎച്ചപ്പെടുത്തിയെന്നാണ് മഹാഭാരതം പറയുന്നതു്. മൂവ്വായിരം സംവത്സരങ്ങൾക്കുശേഷം ഹൂക്കർ, ഹൊബ്ബ്സ്, ലോക്ക് മുതലായ പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാരും ഈ അഭിപ്രായംതന്നെ പുറപ്പെടുവിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഭരണത്തിന്റെ യഥാൎത്ഥോദ്ദേശം ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസുഖമാണെങ്കിൽ അതിന്റെ പ്രവൎത്തകൻ ഒരാൾ തന്നെയായിരിക്കുന്നതു് ഗുണപ്രദമല്ലതന്നെ. പൊതുജനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളെയെല്ലാം അറിയു

ന്നതിനുള്ള ശക്തിയും, അറിഞ്ഞാൽത്തന്നെ എല്ലാം നിറവേററുന്നതിനുള്ള മനസ്സും ഒരു വ്യക്തിക്കുണ്ടാവുകയെന്നത് ആശിക്കാവുന്നതാണെങ്കിലും അധികം സംഭവിക്കാവുന്നതല്ല. വാസ്തവം ഇങ്ങിനെയിരിക്കെ പ്രജകൾ തങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങളേയും അധികാരങ്ങളേയും പരിപാലിക്കുന്നതിൽ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നുവെന്നതിൽ അസംഭാവ്യതയൊന്നുമില്ലതന്നെ. പ്രാചീനഭാരതത്തിലെ ഭരണയന്ത്രം ഏകച്ഛത്രാധിപന്മാരായ രാജാക്കന്മാരുടെ ഇഷ്ടത്തിനനുസരിച്ച് കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒന്നാണെന്ന് സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിലെ ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചുനോക്കിയാൽ തോന്നിയേക്കാനിടയുണ്ട്. എന്നാൽ വാസ്തവം നേരെ വിപരീതമാണെന്ന് വെളിപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. ശാക്യന്മാർ കപിലവസ്തുവിലെ വിശാലമായ 'ശാന്താഗാര'മെന്ന ശാലയിൽ രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങൾ ആലോചിച്ച് തീർച്ചപ്പെടുത്തുവാൻ സമ്മേളിച്ചിരുന്നു. തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിൻെറ നിലനില്പിനേയും അഭിവൃദ്ധിയേയും ഉദ്ദേശിച്ച് ചെയ്യേണ്ടുന്ന സകല കൃത്യങ്ങളേയും 7707 അംഗങ്ങളടങ്ങിയ (ഇവരെല്ലാം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരാണ്) സമിതിയാണ് തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരുന്നത്. 'ഗണരായ'ന്മാരെന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടുവന്നിരുന്ന ഗ്രാമാധിപന്മാർ ഒമ്പതുപേർ ചേർന്നതാണ് ആലോചനസഭ. രാജ്യത്തിലെ ആയവ്യയങ്ങൾ, അന്യരാജ്യങ്ങളോടു പെരുമാറേണ്ടുന്ന സമ്പ്രദായങ്ങൾ, പുതിയ നിയമങ്ങളുടെ നിർമ്മാണം എന്നിങ്ങിനേയുള്ള പല വിഷയങ്ങളും ആദ്യം പറഞ്ഞ സാധാരണസഭയുടെ ആലോചനാധികാരപരിധിക്കുള്ളിലാണ് ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നത്. വിദേഹം തുടങ്ങിയ 6 രാജ്യങ്ങളാണ് അക്കാലത്ത് ജനപ്രതിനിധിഭരണത്തിന് കേൾവിപ്പെട്ടിരുന്നത്. ജനങ്ങളാൽ നടത്തപ്പെടുന്ന പ്രജായത്തഭരണത്തിന് കേൾവിപ്പെട്ടിരുന്ന "അതീനിയ" ക്കാരേക്കൂടി അതിശയിച്ചിരുന്നതും പ്രശംസനീയവുമായ ഒരു ഏർപ്പാട് അക്കാലത്ത് ഭാരതത്തിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അത് സ്ത്രീപുരുഷന്മാരടങ്ങിയ ഒരു സംഘം സാമുദായികസമ്മേളനങ്ങൾകൂടുന്നതിന് ഹാളുകൾ നിർമ്മിക്കുക, വിശ്രമമന്ദിരങ്ങളെ പണിചെയ്യുക, ഗ്രാമങ്ങളെ അന്യോന്യം ബന്ധിക്കുന്നതിന് രാജപാതകൾ ഉണ്ടാക്കുക എന്നീ കൃത്യങ്ങളിൽ വ്യാവൃതമായിരുന്നുവെന്നതല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല. ഭരണാധികാരികളടങ്ങിയ സമിതിയെ ഗണമെന്നും, അതിലെ തലവനെ ഗണമുഖ്യനെന്നുമാണ് അക്കാലത്ത് വിളിച്ചുവന്നിരുന്നത്.

മെഗാസ്തനീസ്സ് എഴുതിയ കുറിപ്പുകളുടേയും, അശോകൻ ശിലാസ്തംഭങ്ങളിൽ കൊത്തിച്ച 34 ശാസനങ്ങളുടേയും, കൌടില്യവിരചിതമായ അർത്ഥശാസ്ത്രത്തിൻേറയും സഹായത്താൽ ചന്ദ്രഗുപ്തമൌര്യൻെറ കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ഭരണം ഏതു തരത്തിലുള്ള ഒന്നാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. പ്രധാനനഗരവും തലസ്ഥാനവുമായ പാടലീപുത്രവും അതിനോടു തൊട്ടുകിടന്നിരുന്ന ചില പ്രദേശവും മാത്രമേ

ചക്രവര്‍ത്തിയുടെനേരെ ഭരണത്തിന്‍കീഴില്‍ വര്‍ത്തിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. മററു ള്ള രാജ്യങ്ങള്‍ ചന്ദ്രഗുപ്തന്‍ നിശ്ചയിച്ച പ്രതിനിധികള്‍ അല്ലെങ്കില്‍ വൈസറായിമാരാണ് ഭരിച്ചുവന്നിരുന്നത്. രാജ്യഭരണത്തിന്‍െറ ഓരോ അംശവും വിഭജിച്ച് ഓരോ ഡിപ്പാര്‍ട്ടുമെണ്ടുകാര്‍ക്ക് കൊടുത്തിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഭരണത്തില്‍ ഏര്‍പ്പെട്ടിരുന്ന പതിനെട്ടു ഡിപ്പാര്‍ട്ടുമെണ്ടുകളുണ്ടായിരുന്നുവെന്നാണ് അറിയുന്നത്. എല്ലാററിന്‍േറയും കാര്യനിര്‍വ്വഹണത്തിനും ഉപദേശത്തിനുമായി ഓരോ സഭയുമുണ്ടായിരുന്നു. തോടുകള്‍ ഏരികള്‍ മുതലായവയെ സംരക്ഷിച്ച് ജലസേചനംചെയ്യുക, രാജപാതകള്‍ നിര്‍മ്മിച്ച് ദൂരത്തേയും തിരിയേണ്ട വഴിയേയും കാണിക്കുന്നതിന് സ്തംഭങ്ങള്‍നാട്ടുക, കുടില്‍വ്യവസായത്തെ സംരക്ഷിക്കുകയും പരിപോഷിപ്പിക്കയുംചെയ്ക, നികുതിപിരിക്കുക, വിദ്യാഭ്യാസത്തേയും സദാചാരത്തേയും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുക തുടങ്ങിയ, എല്ലാ കാര്യങ്ങള്‍ക്കും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം സംഘങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. ചക്രവര്‍ത്തിക്കും, രാജപ്രതിനിധികള്‍ക്കും ജനങ്ങളാല്‍ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട എട്ടു മെമ്പര്‍മാരടങ്ങിയ ഒരാലോചനസഭയുണ്ടായിരുന്നു. ഭരണാധികൃതന്മാരില്‍ ഒരു താഴ്ന്നപടിയാണ് ഗോപന്മാര്‍ എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാര്‍ക്കുണ്ടായിരുന്നത്, അഞ്ചോ പത്തോ ഗ്രാമത്തിലെ നികുതി പിരിച്ച്, 'സംഹര്‍ത്താവ്' എന്നുപറയുന്ന കലക്ടരെ ഏല്പിക്കുകയാണ് ഇവരുടെ പ്രവൃത്തി.

ഏകദേശം പൂര്‍ണ്ണമായ സ്വാതന്ത്ര്യഭരണസമ്പ്രദായത്തെ അവലംബിച്ചിരുന്ന ഗ്രാമപ്പഞ്ചായത്തിന്‍െറ നേരുപകര്‍പ്പുതന്നെയായിരുന്നു നഗരഭരണസമിതിയെന്നു പറയുന്നത്. പാടലീപുത്രനഗരത്തെ ഭരിച്ചിരുന്നത് മുപ്പതംഗങ്ങള്‍ അടങ്ങിയ ഒരു സഭയായിരുന്നു. അവര്‍ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരോ ഗവമ്മേണ്ടില്‍നിന്ന് നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടവരോ എന്നു പറയുവാന്‍ പ്രയാസമാണ്; അത് തീര്‍ച്ചപ്പെടുത്തുവാന്‍തക്ക തെളിവൊന്നുമില്ല. അയ്യഞ്ചുപേരടങ്ങിയ ആറു സംഘമായാണ് ഈ മുപ്പതുപേരെ വിഭജിച്ചിരുന്നത്. ഓരോ സംഘത്തിന്‍േറയും പ്രവൃത്തിയെ ഇങ്ങിനെയാണ് വിഭജിച്ചിരുന്നത്:

(1) പ്രാദേശികവ്യവസായങ്ങളേയും കൈവേലകളേയും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുക.

(2) വിദേശീയയാത്രക്കാരുടേയും തീര്‍ത്ഥയാത്രക്കാരുടേയും പോക്കുവരവുകളെ സൂക്ഷിക്കുക. കണക്കുവെക്കുക. അവര്‍ക്ക് വേണ്ടുന്ന സഹായങ്ങള്‍ ചെയ്തുകൊടുക്കുക.

(3) തദ്ദേശഭരണാധികാരികള്‍ നഗരത്തില്‍വരുമ്പോള്‍ വേണ്ടതുപോലെ സല്‍കരിക്കുക.

(4) കച്ചവടക്കാൎക്കു അനുവാദപത്രം (License) കൊടുക്കുക, സാമാനങ്ങളുടെ വില നിശ്ചയിക്കുക, അളവു, തൂക്കം എന്നിവ ഏകരൂപമാക്കുക.

(5) യന്ത്രശാലകളുടെ മേലന്വേഷണംനടത്തുക.

(6) വില്പനയ്ക്കുള്ള പദാൎത്ഥങ്ങളിൽ പത്തിൽ ഒരംശം രാജഭോഗമായി പിരിച്ചെടുക്കുക.

മദ്യഷാപ്പുകൾ, ചൂതുകളിസ്ഥലങ്ങൾ എന്നിവയിൽ സമാധാനലംഘനംവരാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിന് ഭരണാധികൃതന്മാർ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. പത്തു ഗൃഹത്തിന് ഒരു കിണർവീതമാണു് ഉണ്ടായിരുന്നതു്. അഗ്നിബാധയെ ഭയന്നു് പലടിക്കിലും കൽത്തൊട്ടികളിൽ വെള്ളം സംഭരിച്ചുവെച്ചിരുന്നു. മററു നഗരങ്ങളിലും ഈവിധത്തിലുള്ള ഭരണമാണുണ്ടായിരുന്നതെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ തെററില്ല.

മഹാഭാരതത്തിൽ ഏതെല്ലാം വിഷയങ്ങൾക്കാണു് നികുതിയെന്നും അതിത്രയെന്നും പറയുന്നുണ്ടു്. കൃഷിയിൽ പത്തിലൊരംശവും, സ്വൎണ്ണം, കന്നുകാലികൾ ഇവയിൽ അമ്പതിലൊരംശവും രാജാൎഹിന്നുള്ളതാണെന്നു് മനു പറയുന്നു. ഇതെത്രയോ ചുരുങ്ങിയ ഒരു നിരക്കാണെന്നും, ഈ തോതിൽനിന്നു് മഹാഭാരതകാലത്തേയ്ക്കു് നികുതി വൎദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും കാണാവുന്നതാണു്. വിളവിൽ ആറിലൊന്നു് പ്രജകളിൽനിന്നു് അവരുടെ സംരക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി പിരിക്കേണ്ടതാണെന്നു് ശാന്തിപൎവ്വത്തിൽ പറയുന്നു. (1) ഇതേ ആവശ്യത്തെ പുരസ്കരിച്ചു്, കച്ചവടക്കാരിൽനിന്നും അമ്പതിലൊരുഭാഗം നികുതി പിരിച്ചിരുന്നുവെന്നു് കാണമാനുണ്ടു്. എന്നാൽ വില, പദാൎത്ഥങ്ങൾക്കു വേണ്ടിവന്ന ചെലവു്, കച്ചവടക്കാരുടെ ഉപജീവനം എന്നിവയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി നികുതി കൂട്ടുകയോ കുറക്കുകയോ ചെയ്യാവുന്നതാണെന്നു് ശാന്തിപൎവ്വത്തിൽത്തന്നെ പറയുന്നുണ്ടു്. ശില്പികൾ മുതലായവൎക്കും ചെറിയ ഒരു സംഖ്യ രാജഭോഗമായി കൊടുക്കേണ്ടിവന്നിരുന്നു. എന്നാൽ അതു് വ്യവസായത്തെനശിപ്പിക്കുന്ന ഒന്നായിരുന്നില്ലെന്നു് താഴെപറയുന്ന ഉദാഹരണത്തിൽനിന്നു് വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടു്. പശുക്കുട്ടിയെ പട്ടിണികിടത്താതെതന്നെ പശുവിൽനിന്നു വേണ്ടുന്ന പാൽ അനുഭവിക്കുന്നപോലെ ബുദ്ധിമാനായ രാജാവു് ഭൂമിയിൽനിന്നു അനുഭവിക്കേണ്ട ദ്രവ്യം സമ്പാദിക്കുന്നുവെന്നാണു് മഹാഭാരതം പറയുന്നതു്. അന്യരാജ്യങ്ങളു

(1) ആദദീതബലിംചാപിപ്രജാഭ്യഃകുരുനന്ദന।
സ ഷൾഭാഗമപിപ്രാജ്ഞസ്താസാമേവാഭിഗുപ്തയേ॥
[മഹാഭാരതം, ശാന്തിപൎവ്വം, 69—25

ടെ ആക്രമണം മുതലായ ആപൽഘട്ടങ്ങളിൽ മടക്കിക്കൊടുക്കാമെന്ന കരാറിന്മേൽ പ്രജകളിൽനിന്ന് കടംവാങ്ങുന്നസമ്പ്രദായവും അന്ന് സാധാരണമായിരുന്നു. *

നികുതിപിരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തിന് അന്നും ഇന്നും ചില വിഷയങ്ങളിൽ ആനുരൂപ്യം കണ്ടേക്കാമെങ്കിലും ഭരണവിഷയത്തിൽ വളരെ വ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന സംഗതി വിസ്തരിക്കേണ്ടതില്ല. വിദേശീയമായ ഭരണത്തിന്റെ നേരുപകർപ്പായ ഇന്നത്തെ ഭരണവും, അന്നത്തെ ഭരണവുംതമ്മിൽ യാതൊരു സാദൃശ്യവുമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. പ്രാചീനഭാരതത്തിൽ ചെറിയ രാജ്യങ്ങൾ വളരെയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, അതിലെല്ലാം ഭരണരീതി വ്യത്യാസപ്പെട്ടതായിരുന്നു എന്നുമുള്ള വാസ്തവം ഇവിടെ സ്മരണീയമാണ്. ഭരതൻ തുടങ്ങിയ ചില രാജാക്കന്മാരുടെകാലത്ത്, ഭാരതം ഏകച്ഛത്രത്തിന്റെ തണലിൽ വിശ്രമിച്ചിരുന്നുവെന്ന് പുരാണങ്ങൾ ഘോഷിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും മഹാഭാരതകാലത്ത് ഇന്ത്യ ചെറുരാജ്യങ്ങളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്ന കാര്യം തീർച്ചയാണ്. ഓരോ ചെറുരാജ്യവും അതതു രാജാവിന്റെകീഴിൽ വർത്തിച്ചുവന്നിരുന്നു. ആ രാജ്യത്തെ രക്ഷയ്ക്കും ശിക്ഷയ്ക്കും അധികാരി ആ രാജാവുതന്നെയായിരുന്നു. പ്രജകളുടെ സങ്കടം കേൾക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം മിക്കദിവസവും സഭയിൽ ഹാജരാകുന്നതാണ്. അദ്ദേഹത്തെ സഹായിക്കുവാനുള്ള സഭയിൽ താഴെ പറയുന്നവിധം അംഗങ്ങളുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു മഹാഭാരതം ശാന്തിപർവ്വത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പണ്ഡിതന്മാരായ നാലു ബ്രാഹ്മണരും, ആയുധധാരികളും വീരന്മാരുമായ എട്ടു ക്ഷത്രിയരും, ധനികന്മാരായ ഇരുപത്തൊന്നു വൈശ്യന്മാരും, മൂന്നു ശൂദ്രന്മാരും, എട്ടു മന്ത്രിമാരും, ഒരു പൌരാണികനായ സൂതനും ഉൾപ്പെടെ നാല്പത്തഞ്ചുപേരാണ് ആ സഭയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടത്. രാജാവ് സ്വകാര്യമായി കൈക്കൂലിവാങ്ങരുതെന്നും, അതു രാജ്യക്ഷേമത്തെ പൊതുവെ ബാധിക്കുന്നതാണെന്നും പ്രത്യേകം പറയുന്നുണ്ട്. പ്രതിനിഷേധിക്കുന്ന സംഗതികളെ സാക്ഷിമൂലം തെളിയിക്കുകയും, സാക്ഷിയില്ലാത്തപക്ഷം സ്വന്തം ആലോചനയ്ക്കനുസരിച്ചു തീർച്ചപ്പെടുത്തുകയുമാണ് രാജാവ് ചെയ്യേണ്ടത്. പക്ഷേ ഈവക സന്ദർഭങ്ങളിൽ സദസ്സിന്റെ ആലോചനയെ അംഗീകരിക്കുകയും, തന്റെ കാര്യത്തിൽ ആലോചനക്കുറവുപററാതിരിപ്പാൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുകയും വേണം. വൈശ്യന്മാരുടെ സംഖ്യ ക്രമത്തിലധികം കാണുന്നതിന്റെ കാരണം താഴെ പറയുന്നവയിൽ ഏതെങ്കിലും

* അസ്യാമാപദി ഘോരായാം സംപ്രാപ്തേ ദാരുണേ ഭയേ ।
പരിത്രാണായ ഭവതഃ പ്രഗ്രഹീഷ്യേ ധനാനി വഃ ॥ ൨൭ ॥
പ്രതിദാസ്യേ ച ഭവതാം സർവ്വം ചാഹം ഭയക്ഷയേ ॥

ശാന്തി 69.

ഒന്നായിരിക്കണം. ഒന്നുകിൽ ജനസംഖ്യയിൽ അവർ അധികം ഉണ്ടാ യിരുന്നിരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ ധനസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങൾ അധി കം തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടിവന്നിരിക്കണം.

മിക്ക കാര്യങ്ങളും ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽത്തന്നെ തീർച്ചപ്പെടു ത്തിയിരുന്നു. അങ്ങിനെ തീർച്ചപ്പെടാത്ത സംഗതികൾക്കുമാത്രം അ ർത്ഥിപ്രത്യർത്ഥികൾ (അന്യായക്കാരനും പ്രതിയും) രാജസന്നിധിയെപ്രാ പിച്ചിരുന്നു. രാജാവും, സഭയും തീർമാനിക്കുന്നത് നിശ്ശബ്ദമായനുഭ വിച്ചുവന്നിരുന്നു. കേസ്സുകൾ ദുർല്ലഭമായിരുന്നതുകൊണ്ടോ, രാജസഭ യെപ്പററി ശരിയായ ജ്ഞാനമില്ലാത്തതുകൊണ്ടോ ചില ഗ്രീക്കുചരിത്ര കാരന്മാർ ഇന്ത്യയിൽ കോടതികളേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും, കൊടുത്ത പണം കിട്ടാതിരുന്നാൽ 'അന്യനെ വിശ്വസിച്ചതു് എൻെറകയ്യിൽ തെററാണെ'ന്നു് തന്നത്താൻ ശപിക്കുകയാണു് ഇന്ത്യക്കാരുടെ പതിവു് എന്നും എഴുതിയിരിക്കുന്നു. സിവിൽ, ക്രിമിനൽ എന്ന വിഭാഗം അ ന്നുള്ളതായി കാണുന്നില്ല.

ദശരഥൻ വാർദ്ധക്യംകൊണ്ടു് വേണ്ടതുപോലെ രാജ്യഭരണം നടത്തുന്നതിനു് സാധിക്കാതെയായപ്പോൾ, ശ്രീരാമനെ യുവരാജാവായി അഭിഷേകം ചെയ്യുവാൻ നിശ്ചയിച്ചതു സംബന്ധിച്ചു് പ്രജകളോടു് അ നുവാദം ചോദിക്കുന്ന സന്ദർഭം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധയെ അർഹിക്കുന്നതാണു്. രാജ്യത്തെ ഒട്ടാകെ ബാധിക്കുന്ന ഒരു കാര്യമായതുകൊണ്ടു് പ്രജകളിൽ പ്രധാനന്മാരായ എവരും അവിടെ സന്നിഹിതരായിരുന്നു. ദശരഥൻെറ മരണശേഷം ശ്രീരാമനും ഭരതനും അവിടെയില്ലാതിരുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ ഒരു രാജാവിനെ തിരഞ്ഞെടുത്താൽത്തന്നെയെന്താണെന്നു പ്രജകൾ ആലോചിക്കുന്നു. രാജാധികാരംമാത്രം പ്രധാനമായിരുന്നില്ലെന്നും പ്ര ജകളും ഭരണയന്ത്രത്തിൻെറ പ്രവർത്തകന്മാരായിരുന്നു എന്നും പ്രാചീ നഗ്രന്ഥങ്ങൾ പലതും തെളിയിക്കുന്നുണ്ടു്. പാലകനെ വധിച്ചു ആ ര്യകനെ രാജാവായി വാഴിച്ചതും, നവനന്ദന്മാരെ ഉന്മൂലനാശംചെയ്തു് ചന്ദ്രഗുപ്തനെ ആ സ്ഥാനത്തു വാഴിച്ചതും ഇന്ത്യയിൽ നടന്ന ഓരോവി പ്ലവങ്ങളെയാണു് രേഖപ്പെടുത്തുന്നതു്. വേനനെ വധിച്ചതും പൃഥുവെ ആ സ്ഥാനത്തു അധിരോഹണം ചെയ്യിച്ചതുമായ കഥ പുരാണം ഘോ ഷിക്കുന്നു.

കേരളചരിത്രത്തിൻെറ ആദിമാദ്ധ്യായങ്ങളും ജനപ്രതിനിധി ഭരണമാണു് ഇവിടെ ഊർജ്ജസ്വലമായി നടന്നുവന്നിരുന്നതെന്ന സംഗ തിയെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ഗ്രാമത്തിനു് പ്രത്യേകം അധിപന്മാരും നാ ലുഗ്രാമത്തിനുംകൂടെ 'കഴക'മെന്നുപേരും അതിനു് അധികാരിയായി ത ളിയാതിരിയെന്ന ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനും ആണു് ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നതു്. പന്ത്രണ്ടുകാലത്തേയ്ക്കു് ഗോബ്രാഹ്മണരേയും 'പെണ്ണുംപിള്ള'രേയും പ

രിപാലിക്കാമെന്ന ശപഥത്തോടേ രാജപ്രതിനിധികളായി വന്നിരുന്ന പെരുമാക്കന്മാരുടെ ഭരണം വളരെകാലത്തോളം നീണ്ടുനിന്നിരുന്നു. ഒടുവിലുത്തേ പെരുമാൾ പന്ത്രണ്ടുകാലത്തിനുശേഷവും രാജ്യഭരണമൊഴിയാതെ, 'പെരുന്തുറക്കോനാ'ന്മാരുടെ സഹായത്തോടുകൂടി അന്നത്തേ പാണ്ഡ്യപ്പെരുമാളായ കൃഷ്ണരാജാവിനെ കോയമ്പത്തൂരിൽവെച്ച് തോല്പിക്കയാണുണ്ടായത്. തൻെറ അന്ത്യകാലത്ത് അപുത്രനായ പെരുമാൾ തനിക്കിഷ്ടമുള്ളവക്കെല്ലാം രാജ്യം പകുത്തുകൊടുത്ത്, മക്കത്തേയ്ക്കുപോയെന്നാണ് ചരിത്രകാരന്മാർ പറയുന്നത്.* പാണ്ഡ്യരാജാവിനോട് പൊരുതുവാൻ സഹായിച്ച 'പെരുന്തുറക്കോനാ'ന്മാരുടെ (പെരുന്തുറ ഈരോടിനുസമീപമുള്ള ഒരു രാജ്യം. അവിടുത്തെ രാജാവ് പെരുന്തുറക്കോനാൻ) വംശ്യന്മാരാണ് ഇന്നു സാമൂതിരി കുഡുംബത്തിൽ കാണുന്നത്. സാമൂതിരിരാജാവിൻെറ സ്ഥാനപ്പേരുകളിൽ 'പെരുന്തുറക്കോനാ'ൻ എന്ന ശബ്ദം ഇപ്പോഴുംകാണുന്നുണ്ടെന്ന സംഗതി ഇതിനു മതിയായ ലക്ഷ്യമാണ്. ഇങ്ങിനെ പാണ്ഡ്യരാജാവിൻെറ കീഴിൽ വർത്തിച്ചിരുന്ന കേരളം സ്വതന്ത്രമായതോടുകൂടെ ഇവിടുത്തെ ജനാധിപത്യഭരണവും അവസാനിച്ചുവെന്നു പറയാവുന്നതാണ്. പെരുമാളെ സഹായിക്കുന്നതിന് ജനങ്ങളിൽനിന്നു തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട എഴുനൂറുപേരുണ്ടായിരുന്നു. പെരുമാളും എഴുനൂറുപേരുമാണ് അന്നത്തെ പ്രധാനകാര്യങ്ങൾ തീരുമാനിച്ചിരുന്നത്. സാമൂതിരി രാജാവിൻെറ ഭരണം തുടങ്ങിയപ്പോഴും നാലുപേരടങ്ങിയ ഒരു സംഘം രാജ്യഭരണത്തിൽ ത്രിവിധകരണങ്ങളേക്കൊണ്ടും സഹായിച്ചുപോന്നിരുന്നു.

പ്രാചീനഭാരതത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായുള്ള സൌകര്യങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നുഎന്നസംഗതിയും പ്രസ്താവിക്കത്തക്കതാണ്. വിദ്യാഭ്യാസത്തെ ഒരു പ്രധാനസംഗതിയായിട്ടാണ് ഭാരതീയർ കരുതിയിരുന്നത്. അതിനു ഗവമ്മേണ്ടുധാരാളം ധനസഹായംചെയ്തിരുന്നു. ചീനയാത്രികന്മാരുടെ കുറിപ്പുകൾ നളന്ദമുതലായ യൂനിവേഴ്സിററികളുടെ സ്വരൂപമെന്തായിരുന്നുവെന്നു വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ബീഹാറിൽ' നളന്ദ എന്ന സ്ഥലത്ത് നരസിംഹഗുപ്തബാലാദിത്യൻ എ. ഡി. അഞ്ചാം നൂററാണ്ടിൽ സ്ഥാപിച്ചസവ്കലാശാലയിൽ എട്ടുവിശാലമായ ഹാളുകളുംമൂന്നൂറിലധികം ക്ലാസ്സുമുറികളുമാണുണ്ടായിരുന്നത്. ഇരുനൂറുഗ്രാമങ്ങളിലെനികുതി ഇതിൻെറ നടത്തിപ്പിനുവേണ്ടി വിനിയോഗിച്ചിരുന്നു. പതിനായിരംവിദ്യാത്ഥികളും ആയിരത്തഞ്ഞൂറ് അധ്യാപകന്മാരുമാണ് അവിടെയുണ്ടായിരുന്നത്. മേഘമണ്ഡലത്തേ അതിക്രമിച്ച ഗോപുരങ്ങളും, ഗിരിശൃംഗങ്ങൾപോലെ ഉയൻ്ന നിലാമുററങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് ഹ്യൂയൻസ്വാങ്ങ് എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ൧൨-ാംനൂററാണ്ടിൽ ഈ സവ്വകലാശാലയിലെ ചാൻസലറായി ആഫ്ഘാൻ പണ്ഡിതനായ വീൻസാറയെ നിശ്ചയിച്ചതായി കാണുന്നു. വിദ്യാത്ഥികൾക്കു ഭക്ഷണം

* ഈ അഭിപ്രായം സവ്വസമ്മതമായിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

മുതലായ സകലസൌകൎയ്യങ്ങളും ഇവിടെ ചെയ്തുകൊടുത്തിരുന്നുവെന്നാണ് കാണുന്നതു്. തക്ഷശില, നാഡിയ, മധുര മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിലും ഇതേവിധത്തിലുള്ള സൎവ്വകലാശാലകളുണ്ടായിരുന്നു.

ഈ സൎവ്വകലാശാലകളോടു ബന്ധിച്ചു പല സാഹിത്യസംഘങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ തമിഴസംഘം എന്നപേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന സാഹിത്യസംഘത്തിനു് രാജകീയസാഹായ്യം ലഭിച്ചുവന്നിരുന്നു. പാണ്ഡ്യരാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണത്തെപ്പററി തമിഴകവികൾ വൎണ്ണിച്ച ഭാഗങ്ങളിലെ അതിശയോക്തികൾ നീക്കിക്കളഞ്ഞാലും കൂടെ അതു ആശാസ്യമായനിലയിലായിരുന്നുവെന്നു കാണാവുന്നതാണ്.

ചെറുമുടിയൂർ വിദ്വാൻ; ടി സി. ഭാസ്കരൻ മൂസ്സതു്.

അസ്തി.

(പാന)

I

മാനത്താരഹോ! തങ്കമഷിയിലി-
മ്മാതിരിയെഴുതുന്നതു നിത്യവും,
ചോരുന്നാണ്ടഴ; കല്ലെങ്കി, ല്പാനന്ദ-
ച്ചാറുകൊണ്ടാമെഴുതിയതിക്കൃതി!
എന്തുഭാഷയിലാണീയെഴുത്തുക,-
ളെന്തിതിൻശീ,ലതൊന്നുമറിഞ്ഞീല;
എങ്കിലു, മതിൽനിന്നേതുമട്ടിലോ
യെന്മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞുരണ്ടക്ഷരം:-
'അസ്തി'യുണ്ടേതോമൎത്ത്യ,നിൻമീതെയായ്
ശക്തിയൊ,—നാഖിലത്തിനുംമീതെയായ്
തൽകൃതങ്ങളിലൊക്കയുമുണ്ടാവും
നോക്കുകിലതിൻകൈവിരൽപ്പാടുകൾ.
വാരഞ്ചുംമഴവില്ലു, മിപ്പൊൾപ്പനി-
നീരലരും രചിച്ചൊരാക്കയ്യിനെ
വാഴ്ത്തുകയാ,ണനാദികാലംമുതൽ
പേർത്തുപേർത്തുമീയാനന്ദഗാഥകൾ.
ഭേദമില്ലിവയ്ക്കൎത്ഥത്തി,ലെങ്ങുനീ-
യേതുഭാഷയിൽ വായിച്ചാലും ശരി!
കേവലമിതിൻ തജ്ജിമയാവണം
പാവനമായനീന്ദൈവേദവും.

II

പാടലില്ലേ പുലരിയതിൽച്ചില-
യേട്ടുകളിങ്ങുപൈങ്കിളിയൊച്ചയിൽ?
വിശ്വമോഹനമാകിന്നോ,രമ്മധു-
നിഷ്യന്ദികളാംദിവ്യഗാനങ്ങളേ
ഉള്ളലി,ഞ്ഞിളകാതെകണ്ടീനൊട്ടും
കല്ലുകൾപോലും ഹാ! ചെവിക്കൊള്ളുന്നു!
പല്ലവച്ചുണ്ടനക്കിയുംകൊണ്ടുപൂ-
വല്ലികൾതലയാട്ടുന്നിതാഹോ!
പുണ്യജന്മാക്കളാകിനവാരിളം-
പുല്ലുകളാനന്ദാശ്രുപൊഴിക്കുന്നു!
ളുമയി,ലതിൽനിന്നുനിന്നേകാന്ത-
പ്രേമമല്ലീകിനിയുന്നുദൈവമേ!
ഞാ,നതുനകന്നെന്തുചെയ്യേണ്ടുഹാ!
കേണുമണ്ണിൽകിടന്നുരുളട്ടയോ?
പത്രമില്ലല്ലോ വിണ്ണുപദത്തിലാ-
ബ്ഭക്തഗാനങ്ങൾ പാടിപ്പറക്കുവാൻ!!

പട്ടാമ്പി. കല്ലന്മാർതൊടി രാമുണ്ണിമേനോൻ.

പരശുരാമൻ ആര്?*

പുരാണപ്രസിദ്ധങ്ങളായ കഥകൾ അൎത്ഥവാദപരങ്ങളും ഐതിഹ്യമൂലകങ്ങളുമാണെന്നുള്ളതിൽ പക്ഷാന്തരത്തിനു വഴിയില്ല. സുപ്രസിദ്ധമായദശാവതാരകഥതന്നെ പരിണാമവാദത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനായി ധിഷണാചതുരന്മാരായ പുരാതനവിദ്വാന്മാർ എഴുതിയുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള നിരൎത്ഥകപ്രബന്ധമാണെന്ന് ആധുനികവിദ്വജ്ജനം വിവാദരഹിതം അഭ്യൂഹിക്കുന്നു. വൎണ്ണാശ്രമ ധൎമ്മങ്ങളെ രേഖാമാത്രം പോലും വ്യതിചലിപ്പിക്കാതെ സ്വധൎമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധന്മാരായിരുന്ന പുരാതനാൎയ്യന്മാർ വ്യവസായികമാൎഗ്ഗങ്ങളിൽ ബുദ്ധിചെലുത്തിത്തുടങ്ങിയതോടുകൂടി വിഭിന്ന സമുദായക്കാരായി ജീവിതം നയിക്കയാണുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. വേദാദ്ധ്യയനം ശാസ്ത്രപാഠനം മുതലായവ മാന

* പരശുരാമനെന്ന പുരാണപുരുഷനെപ്പററി ചരിത്രദൃഷ്ട്യാ ആലോചനയും അന്വേഷണവും ചെയ്തിട്ടുള്ളവർ അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഈ മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താനായി അയച്ചുതരേണമെന്ന് ഞങ്ങൾ പ്രത്യേകം അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ലേഖനങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്ന സിദ്ധാന്തം വെറുംഊഹമാത്രമാവരുതെന്നും, മതിയായ അടിസ്ഥാനത്തോടുകൂടിയതാവേണമെന്നും ഞങ്ങൾ എടുത്തുപറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

സാഹിത്യനായകന്മാർ.

വലോകത്തിൻെറ പൊതുസ്വത്തായിട്ടാണ് ഒരു കാലത്തു കരുതിപ്പോന്നിരുന്നതെങ്കിലും ബ്രാഹ്മണേതരവൎഗ്ഗക്കാർ താന്താങ്ങൾക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ട തൊഴിലുകളിൽ വ്യാപൃതന്മാരായിത്തീൎന്നതോടുകൂടി വൈദികകൎമ്മങ്ങൾക്ക് അഗ്രജന്മാക്കളായ ബ്രാഹ്മണർ അധികാരികളായിത്തീൎന്നു. മറ്റുവൎഗ്ഗക്കാൎക്കുവേണ്ടി വരുന്ന എല്ലാവിധ സംസ്കാരകൎമ്മങ്ങളും ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നതിന് തങ്ങൾ അധികാരികളായിത്തീൎന്നതോടുകൂടി സ്വാധികാരപ്രമത്തതയും അന്യജനാവജ്ഞയും ബ്രാഹ്മണരെ പിടികൂടി; എന്നുമാത്രമല്ല: വൈദികകൎമ്മാധികാരവും വേദാദ്ധ്യയനാവശ്യവും അന്യജാതിക്കാൎക്കു തീരെ ഇല്ലെന്നും അവർ വിധിച്ചു. പ്രകൃത്യാസുഖവാസലോലുപന്മാരായ ആളുകൾ ഇവരുടെ ആജ്ഞകൾക്കടിമപ്പെട്ടു സകലവിധശിക്ഷകളും സഹിച്ച് കാലം കഴിക്കുന്ന അവസരത്തിലാണ് ബുദ്ധമതത്തിന് സാമാന്യം പ്രചാരം ഭാരതത്തിൽ സിദ്ധിച്ചതു്. വൈദികന്മാരായ ബ്രാഹ്മണരുടെ അപ്രതിഹതമായ ശക്തിക്കധീനരായി കഷ്ടതയനുഭവിക്കുന്ന ജനങ്ങൾക്കു സൎവ്വജനമനോമോഹനവും സ്വാതന്ത്ര്യദായകവും സമാധാനപരവുമായ ബുദ്ധദേവൻെറ സന്മാൎഗ്ഗോപദേശം പ്രീതിദായകമായിത്തീൎന്നതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനെന്തുള്ളു? ആകപ്പാടെ ഭാരതത്തിൽ സൎവ്വത്ര ബുദ്ധമതം വ്യാപിച്ചതോടുകൂടി വൈദികബ്രാഹ്മണർ വിഷണ്ണന്മാരായിത്തീൎന്നു. അവരുടെ അധികാരങ്ങൾക്കു ക്രമേണ വിഘാതം നേരിട്ടുതുടങ്ങി. പലരും ഈ മതത്തെ നാട്ടിൽനിന്നും നിഷ്കാസനം ചെയ്യുന്നതിന് അശ്രാന്തപരിശ്രമം ചെയ്വാനും ആരംഭിച്ചു. ഇന്നു നാം കാണുന്ന പുരാണങ്ങൾ ബുദ്ധമതത്തിൻെറ വ്യാപ്തിയെ ഇല്ലാതാക്കുന്നതിനായി കൎമ്മകുശലന്മാരായ ബ്രാഹ്മണർ എഴുതിയുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളവയാണെന്നാണ് ആധുനിക പണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. തങ്ങളുടെ ശാസനകൾക്കടിമപ്പെടാത്ത സകലരേയുംആൎയ്യബ്രാഹ്മണർ അസുരന്മാരെന്നോ രാക്ഷസന്മാരെന്നോ വിളിച്ചുവന്നു എന്നുള്ളതിന് തൎക്കമില്ല. ഈ സ്ഥിതിയിൽ ലുപ്തപ്രചാരമായിത്തീൎന്ന വൎണ്ണാശ്രമധൎമ്മത്തെ പുനഃസ്ഥാപിക്കുന്നതിനായി ശ്രമിച്ച ഒരു ആൎയ്യബ്രാഹ്മണവീരനെന്നല്ലാതെ പരശുരാമനെ ജനസമുദായ രാജ്യഭാരത്തെ നാട്ടിൽ നിലനിറുത്തുന്നതിനായി അശ്രാന്തപരിശ്രമം ചെയ്ത ഒരു ദിവ്യപുരുഷനെന്നെങ്ങിനെ അനുമിക്കാം?

സാക്ഷാൽ ക്ഷത്രിയാന്തകനായ രേണുകാതനയൻ മാതൃവധത്തിനുപോലും ഉത്സുകനായിത്തീൎന്നതുതന്നെ ക്ഷത്രിയകുലജാതനായ ആ മഹതി ബ്രഹ്മകുലത്തിൽ ചേൎന്നവളല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടല്ലേ? സ്വവംശത്തിന് ആകപ്പാടേ വൈരികളായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്ന ക്ഷത്രിയരുടെ ജാതിയിൽപ്പെട്ട ഒരു സ്ത്രീയെ സഹധൎമ്മചാരിണിയായി വെച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാൽ ഭാവിയിൽ ഉണ്ടാവേക്കാവുന്ന അനിഷ്ടസംഭവങ്ങളെ ഓൎത്തു വി

ചപലചിത്തനായിട്ടായിരിക്കണം രേണുകയെ വധിക്കുന്നതിന് സ്വപുത്രന് ജമദഗ്നി കല്പനകൊടുത്തതും. മുൻപെതന്നെ സ്വമതസ്ഥാപനത്തിനായിട്ടിറങ്ങിയിരിക്കുന്ന പരശുരാമന് ഈ കല്പനനടത്തുന്നതിൽ യാതൊരു സംശയവും ഉണ്ടായില്ല. മാതാവിനെ വധിച്ചാലെന്തു്? സ്വാധികാരത്തെ ധ്വംസനം ചെയ്യുന്നവരോടു എത്ര വീറോടുകൂടിയാണ് പരശുരാമൻ ഓരോ പ്രവൃത്തികളും ചെയ്തുതീർത്തിട്ടുള്ളതു്.

മതപ്രതിപത്തിമൂലം സ്വവംശ്യയായ ഒരു സാധുസ്ത്രീയെ വധിച്ച ജമദഗ്നിയോടു ജഗദ്രക്ഷാധുരംധരനായ കൃതവീര്യാത്മജനു വൈരം തോന്നിയതിൽ അത്ഭുതമില്ലല്ലോ. പുരാതന രാജപുത്രസമുദായം ആത്മാഭിമാനവും സാധുജനാനുകമ്പയും പ്രജാരക്ഷണചാതുര്യവും മൂർത്തീഭവിച്ച ഒന്നായിരുന്നു എന്നുള്ള സംഗതി ഏവർക്കും അറിവുള്ളതാണല്ലോ. ജമദഗ്നിയായാലും ശരി, പരശുരാമനായാലുംശരി; ഇവരുടെ അധിവാസമുള്ള പ്രദേശം മുഴുവൻ ബുദ്ധമതകേന്ദ്രമാക്കിത്തീർക്കണമെന്നു് കാർത്തവീര്യൻ നിശ്ചയിച്ചു. സമാധാനശീലനായ അദ്ദേഹം ഇതിനായി ദണ്ഡനീതിയെ ആദ്യം അവലംബിച്ചില്ല. വൈദികമതപ്രസിദ്ധമായ ഭൂമിയെ തനിക്കു വിട്ടുതരണമെന്നാണദ്ദേഹം ജമദഗ്നിയോടാവശ്യപ്പെട്ടതു്. പക്ഷേ കൊടുക്കുന്ന മട്ടു കാണായ്കയാൽ ദണ്ഡനീതിതന്നെ പ്രയോഗിക്കേണ്ടതായി വന്നു. ഇതിൽ കൃതവീര്യാത്മജൻ പൂർണ്ണവിജയിയായിത്തീരുകയും യുദ്ധമദ്ധ്യത്തിൽ ജമദഗ്നി ഭഗ്നാശയനായി മരിക്കയുമാണുണ്ടായതു്. ഒരു ക്ഷത്രിയ സ്ത്രീയുടെ മകനായതുകൊണ്ടു് പരശുരാമൻ ഇതിൽ ലേശം അധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. ഏതുമതത്തിനുവേണ്ടി സ്വപിതാവു് വീരസ്വർഗ്ഗം പ്രാപിച്ചോ ആ മതത്തിന്റെ പുനസ്ഥാപനവിഷയത്തിൽ തന്നാൽ കഴിയുന്നത്ര ശ്രമിക്കണമെന്നു് ജാമദഗ്ന്യൻ ശപഥം ചെയ്തു. ജമദഗ്നിയുടെ യജ്ഞധേനുവിനെ കൈക്കലാക്കുന്നതിനായി കാർത്തവീര്യൻ ശ്രമിച്ചു എന്നും കിട്ടായ്കയാൽ ഒടുവിൽ ആയോധനത്തെതന്നെ ആശ്രയിക്കേണ്ടിവന്നു എന്നും ആയോധനത്തിൽ ജമദഗ്നി മരിച്ചു എന്നും വൈരനിര്യാതനത്തിനായി പരശുരാമൻ യത്നിച്ചു എന്നും മറ്റും പുരാണങ്ങളിൽ കാണുന്ന കഥാംശങ്ങൾക്കു് ഈ വിധത്തിലല്ലേ അർത്ഥം കല്പിക്കേണ്ടതു്? ഒടുവിൽ കാർത്തവീര്യനെ വധിച്ചു എന്നുമാത്രമല്ല, ഇരുപത്തൊന്നുവട്ടം ക്ഷത്രിയവീരന്മാരെ സംഹരിച്ചു് ശത്രുശോണിതത്തിൽ പിതൃപ്രീത്യർത്ഥം പരശുരാമൻ തർപ്പണം ചെയ്തു എന്നുംകൂടികാണുന്നുണ്ടു്. ബുദ്ധമതത്തിന്റെ ആക്രമണംമൂലം വിരളപ്രായമായിത്തീർന്ന വർണ്ണാശ്രമധർമ്മങ്ങളെ പുനഃസ്ഥാപിക്കുന്നതിനായി ഒട്ടനേകം ബുദ്ധമതാനുയായികളെ നിഗ്രഹിക്കേണ്ടിവന്നു എന്നാണതിൽനിന്നും അർത്ഥമാക്കേണ്ടതു് എന്നാണെനിക്കുതോന്നുന്നതു്.

വർണ്ണാശ്രമധർമ്മങ്ങളുടെ പുനരുദ്ധാരണമാണ് തന്റെ ധർമ്മമെന്നുറച്ചതോടുകൂടി പരശുരാമൻ പലസ്ഥലങ്ങളിലും സഞ്ചരിക്കുകയും വശംവദരല്ലാത്ത ജനങ്ങളെ ദണ്ഡിപ്പിച്ചു സ്വമതത്തിൽ ചേർക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങിനെ സഞ്ചരിക്കുന്ന അവസരത്തിലാണ് കേരളം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിപഥത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നതു്. കേരളം സമുദ്രവെപ്പായ ഒരു രാജ്യമാണെന്നാണല്ലോ ചരിത്രാന്വേഷികൾ യുക്ത്യനുസരണം വാദിക്കുന്നതു്. അതെങ്ങിനേയും ഇരിക്കട്ടെ. ഗോകർണ്ണംമുതൽ കന്യാകുമാരിവരെയുള്ള ഭൂവിഭാഗം പരശുരാമനാൽ ഉദ്ധൃതമാണെന്ന കണ്ണടച്ച് വിശ്വസിക്കാൻ പൌരാണികന്മാർക്കല്ലാതെ ചിന്താശീലന്മാരായ വിദ്വജ്ജനങ്ങൾക്കു സാദ്ധ്യമാകുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. ഏതായാലും പരശുരാമന്റെ കേരളപ്രവേശത്തിന് മുൻപുതന്നേ അവിടെ ധാരാളംജനങ്ങൾ കുടിപാർത്തുവന്നിരുന്നു. ആദിമനിവാസികളായ ഇവർ യാതൊരുവിധത്തിലുള്ള അസമത്വങ്ങളും അനുഭവിക്കാതെ സമാധാനപരമായി കാലയാപനം ചെയ്തുപോന്നവരായിരുന്നു. ബുദ്ധമതത്തിന് അക്കാലത്തുതന്നെ കേരളത്തിൽ ഒരുമാതിരി പ്രചാരം ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണമെന്നുള്ളതിന് ഇന്നും ഓരോദേശങ്ങളിൽ കാണുന്ന ബുദ്ധവിഗ്രഹങ്ങൾതന്നെ ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ്. പള്ളിക്കൽ പുത്രച്ചൻ കരിമാടിക്കുട്ടൻ മുതലായി അനേകം വിഗ്രഹങ്ങൾ മദ്ധ്യതിരുവിതാംകൂറിൽ അദ്ധ്യാപിസ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതു് സന്ദർശകലോകത്തിന്റെ പുരാതന ചരിത്രജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിന് പര്യാപ്തങ്ങളാണെന്ന പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. പരശുരാമൻ ബലവാനായിരുന്നതുകൊണ്ടും കേരളത്തിലെ ആദിമനിവാസികൾ സാധുക്കളായിരുന്നതുകൊണ്ടും ആ രാജ്യത്തെ കീഴടക്കുന്നതിന് വലിയ വിഷമതയൊന്നും അദ്ദേഹത്തിന്ന് നേരിട്ടില്ല. അതിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനായിട്ടാണ് പരശുപ്രയോഗത്തെ പുരാണത്തിൽ ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതും.

സ്വായത്തമായ രാജ്യത്തിൽ സ്വമതം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനായി തന്നെക്കൊണ്ടു മാത്രം മതിയാകാതെ വന്നതുനിമിത്തമാണ് പാരദേശികന്മാരായ ആര്യന്മാരെ കേരളത്തിൽ കുടിയിറക്കിപാർപ്പിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചതു്. ആദിമനിവാസികളായ കേരളീയരോടു പിടിച്ചുപറിച്ച രാജ്യത്തെ സ്വജാതികളായ ബ്രാഹ്മണർക്ക് വീതിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിന് പരശുരാമന് യാതൊരു മടിയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഭൂമി മുഴവൻ സ്വവംശക്കാർക്കായതോടുകൂടി അവരെക്കൊണ്ടു അവിടുത്തുകാരെ അധിക്ഷേപിപ്പിക്കുന്നതിനും കർക്കശങ്ങളായ നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി അവരെ അധഃകൃതവർഗ്ഗത്തിൽ ചേർക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു. പരശുരാമൻ നീതിശാസ്ത്രകുശലനായ ഒരു വിദ്വാനായിരുന്നു എന്നുള്ളതിന് യാതൊരു സംശയവുമില്ല. പക്ഷേ രാജ്യതന്ത്രകുശലന്മാർക്കുള്ള നീതിയാണോ ഇതെന്നു നോക്കേണ്ട ഭാരം നമ്മെ ചേർന്നതല്ലായ്കയാൽ അതിനാ

യി യതിക്കുന്നില്ല. കേരളത്തിൽ ഇന്നുകാണുന്ന തീണ്ടൽ മുതലായ അനാചാരങ്ങൾ ആൎയ്യബ്രാഹ്മണരുടെ പ്രവേശത്തോടുകൂടി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണു്. പ്രകൃത്യാ കരുത്തമനുഷ്യരായ ആദിമനിവാസികളെ അവജ്ഞാപൂൎവ്വമായ ദൃഷ്ടിയോടുകൂടിയാണു് ആൎയ്യന്മാർ നോക്കിവന്നതു്. ലുപ്താചാരന്മാരും ഭ്രഷ്ടന്മാരുമായ ഇവരെ അകററിനിറുത്തിയതുതന്നെ ഇവരുടെ വൎണ്ണാശ്രമവ്യവസ്ഥിതിതന്നെ ആയിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു് രണ്ടുപക്ഷമില്ല. തങ്ങളോടു് അടുത്തുനില്ക്കുന്ന ആളുകളെ അതായതു് തങ്ങളുടെ ആജ്ഞകളെ അനുസരിച്ചു് ജീവിതം നയിക്കുന്നവരെ ഇവർ കൂടുതലായി ബഹുമാനിച്ചും സ്നേഹിച്ചും വന്നിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു് ഇന്നത്തെ അനാചാരങ്ങളുടെ വ്യക്തിപരമായ പ്രവൎത്തനംതന്നെ വേണ്ടതെളിവാണു്. സ്വാതന്ത്ര്യം നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയതോടുകൂടി ആൎയ്യന്മാരുടെ അതായതു് പരശുരാമന്റേയും കൂട്ടുകാരുടേയും ആജ്ഞകളെ അനുസരിക്കയല്ലാതെ ഗത്യന്തരം കാണാത്ത സാധുജനങ്ങൾക്കു് ആൎയ്യസമുദായത്തിന്നടിമപ്പെട്ടു് അവരുടെ ചൊല്പടി നടന്നുവന്നതിൽ അവരെ കുററപ്പെടുത്താനില്ല. എന്തെന്നാൽ വഴിയെ വഴിയെ വലിഞ്ഞുകയറിവന്നവൎക്കു സൎവ്വസ്വാതന്ത്ര്യവും പ്രദാനംചെയ്യത്തക്കവണ്ണം ഉദാരമതികളായിരുന്നു അന്നത്തെ കേരളീയജനങ്ങൾ. ഏതായാലും സ്വമതപ്രതിഷ്ഠാപനത്തിനായി അശ്രാന്തപരിശ്രമം ചെയ്തു് സ്വാൎത്ഥത്തെ മുൻനിറുത്തി സദാ ദുഷ്ടപ്രവൃത്തികൾ ആചരിച്ചും സാധുജനോപദ്രവിയായിത്തീൎന്ന ഒരു ആൎയ്യബ്രാഹ്മണനായിരുന്നു പരശുരാമൻ എന്നാണെനിക്കു തോന്നുന്നതു്. അതല്ലാതെ പ്രജായത്തരാജ്യഭരണസമ്പ്രദായത്തെ നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിനു് ശ്രമിച്ച ഒരു മഹാനായിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുന്നതിനു് മേല്പറയപ്പെട്ട സംഗതി നമ്മെ സമ്മതിക്കുന്നില്ല.

മഹോപാദ്ധ്യായൻ കെ. എസ്സ്. നീലകണ്ഠൻ ഉണ്ണി

കവിതയും ഭാവനയും. (തുടൎച്ച)

ഭാവനാശക്തിയുടെ വ്യാപാരങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി അപഗ്രഥിച്ചുനോക്കുന്നപക്ഷം, അതിൽ, അന്തഃകരണത്തിന്റെ അനേകം അംശങ്ങൾ അല്ലെങ്കിൽ വൃത്തിവിശേഷങ്ങൾ അന്തൎഭവിച്ചിട്ടുള്ളതായിക്കാണാം. അനന്തരൂപത്തിൽ വ്യാപരിക്കുന്ന അന്തഃകരണത്തിന്റെ അനേകവിധത്തിലുള്ള വൃത്തിവിശേഷങ്ങൾ ചേൎന്നുണ്ടാകുന്ന ഒരു ശക്തിവിശേഷമാണു് ഭാവന. ഭാവനാശക്തിയുടെ സംഘടനയിൽ അന്തഃകരണത്തിന്റെ ഏതൊരംശം പ്രാധാന്യേന നില്ക്കുന്നുവോ ആ അംശം അതിന്റെ വ്യാപാരത്തിൽ അധികം പ്രകാശിച്ചുകാണുന്നതാണു്. ചില കവിക

ളുടെ ഭാവനാശക്തിയിൽ അന്തഃകരണത്തിന്റെ ചില അംശങ്ങൾ അധികമായിരിക്കുമ്പോൾ മററുചിലരുടേതിൽ അതിന്റെ മററുചില അംശങ്ങൾ മുൻകടന്നു നില്ക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ അന്തഃകരണവൃത്തികളിൽ ഓരോന്നിനുള്ള ആധിക്യംനിമിത്തം ഭാവനാശക്തിയുടെ വ്യാപാരം ഓരോ വിധത്തിലായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് മുൻപറഞ്ഞതുപ്രകാരം അതിന്നു പല രൂപങ്ങളും പല വിവരണങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. പൂർണ്ണമായ വളർച്ചയെപ്രാപിക്കുമ്പോൾ ഭാവനാശക്തി ഒരു കവിയിൽത്തന്നേ പല രൂപങ്ങളോടുംകൂടി ആവിർഭവിക്കുന്നതായിരിക്കും. ലോകവിമർശകന്മാരായ മഹാകവികളുടെ കവിതകളിൽ ഭാവനാശക്തിയുടെ എല്ലാ വകഭേദങ്ങളും വ്യാപരിച്ചുകാണുമെന്നതാണ്. എന്നാൽ ഏതു മഹാകവിക്കും 'ഇൻഡിവിജ്വാലിററി' എന്നു പറയുന്ന ഒരു വിശേഷവ്യക്തിധർമ്മം ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനാൽ, അതിനനുസരിച്ച് അദ്ദേഹത്തിൽ ഭാവനാശക്തിയുടെ ഏതെങ്കിലും ഒരു അംശം ഒരു പ്രത്യേകതയോടുകൂടി പ്രകാശിച്ചുകാണുമെന്ന വസ്തുതയും ഇവിടെ വക്തവ്യമത്രേ.

സാദൃശ്യബുദ്ധി, ധർമ്മബോധം, സൌന്ദര്യബോധം എന്നിങ്ങിനേയുള്ള അന്തഃകരണവൃത്തിവിശേഷങ്ങൾ ഭാവനാശക്തിയുടെ പൂർണ്ണമായ വികാസത്തിന്ന് അവശ്യം ആവശ്യമായിട്ടുള്ളവയാണ്. സാദൃശ്യബുദ്ധിയുടെ സാഹായ്യംകൊണ്ടാണ് ഭാവനാശക്തി, പ്രത്യക്ഷാദികളാൽ ഗൃഹീതങ്ങളാകുന്ന വസ്തുക്കളുടെ പ്രതിഛായകളേ മനോഭിത്തിയിൽ ലേഖനംചെയ്യുന്നതിനും, ലിഖിതങ്ങളായ ആ പ്രതിഛായകളേ ഉപയോഗിച്ച് കവിതയിൽ പലതരത്തിലുള്ള ഭണിതിഭംഗീവൈചിത്ര്യങ്ങൾ അല്ലെങ്കിൽ വിചിത്രശില്പങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നും ശക്തമായിത്തീരുന്നതു്. സാദൃശ്യമൂലകങ്ങളായ ഉപമാദ്യലങ്കാരങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതു്, സൌന്ദര്യബോധത്താൽ സഹകൃതമായ സാദൃശ്യബുദ്ധിയുടെ ഹസ്താവലംബത്താൽ ഉത്ഥാനംചെയ്യുന്ന ഭാവനാശക്തിയിൽനിന്നാകുന്നു. നോക്കുക:—

ചുമന്നചന്ദ്രക്കലപോൽവളഞ്ഞും വിളങ്ങിപൂമൊട്ടുടനേപിലാശിൽ—
വനാന്തലക്ഷ്മിക്കുനഖക്ഷതങ്ങൾ വസന്തയോഗത്തിലുദിച്ചപോലേ.

(കുമാരസംഭവം 3-ാം സർഗ്ഗം.)

ഇതിൽ, 'ചുമന്നചന്ദ്രക്കലപോൽവളഞ്ഞും' എന്നിടത്തേ ഉപമയും, 'നഖക്ഷതങ്ങൾവസന്തയോഗത്തിലുദിച്ചപോലേ' എന്നിടത്തേ ഉൽപ്രേക്ഷയും, സാദൃശ്യബുദ്ധിയുടേയും സൌന്ദര്യബോധത്തിന്റേയും സമ്മേളനത്താൽസംഫുല്ലമായഭാവനയിൽനിന്നുത്ഭവിച്ചവയാണ്. ഇനിയും:—

അംഗശൃംഗാരസരസ്സുപൂക്കും—മീനങ്ങളാംമോഹനലോചനങ്ങൾ—
കാണിപ്പതുണ്ടാച്ചെറുപെൺകിടാവിൻ നിർവ്യാജവുംഭവ്യവുമായഭാവം.

[കുറിപ്പുറത്തു കേശവൻ നായർ.] ["ഗ്രാമീണകന്യക"]

എന്നീ വിധത്തിലുള്ള രൂപകങ്ങളും,

ഇന്ദുനിമകരത്തുമിന്ദുത്തുള്ളിൽമദജലം
പൊടിയുംമോഹനനേത്രംപ്രകൃതിലോലം
പിടഞ്ഞുമങ്ങിനിൽക്കുന്ന പിടിച്ചുനീർതിളങ്ങും
സ്ഫടികക്കുപ്പിയിലിട്ടപരൽമീൻപോലെ.

(കുമാരനാശാൻ) (കരുണ)

എന്നീ മട്ടിലുള്ള ഉപമകളും,

സരസോജചലരാഗമോമലാളിൽ
ചരണാഗ്രത്തിൽവരച്ചരേഖനോക്കു
ഹരവീക്ഷണമേററുനീറിനിൽക്കും
സ്മരവൃക്ഷത്തിൽമുളച്ചനാമ്പുപോലെ.

(മാളവികാഗ്നിമിത്രം)

എന്നീ തരത്തിലുള്ള ഉൽപ്രേക്ഷകളും,

ഭൂദേവിതൻഭാസുരകേളിമച്ചിൽ
മികച്ചമേക്കട്ടിയിലേതൊരാളോ
ഈവെണ്മലർത്തോരത്തൊരദൃശ്യമായ
നൂൽത്തുമ്പിനാൽകോർത്തഴകോട്ടുതൂക്കീ!

(വള്ളത്തോൾ) ("വെടികൊണ്ട പക്ഷി")

എന്നിങ്ങിനെയുള്ള അതിശയോക്തി(രൂപക)കളും ഇവിടെ ഉദാഹരത്തവ്യങ്ങളത്രേ. ഭാവനാശക്തിയിൽ സാദൃശ്യബുദ്ധി സൌന്ദര്യബോധത്താൽ സഹകൃതമായി, എത്രത്തോളം ശക്തിയോടും വ്യാപ്തിയോടുംകൂടി വ്യാപരിക്കുന്നുവോ അത്രത്തോളം ഉജ്വലതയും ചാരുത്വവും അതിൽ നിന്നുളവാകുന്ന അലങ്കാരങ്ങൾക്കുണ്ടായിരിക്കുന്നതാണു്. താഴേചകത്തുന്ന

അരിയനീർത്താർമൊട്ടേ, നിൻതലയിൽ
സ്ഫുരിതമാംതുമഞ്ഞിൻതുള്ളിതന്നിൽ
അരുണൻനിർമ്മിച്ചൊരാപ്പത്മരാഗം
പൊരുളാകില്ലീയക്കദീപ്തിതന്നിൽ

[കുമാരനാശാൻ] [ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി]

എന്നീ വരികളിൽ വിളങ്ങുന്ന അപ്രസ്തുതപ്രശംസാലങ്കാരംതന്നേ ഇതിന്നുദാഹരണം. ബുദ്ധശിഷ്യനായ ആനന്ദഭിക്ഷുവിനെ കണ്ടതിൻെറ ഫലമായി, ചലിതചിത്തയായ ചണ്ഡാലയുവതിയുടെ നിർമ്മലഹൃദയത്തിൽ ഉദിച്ചുയന്ന രാഗവികാരം, ശ്രീബുദ്ധദേവൻെറ സാക്ഷാൽ ദശ്നത്തിൽ അവൾക്കുണ്ടായ സാത്വികമായ ചിത്തവൃത്തിയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ കേവലം നിഷ്പ്രഭമായിത്തീർന്നുവെന്ന സംഗതിയേ അപ്രസ്തുതമായ കമലകോരകവൃത്താന്തം വണ്ണിച്ചു വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന ഈ കവിതയിൽ, മുൻപറഞ്ഞതിന്നുമുള്ള ഭാവനാവ്യാപാരവും അലങ്കാര

ഭംഗിയും നല്ലപോലെ കാണുന്നുണ്ട്. ഒരുദാഹരണംകൂടി ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം—

മുററുമപാരതയേയുംതാനിട്ടോരു
ചുററിലൊതുങ്ങിത്താൻകണ്ടുകണ്ണേ,
വേലിവരമ്പാൽപ്പകുത്തനിലത്തല്ലോ
വേണ്ടു കൃഷിപ്പണിനിൻനോട്ടത്തിൽ!
തൻപിടിക്കുള്ളിലൊതുങ്ങണംബ്രഹ്മാണ്ഡം;
സമ്പൂർണ്ണകാമനാണന്നുമർത്ത്യൻ!
അക്കൈവിരൽപ്പാടെങ്ങുണ്ടതുവൈകുണ്ഠം;
ദുഃഖവുംസാദ്ധ്യമാമൂദ്രവെച്ചാൽ
എൻെറയാണീശ്വരൻ—ആദ്ധ്യാത്മികാഗമ—
മെന്നുമിപ്പൊൻചെപ്പിലിട്ടുപൂട്ടി,
കാവലായ് നിൽക്കുന്നമാനുഷബുദ്ധിയേ
കേവലതത്വത്തിനുംതൊട്ടുകൂടാ!

[നാലപ്പാട്ട് നാരായണമേനോൻ] [“ഓണക്കാഴ്ച”]

ഇതിലേ അലങ്കാരത്തിന് എന്തു പേർ പറഞ്ഞുകൊണ്ടാലും, അതിൻെറ അചുംബിതാശയതത്തേയും ആസ്വാദ്യതയേയുംകുറിച്ച് രണ്ടു പക്ഷമുണ്ടാകുവാൻ തരമില്ല: അപാരതയേയും=പരപ്പിനേയും—അതായത്, പരന്ന അററമില്ലാതേകിടക്കുന്ന സമുദ്രത്തേയും, അതുപോലെ സർവ്വാന്തര്യാമിയായ ഈശ്വരനേയും—താനിട്ടചുററിൽ=വലയ(വൃത്ത)ത്തിനുള്ളിൽ—അതായത്, മനുഷ്യൻ കല്പിച്ച അതിർത്തിവിഭാഗത്തിൽ, അതുപോലേ മനുഷ്യനിർമ്മിതമായ മതത്തിൽ—ഒതുക്കികണ്ടുകണ്ണിന് * വേലിവരമ്പാൽപ്പകുത്തനിലത്താണ് കൃഷിപ്പണിവേണ്ടതെന്ന ന്യായത്തിൻപേരിൽ, സ്വാർത്ഥചിന്തയാൽ എൻേറത് നിൻേറത് എന്ന ഭേദബുദ്ധി ഉണ്ടാകാതെ കഴിയുന്നതല്ലല്ലോ! 'എൻെറയാണീശ്വരൻ, എൻെറ മതമാണ് ഈശ്വരൻെറ മതം' എന്നിങ്ങിനേ ഓരോ മതക്കാരനും സർവ്വാന്തര്യാമിയായ ഈശ്വരനേ സങ്കുചിതമായ അതാതു മതങ്ങളുടെ വൃത്തത്തിനുള്ളിൽ പിടിച്ചിട്ടുപൂട്ടി, യുക്തിവാദത്തിനായിബുദ്ധിയേയും കാവൽനിർത്തികൊണ്ട് സമാധാനപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. ഒരു പരന്നവസ്തുവിനേ വൃത്താകൃതിയിലുള്ള പാത്രത്തിൽ പിടിച്ചിടുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതുപോലെയാണ് സർവ്വവ്യാപിയായ ഈശ്വരനേ സങ്കുചിതമായ മതപരിധിക്കുള്ളിൽ നിർത്തുവാൻനോക്കുന്നത്. ഈശ്വരൻതന്നേ വന്നു പറഞ്ഞാലും മനുഷ്യൻ ഇതിൽനിന്ന് പിന്മാറുന്നതുമല്ല. ഇമ്മാതിരിയുള്ള ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ ആശയങ്ങളേ എത്രയും രമണീയമായവിധത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഈ കവിത മേല്പറഞ്ഞ ഭാവനാശക്തിയുടെ ഭാസ്വരമായ സമൃദ്ധിയേ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

* ഓരോരോ മതങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി, മനുഷ്യൻ, അവയിൽക്കൂടെ വേണം ഈശ്വരനേ അധിഗമിക്കുവാൻ എന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ.

ധർമ്മബോധം ഭാവനാശക്തിയോടു സന്ധിച്ചിരിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പററി എടുത്തുപറയേണമെന്നില്ല. ധർമ്മബോധത്താൽ സഹകൃതമല്ലാത്ത ഭാവനാശക്തി അസന്മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ ചരിച്ച് അസമീചീനങ്ങളായ ഉല്ലേഖങ്ങളേ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിന്നിടയാകുന്നതാണ്. ധർമ്മബോധം എന്നതു്, മനുഷ്യനിൽ കുടികൊള്ളുന്ന ഈശ്വര(ആത്മ) ചൈതന്യത്തിന്റെ ദീപ്തിമത്തായ ഒരു പരിസ്ഫുരണമാകയാൽ അതു് അന്തഃകരണത്തിന്റെ അത്യുൽകൃഷ്ടമായ ഒരു വൃത്തിവിശേഷമാകുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള ധർമ്മബോധവും തൽപ്രയുക്തമായ അന്തഃകരണശുദ്ധിയും ചേർന്നിലുന്ന ഭാവനാശക്തിയെപ്പററി മുമ്പു പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനാൽ അതു സംബന്ധിച്ച് അധികമൊന്നും ഇനി പറയേണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികൾക്കുള്ള മാഹാത്മ്യം, അതുകൾ ധർമ്മബോധത്താൽ ഉപസ്തുതമായ ഭാവനാശക്തിയുടെ സൃഷ്ടികളാണെന്നുള്ളതിനേ അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നതാണെന്നുള്ളതിന് സംശയമില്ല. വള്ളത്തോളിന്റെ "വെടികൊണ്ടപക്ഷി" എന്ന കവിതയിലുള്ള

കണ്ടീലയോദേവിജഗത്സവിത്രി,
നിൽപാരിലേതുന്നയസന്നിപാതം?
പാവങ്ങൾതൻപ്രാണമെടുത്തുവേണം
പാപപ്രഭുക്കൾക്കിഹപങ്കവീശാൻ!

എന്ന പദ്യം ഭാവനാശക്തിയുടെ വ്യാപാരത്തിൽ ധർമ്മബോധം എത്ര ഊർജ്ജിതമായി സഹകരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു് നല്ലവണ്ണം നമുക്ക് കാണിച്ചുതരുന്നുണ്ട്.

സൌന്ദര്യബോധംഎന്നതു് അന്തഃകരണത്തിന്റെ അതിമൃദുലമായ ഒരു വൃത്തിവിശേഷമാകുന്നു. മനുഷ്യനിലുള്ള സത്വഗുണാംശത്തിന്റെ ഒരു രൂപാന്തരമായിട്ടുള്ള സൌന്ദര്യബോധം ഏറക്കുറേ എല്ലാവരിലും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്. മനുഷ്യനിൽ സത്വഗുണം എത്രത്തോളം ഉണ്ടായിരിക്കുമോ അത്രത്തോളം അവനിൽ സൌന്ദര്യബോധവും ഉണ്ടായിരിക്കും. ധർമ്മബോധത്താൽ സഹകൃതമായി വികസിക്കുന്ന സൌന്ദര്യബോധത്തിനുമാത്രമേ ശരിയായ സൌന്ദര്യത്തേയും കൃത്രിമമായ സൌന്ദര്യത്തേയും വേർതിരിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു. ബാഹ്യസൌന്ദര്യം(Sensual beauty) എന്നും, ആഭ്യന്തരസൌന്ദര്യം(Victal beauty) എന്നുമിങ്ങിനേ റസ്കിൻ പറയുന്നതുപ്രകാരം ഉള്ള രണ്ടുവിധം സൌന്ദര്യങ്ങളിൽ അന്തിമമായ ആഭ്യന്തരസൌന്ദര്യത്തിന്റെ സാക്ഷാൽക്കരണത്തിൽ സൌന്ദര്യബോധത്തിന്ന് ധർമ്മബോധത്തിന്റെ സഹകരണം അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്. കവികൾ മുതലായ കലാകുശലന്മാരിൽ ധർമ്മബോധോപസ്തുതമായ സൌന്ദര്യബോധം ഇല്ലാതിരുന്നാൽ അവരുടെ കലാകൌശലപ്രകടനം വേണ്ടവിധത്തിലായിത്തീരുന്നതല്ല, അ

നുഭവേച്ഛാരൂപമായ കാമത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്ന സൌന്ദര്യത്തെയും വിസ്മയബഹുമാനങ്ങൾകലൎന്ന നിരതിശയാനന്ദത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്ന സൌന്ദര്യത്തേയും വിവേചിച്ചറിഞ്ഞു് കലാവിദ്യയിൽ പകൎത്തുന്നതായിരുന്നാൽ മാത്രമേ അതിന്നു് ശാശ്വതമായ ശ്ലാഘ ലഭിക്കുകയുള്ളൂ.

സൌന്ദൎയ്യബോധം സമൃദ്ധമായിത്തീരുന്ന ദശയിൽ കവിഭാവനയുടെ സൃഷ്ടിചാതുൎയ്യം പുഷ്ടമായിത്തീരുന്നതാണു്. ആ നിലയിലുള്ള ഭാവനാശക്തിക്കു് കേവലം ഇല്ലാത്തതിനെ ഉണ്ടാക്കുവാനും ഒരുവിധത്തിലിരിക്കുന്നതിനെ വേറൊരുവിധത്തിലാക്കിത്തീൎക്കുവാനും യാതൊരു പ്രയാസവുമുണ്ടാകുന്നതല്ല. എവിടെ, എങ്ങിനെ, എന്തു ശില്പവൈചിത്ര്യം വരുത്തുവാനും അതിന്നു് സാധിക്കും: നോക്കുക:—

തത്വചിന്തോദ്രേകത്താലെങ്ങാനുമമ്മന്യക്കു
വിസ്തീൎണ്ണത്തിരുനെററിവിയൎത്താലപ്പോളെല്ലാം
പ്രേമവിഹ്വലയായ്ത്തൻപോർമുലക്കച്ചത്തുമ്പാൽ
കോമളംവീശിപ്പോന്നവാഗധീശ്വരിതന്റെ
മഞ്ജുകൈത്തണ്ടിൽച്ചിന്നിമിന്നിയവളകൾതൻ
ശിഞ്ജിതംപുരാണത്തിൽനിന്നുനാമിന്നുംകേൾപ്പൂ!

("പുരാണങ്ങൾ")

തേൻപഴംപാലുംനുകൎന്നക്കിളിഭവാനുടെ
മാൺപെഴുംകവിതന്റെ മാണിക്യക്കൈത്തണ്ടിന്മേൽ
മംഗല്യചഞ്ചൂഗ്രത്താൽ പവിഴപ്പൊളിചാൎത്തി—
ത്തുങ്ങിനിന്നാടിക്കളിച്ചീടിനാൾചിരകാലം.

(വള്ളത്തോൾ) ("തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ")

ഈ കവിതകളിലുള്ള വാഗ്ദേവിയുടെ 'പോർമുലക്കച്ചത്തുമ്പാ'ലുള്ള വീശലും, വീശുമ്പോളുണ്ടാകുന്ന കൈവളകളുടെ കിലുക്കവും, പൈങ്കിളിയുടെ കവിതാകരവല്ലരീഖേലനവും മററും കേവലം കവി ഭാവനാസൃഷ്ടമായ സങ്കല്പലോകത്തിൽ മാത്രമുള്ളവയാകുന്നു.

ചിന്തിതഫലമെന്തുമേകുവാൻകഴിവുള്ള
നിന്തിരുവടിയല്പംപ്രസാദിച്ചരുളുകിൽ
പാഴ്മരംമരകതച്ചെണ്ടുകൾചൂടീടുന്നു
കോമളത്തങ്കത്തണ്ടായ്മാറുന്നുപുല്ലിൻകൊടി!

(വള്ളത്തോൾ) ("കുടിയാന്മാരുടെ പ്രാൎത്ഥന")

എന്നീവിധത്തിൽ ഇലകൊഴിഞ്ഞു് ശൂന്യശിരസ്സായിത്തീരുന്ന മരം ഭൂദേവിയുടെ പ്രസാദത്താൽ പുതുചില്ലകൾ പൊട്ടിത്തഴച്ചു് പച്ചപിടിക്കുന്നതിനെ മരകതച്ചെണ്ടുകൾ ചൂടുന്നതായും പുൽച്ചെടികൾ പഴുത്തു് മഞ്ഞക്കതിരുകളോടുകൂടി നില്ക്കുന്നതിനെ കോമളത്തങ്കത്തണ്ടുകളായി പ്പരിണമിക്കുന്നതായും കണ്ടു രസിക്കുന്നതിന്നു് സൌന്ദൎയ്യബോധസമ്പ

നമായ ഒരു ഭാവനാശക്തി ഉണ്ടായിരുന്നേകഴിയൂ. ലോകത്തിലുള്ള വസ്തുക്കൾ ഭാവനാശാലികളായ കലാകുശലന്മാരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിക്കുമ്പോൾ അവയുടെ സ്വപ്രകൃതിയിലുള്ള വൈകല്യങ്ങളേ വെടിഞ്ഞു് പൂൎണ്ണതയേപ്രാപിച്ചു് മാതൃകാഭ്രതങ്ങളായിത്തീരുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇതിനുള്ള കാരണം സൌന്ദൎയ്യബോധോപസ്കൃതമായ ഭാവനാശക്തി അവയിന്മേൽ ചില ചായപ്പണികൾചെയ്യുന്നതല്ലാതേ മററൊന്നുമല്ല. പ്രകൃതിയിൽ സകലവസ്തുക്കളുടേയും പൂൎണ്ണരൂപത്തിൻെറ പകുതിബ്ഭാഗം മാത്രമേ പ്രകാശിതമായിബ്ഭവിക്കുന്നുള്ളുവെന്നും, കലാകുശലന്മാരുടെ ഭാവനാഭാസുരമായ ഹൃദയങ്ങളിൽ മാത്രമാണു് അവ അവയുടെ മാതൃകാഭ്രതമായ പൂൎണ്ണരൂപങ്ങളോട്ടുകൂടി പതിഞ്ഞുശോഭിക്കുന്നതെന്നും ആ നിലയിൽ അവയേ മററുള്ളവൎക്കു് കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനു് കലാകുശലന്മാരുടെ ഭാവനാശക്തിക്കുമാത്രമേ കഴിയുകയുള്ളുവെന്നും ആണു് അരിസ്റ്റോട്ടിൽ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതു്.

കവിതയേസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഭാവനാശക്തിയുടെ വ്യാപാരത്തിൽ അലങ്കാരവും വൃത്തവും സ്വാഭാവികമായിവന്നു ചേരുന്നവയാണു്—

"ഒരല്ലലില്ലെങ്കിലെനിക്കുകല്ലാ—
യിരിക്കുവാനാണിനിമേലിലിഷ്ടം;
മരിച്ചിട്ടുംമൎത്ത്യതയെന്തിനാണു
കരഞ്ഞിടാനുംകരയിച്ചിടാനും.

(കുററിപ്പുറത്തു കേശവൻ നായർ)

എന്നിപ്രകാരമുള്ള രമണീയങ്ങളായ പദ്യങ്ങൾ പറയത്തക്ക അലങ്കാരമൊന്നുമില്ല എന്ന കാരണത്താൽ കാവ്യകോടിയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നില്ലെന്നോ, ഇന്ദുലേഖ, മാൎത്താണ്ഡവൎമ്മ മുതലായ സരസങ്ങളായ ഗദ്യകൃതികൾ വൃത്തബന്ധത്തിനു് വിധേയങ്ങളല്ലാത്തതുനിമിത്തം കാവ്യങ്ങളല്ലെന്നോ ആൎക്കും പറയുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. എങ്കിലും രസോചിതമായ അലങ്കാരവും വൃത്തവും ഉണ്ടായിരുന്നാൽ കവിവാക്യത്തിനു് കൂടുതൽ ആസ്വാദ്യത ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്ന അനുഭവസിദ്ധമായ സംഗതിയേ നിഷേധിപ്പാനും നിവൃത്തിയില്ല. അലങ്കാരം ഭാവനാശക്തിയോടെങ്ങിനേ സംബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന സംഗതി ഇതിനുമുമ്പിൽ പ്രതിപാദിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ അതിനു് കവിതയോടുള്ള ബന്ധനത്തിൻെറ സ്വഭാവത്തേപ്പററി ഇനിയൊന്നും പറയേണ്ട ആവശ്യമില്ലതന്നേ. വൃത്തത്തിനു് ഭാവനയോടും കവിതയോടും സ്വാഭാവികമായ വല്ല ബന്ധവുമുണ്ടോ എന്ന അംശം മാത്രമേ ഇനി നിരൂപണം ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടുള്ളു.

വൃത്തം എന്നതു് പദങ്ങളുടെ ബന്ധവിശേഷമായിട്ടുള്ളതാകയാൽ കവിതയേസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതു് ബഹിരംഗമായിട്ടേ ഇ

രിക്കുന്നുള്ളുവെങ്കിലും അതിന്ന് കവിതയോടുള്ള സ്വാഭാവികമായ സംബന്ധത്തേ ആക്കും അപലപിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. കവിതയുടെ വൃത്തബന്ധം കവിഹൃദയത്തിൽ നിലീനമായിട്ടുള്ള ആത്മസംഗീതത്തിന്റെ ഒരു ബഹിഃസ്ഫുരണമാണെന്നുവേണം പറയുവാൻ. സംഗീതാംഗങ്ങളായ താളസ്വരങ്ങൾക്ക് യോജിച്ചവിധത്തിൽ കവിവാക്യത്തിൽ പദവിന്യാസംവരുമ്പോഴാണ് വൃത്തമുണ്ടാകുന്നത്. പദവിന്യാസം ഇങ്ങിനേ താളസ്വരങ്ങളോട്ട യോജിച്ചുവരുന്നതിനുള്ള കാരണം, ഹൃദയവികാരങ്ങൾ വിക്ഷുബ്ധങ്ങളായിത്തീരുന്നതിന്നനുസരണമായി ആത്മാവിലുള്ള സംഗീതതരംഗങ്ങൾ ഇളകിമറിഞ്ഞ്, ഭാവനാശക്തിയിൽക്കൂടേ പുറത്തേയ്ക്കു പ്രവഹിക്കുന്നതല്ലാതേ മററൊന്നമല്ല. സംഗീതത്തിന്റെ രാഗങ്ങൾ ആത്മാവിന്റെ ഓരോവിധത്തിലുള്ള ആഭ്യന്തരചലനങ്ങളേ സൂചിപ്പിക്കുന്നവയായതുകൊണ്ടാണ് ഓരോവിധത്തിലുള്ള സംഗീതരാഗങ്ങൾ കേൾക്കുമ്പോൾ ഓരോവിധത്തിലുള്ള ഹൃദയവികാരങ്ങൾ കൂട്ടതൽ ഇളകിമറിഞ്ഞുവശമാകുന്നത്. അങ്ങിനേയുള്ള സംഗീതരാഗങ്ങളേ അപൂർണ്ണമായിട്ടെങ്കിലും ആസ്വാദഗോചരങ്ങളാക്കിത്തീർക്കുന്ന കവിതയുടെ പദബന്ധവിശേഷരൂപമായ വൃത്തം വികാരോത്തേജകവും ഭാവനസ്പർശിയുമായിരിക്കുന്നതിൽ ഒട്ടും അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല.

വൃത്തബന്ധത്തിന്ന വിധേയമല്ലാത്ത വിചാരപ്രധാനമായ ഗദ്യത്തിൽ, വികാരപ്രധാനമായ പദ്യത്തിലേപ്പോലേ ഭാവനാശക്തി അവ്യാഹതമായി വ്യാപരിക്കുന്നില്ലെന്ന അനുഭവസിദ്ധമായിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. വികാരമയമായ ഹൃദയത്തിൽ സ്വൈരവിഹാരംചെയ്യുന്ന ഭാവനയ്ക്കു വിചാരമയമായ ബുദ്ധിയുടെ രംഗത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടി നടമാടുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. വിചാരബുദ്ധി (Reasoning) എപ്പോഴും നിർമ്മാണബുദ്ധിയ്ക്കെതിരായി വ്യാപരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഭാവനാശക്തിയ്ക്കു് ബുദ്ധിശക്തിയുടെ വിഹാരസ്ഥലമായ ഗദ്യത്തിൽ സ്വച്ഛന്ദമായ പ്രവേശം സിദ്ധിക്കുന്നില്ല. ഗദ്യത്തിൽ അലങ്കാരങ്ങൾ കുറവായും, വൃത്തബന്ധം ഇല്ലാതേയും ഇരിക്കുന്നതിന് കാരണം ഇതുതന്നേയാണ്. ഗദ്യപദ്യങ്ങൾ വേർതിരിയുന്നതു് വിചാരത്തിന്റേയും, വികാരത്തിന്റേയും, ഭാവനാശക്തിയുടേയും, ബുദ്ധിശക്തിയുടേയും അതിർത്തികളിൽവെച്ചാകുന്നു. എന്നാൽ അത്രയുംകൊണ്ടു് ഗദ്യത്തിൽ വികാരത്തിന്റേയും, ഭാവനാശക്തിയുടേയും വ്യാപാരത്തിനും, പദ്യത്തിൽ വിചാരത്തിന്റേ ബുദ്ധിശക്തിയുടേയും വ്യാപാരത്തിന്നും സ്ഥാനമില്ലെന്നു ഒട്ടവരുന്നില്ലതാനും.

ഇത്രയുമുള്ള പ്രസ്താവത്തിൽനിന്ന്, ഭാവനാശക്തി എന്നാലെന്താണെന്നും, കവിതയിൽ അതു് ഏതെല്ലാം രൂപത്തിൽ വ്യാപരിക്കുന്നുണ്ടെന്നും ഏറെക്കുറേ വിശദമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിൽ 'ഫാൻസി' എന്നുപറയുന്ന ഒരുതരം കൃത്രിമമായ ഭാവനാ

ക്രമിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നു. വാഴ്ചയൊഴിഞ്ഞ കൊച്ചി വലിയ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ രാജ്യഭരണകാലത്തു് ഭാഗ്യവശാൽ ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒരു തീർപ്പുണ്ടായതിനാൽ ആ ദിക്കുകാർക്കും തിരുവിതാംകൂർകാരേപ്പോലെ വിഷമങ്ങൾകൂടാതെകഴിഞ്ഞുവെന്നു് മററുള്ളവർ സമാധാനിച്ചിരുന്നു. ഇപ്പോളിതാ കൊച്ചികുടിയായ്മറെഗുലേഷൻ ഭേദപ്പെടുത്തേണ്ടതിന്നായി അവിടുത്തെ ജന്മിപ്രതിനിധി പരിശ്രമം തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രാരംഭം വീണ്ടും ഒരു മഹാക്ഷോഭത്തിന്നുള്ള ദ്വാരം തുറന്നുവിടുകയാണെന്നുള്ളതു് അനുഭവസ്ഥന്മാർക്കു് അറിയാവുന്നതാണു്. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു് രാജ്യത്തിൻെറ ഒട്ടാകെയുള്ള ക്ഷേമത്തെ എത്രത്തോളം ബാധിക്കുമെന്നുള്ളതു് ബ്രിട്ടീഷ് മലബാറിലെ കാര്യങ്ങൾ അറിയുന്നവരെ പറഞ്ഞു് മനസ്സിലാക്കേണമെന്നില്ല. ജന്മികളും കുടിയാന്മാരും കലർന്നിട്ടുള്ള പ്രജാസമൂഹത്തിൻെറ ഭൂരിസുഖത്തെ പുലർത്തിവരേണ്ടതു് ഏതൊരു ഗവർമ്മെണ്ടിൻേറയും പ്രധാനകർത്തവ്യമാണെന്നു് അറിഞ്ഞു് കൊച്ചിസ്സർക്കാർ കുടിയാൻ റെഗുലേഷനെസ്സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഉചിതമായ നയം അംഗീകരിക്കുമെന്നു് ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഒരു പുതിയ സ്ഥാപനം.

നാട്ടുഭാഷകളുടെ കാര്യത്തിൽ സർവകലാശാലക്കാർ പൂർവാധികം ശ്രദ്ധകാണിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയതിൽ തത്ഭാരവാഹികളെ പ്രത്യേകിച്ചും അഭിനന്ദിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പൌരസ്ത്യഭാഷകളിൽ പലവിധ പരിശോധനകൾ നടത്താനും, അവയിൽ അച്ചടിക്കാത്ത പഴയഗ്രന്ഥങ്ങൾ തേടിപ്പിടിക്കുക, ഭാഷാചരിത്രസംബന്ധമായ തെളിവുകൾ ശേഖരിക്കുക എന്നീ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യാനുമായി ഒരു സ്ഥാപനംതന്നെ മദിരാശിസർവകലാശാലയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ അടുത്തുണ്ടാവുന്നതാണു്. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ മലയാളഭാഷയ്ക്കും ഒരു സ്ഥാനം കല്പിച്ചു കാണുന്നതു നമുക്കെല്ലാവക്കും സന്തോഷാവഹമാണല്ലോ. ഈ വിഷയത്തിൽ മലയാളഭാഷയെസ്സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം പ്രത്യേകിച്ചും ബദ്ധശ്രദ്ധരായിരുന്നവരും സർവ്വകലാശാലാഭാരവാഹികളിലുൾപ്പെട്ടവരും ആയ പ്രൊഫസർ ദിവാൻ ബഹദൂർ കെ. രാമുണ്ണിമേനോനവർകളും, എം. എ. കാൻണ്ടത്തു് അവർകളും (ഇപ്പോഴത്തെ ഡെപ്യൂട്ടി ഡയറക്ടർ) മലയാളികളുടെ നന്ദിപൂർവമായ സ്മരണയ്ക്കു് സവിശേഷം അർഹന്മാരാണു്. ഈ സ്ഥാപനത്തെപ്പററിയുള്ള അധികവിവരങ്ങൾ ഇനിയത്തെ ലക്കത്തിലുണ്ടാവുന്നതാണു്.

വിമൎശവീഥി.

I.

"പരീക്ഷിത്ത്"

ഗ്രന്ഥകൎത്താ, കേ. വാസുദേവൻ മൂസ്സത്.
പ്രസാധകൻ, കേ. ശങ്കരൻ മൂസ്സത്.
"ജ്ഞാനസാഗരം" പുസ്തകശാല, തൃശ്ശൂർ.
വില അണ 10.

മതിമാന്മാരായ മഹൎഷിവൎയ്യന്മാരുടെ മനോധൎമ്മവിലാസത്തിൽനിന്ന് ലോകത്തിന് സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള അക്ഷയജ്ഞാനനിക്ഷേപങ്ങളായ പുരാണേതിഹാസങ്ങൾകൊണ്ടു പുലരുകയും പുഷ്ടിപ്പെടുകയുംചെയ്യാത്ത ഒരൊററസ്സാഹിത്യമെങ്കിലും ഇന്നിന്ത്യയിൽ ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. ഉല്പത്തിമുതൽക്കേ സംസ്കൃതഹസ്താവലംബം ഉണ്ടായിട്ടുള്ള മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ, പുരാണേതിഹാസങ്ങളേ ഉപജീവിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളേ നീക്കിനിൎത്തിക്കഴിഞ്ഞാൽ പദ്യസാഹിത്യശാഖ കേവലം ശൂന്യമായിത്തീരുമെന്നുതന്നേ പറയാം. അടുത്തകാലത്ത്, ഭാഷയിലേ ഗദ്യസാഹിത്യക്ഷേത്രത്തിലേയ്ക്കും, പുരാണേതിഹാസസമുച്ചയത്തിൽനിന്ന് ഊക്കോടുകൂടിയ ഒരു അരുവിച്ചാട്ടം ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. പൂൎവാദൎശങ്ങളേക്കുറിച്ച് ജനിച്ചിട്ടുള്ള ബഹുമാനാദരങ്ങൾകൊണ്ടായാലും, സ്വതന്ത്രനിൎമ്മാണത്തിനുള്ള ശക്തിയുടെ കുറവുകൊണ്ടായാലും ഈ പുരാണവസ്തൂപയോഗം ഭാഷയുടെ പോഷണത്തേസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒട്ടൊക്കേ ഉപകാരപ്പെടാതെയിരിക്കുകയില്ലെന്നു തീൎച്ചയാണ്.

അടുത്തകാലത്ത് ഭാഷയിൽ പുരാണേതിഹാസകഥകൾകൊണ്ടു കരുപ്പിടിച്ചു രചിച്ചിട്ടുള്ള ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ, കേ. വി. എം. എന്ന പേരുകൊണ്ടു സുപ്രസിദ്ധനായിട്ടുള്ള ശ്രീമാൻ കേ. വാസുദേവൻ മൂസ്സതവർകൾ എഴുതിയിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങളാണ് എണ്ണംകൊണ്ടും വണ്ണംകൊണ്ടും മുന്നണിയിൽനില്ക്കുന്നത്. ഞങ്ങളുടെ മുമ്പിലിരിക്കുന്ന "പരീക്ഷിത്ത്" എന്ന പുസ്തകം ശ്രീമാൻ മൂസ്സതവർകൾ പുരാണക്കലവറയിൽ കയ്യിട്ടുനോക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുള്ളതിന്റെ ഫലമായി ആവിൎഭവിച്ചിട്ടുള്ള അത്തരം ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെക്കൂട്ടത്തിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒന്നാണ്. ഭാഗവതത്തിലും ഭാരതത്തിലും വൎണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള പരീക്ഷിത്ത് മഹാരാജാവിന്റെ കഥയേ ഉപജീവിച്ചെഴുതിയിട്ടുള്ള ഈ പുസ്തകം, കൌരവവധാനന്തരമുള്ള പാണ്ഡവകഥയിൽ ആരംഭിക്കുകയും, പരീക്ഷിത്തിന്റെ പുത്രനായ ജനമേജയന്റെ സൎപ്പസത്രകഥയിൽ അവസാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പാണ്ഡവന്മാരുടെ കഥയേ ആദ്യവും, ജനമേജയന്റെ കഥയേ ഒടുക്കവും, നായകനായ പരീക്ഷിത്തിന്റെ കഥയേ നടുക്കുംനിൎത്തി സംഗ്രഥിച്ചിട്ടുള്ള ഈ കൃതിയുടെ ആദിമാദ്ധ്യായങ്ങളിൽ

വർണ്ണിച്ചുകാണുന്ന പാണ്ഡവന്മാരുടെ ഉദകക്രിയ, ധർമ്മപുത്രന്റെ പശ്ചാത്താപം, ഭീഷ്മസന്ദർശനം ഇടങ്ങിയ ഭാഗങ്ങളുടെ ആവശ്യം എന്താണെന്നു് ഞങ്ങൾക്കു് മനസ്സിലാകുന്നില്ല. പ്രധാനകഥയോടു് സ്വാഭാവികമായ യാതൊരു സംബന്ധവുമില്ലാത്തവയായ ഇമ്മാതിരി കഥാംശങ്ങൾ പുസ്തകഗാത്രത്തിൽ ദുർമ്മേദസ്സുപോലെ മുഴച്ചുനില്ക്കുന്നുണ്ടു്. പരീക്ഷിത്തിനു്, ശ്രീശുകബ്രഹ്മർഷി ഉപദേശിച്ച ഭാഗവതത്തിന്റെ സാരം സംഗ്രഹിച്ചുകാണിച്ചിട്ടുള്ള ആറാം അദ്ധ്യായം, കൂടിയേകഴിയൂ എന്നില്ലാത്ത ഒരു വിഷയാനുക്രമണികയുടെ പ്രയോജനം നിർവ്വഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നുതന്നേ പറയാം. അവിതഥമായ മഹർഷിശാപത്തിന്റെ വൈദ്യുതശക്തിയാൽ പ്രേരിതനായി, "സത്യത്തേയും ധർമ്മത്തേയും ഉദ്ദേശി"ച്ചാണു് തക്ഷകൻ പരീക്ഷിത്തിനെ കടിച്ചുകൊല്ലുവാൻ പുറപ്പെട്ടതെന്നു് ആദ്യം തക്ഷകനേ താങ്ങിക്കൊണ്ടു് വാദിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥകർത്താവു്, അവസാനത്തേ സർപ്പസത്രാദ്ധ്യായത്തിൽ വരുമ്പോഴയ്ക്കും വേഷമൊന്നു മാറി, തക്ഷകന്റെ എതിർവക്കീലിന്റെ നിലയിലാണു് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു്. ഖാണ്ഡവദാഹംനിമിത്തം അർജ്ജുനന്റെനേരേ ഉണ്ടായ വൈരം ഉള്ളിൽവെച്ചുകൊണ്ടാണു് തക്ഷകൻ, മുനിശാപമാകുന്ന രന്ധ്രത്തിൽക്കൂടെ കടന്നുചെന്നു് അർജ്ജുനപൌത്രനായ പരീക്ഷിത്തിനേ ദംശിച്ചതെന്നു് ഒടുവിൽ വിളിച്ചുപറയുന്ന ഗ്രന്ഥകാരകൻ അവിടേ തക്ഷകന്റെപേരിൽ ഗൌരവമേറിയ ഒരു 'ചാർജ്ജ്' ചുമത്തുന്നുണ്ടു്. ഈ പൂർവ്വാപരവിരോധത്തിനുള്ള സമാധാനം എന്തെന്നു് ഞങ്ങൾക്കു് മനസ്സിലാകുന്നില്ല.

ശ്രീമാൻ കേ. വി. എം. അവർകളുടെ സഹജമായ ലളിതകോമളഭാഷയിൽ സരസമായി പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഇതിലേ കഥാവസ്തു സാരംകൊണ്ടും സ്വാരസികതകൊണ്ടും സകല ജനങ്ങളേയും സമാകർഷിക്കുന്ന ഒന്നാണു്. പരീക്ഷിത്തിന്റെ ജീവിതചരിത്രത്തിൽനിന്നു് പഠിക്കേണ്ട സംഗതികൾ വായനക്കാരുടെ മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞു പതിയത്തക്കവണ്ണം അതു് പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് പ്രസ്തുതപുസ്തകത്തിന്റെ ഗണ്യമായ ഒരു മെച്ചമാകുന്നു. ആപാദചൂഡം ആകർഷകമായിട്ടുള്ള ഈ പുസ്തകത്തിൽ അങ്ങുമിങ്ങും ചില അസ്വാരങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും അവയത്ര പ്രകാശിക്കുന്നതല്ല. എട്ടാംപേജിൽ "മങ്ങിയ മുഖത്തോടും കഠിനമായ വേദനയോടുംകൂടി കൈ നിലയിൽനിന്നു പുറത്താക്കി" എന്നുള്ള വാക്യം, പന്തിയായിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂട. മങ്ങിയമുഖത്തോടും കഠിനമായ വേദനയോടുംകൂടിയ ആൾ അശ്വത്ഥാമാവും, പുറത്താക്കിയ ആൾ അർജ്ജുനനുമാണെങ്കിലും, വാക്യം വായിക്കുമ്പോൾ രണ്ടും ഒരാൾതന്നേയാണെന്നു തോന്നിപ്പോകും. "സമസ്തപദത്തിൽ വിശേഷണംചേരാ" എന്ന നിയമത്തിനു് വിരുദ്ധമായി 17-ാംപേജിൽ

"വിശുദ്ധമായ ഭഗവത്സ്വരൂപധാരണം"കൊണ്ടു് എന്നിങ്ങിനേ സമാസൈകദേശത്തിൽവിശേഷണത്തേസംബന്ധിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതും ശരിയായിട്ടില്ല. 30-ാംഭാഗത്തുള്ള "നിശ്ചലമായ അദ്വൈതഭാവന ഉറയ്ക്കൽ" ഒരുവക ഇരട്ടിപ്പുതന്നേയാണു്. "സിദ്ധൌഷധങ്ങൾ, മന്ത്രങ്ങൾ, യന്ത്രങ്ങൾ മുതലായവയെല്ലാം വിധിപോലെ ധരിപ്പിക്കുകയും" എന്ന 53-ാം പേജിലുള്ള വാക്യത്തിൽ, കാണുന്നതുപ്രകാരം, 'മന്ത്രങ്ങളേ ധരിപ്പിക്കുക'എന്നുള്ളതു് എങ്ങിനെയാണെന്നു് മനസ്സിലാകുന്നതിനു്, ഗ്രന്ഥകർത്താവിൻെറ വ്യാഖ്യാനംതന്നെ വേണ്ടിവരും. 64-ാംഭാഗത്തുള്ള "പ്രസക്താനുപ്രസക്തങ്ങളായ ചോദ്യങ്ങൾക്കു് യഥോചിതം സംക്ഷിപ്തങ്ങളും വിസ്തൃതങ്ങളുമായ ഉത്തരങ്ങൾ പറയുകയും" എന്ന വാക്യത്തിൽ, ഉത്തരവിശേഷണങ്ങൾ ഒന്നു മറിച്ചുവെച്ചാലേ 'ചോദ്യ'വിശേഷണത്തിനനുഗുണങ്ങളായിത്തീരുകയുള്ളൂ. അല്ലാത്തപക്ഷം, പ്രധാനമായ ചോദ്യത്തിനു് സംക്ഷിപ്തമായ ഉത്തരവും, അപ്രധാനമായ ചോദ്യത്തിനു് വിസ്തൃതമായ ഉത്തരവും പറഞ്ഞുവെന്നു് തോന്നിപ്പോയേയ്ക്കുമോ എന്നു സംശയിക്കുന്നു. 72-ാംഭാഗത്തുള്ള "കിട്ടിപ്പിക്കൽ" 'കിട്ടിക്കൽ' ആയാൽത്തന്നെ ധാരാളം മതിയാകുന്നതാണു്. "നിശ്ചലപ്രാണനായിട്ടു് ഒരു വൃക്ഷമെന്നപോലെ സ്ഥിതിചെയ്തു" എന്ന 82-ാംഭാഗത്തുള്ള വാചകത്തിൽ, 'വൃക്ഷമെന്നപോലെ' എന്ന ഉപമ അസ്ഥാനസ്ഥിതമായിരിക്കുന്നതിനാൽ വൃക്ഷത്തിനും പരമാത്മധ്യാനമുണ്ടോ എന്നു് സംശയിച്ചുപോയേയ്ക്കും. "അദ്വൈതഭാവന ഉറച്ചവനായിബ് ഭവിക്കുകയും" (ഭാ-30) "ഭഗവൽപാദാരവിന്ദങ്ങളിൽ ഭക്തിമാനായിബ് ഭവിക്കുകയും" (37) എന്നിങ്ങിനേ പല ഭാഗങ്ങളിലും, ഒരു 'അനന്വയാത്മ്യച്ചുവ'യുള്ള വാക്യശൈലികൾ കാണപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നുപറയാതേ കഴികയില്ല.

ലളിതകോമളമായ ഭാഷാശരീരത്തിൽ കറുത്ത കാക്കപ്പുള്ളികൾപോലെ നില്ക്കുന്ന നിസ്സാരങ്ങളായ ഈവക ചില ദോഷങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നുവന്നാലും, പണ്ഡിതർ കെ. വി. എം. അവർകളുടെ "പരീക്ഷിത്തു്" എന്ന ഈ പുസ്തകം കഥാഗുണംകൊണ്ടും ഭാഷാഭംഗികൊണ്ടും ആകപ്പാടെ വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ടെന്നുതന്നെയാണു് ഞങ്ങൾക്കു പറയുവാനുള്ളതു്. ശ്രീമാൻ മൂസ്സതവർകൾ, പുസ്തകത്തിൻെറ മുഖവുരയിൽ പുരാണകഥകളെ ചരിത്രദൃഷ്ടിയോടുകൂടി വീക്ഷിക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്നും, ചരിത്രകാരന്മാരുടെ 'ദൃഷ്ടിബാധ'യേററു് പുരാണകഥകൾ അലങ്കോലപ്പെട്ടുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നും തന്നിമിത്തംപുരാണേതിഹാസങ്ങളുടെ മാഹാത്മ്യത്തിന്നും അതുകൾ ചെയ്യുന്ന ധർമ്മോപദേശത്തിന്നും കോട്ടംതട്ടിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നും മററും വളരെ ആവലാതിപ്പെട്ടു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനോടു് ഞങ്ങൾ തീരെ യോജിക്കുന്നില്ല. യുക്തിചച്ചയും ശാസ്ത്രതത്വാന്വേഷണവും ചരിത്രാന്വേഷണബുദ്ധിയും വർദ്ധിച്ചുവ

രുന്ന ഇക്കാലത്തു് അതിശയോക്തിയും അത്ഥവാദവും നിറഞ്ഞ പുരാണേതിഹാസകഥകളെ 'അപ്പടി' അങ്ങോട്ടു തൊണ്ടതൊടാതെ വിഴുങ്ങിക്കളയുവാൻ തയാറുള്ളവർ നന്ന ചുരുക്കമായിരിക്കും. ചരിത്രവസ്തുതകളേയും ലോകതത്വങ്ങളേയും അതിശയോക്തിയുടേയും അത്ഥവാദത്തിൻേറയും ഉള്ളിൽവെച്ചുകൊണ്ടു രചിച്ചിട്ടുള്ളവയായ പുരാണേതിഹാസങ്ങളിൽ യുക്തിവാദം ബലപ്പെട്ടുവരുന്ന ഇക്കാലത്തെജനങ്ങൾക്കു വല്ലഗൌരവബുദ്ധിയും ആദരവും ഉണ്ടാവേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്നു അവയെ ചരിത്രദൃഷ്ടിയോടുകൂടിത്തന്നെവേണം പരിശോധിക്കുവാൻ. ഭാരതഭൂമിക്കും ശരിയായഒരു പൂർവ്വചരിത്രവും, ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു സംസ്കാരവും ഉണ്ടെന്നു് പാശ്ചാത്യവിദ്യാനിമഗ്നരായ ഇന്നത്തെ ഇന്ത്യൻ വിദ്യാത്ഥികൾക്കു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിന്നു് കെ. വി. യം. അവർകളുടെ "പുരാണപ്രകാരം പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്ന പുരാണകഥക"ളെക്കാൾ, ചരിത്രകാരന്മാരുടെ 'ചരിത്രദൃഷ്ടിബോധ'യോററ പുരാണകഥാപുസ്തകങ്ങളാണു് കറെക്കൂടി ഉപയോഗപ്പെടുന്നതെന്നുകൂടി ഞങ്ങൾക്കു് പറവാനുണ്ടു. രണ്ടുവിധത്തിലുള്ള പുസ്തകങ്ങളും ഉണ്ടായിക്കൊള്ളട്ടെ എന്നു പറയുകയല്ലാതെ, ഏതെങ്കിലും ഒരുതരത്തിലുള്ളതേ പാടുള്ളൂ വെന്നുസിദ്ധാന്തിക്കുന്നതിന്നു് യാതൊരത്ഥവുമില്ല. പുരാണകഥകളെ 'വള്ളിപുള്ളിദീഘ'ങ്ങൾക്കൂടി ഭേദംവരുത്താതെ അപ്പടി ഇങ്ങോട്ടു പകത്തുന്നതു് പുസ്തകനിമ്മാണത്തിനുള്ള ഒരു എളുപ്പമാഗ്ഗമാണെന്നല്ലാതെ, അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിനാണു് മാഹാത്മ്യമെന്നോ, അതുതന്നെയാണു് വേണ്ടതെന്നോ, എല്ലാവരും അങ്ങിനെ മാത്രമേ ചെയ്യാൻ പാടുള്ളൂവെന്നോ ഞങ്ങൾക്കു് പറവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അത്രയുമല്ല; പുരാണേതിഹാസകഥകളുടെ 'ഗ്രാമഫോൺ'മട്ടിലുള്ള അനുകരണങ്ങളേക്കാൾ ആശാസ്യവും ആവശ്യവുമായിട്ടുള്ളതു്, അവയിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതത്വങ്ങളും ധമ്മോപദേശങ്ങളും ചരിത്രവസ്തുതകളും സ്പഷ്ടമായി കാണിച്ചുകൊടുക്കത്തക്കവണ്ണം അവയെപ്പററിച്ചെയ്യുന്ന യുക്തിയുക്തമായ നിരൂപണങ്ങളാണെന്നുകൂടിയും ഞങ്ങൾക്കഭിപ്രായമുണ്ടു്. 'Epic India' മുതലായപുരാണനിരൂപണപരങ്ങളായ പുസ്തകങ്ങളുടെ മാതൃകയിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഭാഷയിൽ നിമ്മിക്കുന്നതിന്നുകൂടി, പുരാണപണ്ഡിതനായ കെ. വി. എം. അവർകളേപ്പോലെയുള്ള സാഹിത്യകാരന്മാർ സമുദ്യമിക്കുന്നതു് നന്നായിരിക്കും.

"സാഹിത്യോപഹാരം"

അഥവാ

"സാമദശികം."

(ബി. വി. ബുക്ക് ഡിപ്പോ, തിരുവനന്തപുരം)

മലയാളപത്രങ്ങളിൽ പ്രശസ്തമായ പ്രാധാന്യം വഹിക്കുന്ന "സമദശി"പത്രത്തിൻെറ 'വിശേഷാൽപ്രതി'യായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള "സാഹിത്യോപഹാരം"എന്ന ഈ പുസ്തകം അതിൻെറ നാമധേയം അന്വത്ഥമാക്കിത്തീക്കുന്ന ഒരു ഉത്തമപ്രസിദ്ധീകരണമാണ്. കേരളത്തിലെ കേളികേട്ട മിക്ക സാഹിത്യകാരന്മാരുടേയും തൂലികകൾ ഇതിൽ വിളയാടിയിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽത്തന്നെ ഇതിനുള്ള മെച്ചം വായനക്കാക്കു ഏതാണ്ടൊന്നു ഊഹ്യമായിത്തീരുമല്ലോ. പദ്യപ്രബന്ധങ്ങളിൽ, വള്ളത്തോൾ, ഉള്ളൂർ എന്നീ മഹാകവികളുടേയും, ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്, പള്ളത്ത് രാമൻ മുതലായ യുവകവികളുടേയും കൃതികളും, ഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങളിൽ, എം. രാജരാജവമ്മ തമ്പുരാൻ, (എം. ഏ, ബി. എൽ.) പി. കെ. നാരായണപിള്ള, ആററൂർ. കൃഷ്ണപ്പിഷാരോടി. കെ. വി. യം. എന്നീ മഹാരഥന്മാരുടെ ഉപന്യാസങ്ങളുമാണ് പ്രശംസാഹങ്ങളായിരിക്കുന്നതു്. സുദീഘങ്ങളും, വ്യഥാസ്ഥൂലങ്ങളും, വിരസങ്ങളുമായ ചുരുക്കം ചില പ്രബന്ധങ്ങൾകൂടി ഇടയ്ക്കു ചേത്തിട്ടുള്ളതു്, കൌതുകാവഹമായ ഈ പുസ്തകത്തിനു് ദൃഷ്ടിബാധാദോഷം തട്ടാതിരിക്കുന്നതിനവേണ്ടിയെങ്കിലും ഉപയോഗപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിച്ചേതീരു. ഭാഷാബന്ധുക്കളായ, ബി. വി. ബുക്കുഡിപ്പോ പ്രവത്തകന്മാരുടെ ഉത്സാഹപൂവ്വമായ നടത്തിപ്പിൻകീഴിൽ ഉത്തരോത്തരം ഉൽകഷപ്പെട്ടുവരുന്ന 'സമദശി' ആണ്ടുതോറും ഇതിലുമധികം മേന്മയുള്ള "സാമദശിക"ങ്ങളെക്കൊണ്ടുള്ള 'സാഹിത്യോപഹാര'ങ്ങൾ ഭാഷാദേവിയുടെ പാദപീഠത്തിൽ കാഴ്ചവെക്കുമാറാകട്ടേ എന്നു ഞങ്ങൾ പ്രാത്ഥിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

കേരളപാണിനിയും കേരളഭാഷയും.

കേരളപാണിനീയം, ഭാഷാഭൂഷണം, വൃത്തമഞ്ജരി, സാഹിത്യസാഹ്യം, മുതലായ ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും, 'മലയാള ശാകുന്തളം' മാളവികാഗ്നിമിത്രം, (തർജ്ജിമ) 'ചാരുദത്തൻ' തുടങ്ങിയ സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളും നിമ്മിച്ചു കേരഭാഷയേ പോഷിപ്പിക്കുകയും പരിഷ്കരിക്കുകയുംചെയ്തിട്ടുള്ള പുണ്യശ്ലോകനും 'കേരളപാണിനി' എന്ന ഉന്നതോപാധിയാൽ പ്രഖ്യാതനമായിട്ടുള്ള പ്രൊഫസർ എ. ആർ രാജരാജവമ്മ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ തിരുനാമധേയം, അവിടുത്തെ വന്ദ്യമാതുലനും കേ

പരേതനായ

ഏ. ആർ. രാജരാജവമ്മ തമ്പുരാൻ എം. ഏ.

രളസാഹിത്യ ചക്രവർത്തിയുമായിരുന്ന മഹാമഹിമ ശ്രീ കേരളവർമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമേനിയുടെ പുണ്യനാമംപോലെതന്നെ മലയാളഭാഷയുടെ ചരിത്രത്തിലും മലയാളികളുടെ മനസ്സിലും മായാത്ത നിലയിൽ പതിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു് പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. മലയാളഭാഷയ്ക്കു ഗണ്യമായ ഒരു പൂർവ്വചരിത്രവും, ശാസ്ത്രീയമായ യുക്ത്യധിഷ്ഠാനവും ഉണ്ടെന്നു കാണിക്കുന്നതും, മലയാളഭാഷയുടെ പോഷണത്തേയും പരിണാമത്തേയും ശാസ്ത്രീയങ്ങളായ ഉപാധികളിന്മേൽ വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തുന്നതുമായ ഒരു വ്യാകരണഗ്രന്ഥം ഉണ്ടാക്കിയതോ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ ഭാസുരമായ ഭാവിക്കുള്ള പരിഷ്കൃതമാർഗ്ഗങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നവയും കവിതാഗതിയേയും കാവ്യനിരൂപണത്തേയും നേർവഴിയിൽക്കൂടെ നയിക്കുന്നവയുമായ സാഹിത്യശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ചതോ, ഇംഗ്ലീഷിലും സംസ്കൃതത്തിലും മററുമുള്ള ഉത്തമങ്ങളായ സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ സമ്പ്രദായം കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നവയും, കഠിനങ്ങളായ വിവിധ ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങളെ ലളിതഭാഷയിൽ പ്രതിപാദിച്ചു വെളിപ്പെടുത്തുന്നവയും, ആയ ഒട്ടധികം ഉൽകൃഷ്ടോപന്യാസങ്ങൾ എഴുതിയിട്ടുള്ളതോ, നവീനാശയങ്ങളെ ഭാഷയിൽ സംക്രമിപ്പിക്കുന്നതിന്നാവശ്യമായ പദങ്ങളുടെ ദാരിദ്ര്യം തീക്കുന്നതിനു വേണ്ടി അസംഖ്യം സാങ്കേതികപദങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചതോ ഏതേതാണു് പ്രൊഫസർ തമ്പുരാന്നു് കേരളഭാഷാചരിത്രത്തിലുള്ള സ്ഥാനത്തിന്നു് കൂടുതൽ ഗൌരവവും ഉന്നതിയും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതെന്നു പരിച്ഛേദിച്ചു പറയുന്നതു് അസാദ്ധ്യമത്രെ. വിദ്യയുടെ കടുത്തഭാഗമായ ശാസ്ത്രത്തിലും, മിനുത്തഭാഗമായ സാഹിത്യത്തിലും ഒന്നുപോലെ വിഹരിച്ചിരുന്ന അവിടുത്തെ ബുദ്ധിയും തൂലികയുംകൂടി കേരളഭാഷയ്ക്കു് സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ള സ്വത്തിന്റെ പെരുപ്പവും പെരുമയും അത്ര എളുപ്പത്തിലൊന്നും വ്യവച്ഛേദിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. കേരളഭാഷയും കേരളീയരുമുള്ളേടത്തോളം കാലം, കേരളപാണിനിയുടെ പുണ്യനാമധേയം ഭക്തിയോടും നന്ദിയോടുംകൂടി സ്മരിക്കപ്പെടുന്നതായിരിക്കും. ഭാഷാചരിത്രഭൂമിയിൽ അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള വിജയധ്വജത്തിന്മേൽ പാറിക്കളിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീർത്തിപതാക നമ്മുടെ നിത്യസ്മരണപൂജയേററു് സർവ്വോൽകർഷേണ വർത്തിക്കുമാറാകട്ടെ.

വിജ്ഞാനസൌധം.

ടിപ്പുവിൻെറ കോട്ട.

കൊച്ചിഗവമ്മെണ്ടിൻെറ പുരാണ വസ്തുചരിത്രാന്വേഷണഡിപ്പാൎട്ടുമെൻറിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥനായ ശ്രീമാൻ അനുജൻ അച്ചൻഅവർകൾ ഈയിടെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള സുപ്രസിദ്ധമായ ടിപ്പുക്കോട്ടയുടെ വിവരണം ശ്രദ്ധേയമായ ഒന്നാണ്.

കൊച്ചിയിലെ അഴിക്കോട്ടുമുതൽ തിരുവിതാങ്കൂർ അതൃത്തിയിൽപെട്ട ആനമലവരെ 35നാഴിക നീണ്ടുകിടക്കുന്നതും, 'നെടുങ്കോട്ട്' എന്നു കേരളത്തിലൊട്ടുക്ക് ശ്രുതിപ്പെട്ടതുമായ ഈ കോട്ടയ്ക്കു ഏകദേശം 135കൊല്ലത്തെ പഴക്കമുണ്ട്. 1671ൽ കൊച്ചിയും തിരുവിതാംകൂറും തമ്മിൽ നടന്ന ഒരു സന്ധിക്കരാറനുസരിച്ച്, രണ്ടു രാജ്യങ്ങളിലേയ്ക്കും ഉണ്ടാകുന്ന ശത്രുക്കളുടെ ആക്രമണത്തെ തടയുന്നതിനുവേണ്ടി രണ്ടുഗവമ്മെണ്ടുംകൂടി ചെലവുചെയ്തു കെട്ടിച്ചതാണ് ഈ കോട്ട. തിരുവിതാങ്കൂർ ദിവാനായിരുന്ന മാൎത്താണ്ഡൻപിള്ളയും, കൊച്ചി ദിവാനായിരുന്ന പാലിയത്തു് കോമി അച്ചനും ചേൎന്ന് തിരുവിതാങ്കൂർ സൈന്യാധിപനായിരുന്ന ഡിലെനായിയുടെ നേതൃത്വത്തിലാണ് ഈ കോട്ട പണിയിച്ചതു്.

1766—ൽ ഹൈദരാലി കൊച്ചിയെ ആക്രമിച്ചപ്പോൾ ഈ കോട്ടയുടെ പണി തീൎന്നിരിക്കുന്നു. പിന്നീട് 24 കൊല്ലങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ട് 'മൈസൂർ വ്യാഘ്രം' എന്നു പ്രസിദ്ധനായ ടിപ്പുസുൽത്താൻ കൊച്ചിയേയും തിരുവിതാങ്കൂറിനേയും ആക്രമിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചതു് സഫലപ്പെടാതെയിരുന്നതു് ഈ കോട്ടയുടെ നിരോധത്താലായിരുന്നു. ഈ കോട്ടയ്ക്കു് ചിലഭാഗങ്ങളിൽ 40 മുതൽ 50 അടിവരെ ഉയരവും, മുമ്മൂന്നു ഫർലോങ്ങ് ദൂരത്തിൽ പട്ടാളത്തിന്നു പാളയം അടിക്കുവാനുള്ള സ്ഥലവുമുണ്ട്. സൈന്യരക്ഷയ്ക്കായി അനേകം ഗുഹകളും പലേടത്തുമായി തീൎപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇത്രയും ദീൎഘമായ ഒരു കോട്ട കേരളത്തിലെന്നല്ല ഇന്ത്യയിൽത്തന്നേയും ഇന്നില്ല എന്നാണ് മിസ്റ്റർ അനുജൻ അച്ചൻ പറയുന്നതു്.

കൊച്ചി ഗസററ്

ഇംഗ്ലീഷുഭാഷാപരിഷ്കരണം.

ലോകം മുഴുവൻ വ്യാപിച്ചിട്ടുള്ളതും, പരിഷ്കൃതഭാഷയെന്നു പറയപ്പെടുന്നതുമായ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയ്ക്കും പലവൈകല്യങ്ങളും ക്രമക്കേടുകളുമുണ്ടെന്നും, അവയേ പാടുള്ളത്ര പരിഹരിച്ചു ആ ഭാഷയേ പരിഷ്കരിക്കുവാനുള്ള ശ്രമം ഇപ്പോൾ ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അറിയുന്നതു് വായനക്കാൎക്ക് രസാവഹമായിരിക്കുമെന്ന് കരുതുന്നു. ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ സം

സാരിക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന ഓരോ രാജ്യങ്ങളിൽ ഓരോ പ്രകാരത്തിലാണ് ആ ഭാഷയുടെ ഉപയോഗമെന്നും, ഉച്ചാരണഭേദം, അർത്ഥഭേദം, ലിപിവിന്യാസഭേദം മുതലായ കാരണങ്ങളാൽ, ഒരു രാജ്യത്തെ ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നു മറു രാജ്യത്തെ ഇംഗ്ലീഷ് വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നും ഉള്ള വസ്തുതകൾ, വടക്കൻ മലയാളമെന്നും, തെക്കൻ മലയാളമെന്നും, പാണ്ടിത്തമിഴെന്നും കൊങ്ങൻ തമിഴെന്നും മററുമുള്ള വ്യത്യാസങ്ങളെപ്പററി നല്ല പരിചയമുള്ള നമുക്കൊട്ടും അത്ഭുതമായിത്തോന്നുന്നതല്ല. ഇംഗ്ലീഷിനുള്ള മേൽപ്പറഞ്ഞ ഉച്ചാരണഭേദം മുതലായ ക്രമക്കേടുകൾ തീർത്ത്, എല്ലാ രാജ്യത്തും ആ ഭാഷയ്ക്കു് പ്രയോഗസാധാരണ്യവും ഐകരൂപ്യവും വരുത്തുന്നതിനായി, ബർണാഡ്ഷാ മുതലായ ഇംഗ്ലീഷുകവികളും, പ്രമാണികളായ ചില അമേരിക്കൻ പണ്ഡിതന്മാരുംകൂടി ചേന്നാലോചിച്ചു "ഇൻറർനാഷനൽ കൌൺസിൽ ഓഫ് ഇംഗ്ലീഷ്" എന്ന പേരിൽ ഒരു സംഘം ഇയ്യിടെ സ്ഥാപിച്ചതായിക്കാണുന്നു. ഉച്ചാരണഭേദം, ഭിന്നാർത്ഥപ്രയോഗം, മുതലായവയെ ശരിക്കന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞു് കഴിയുന്നത്ര അവയെ പരിഹരിക്കുവാനും, വിവാദഗ്രസ്തങ്ങളായിക്കിടക്കുന്ന ചില പ്രത്യേക പ്രയോഗങ്ങളെസ്സംബന്ധിച്ചു സർവ്വസമ്മതമായ തീർമാനം വരുത്തുവാനും ഉച്ചാരണലിപിവിന്യാസപ്രയോഗാദികളിൽ ഐകരൂപ്യം ഉണ്ടാക്കുവാനും, ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയ്ക്കു് കൂടുതൽ പുഷ്ടിയും പരിഷ്കാരവും വരുത്തുവാനും വേണ്ടമാർഗ്ഗങ്ങൾ ആലോചിച്ചു തീർച്ചപ്പെടുത്തുകയാണ് ഈ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷാ പരിഷ്കരണസംഘത്തിൻെറ പ്രവൃത്തി.

പ്രസ്തുതസംഘം സ്ഥാപിച്ച അവസരത്തിൽ പ്രസിദ്ധനാടകകവിയായ ജോർജ്ജ് ബർണാഡ്ഷാ ചെയ്ത പ്രസംഗം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധാർഹമായിട്ടുള്ളതാണ് യൂറോപ്പിൽ, ഇംഗ്ലണ്ട് സ്കോട്ട് ലണ്ട്, വെയിത്സ് എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലും, പിന്നെ അമേരിക്കയിലുമാണല്ലൊ. ഇംഗ്ലീഷ് സംസാരഭാഷയായി ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നതു്. ഇംഗ്ലീഷ്സംസാരിച്ചുവരുന്ന ഈ രാജ്യങ്ങളിലെല്ലാം കൂടി 4276500 ദേശഭാഷാഭേദങ്ങളുണ്ടെന്നറിയുമ്പോൾ വായനക്കാർ വിസ്മയപ്പെട്ടുപോയേയ്ക്കും. ഇംഗ്ലീഷുകാരും, അമേരിക്കക്കാരും ഇംഗ്ലീഷുസംസാരിക്കുന്നതും എഴുതുന്നതും ഒരേപ്രകാരത്തിലല്ല. കുതിര എന്നെഴുതിയാൽ കഴുത എന്നാണ് ഇംഗ്ലീഷിൽ വായിക്കേണ്ടതെന്ന് ഫലിതരസികനായ വേങ്ങയിൽ

കുഞ്ഞിരാമൻനായരവർകൾ (കേസരി) ഒരിക്കൽ പറകയുണ്ടായതുപോലെയാണ് ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ഭാഷോപയോഗരീതി അമേരിക്കക്കാരാവട്ടേ ഉച്ചരിക്കുന്നതുപോലെ എഴുതുകയും ചെയ്യണമെന്നുള്ള പക്ഷക്കാരാണ്. ഉച്ചാരണവും എഴുത്തും രണ്ടുവിധത്തിലായിരിക്കുന്നതു് ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയുടെ സാർവത്രികമായ പ്രചാരത്തിന് ഗണ്യമായ ഒരു പ്രതിബന്ധമായി നിൽക്കുന്നുണ്ടെന്ന സംഗതി ഇപ്പോൾ പല ഇംഗ്ലീഷുകാൎക്കും ബോധപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.!! നമ്മുടെ മലയാളത്തിലേ യോഗ്യന്മാൎക്കു തങ്ങളുടെ മാതൃഭാഷയേക്കുറിച്ച് ഇംഗ്ലീഷുകാൎക്കു അവരുടെ മാതൃഭാഷയേപ്പററിയുള്ള സ്നേഹത്തിൻെറ ഒരു പകുതിയംശം എങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നാൽ എത്ര നന്നായിരുന്നു! മലയാളത്തിലും ദേശഭേദം അനുസരിച്ച് ഭാഷാഭേദം ധാരാളമുള്ളതിനാൽ, പ്രയോഗാദികളിൽ ഐകരൂപ്യം വരുത്തുന്നതിനും, വിവാദഗ്രസ്തങ്ങളായ ഭാഷാവിഷയങ്ങളേസ്സംബന്ധിച്ച് സൎവ്വസമ്മതമായിത്തീരുന്ന തീർമാനങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനും മററുമുള്ള ശ്രമം തുടങ്ങേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്.

(Hindu)

അമേരിക്കയിലെ പ്രസിദ്ധകോടീശ്വരനായ റോക്ക്ഫെല്ലർ ഒരു പ്രസംഗത്തിൽ ധനസമ്പാദനത്തെപ്പററി ഇങ്ങിനെ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

ധനംകൊണ്ടു ലോകത്തിൽ എല്ലാസുഖങ്ങളും ഉണ്ടാക്കാൻ സാധിക്കയില്ലെന്ന് എനിക്കു അനുഭവമാണ്. ഞാൻ ഇത്രയൊക്കെ പണം സമ്പാദിച്ചിട്ടും ഒരു നേരമെങ്കിലും രുചിയോടുകൂടി എനിക്കു ആഹാരം കഴിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. ഇതുകൊണ്ടു് ധനം ആൎജ്ജിക്കാനുള്ള പ്രയത്നം നിഷ്ഫലമാണെന്നോ അനാവശ്യമാണെന്നോ, ആരും ധരിക്കരുതു് ധനവാന്മാൎക്കു ലോകത്തിലുള്ള പല കാൎയ്യങ്ങളും സ്വാധീനമാക്കാവുന്നതാണ് പല സദ്വ്യവസായങ്ങളിലും പണമിറക്കി ബഹുജനങ്ങൾക്കു് ക്ഷേമമുണ്ടാക്കാൻ അവൎക്ക് സാധിക്കുന്നതിനാൽ അങ്ങിനെയുള്ള മഹാകൃത്യങ്ങൾ നിൎവ്വഹിക്കേണ്ടതിലേക്കാണ് തങ്ങളുടെ ധനം ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്നുള്ള ബോധം അവൎക്കു എപ്പോഴും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതും ആ ബോധത്തോടുകൂടി അവൎക്ക് മനസ്സമാധാനം സ്വായത്തമാകുന്നതും ആകുന്നു.

അറിയിപ്പ്.

മാനേജരുടേയും, ഉടമസ്ഥന്റെയും ആപ്പീസ്സും, മേൽവിലാസവും.

പി. നാരായണൻ നായർ,
c/o മാനേജർ,
കമലാലയ അച്ചുക്കൂടം,
ഒററപ്പാലം,
S. മലബാർ.

സാഹിത്യനായകന്മാരുടെ മേൽവിലാസം.

C. ACHYUTHA MENON, B. A.,
9 Syfulmulk Street,
Komaleswarampet,
MOUNT ROAD, MADRAS.

VIDWAN C. S. NAIR,
51 HIGH ROAD, EGMORE, MADRAS.

മാസികയെസംബന്ധിച്ച് പണം എടപെട്ട എല്ലാ ബിസിനസ്സ കത്തുകളും, മാററപത്രങ്ങളും മാനേജൎക്കും, മാസികക്കുള്ള ലേഖനങ്ങളും, മാസികയിൽ നിരൂപണം ചെയ്യേണ്ട പുസ്തകങ്ങളും സാഹിത്യനായകന്മാരിൽ ആൎക്കെങ്കിലും അയച്ചു കൊടുക്കേണ്ടതാകുന്നു. മാസികകൾ അതാതു മലയാളമാസം 30-ാംനു-ക്കുള്ളിൽ കിട്ടാത്തവർ അടുത്തമാസം 5-ാംനു-ക്കുമുമ്പെ ആഫീസിൽ അറിയിക്കേണ്ടതാകുന്നു. മാസികയിൽ ചേൎക്കാത്തതായ ലേഖനങ്ങൾ ലേഖകന്മാൎക്കു മടങ്ങികിട്ടേണമെങ്കിൽ അയക്കുവാനുള്ള സ്റ്റാമ്പുസഹിതം ആവശ്യപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു.

അരുണോദയത്തിന്നുള്ള കത്തിടപാടുകളും മററും തപാൽമാൎഗ്ഗമായി വേണ്ടതാകുന്നു. ഒററപ്പാലം ബ്രിട്ടീഷ് മലബാറാകയാൽ അഞ്ചൽമാൎഗ്ഗമായി ഒററപ്പാലത്തേക്കു കത്തുകൾ കിട്ടുന്നതല്ല. തപാൽ ഇല്ലാത്ത പ്രദേശക്കാർ അഞ്ചൽമാൎഗ്ഗമായി എഴുതുന്നതു്:— അരുണോദയം, തിരുവില്വാമല, ഒററപ്പാലം എന്നു വെച്ചാൽമാത്രമെ കിട്ടുകയുള്ളു.

മാനേജർ.

അരുണോദയം.

വിവിധവിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന

ഒരു ഉത്തമ മലയാളമാസിക.

ഈ മാസികയുടെ ഓരോ ലക്കത്തിലും ചരിത്രം, സാഹിത്യം; ലളിതകലകൾ, രാജ്യതന്ത്രം, മതം, പ്രകൃതിശാസ്ത്രം, വ്യവസായം, വാണിജ്യം മുതലായ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ച് വിദഗ്ദ്ധന്മാരായ വിഖ്യാതലേഖകന്മാർ എഴുതുന്ന വിജ്ഞേയങ്ങളായ ലേഖനങ്ങൾക്കുപുറമെ ഉജ്ജ്വലങ്ങളായസാഹിത്യനിരൂപണങ്ങൾ, രസകരങ്ങളായ ചെറുകഥകൾ, പ്രഹസനങ്ങൾ ഒന്നാംതരം പദ്യശകലങ്ങൾ നിഷ്പക്ഷപാതമായ പുസ്തകാഭിപ്രായങ്ങൾ വിചിത്രങ്ങളായ ലോകസംഭവങ്ങൾ, ശാസ്ത്രീയങ്ങളായ പുതിയ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള വിശദങ്ങളായ കുറിപ്പുകൾമുതലായവയും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്. കേരളകലകളെ ഉദാഹരിക്കുന്ന പ്രഖ്യാതന്മാരായ മഹാന്മാരുടെ ഛായാപടങ്ങളും പ്രസിദ്ധങ്ങളായ പ്രധാനസ്ഥലങ്ങളുടെ ചിത്രങ്ങളും രാഷ്ട്രീയസ്ഥിതികളെ വിശദീകരിക്കുന്ന വിനോദപടങ്ങളും പ്രസ്തുതമാസികയുടെ പ്രത്യേകാലങ്കാരങ്ങളായിരിക്കും.

റോയൽ 8വലുപ്പത്തിൽ 6ഫോറത്തിൽ ചുരുങ്ങാതെയുള്ള ഈമാസികക്ക് ഒരാണ്ടത്തെക്ക് വരിസംഖ്യ മുങ്കൂർ 3ക മാത്രം. 6മാസത്തേക്ക് 1ക. 12ണ. ഇന്ത്യക്കുപുറമെ 3ക. 8ണ. ഒററപ്രതിക്ക് 6ണ.,

അപേക്ഷിക്കേണ്ടും മേൽവിലാസം

പി. നാരായണൻനായർ,

C/o മാനേജർ,

കമലാലയാ അച്ചുക്കൂടം,

ഒററപ്പാലം,

S. മലബാർ.

N. B. അരുണോദയത്തിൽ പരസ്യങ്ങൾ ചേർക്കപ്പെടും. പരസ്യക്കൂലിനിരക്ക് ആവശ്യപ്പെടുന്നവർക്ക് അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ്,

Printed and published by

P. Velayudhan Nair at the Kamalalaya Printing Works, Ottapalam.

Reg. No. M. 2250. C. 102.

അരുണോദയം.

ARUNODAYAM.

Vol. I] AUGUST 1927 [No. 3.

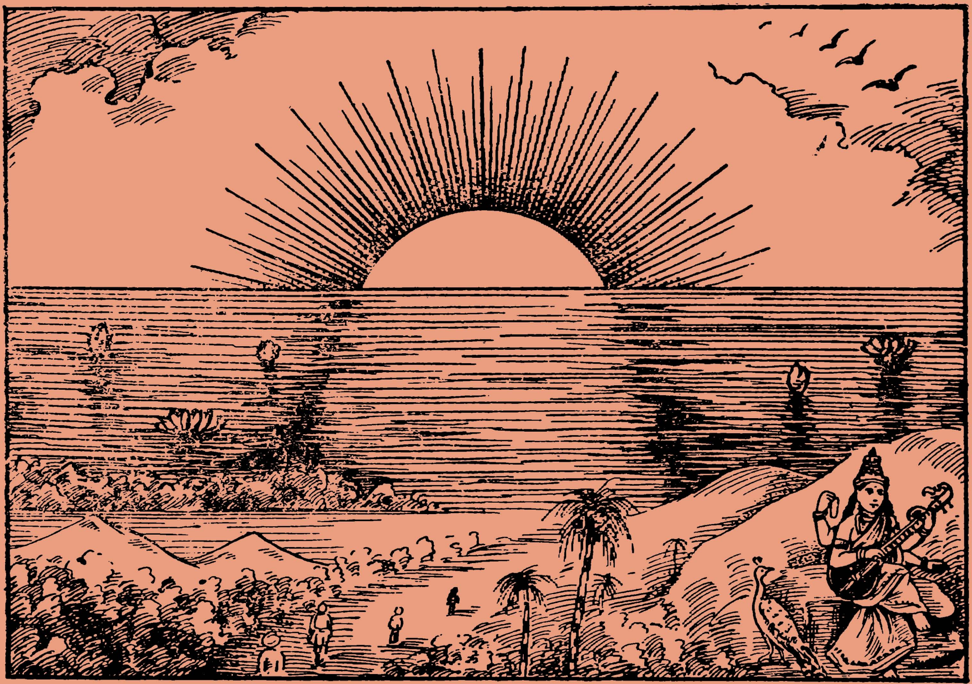

സാഹിത്യനായകന്മാർ :

1. ചേലനാട്ട് അച്യുതമേനോൻ B. A.

2. വിദ്വാൻ സി. എസ്സ്. നായർ

ഉടമസ്ഥൻ :

പി. നാരായണൻ നായർ.

വിഷയവിവരം.

1. ശ്രീ ശ്രീശാരദാമണി ദേവി. (ഗദ്യം) 129

ബ്രഹ്മചാരി പി. കൃഷ്ണൻ നമ്പ്യാതിരി, എം. എ. (ഓണേഴ്സ്)

2. ഭാരതീയസംസ്കാരം (ഗദ്യം) 132

മഹാകവി ഉള്ളൂർ എസ്സ് പരമേശ്വരയ്യർ, എം. ഏ. ബി. എൽ. എം. ആർ, ഏ. എസ്സ്

3. ആദർശം. (പദ്യം) 142

പി. ശങ്കരൻ നമ്പ്യാർ എം.. ഏ. (ഓണേഴ്സ്)

4. പ്രാചീനമലയാളികളുടെ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞാനവും മദ്ധ്യകാല മ
മലയാളത്തിലെ പഴയ പാട്ടുകളും. 143

സി. പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള എം ആർ. എസ്സ്.

5. വിദ്യാർത്ഥികളോട് (പദ്യം) 152

പള്ളത്ത് രാമൻ.

6. ശ്രീ അപ്പൻതമ്പുരാൻതിരുമനസ്സിലെ ആഖ്യായികകൾ 154

ഡി. പത്മനാഭനുണ്ണി ബി. എ.

7. ശിവരാമൻെറ ഔദാര്യം. (ഗദ്യം) 165

എ. നാരായണപൊതുവാൾ

8. സാന്ധ്യദീപംകൊളുത്തി. (പദ്യം) 175

(വരിക്കോലിൽ കേശവനുണ്ണിത്താൻ)

9. വാസനാവിജയം. (ഗദ്യം) 178

മഹാമഹിമശ്രീ രാമവർമ്മ അപ്പൻതമ്പുരാൻ

10. വിചാരവീചി. 185

11. വിമർശവീഥി. 186

12. വിജ്ഞാനസൌധം 189

ശ്രീരാമകൃഷ്ണ യോഗാനന്ദാശ്രമ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ.

	വില ക. ണ. പ.	പ്ര: കേ: വ:
ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവന്റെ തിരുവാക്യമൊഴി	0—12—0	0—10—0
മഹർഷി നാഗമഹാശയൻ (ജീവചരിത്രം)	0—12—0	0—10—0
ഭക്തിയോഗം (അനുവദതർജ്ജിമ)	0—10—0	0—8—0
വർത്തമാനഭാരതം.	0—4—0	0—3—0
ശ്രീ നാരദഭക്തിസൂത്രം 1-ാംതരം	0—3—0	0—2—0
ടി 2-ാംതരം	0—2—0	0—1—9
സ്തോത്രരത്നാവലി (വിലചക്രം 2)	0—1—2	0—1—0 1¾ ച.
പുനർജ്ജന്മം (വിലചക്രം 2)	0—1—2	0—1—0 ¼ ച.
ശ്രീരാമകൃഷ്ണമിഷനും സേവാദർശവും (വിലചക്രം 1½)	0—0—10	0—0—10 1½ ച.
ശ്രീപുരുഷസൂക്തം ശ്രീസൂക്തം (വിലചക്രം 1¼)	0—0—9	0—0—9 1¼ ച.

മററുപുസ്തകങ്ങൾ.

ശ്രീരാമകൃഷ്ണൻ ആർ?	വില അണ	1.	(വിലചക്രം 1¾)
യഥാർത്ഥഹിന്ദുമതം	"	1.	(ടി 1¾)
ശ്രീരാമകൃഷ്ണമിഷൻ	"	½.	(ടി 1)
ആരാധന	"	½.	(ടി 1)
ശ്രീരാമകൃഷ്ണാവതാരം	"	¼.	(ടി ½)

Swami Vivekananda the Patriot monk of Modern India (in English)

വില അണ 3. (വില ചക്രം 5¼)

N. B. ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവന്റെയും, ശ്രീ ശാരദാമണിദേവിയുടേയും, ശ്രീമത് വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ, ശ്രീമത് ബ്രഹ്മാനന്ദസ്വാമികൾ, ശ്രീമന്നിർമ്മലാനന്ദസ്വാമികൾ എന്നീ ശ്രീരാമകൃഷ്ണശിഷ്യന്മാരുടേയും മററു പലപുണ്യാത്മാക്കളുടേയും പല വലിപ്പത്തിലുള്ള ഛായാപടങ്ങൾ വില്പനക്കു തയ്യാറുണ്ട്.

മാനേജർ,
പ്രബുദ്ധകേരളം,
ആലപ്പുഴ.

പുതിയ മലയാള പുസ്തകങ്ങൾ.

ചന്ദ്രഗുപ്തൻ ഗദ്യം ക. 1—0—0
പരീക്ഷിത്ത് ടി ക. 0–10—0
ശിവാജി ടി ക. 1—4—0
വേദവ്യാസൻ ടി ക. 0—8—0
ആനന്ദരാമായണം ടി ക. 2—0—0
അശ്വമേധയാഗം ടി ക. 0—8—0
ചിത്രാംഗദ ടി ക. 0—8—0
രവികിരണം ടി ക. 0—8—0
കാമശാസ്ത്രം ടി ക. 2—0—0
ശ്രീരാമകൃഷ്ണപരമ
ഹംസൻ ടി ക. 1—0—0

വലിയ പട്ടിക സൌജന്യം

നോവലുകൾ.

കല്കത്തയിലെ രഹസ്യങ്ങൾ
3 വാല്യം ക. 3-12—0
പത്മാലയം P, I, II, ക. 3—0—0
അമ്മയും മകളും ക. 1—4—0
കല്യാണിക്കുട്ടി ക. 1—0—0
മാലതീദേവി ക. 0—6—0
മൃണാളിനി ക. 1—4—0
വിലാസിനി ക. 1—4—0
ഹരിണാക്ഷി—പുത്തേഴത്തു
രാമൻ മേനോൻ ക. 0—8—0
മാധവീകങ്കണം ക. 2—0—0
അഷ്ടപദി വ്യാ
ഖ്യാനം ക. 1—0—0

മാനേജർ, ജ്ഞാനസാഗരം പുസ്തകശാല, x തൃശ്ശിവപേരൂർ.

C. V. RAMAKRISHNA IYER,
Wholesale & Import Paper Merchant,
Calicut.
Paper for Printers usually carried in stock.

Foolscaps under "E. P. B." Watermarks
a speciality.
First Grade Bond paper for
Letterheads, Billforms etc.,
"PREMIER BOND."

ॐ

അരുണോദയം

പുസ്തകം 1.] 1102 കർക്കിടകം [ലക്കം 3.

ശ്രീ

ശ്രീ ശാരദാമണിദേവി.

ഭഗവാൻ ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവന്റെ പൂർവ്വാശ്രമനാമം ഗദാധരൻ എന്നാണ്. ഗദാധരന്റെ പ്രേമവ്യാകുലതയും ഏകാന്തഭക്തിയും കണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ അവസ്ഥയ്ക്കു് പരിഹാരമുണ്ടാക്കുന്നതിന് വിവാഹബന്ധംമൂലം സാധിയ്ക്കുമെന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബന്ധുക്കളും മാതാവും തീർച്ചയാക്കി. അവർ അതിനുവേണ്ട ആലോചനകൾ നടത്തി; പലകന്യകളുടേയും രക്ഷാകർത്താക്കളോടാലോചിച്ചു. എന്നാൽ ഓരോ കാരണം പറഞ്ഞു് അവരെല്ലാവരും കന്യകളെ ദാനംചെയ്തില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമ്മയുടെ മനസ്സ് ഈ കാര്യം വിചാരിച്ചു് വ്യസനിച്ചു. ബുദ്ധിമാനായ ഗദാധരൻ വിവരമറിഞ്ഞു് ഒരു ദിവസം പെട്ടെന്നു് ഒരു ദിവ്യഭാവത്തിൽ, "അങ്ങുമിങ്ങും ഓടിനടന്നിട്ടാവശ്യമില്ല. ജയരാമവാടിയിൽ പോകുവിൻ. അവിടെ രാമചന്ദ്രമുഖോപാധ്യായന്റെ വീട്ടിൽ ഒരു കന്യകയെ ഇതിലേക്ക് പ്രത്യേകം കരുതിവച്ചിരിക്കുന്നതു കാണാം" എന്നുപറഞ്ഞു. ഈ ദിവ്യവചനമനുസരിച്ചുപോയി അന്വേഷിച്ചതിൽ മാതാപിതാക്കന്മാൎക്ക് പൂർണ്ണസമ്മതമാകയാൽ ഇംഗ്ലീഷുവർഷം ൧൮൫൯-ൽ ഗദാധരന്റെ ഇരുപത്തിമൂന്നാമത്തെ വയസ്സിൽ അദ്ദേഹം പാണിഗ്രഹണം ചെയ്ത കന്യകയാണ് ശ്രീശ്രീശാരദാദേവി.

അഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ ഈ കന്യക വിവാഹംചെയ്യപ്പെട്ടുവെങ്കിലും സ്വല്പദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ വധുവിന്റേയും വരന്റേയും കുടുംബാംഗങ്ങൾ തമ്മിൽ ചില ചില്ലറവഴക്കുകളുണ്ടാകയും, ഗദാധരൻ ദൂരസ്ഥമായ ദക്ഷിണേശ്വരം കാളീക്ഷേത്രത്തിൽ വസിയ്ക്കുകയും ചെയ്കനിമി

ത്തം ഈ ദമ്പതിമാർ ഒരുമിച്ചു താമസിയ്ക്കാൻ തുടങ്ങിയതു് ഗദാധരൻ, തോതാപുരിയിൽനിന്നും സന്യാസം വാങ്ങി നിർവ്വികല്പസമാധിയിൽ പ്രവേശിച്ചു് ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവനായിത്തീൎന്നശേഷം ഉദരരോഗം നിമിത്തം സ്വഗൃഹത്തിൽ മടങ്ങിവന്ന കൃ. വ. ൧൮൬൭-ൽ-മാത്രമാണു്. പതിമൂന്ന വയസ്സുമാത്രം പ്രായമുള്ള ശ്രീശാരദാദേവിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസവും വാസ്തവത്തിൽ അന്നാണു് ആരംഭിച്ചതു്. ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവനും ശ്രീശാരദാദേവിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ഭാൎയ്യാഭൎത്താക്കന്മാരുടേതിനേക്കാൾ സഹധൎമ്മചാരികളായ രണ്ടുത്യാഗികളുടേതായിരുന്നുവെന്നു് പറയുന്നതാണു് ഏറ്റവും ഉത്തമം. എങ്കിലും ആദ്യഘട്ടത്തിൽ അതു് ഗുരുശിഷ്യന്മാരുടേതായിരുന്നു. "സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെ തുല്യദൃഷ്ട്യാ ആത്മാവായി കാണാൻ കഴിയുന്നവൻ മാത്രമാണു് യഥാൎത്ഥബ്രഹ്മജ്ഞാനി" എന്നു തോതാപുരിസ്വാമികൾ ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവനോടു് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നു, ഇതനുസരിച്ചു് ഭഗവാൻ ശ്രീശാരദാദേവിയോടും പെരുമാറിവന്നു. ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവൻ ദേവിയെ ഈശ്വരാരാധന, ഗുരുപൂജ, അതിഥിസേവ, ഗൃഹകൃത്യങ്ങൾ, പണം ചെലവഴിക്കേണ്ടുവിധം എന്നിവയ്ക്കു പുറമെ പൂൎണ്ണമായ ആത്മസമൎപ്പണം എന്നിവയും ഇക്കാലത്തു പഠിപ്പിച്ചു.

ഏകദേശം ആറുമാസം കഴിഞ്ഞു് ഭഗവാൻ ദക്ഷിണേശ്വരത്തേക്കും ദേവി പിതൃഗൃഹത്തിലേക്കും പോയി. പിന്നീടു് ദേവി ഭഗവാനെ കാണുന്നതു്, തന്റെ ഭൎത്താവു് ഭ്രാന്തനായിത്തീൎന്നിരിയ്ക്കുന്നുവെന്ന ജനശ്രുതികേട്ടു്, അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഈ ഘട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ വേണ്ടുവിധം ശുശ്രൂഷിയ്ക്കേണ്ടതു് സ്വധൎമ്മമാണെന്നു കരുതി ൧൮൭൨ മാൎച്ചുമാസത്തിൽ ബന്ധുക്കളോടൊരുമിച്ചു് ദക്ഷിണേശ്വരത്തെത്തുമ്പോഴാണു്. അവിടെച്ചെന്നു് ഒന്നുരണ്ടുദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തന്നെ ഭഗവാനെ ബാധിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു ലോകത്തിലെ കോടി ജനങ്ങളിൽ ഒരുവനെമാത്രം ബാധിക്കാറുള്ള ഈശ്വരവിരഹോന്മാദമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ലെന്നും അതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിത്തത്തിനോ സ്വഭാവത്തിനോ യാതൊരു ചാഞ്ചല്യവും വന്നിട്ടില്ലെന്നും ദേവി മനസ്സിലാക്കി. തനിയ്ക്കുകിട്ടിയ ഈ ദിവ്യാവസരം ഉപയോഗിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു പരാവിദ്യപരിശീലിയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. ഈശ്വരൻ എല്ലാവരോടും കരുണയുള്ളവനാണെന്നും തീവ്രവ്യാകുലതയോടുകൂടെ വിളിച്ചാൽ അദ്ദേഹം പ്രത്യക്ഷമായി എല്ലാവരേയും അനുഗ്രഹിയ്ക്കുമെന്നും ആദ്യമായി ദേവി അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു പഠിച്ചു. ആത്മികസാധനകളുടെ സകലരഹസ്യങ്ങളും സമാധിയുടെ പലഭാവങ്ങളും കണ്ടും അനുഭവിച്ചും ദേവി മനസ്സിലാക്കി. ഇതിനു് പുറമെ സകലവിധ ലൌകിക സമ്പ്രദായങ്ങളും ഭഗവാനിൽനിന്നു് ഗ്രഹിച്ചു. ൧൮൭൨ മേമാസത്തിലെ പൌൎണ്ണമിദിവസം ഭഗവാൻ ദേവിയെ വിശ്വജനനിയാക്കി സ്സങ്കല്പിച്ചു് ശ്രീഷോഡശീപൂജ നടത്തി. പൂജാമദ്ധ്യത്തിൽ രണ്ടുപേ

രും ദിവ്യഭാവങ്ങളെ അനുഭവിച്ചു; സർവ്വവും ആത്മമയമായി കണ്ടു. ഒടുവിൽ ഭഗവാൻ തന്റെ സകലസാധനാഫലങ്ങളേയും ദേവിയുടെ പാദത്തിൽ സമർപ്പിയ്ക്കുകയും ദേവി ദിവ്യഭാവത്തിൽ അവയെ സ്വീകരിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

പിന്നീട് കുറെക്കാലംകൂടി ഭഗവാനെ ശുശ്രൂഷിച്ച് ദക്ഷിണേശ്വരത്തു താമസിച്ചശേഷം ദേവി സ്വഗൃഹത്തിലേക്കുമടങ്ങി. അതിനു ശേഷം ൧൮൭൪-ലും ൧൮൭൭-ലും ദക്ഷിണേശ്വരത്തുവന്ന് ആ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ വെളിയിലെ വളപ്പിൽ ഉള്ള ഒരു കെട്ടിടത്തിൽ താമസിച്ച് ഭഗവാനെ ശുശ്രൂഷിച്ചു. ഒടുവിൽ തിതിക്ഷയെ ജനങ്ങളെ പഠിപ്പിയ്ക്കുന്നതിനായി ഭഗവാൻ മഹാരോഗം ഗ്രഹിച്ചപ്പോഴും ദേവി ശ്യാമപുകുരത്തിലും കാസിപുരത്തിലും വന്ന് പലവിധ അസൌകര്യങ്ങളും സഹിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ ശുശ്രൂഷിച്ചു.

ഭഗവാൻ സ്ഥൂലശരീരമുപേക്ഷിച്ചതറിഞ്ഞു് ദേവിതന്റെ അലങ്കാരങ്ങളെ ത്യജിയ്ക്കാൻ ആരംഭിച്ചപ്പോൾ, ഭഗവാൻ സൂക്ഷ്മശരീരത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായി കൈയ്ക്കുപിടിച്ച്, "എന്തു? നീ സുമംഗലീചിഹ്നങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കുന്നുവോ? ഞാൻ മരിച്ചുവെന്നോ നീ വിചാരിയ്ക്കുന്നതു്?" എന്നു ചോദിയ്ക്കുകയാൽ ദേവി ആശരീരപാതം സുമംഗലിയായി ജീവിച്ചു. ഭഗവാന്റെ ശരീരത്യാഗംകഴിഞ്ഞു് മുപ്പത്തിനാലുവർഷം കൂടി ദേവി സശരീരയായിരുന്ന് ഭക്തന്മാരെ അനുഗ്രഹിച്ചു. വിശ്വവിഖ്യാതനായ ശ്രീ വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ അമേരിയ്ക്കയ്ക്കുപോയതും ദേവിയുടെ അനുജ്ഞലഭിച്ചശേഷമാണ്. അനേകായിരം ഭക്തന്മാരുടെ ആരാധനാമൂർത്തിയായ ഭഗവാന്റെ സഹധർമ്മചാരിണിയായ ദേവി അവസാനംവരെ സ്വന്തംകൈകൊണ്ടു് ആഹാരസാധനങ്ങൾ പാകം ചെയ്തു് ഭക്തന്മാർക്ക് നൽകിവന്നു. തന്റെ അടുക്കൽ അഭയം പ്രാപിയ്ക്കുന്ന ഒരുവനേയും അമ്മ അനുഗ്രഹിയ്ക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. കരുണ, ക്ഷമ, ഭക്തി, ആർജ്ജവം, സത്യം, തപസ്സ്, ഉചിതജ്ഞത, എന്നിങ്ങിനെ ദേവിയിൽ കളിയാടിക്കൊണ്ടിരുന്നഗുണഗണങ്ങൾ അസംഖ്യങ്ങളായിരുന്നു. തന്റെ ഭർത്താവിനെ ദേവി എപ്പോഴും സാക്ഷാൽ ജഗദീശ്വരിയായിട്ടാണ് കരുതിപ്പോന്നതു്. ഭാരതീയ സ്ത്രീമാതൃകയായ ദേവിയുടെ ചരിതം ലോകത്തിലെ വനിതാവർഗ്ഗത്തിന് എന്നെന്നേയ്ക്കും പ്രകാശദായകമാണ്.

ജനനീം ശാരദാം ദേവീം
രാമകൃഷ്ണം ജഗദ്ഗുരും
പാദപത്മേ തയോഃ ശ്രിത്വാ
പ്രണമാമി മുഹുർമുഹുഃ

ഭാരതീയസംസ്കാരം. *

ഭൂലോകത്തിൽ ഇപ്പോൾ എട്ടുമതങ്ങളാകുന്നു പ്രധാനമായി പ്രചരിക്കുന്നത്. അവ ഹിന്ദുമതം, ബൌദ്ധമതം, ജൈനമതം, പാഴ്സിമതം, ഈ നാലു് ആര്യമതങ്ങളും, ക്രിസ്തുമതം, മഹമ്മദീയമതം, യഹൂദമതം, ഈ മൂന്നു സെമിറ്റിക്മതങ്ങളും, കൺഫ്യൂഷ്യൻ എന്ന മങ്ഗോളിയൻ മതവും ആകുന്നു. ഭൂമിയെ അധിവസിക്കുന്ന നൂററിമുപ്പത്തൊമ്പതുകോടി ജനങ്ങളിൽ ഇരുപത്തിനാലുകോടി ഹിന്ദുമതത്തേയും, പന്ത്രണ്ടുകോടി ബൌദ്ധമതത്തേയും, പതിനഞ്ചുലക്ഷം ജൈനമതത്തേയും, ഒരു ലക്ഷത്തൻപതിനായിരം പാഴ്സിമതത്തേയും, അൻപത്തിമൂന്നുകോടി ക്രിസ്തുമതത്തേയും, പതിനേഴരക്കോടി മഹമ്മദീയമതത്തേയും, ഒന്നരക്കോടി യഹൂദമതത്തേയും, മുപ്പതുകോടി കൺഫ്യൂഷ്യൻ മതത്തേയും അവലംബിക്കുന്നു. ലോകത്തിലെ ജനസംഖ്യയിൽ മുപ്പത്തൊൻപതു ശതമാനം ക്രിസ്ത്യാനികളും പന്ത്രണ്ടു ശതമാനം മഹമ്മദീയരും, ഇരുപത്തിരണ്ടുശതമാനം കൺഫ്യൂഷ്യന്മാരുമാണെങ്കിൽ ഏകദേശം ഇരുപത്തേഴുശതമാനം ജനങ്ങൾ ഭാരതധർമ്മത്തെ അങ്ഗീകരിച്ചു് ആര്യമതാനുയായികളായി ജീവിക്കുന്നവരാകുന്നു.

ഹിന്ദുക്കൾക്കും ബൌദ്ധന്മാർക്കും ജൈനർക്കും തമ്മിൽ വൈധർമ്മ്യത്തിൽ നിന്നു് എത്രയോ മടങ്ങു് അധികമാകുന്നു് സാധർമ്മ്യം എന്നുള്ള വസ്തുത വിസ്മരിക്കാവുന്നതല്ല. ബൌദ്ധമതത്തിന്റേയും ജൈനമതത്തിന്റേയും ഉപജ്ഞാതാക്കന്മാരായ ബുദ്ധഭഗവാനും മഹാവീരനും ഹിന്ദുക്കളായിരുന്നു. തങ്ങൾ ജീവിച്ചിരുന്നകാലത്തു പ്രചരിച്ചിരുന്ന ഹിന്ദുമതത്തിൽനിന്നു് അവർ തങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ദുഷ്ടമെന്നു തോന്നിയ ഭാഗങ്ങളെ ദൂരീകരിച്ചു് അതിനെ ശുദ്ധീകരിക്കുകയല്ലാതെ മററൊന്നും ചെയ്തതായി അഭിമാനിച്ചില്ല. ബുദ്ധഭഗവാൻ താനൊരു നൂതനമതമല്ല സ്ഥാപിക്കുന്നതെന്നു പല അവസരങ്ങളിലും പ്രകടമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ടു്.

"യച്ചകാമസുഖംലോകേ
യച്ചദിവ്യംമഹൽസുഖം
തൃഷ്ണാക്ഷയസുഖസ്യൈതേ
നാർഹതഷോഡശീംകലാം"

എന്ന പ്രാചീനാപ്തവാക്യത്തിന്റെ അനുസന്ധാനത്തിൽനിന്നാണു് ഗൌതമൻ ബുദ്ധനായതു് എന്നാകുന്നു ഐതിഹ്യം. മേലുദ്ധരിച്ച ശ്ലോകം സംസ്കൃതമായി മഹാഭാരതത്തിലും പ്രാകൃതമായി ധർമ്മപഥത്തി

* പട്ടാമ്പി സംസ്കൃതപാഠശാലയിൽചെയ്ത വാചാപ്രസംഗം

ലും കാണുന്നുണ്ട്. ധമ്മപദത്തിലേ "തമഹംബ്രൂമിബ്രാഹ്മണം" എ ന്നവസാനിക്കുന്ന പദ്യങ്ങളിൽ പ്രത്യേകമായും, ഇതരപദ്യങ്ങളിൽ സാമാന്യമായും നാം കേൾക്കുന്നത് മഹാഭാരതത്തിൻ അവിടവിടെ കാണുന്ന സന്മാർഗ്ഗോപദേശങ്ങളുടെ പ്രതിധ്വനി മാത്രമാകുന്നു. ബുദ്ധനെ മഹാവിഷ്ണുവിൻെറ ഒരവതാരമായി ഹിന്ദുക്കൾ പ്രായേണ അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ട്. ഭാരതഭൂമിയിൽ ബൌദ്ധമതത്തിൻെറ അന്തകനെന്നു പരക്കെ അറിയപ്പെടുന്ന ശങ്കരഭഗവൽ പാദരുടെ ആചാര്യാചാര്യനായ ഗൌഡപാദാചാര്യർ തൻെറ മാണ്ഡൂക്യകാരികയുടെ പ്രാരംഭത്തിൽ "തം വന്ദേ ദ്വിപദാം വരം" എന്നവസാനിക്കുന്ന പദ്യത്തിൽ വന്ദിക്കുന്നതു ബുദ്ധഭഗവാനെത്തന്നെയാകുന്നു എന്നത്രേ അഭിജ്ഞമതം.

"മായാവാദമസച്ഛാസ്ത്രം
പ്രച്ഛന്നംബൌദ്ധമേവതൽ
മയൈവകഥിതാ ദേവി!
കലൌബ്രാഹ്മണരൂപിണാ"

എന്ന പാത്മപുരാണവചനത്തിൽ നിന്നു ശങ്കരഭഗവൽപാദരെത്തന്നെ പൌരാണികകാലത്തിൽ പ്രച്ഛന്നബുദ്ധനായി ചില ഭാരതീയർ പരിഗണിച്ചിരുന്നു എന്നു കാണാം. ബൌദ്ധമതത്തിൻെറ മറെറാരു മഹാശത്രുവായ കുമാരിലഭട്ടാചാര്യർ ശ്ലോകവാർത്തികത്തിൽ

"യാവദേവോദിതംകിഞ്ചി-
ദേദപ്രാമാണ്യസിദ്ധയേ;
തത്സർവ്വംബുദ്ധവാക്യാനാ-
മപിദേശായകല്പതേ"

എന്നു വ്യസനപൂർവം പ്രസ്താവിക്കുന്നതിൽനിന്നു വൈദികമതത്തിനും ബൌദ്ധമതത്തിനും തമ്മിൽ നാം ഇന്നു സങ്കല്പിക്കുന്നതുപോലെയുള്ള വ്യത്യാസങ്ങളൊന്നും പൂർവ്വകാലത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്. അവിദ്യയുടെ സൽഭാവത്തിൽ തൃഷ്ണയുണ്ടാകുന്നു എന്നും ആ തൃഷ്ണ ജ്ഞാനോദയത്താൽ എപ്പോൾ നശിക്കുന്നുവോ അപ്പോൾ നിർവ്വാണം സിദ്ധിക്കുന്നു എന്നുമത്രേ ബുദ്ധഭഗവാൻെറ പരമോപദേശം. തൃഷ്ണാക്ഷയം തന്നെയാകുന്നു നിർവ്വാണം എന്ന തത്വം ഭാരതഭൂമിയിൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ അവതാരത്തിനു വളരെ മുമ്പുതന്നെ സ്ഥാപിതമായിരുന്നു. വൈദികമാർഗ്ഗം കർമ്മം, ജ്ഞാനം ഇങ്ങനെ രണ്ടു ശാഖകളായി ആരണ്യകങ്ങളുടെ ആവിർഭാവകാലത്തുതന്നെ പിരിഞ്ഞിരുന്നു. ജ്ഞാനകാണ്ഡത്തിൻെറ മൂലതത്വങ്ങളിൽ ഒന്നാകുന്നു തൃഷ്ണാക്ഷയം. മഹാഭാരതത്തിൽ ശാന്തിപർവ്വത്തിലെ പിതൃപുത്രസംവാദം കർമ്മജ്ഞാനകാണ്ഡങ്ങളുടെ മിഥസ്സംഘർഷണത്തിന് ഒരു മൂർദ്ധാഭിഷിക്തോദാഹര

ണമാണ്. ആ സംവാദത്തിൽ പിതാവ് ശ്ലാഘിക്കുന്ന കർമ്മകാണ്ഡം പ്രാചീനവൈദികമതവും, പുത്രൻ പ്രശംസിക്കുന്ന ജ്ഞാനകാണ്ഡം ബുദ്ധഭഗവാനാൽ കാലാന്തരത്തിൽ പുനസ്സംസ്കൃതമായിത്തീൎന്ന അപ്രാചീന വൈദികമതവുമാണ്. ഇതുകേവലം വിദേശങ്ങളിൽ പ്രചരിക്കുന്ന ഒരു മതമായതുകൊണ്ടും അതിലെ പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങൾ അപരിചിതമായ പാലിഭാഷയിൽ രചിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമത്രേ ഭാരതീയർ ബുദ്ധമതത്തോട് അതു് അർഹിക്കുന്ന വിധത്തിലുള്ള ആഭിമുഖ്യം പ്രദർശിപ്പിക്കാത്തത്. അല്ലെങ്കിൽ വേദപ്രാമാണ്യത്തെ അംഗീകരിക്കാത്ത ഒരു മതമാണെങ്കിലും അതിനെ അവർ വേണ്ടപോലെ അഭിനന്ദിക്കുമായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. പാലി ഭാരതീയർ സത്രുദ്ധം പഠിക്കേണ്ട ഒരു പ്രാചീനഭാഷയാകുന്നു.

"അവശ്യംപ്രാകൃതംഗ്രാഹ്യം
യദ്യൈവകിലസംസ്കൃതം;
യദാദേവീമുഖാംഭോജ-
നിസ്സൃതംമുഗ്ദ്ധഭാഷിതം"

എന്നു സാഹിത്യാചാൎയ്യന്മാർതന്നെ അനുശാസിക്കുന്നുണ്ടു്. പ്രാകൃതത്തിന്റെ ജ്ഞാനം കൂടാതെ സംസ്കൃതനാടകങ്ങൾ രചിക്കുക എന്നുള്ളതു പോയിട്ടു, വായിച്ചു രസിക്കുന്നതിനുപോലും ആൎക്കും സാധിക്കുന്നതല്ല. പാലി അതിപ്രാചീനമായ പ്രാകൃതമല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല. ബൌദ്ധമതത്തിന്റെ ഹീനയാനശാഖയിൽ മാത്രമേ പാലിഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു പ്രാമാണ്യമുള്ളു. ഈ ശാഖപ്രചരിക്കുന്നതു് സിലോൺ,ബർമ്മാ ഈ ദേശങ്ങളിലാകുന്നു. ചൈനയിൽ പ്രചരിക്കുന്ന മഹായാനശാഖയിലെ മതഗ്രന്ഥങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിൽത്തന്നേയാണു് ആദ്യമായി രചിക്കപ്പെട്ടതു്. ആ ശാഖയിലെ ആചാൎയ്യവൎയ്യന്മാരായ അശ്വഘോഷൻ, നാഗാൎജ്ജുനൻ, ആൎയ്യദേവൻ, മൈത്രേയൻ, ബുദ്ധഘോഷൻ, അസംഗൻ, വസുബന്ധുമുതലായവർ സംസ്കൃതത്തിൽത്തന്നേയാണു് സകലഗ്രന്ഥങ്ങളും നിൎമ്മിച്ചതു്. ഹിന്ദുമതത്തിൽ എങ്ങനെ ജ്ഞാനമാൎഗ്ഗത്തിൽനിന്നു് ഭക്തിമാൎഗ്ഗമുണ്ടായോ അങ്ങിനെതന്നെ ബൌദ്ധമതത്തിൽ ഹീനയാനത്തിൽനിന്നു് മഹായാനം ജനിച്ചു. ഭഗവദ്ഗീതമുതലായുള്ള ഭാഗവതധൎമ്മപ്രതിപാദകങ്ങളായ ഹിന്ദുമതഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പദ്ധതിയെത്തന്നേയാണു് പലമഹായാനഗ്രന്ഥങ്ങളും അംഗീകരിക്കുന്നതു്. ബൌദ്ധമതത്തിന്റെ മറ്റൊരു ശാഖയാകുന്നു ടിബററിൽ പ്രചരിക്കുന്ന ലാമാമതം. "ഓം മണി പദ്മേഹം" എന്നും മററുമുള്ള മന്ത്രങ്ങൾ പ്രധാനമായ ആ ശാഖ ഹിന്ദുക്കളുടെ ശാക്തേയ മതം പോലെ താന്ത്രികമാകുന്നു. ആകെക്കൂടി നോക്കുമ്പോൾ ബൌദ്ധമതത്തിന്റെ ഏതു ശാഖയിലുമുള്ള പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും സമ്പൂൎണ്ണമായ ജ്ഞാനത്തിനു സംസ്കൃത

ഭാഷയുടേയും അതിൽ നിർമ്മിതങ്ങളായ ഹിന്തുക്കളുടെ മതഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും പരിചയം അത്യന്താപേക്ഷിതമെന്നുസിദ്ധിക്കുന്നു. ഈ തത്വം ജപ്പാൻ, ചൈന, ഈ സാമ്രാജ്യങ്ങളിലെ ആധുനിക പണ്ഡിതന്മാർ ഇപ്പോൾ സമ്മതിക്കുന്നുമുണ്ട്. ജൈനമതം ഹിന്തുമതത്തിൽനിന്ന് ബൌദ്ധമതത്തോടൊപ്പംപോലും വിഭിന്നമല്ല. ജൈനരുടെ ഒരു തീർത്ഥങ്കരനായ ഋഷഭയോഗിയെ ഹിന്ദുക്കൾ മഹാവിഷ്ണുവിൻെറ ഒരവതാരമായി വന്ദിക്കുന്നു. ഹിന്ദുക്കളുടെ സകലദേവതകളേയും ജൈനർ ആരാധിക്കുന്നു. അവൎക്ക സംസ്കൃതം തന്നെയാകുന്നു വൈദികഭാഷ. ഹേമചന്ദ്രാദിജൈനാചാൎയ്യന്മാർ സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൻെറ പരിപോഷണത്തിൽ ക്ഷേമേന്ദ്രാദി ഹൈന്ദവാചാൎയ്യന്മാരെപ്പോലെതന്നെ ബഹുമുഖമായി പ്രയത്നിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാൎസ്സികൾക്കും അവരുടെ മതത്തിൻെറ സൂക്ഷ്മബോധത്തിന് വേദപാഠം ആവശ്യകമാകുന്നു. ഇങ്ങനെ ക്രൂലങ്കഷമായി പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ആൎയ്യമതങ്ങൾ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന മതചാതുഷ്ടയത്തിൻെറ അനുയായികൾക്കെല്ലാം സംസ്കൃതം അവശ്യം അദ്ധ്യേയമാണെന്ന് ഉപപാദിക്കാം. കിംബഹുനാ? ഈ ലോകത്തിൽ മുപ്പത്താററുകോടിയോളം ജനങ്ങൾക്ക് സംസ്കൃതഭാഷയും ഭാരതീയ സംസ്കാരവും ഒരിക്കലും തിരസ്കാൎയ്യമോ വിസ്മരണീയമോ ആയിത്തീരുവാൻ പാടുള്ളതല്ല.

ലോകത്തിൽ ഇപ്പോൾ ഉള്ള ഭാഷകളിൽ ഏററവും പ്രാചീനമായുള്ളതും സംസ്കൃതംതന്നെ. ക്രി. മു. 1200 ഇടയ്ക്കായിരുന്നിരിക്കണം ഋഗ്വേദമന്ത്രദ്രഷ്ടാക്കളായ മഹൎഷിമാർ ജീവിച്ചിരുന്നത് എന്നുള്ള പ്രൊഫെസർ മാക്സ്മ്യൂലരുടെ അഭിപ്രായം അബദ്ധമെന്ന് അദ്ദേഹംതന്നെ പിന്നീടു സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ട്. ക്രി. മു. ൧൪൦൦-ൽ ഏഷ്യാമൈനറിൽ മിടാനിയിലേ ഹിറൈററു രാജാക്കന്മാരെസ്സംബന്ധിച്ചുള്ള ഒരുടമ്പടിക്കു സാക്ഷിസ്ഥാനത്തിൽ കല്പിക്കപ്പെട്ടുകാണുന്നത്, മിത്രൻ, വരുണൻ, ഇന്ദ്രൻ, നാസത്യന്മാർ, ഈ വൈദികദേവതകളാകുന്നു. ഇതിൽനിന്ന് അക്കാലത്തുതന്നെ വൈദികമതം ഏഷ്യാമൈനർ മുതലായ വിദൂരദേശങ്ങളിൽപ്പോലും പ്രചരിച്ചിരുന്നതായി ഊഹിക്കുന്നതിൽ അസാംഗത്യമില്ല. പുരാതനാൎയ്യന്മാർ ഉത്തരധ്രുവ (Arctic) സമുദ്രത്തിൻെറ തീരങ്ങളിൽ ക്രിസ്തുവിൻെറ ജനനത്തിന് എണ്ണായിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നാണ് പണ്ഡിതസാൎവ്വഭൌമനായ ബാലഗംഗാധരതിലകൻെറ മതം, ഏകദേശം അത്രയും പുരാതനത്വം അവൎക്ക് ഹേർമാൻ യാക്കോബി എന്ന പാശ്ചാത്യസൂരിയും വകവച്ചുകൊടുക്കുന്നുണ്ട്. ഏതുവിധത്തിൽ നോക്കിയാലും ക്രി. മു. മൂവായിരം വൎഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ആൎയ്യന്മാർ ഇൻഡ്യയിൽ വന്നുചേൎന്നു എന്നും പ്രാചീനങ്ങളായ ഋഗ്വേദമന്ത്രങ്ങൾക്ക് അത്രയും പഴക്കം അനുവദിക്കാതെ ഗത്യന്തരമില്ലെന്നുമുള്ള അഭിപ്രായം ഇപ്പോൾ നിഷ്പക്ഷപ്രമാണികളുടെ ഇട

യിൽ രൂഢമൂലമായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. ആൎയ്യഭാഷകളിൽ സംസ്കൃതം ജ്യേഷ്ഠസഹോദരിയും, ഇറേനിയൻ, ഗ്രീക്ക്, ലത്തീൻ, ജൎമ്മൻ, ആംഗ്ലോസാക്സൻ ഇവയെല്ലാം അവരജകളുമാകുന്നു. ഋഗ്വേദകാലത്തിൽത്തന്നെ ഭാരതീയാൎയ്യർ ൧൦൦ തണ്ടുള്ള കപ്പലുകളിൽ സമുദ്രതരണംചെയ്തിരുന്നതായി പ്രസ്താവനകൾ കാണുന്നു. ക്രിസ്തുവിൻെറ ജനനത്തിന് തൊള്ളായിരം വൎഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഇൻഡ്യയിൽനിന്നു മയിലുകൾ (തോക), കപികൾ, ഇഭദന്തങ്ങൾ ഇവ ബാബിലോണിയയിൽ ഇറക്കുമതി ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. ആദ്യമായി ഇവിടെനിന്ന് ഒരു കാക്കയെ ആ രാജ്യത്തേക്കു കൊണ്ടുപോകയും പക്ഷികൾ കുറവാകയാൽ അവിടെ അതിൻെറ രൂപവും ധ്വനിയും അത്യന്തം കൌതുകപ്രദമായി പരിണമിക്കയുംചെയ്തതായി ചരിത്രം ഘോഷിക്കുന്നു. മയിൽ ചെന്നുചേൎന്നതോടുകൂടി കാക്കയുടെ മാഹാത്മ്യം അസ്തമിച്ചു എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ക്രി. മു. എട്ടാം ശതകത്തിൽ ഇൻഡ്യയിൽനിന്ന് അനേകം ആനകൾ അസ്സറിയയിലെ ഷെൽമനെസർ നാലാമന് കാഴ്ചയായി അയച്ചുകൊടുക്കപ്പെട്ടു. ക്രി. മു. ആറാം ശതകത്തിൽ അതിവിപുലമായ പാരസീകസാമ്രാജ്യം പൂൎവ്വഭാഗത്തിൽ ഭാരതഖണ്ഡത്തേയും പശ്ചിമഭാഗത്തിൽ യവനഖണ്ഡത്തേയും സ്പൎശിച്ചിരുന്നു. അക്കാലത്തെ പാരസീകസമ്രാട്ടായ ഡെറയസ് ഹിസ്റ്റസ്പിസിൻെറ അനുചരനായ സൈലാക്സ് ഹിന്ദുക്കളെപ്പററി ഒരു ഗ്രന്ഥം നിൎമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. മൈലീററസ്സിലെ ഹെക്കററീസ് എന്ന ഗ്രന്ഥകാരൻ ഗാന്ധാരരാജ്യത്തെപ്പററി പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ക്രി. മു. ൪൮൪ ഇടയ്ക്കു ജീവിച്ചിരുന്ന ഹെറോഡോട്ടസ്സ് എന്ന പ്രസിദ്ധയവനചരിത്രകാരൻ ഹിന്ദുക്കളെ പ്രാണിഹിംസ ചെയ്യാത്തവരും ചെറുതായ ഒരുമാതിരി ധാന്യം ആഹാരസാധനമായ് ഉപയോഗിക്കുന്നവരും ഗൃഹമില്ലാത്തവരുമാണെന്നു വൎണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. ബുദ്ധഭഗവാൻെറ അഹിംസാധൎമ്മം അന്നു ഭാരതഭൂമിയിൽ ജാതമാത്രമായിരുന്നതിനാൽ അതിനുമുമ്പുതന്നെ പ്രചാരത്തിലിരുന്ന ഹൈന്ദവമായ അഹിംസാധൎമ്മത്തേപ്പററിയാണ് ഹെറോഡൊട്ടസ്സ് ഇവിടെഉപന്യസിക്കുന്നതു് എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. യവനതത്വദൎശനങ്ങളുടെ ഉപജ്ഞാതാവായ പിതഗോറസ്സും ചൈനയിലെ പ്രാചീനമതസ്ഥാപകനായ കൊൺഫ്യൂഷ്യസ്സും ബുദ്ധഭഗവാൻെറ സമകാലികന്മാരായിരുന്നു. പിതഗോറസ്സ് ഈജിപ്റ്റിൽപോയി അവിടെ എത്തിച്ചേൎന്നിരുന്ന ചില ഹിന്ദുക്കളിൽനിന്ന് ഉപനിഷത്തത്വങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചതിനുമേലാണ് യവനതത്വശാസ്ത്രത്തിൻെറ പ്രവക്താവായിത്തീൎന്നതെന്ന് അനേകം പണ്ഡിതന്മാർ വിശ്വസിക്കുന്നു. പിതഗോറസ്സിൽനിന്നാകുന്നു പാശ്ചാത്യതത്വദൎശനത്തിൻെറ സാൎവ്വത്രികമായ സമുൽപത്തി.

അലെക്സാൻഡർ ഗാന്ധാരരാജ്യത്തിൽ നിഷ്കാമനായ ഒരു ഹൈന്ദവയോഗിയുമായി പരിചയപ്പെട്ട കഥ സൎവ്വവിദിതമാണല്ലോ.

മഹാകവി ഉള്ളൂർ, എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ.

ക്രി. മു. നാലാം ശതകത്തിൻെറ അവസാനത്തിൽ ചന്ദ്രഗുപ്തമൌര്യൻ ഒരു സുറിയാനിരാജകന്യകയെ വിവാഹംചെയ്തു. അക്കാലത്താണ് സിറിയയിലേ രാജാവായ സെല്യൂക്കസ്സിൻെറ പ്രതിപുരുഷനായി മെഗസ്തിനീസ്സ് എന്ന യവനപണ്ഡിതൻ പാടലീപുത്രത്തിൽ താമസിച്ചതും അദ്ദേഹത്തിൻെറ വിശ്രുതമായ ഇൻഡിക്കാ എന്ന ഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചതും. മെഗസ്തിനീസ്സ് ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ബ്രാഹ്മണക്കും പിതഗോറസ്സിൻെറ അനുയായികൾക്കും തമ്മിലുള്ള സാധർമ്മ്യവൈധർമ്മ്യങ്ങളെ വിശദമായി വർണ്ണിക്കുന്നു. ചന്ദ്രഗുപ്തൻെറ പുത്രനായ ബിന്ദുസാരൻ സെല്യൂക്കസ്സിനോടു തനിക്കു കുറെ വീഞ്ഞു, മുന്തിരിപ്പഴം ഇവയേയും ഒരു യവനതത്വദർശകനേയും അയച്ചുതരേണമെന്നപേക്ഷിക്കുകയും സെല്യൂക്കസ്സ് വീഞ്ഞയും മുന്തിരിപ്പഴവും അയച്ചുകൊടുത്തുംവച്ച് തത്വദർശകൻെറ പ്രേഷണം യവനമര്യാദയല്ലെന്നു ബിന്ദുസാരനെ അറിയിക്കുകയും ചെയ്തതായി യവനചരിത്രത്തിൽനിന്നു കാണാവുന്നതാണ്. ക്രി. മു. ൨൭-ൽ രോമകചക്രവർത്തിയായ അഗസ്റ്റസ്സിന് യവനഭാഷയിൽ ലിഖിതമായ പാണ്ഡ്യരാജാവിൻെറ ഒരു സന്ദേശവുംകൊണ്ടു് ഒരു ശ്രമണാചാര്യൻ യൂറോപ്പിലേക്കു പോയതായും അതു ചക്രവർത്തിക്കു സമർപ്പിച്ചതിൻെറശേഷം അദ്ദേഹം ആതെൻസിൽവെച്ച് അഗ്നിപ്രവേശംചെയ്തതായും അതേചരിത്രത്തിൽനിന്നുതന്നെ നാം ഗ്രഹിക്കുന്നു. അക്കാലത്ത് കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ അഗസ്റ്റസ്സിൻെറ ആരാധനത്തിനായി പാണ്ഡ്യരാജാവ് ഒരു ക്ഷേത്രം സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു. കാവേരിനദിയുടെ പതനസ്ഥലം രോമകന്മാരുടെ ഒരു അധിനിവേശമായിരുന്നതും അക്കാലത്തുതന്നേയാണ്. അശോകചക്രവർത്തിയുടെ ശാസനങ്ങളിൽനിന്നു ക്രി. മു. മൂന്നാം ശതകത്തിൽത്തന്നെ ഭാരതീയസന്ന്യാസികൾ ആൻറിയോക്കസ്സിൻെറ രാജ്യമായ സിറിയയിലും ടോളെമിയുടെ രാജ്യമായ ഈജിപ്റ്റിലും ആൻറിഗോണസ്സിൻെറരാജ്യമായ മാസിഡോണിയയിലുംമാഗസ്സിൻെറ രാജ്യമായ സൈറീനിയിലും അലെക്സാൻഡരുടെ രാജ്യമായ എപ്പൈറസ്സിലും പോയി ബൌദ്ധധർമ്മം പ്രചരിപ്പിച്ചതായറിയുന്നു. അവരുടെ നിരന്തര പരിശ്രമത്തിൻെറ ഫലമായി തെറപ്യൂട്ടെ എന്ന ഒരു മതശാഖ ഈജിപ്റ്റിലും, എസ്സീനി എന്ന ഒരു മതശാഖ ഏഷ്യാമൈനറിലും പ്രവൃദ്ധമായി. പുനർജ്ജന്മത്തിൽ വിശ്വാസവും സന്ന്യാസാശ്രമത്തിൽ നിഷ്ഠയും ആ രണ്ടുമതശാഖകൾക്കും പൊതുവിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ശൌചം ആദിത്യാരാധനം മുതലായ അനുഷ്ഠാനങ്ങളും ആ ശാഖകളിൽ സംക്രമിച്ചു.

ക്രി. പി. ഒന്നും രണ്ടും ശതകങ്ങളിൽ ഭാരതീയർ ധാരാളമായി കച്ചവടത്തിനായും മററും അലെക്സാൻഡ്രിയാ മുതലായ പാശ്ചാത്യ നഗരങ്ങളിൽ കുടിയേറിപ്പാർത്തുവന്നു. അക്കാലത്ത് അർമ്മീനിയയിൽ ഹിന്ദുക്കളുടെ പ്രധാനമായ ഒരധിനിവേശനമുണ്ടായിരുന്നു. ക്രി. പി. ൩

ണ്ടാം ശതകത്തിൽ ചാരിട്ടൻ എന്ന യവനവനിത കപ്പൽച്ചേത ത്തിൽ അകപ്പെട്ടു മംഗലാപുരത്തിനു സമീപം കരയ്ക്കടുത്തതായ് അന്ന ത്തെ കണ്ണാടകഭാഷയിൽ ചില സംഭാഷണങ്ങൾ അടങ്ങീട്ടുള്ള ഒരു യ വനപ്രഹസനത്തിൽനിന്നു് നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു. ബാഡിസാനിസ്സ് എന്ന യവനപണ്ഡിതൻ ക്രി. പി. ൨൧൮-ൽ ഭാരതീയരുടെ തത്വദശ് നങ്ങളെപ്പറ്റി ഒരു ഗ്രന്ഥം നിമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഫൈലോസ്ട്രാറസ്സ് എന്ന മറ്റൊരു യവനപണ്ഡിതൻ അക്കാലത്തു തന്നെ സെവേറസ്സ് എന്ന രോമകചക്രവർത്തിയുടെ പട്ടമഹിഷിയായ ജൂലിയാസോണായുടെ ആജ്ഞ അനുസരിച്ചു്, ക്രി. പി. ഒന്നാം ശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ടയാനായിലേ ആപ്പൊളൊണിയസ്സ് എന്ന മഹാത്മാവിൻെറ ജീവചരി ത്രം വിസ്തരിച്ചെഴുതീട്ടുണ്ടു്. സെവെറസ്സ് തൻെറ അരമനയിൽ യേശു ക്രിസ്തു, ആബ്രഹാം ഇവരോടൊപ്പം അലെക്സാൻഡർ, ഓർഫ്യൂസ്സ്, ആ പ്പോളോണിയസ്സ് ഇവരേയും ആരാധിച്ചുവന്നു. ക്രി. പി. ൨൮൪മുതൽ ൩൦൫വരെ രോമകസാമ്രാജ്യം പരിപാലിച്ചിരുന്ന ഡയോക്ലീഷൻെറ കാലത്തുജീവിച്ചിരുന്ന ഹയെറൊക്ലീസ്സ് എന്ന യവനപണ്ഡിതൻ ആ പ്പൊളോണിയസ്സ് യേശുക്രിസ്തുവിനെപ്പോലെ മഹാനായ ഒരു സിദ്ധ നായിരുന്നു എന്നു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ആപ്പൊളോണിയസ്സിനെ അനന്തരകാലികന്മാരായ ചിലയവനമതദ്വേഷികൾ ഒരു ക്ഷുദ്രനായ മന്ത്രവാദിയെന്നും അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി ഫൈലോസ്ട്രാറസ്സ് പ്രസിദ്ധ പ്പെടുത്തിയ ജീവചരിത്രം ഒരു കെട്ടുകഥയെന്നും പുച്ഛിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എ ന്നാൽ നിഷ്പക്ഷമായനിലയിൽ നിന്നുകൊണ്ടു് ആ ഗ്രന്ഥത്തെ പരി ശോധിക്കാമെങ്കിൽ ഭാരതീയക്കും അഭിമാനജനകങ്ങളായ പലതത്വങ്ങ ളും അതിൽ അടങ്ങീട്ടുള്ളതായിക്കാണാം. ആപ്പോളോണിയസ്സ് ക്രി. പി. ൪൩-൪൪-ൽ ആണ് ഇൻഡ്യയെ സന്ദശിച്ചത്. "ഭൂമിയിലും എന്നാൽ അതിലല്ലാതേയും ഇരിക്കുന്നവരും, കോട്ടകളില്ലെങ്കിലും അ തോട്ടക്കൂടിയവരും, ഒന്നും കൈവശമില്ലെങ്കിലും എല്ലാം സ്വാധീനമായ വരും" എന്നത്രേ അദ്ദേഹം താൻകണ്ട ബ്രാഹ്മണയോഗികളെ വണ്ണി ക്കുന്നതു്. വസിഷ്ഠൻ എങ്ങനെ വിശ്വാമിത്രനു് അതിഥിസൽക്കാരം ചെയ്തുവോ അങ്ങനേ ഇച്ഛാമാത്രത്തിൽ ആ യോഗികൾ തങ്ങളുടെ രാ ജാവിൻെറയും അദ്ദേഹത്തിൻെറ അനുചരന്മാരുടേയും വിഷയത്തിൽ അന്നദാനാദി സപയ്യകൾ അനുഷ്ഠിച്ചതായി ആ യവനവിജ്ഞാനിയു ടെ ജീവചരിത്രത്തിൽനിന്നു നാം അറിയുന്നു. അദ്ദേഹം യവനതത്വദ ശ്നമഹാനദിയുടെ ഉൽപ്പത്തിസ്ഥാനം ഭാരതഖണ്ഡമാണെന്നു മുക്ത കണ്ഠം ഘോഷിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ക്രിസ്തുമതത്തിൻെറ സംഘടനത്തിൽ യഹൂദധമ്മത്തിനും ഭാര തീയ ധമ്മത്തിനും ഉള്ള പങ്കു് എത്രയെന്നും അതിനു തെറാപ്യൂട്ടെ, എ സ്സീനിമുതലായ ആഷ്മമതശാഖകളുമായുള്ള ബന്ധം ഏതുപ്രകാരത്തി

ലാണെന്നും ഉള്ള സംശ്ലേതികളെപ്പററി ഇന്നും വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നട ന്നുകൊണ്ടുതന്നെയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നും കത്തോലിക്കമതത്തിൽ നിലനിന്നുപോരുന്ന ബ്രഹ്മചര്യം, പ്രതിമോക്ഷം (Confession) പ്രതി മാവന്ദനം, ഘണ്ടാവാദനം, അക്ഷസൂത്രധാരണം മുതലായ അനുഷ്ഠാന പദ്ധതികൾ ഭാരതീയങ്ങളെന്നു ഇപ്പോൾ പ്രായേണ സമ്മതിക്കപ്പെട്ടു ന്നുണ്ട്. ഇന്ന് അവൈദികങ്ങളായി ഗണിക്കപ്പെടുന്ന അനേകം പ്രാ ചീനക്രിസ്തുമതഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവയിലാണ് ഭാരതീയ സംസ്കാ രത്തിന്നു് അധികം പ്രാമാണ്യം നൽകിക്കാണുന്നതു്. ചുരുക്കിപ്പറയു കയാണെങ്കിൽ ഭാരതധർമ്മവുമായി സമീപസംബന്ധമുള്ള യവനസം സ്കാരവും, ദൂരസംബന്ധംമാത്രമുള്ള യഹൂദസംസ്കാരവുംതമ്മിലുള്ള പോ രാട്ടത്തിൽ യഹൂദസംസ്കാരം ജയിച്ചു. ക്രി. പി. ആദിമശതകങ്ങളിൽ യൂറോപ്പു മുഴവൻ പ്രചുരപ്രചാരമായിത്തീൎന്നമിത്രാരാധനം ക്രി. പി. ൩൨൩-ൽ കോൺസ്റ്റാൻറയിൽ ചക്രവൎത്തി ക്രിസ്തുമതം അങ്ഗീകരി ച്ചതിൻെറ ഫലമായി നാമാവശേഷമാകുകയും, പുനൎജ്ജന്മത്തിലും ക ൎമ്മത്തിലും പ്രതിഷ്ഠാപിതമായ ബാസിലിഡിസ്സിന്റെയും അഹിംസാപ്ര ധാനമായ മണിയുടേയും മററും മതശാഖകൾ നശിച്ചുപോകയുംചെയ്തു.

ഇൻഡ്യയുടെ പശ്ചിമോത്തരഭാഗത്തിൽ അലെക്സാൻഡരുടെ കാലത്തിനുമേൽ ബാക്ട്റിയാ എന്ന നാമത്തിൽ ഒരു യവനരാജ്യം സ്ഥാപിതമായിരുന്നു. ആ രാജ്യത്തിൽ താമസമുറപ്പിച്ച യവനന്മാർ ഏറെത്താമസിയാതെ ഹിന്ദുക്കളോ ബൌദ്ധന്മാരോ ആയി. ക്രി. മു. മൂന്നാം ശതകത്തിൽ വേശനഗരത്തിലുള്ള ഒരു ശിലാശാസനത്തിൽ "ദേവദേവസ്യവാസുദേവസ്യ ഗരുഡധ്വജ അയംകാരിതോ ഹെലിയദോ രേണഭാഗവതെന ദിയസപുത്രേണ തക്ഷശിലാകേന യോനദൂതേന" എന്നു കാണുന്നതിൽനിന്നു് എങ്ങനെ യവനരാജാവിൻെറ ദൂതനും ത ക്ഷശിലാനിവാസിയും ഡിയസ്സിൻെറ പുത്രനുമായ ഹെലിയഡോറസ്സ് ഭാഗവതധൎമ്മത്തെ അങ്ഗീകരിച്ചു എന്നും തൽഫലമായി ദേവദേവനാ യ വാസുദേവന്നു് ഒരു ഗരുഡധ്വജം നിൎമ്മിച്ചു എന്നും കാണാവുന്നതാ ണു്. ബാക്ട്റിയയിലെ യവനസംസ്കാരത്തേ ഭാരതീയ സംസ്കാരം അതിവേഗത്തിൽ ഗ്രസിച്ചു. അനന്തരകാലങ്ങളിൽ "ബാർലവും ജോ സെഫും" എന്ന കഥയിൽ ഒരു ക്രിസ്തീയഗ്രന്ഥകാരൻ ബുദ്ധഭഗവാനെ പ്പോലും ക്രിസ്തീയ സിദ്ധപരമ്പരയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

ചൈനമുതലായ ഇതരരാജ്യങ്ങളിലും ഭാരതീയ സംസ്കാരം നിരൎഗ്ഗളമായിപ്രസരിച്ചു. മഹായാന ബൌദ്ധന്മാർ ഹിന്ദുക്കളിൽനി ന്നു് ആചാരപദ്ധതിയിൽ അധികംവിഭിന്നരല്ലെന്നു ഞാൻ മുമ്പുതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലൊ. മഹായാനക്കാർ ബുദ്ധഭഗവാനെക്കാൾ അധിക മായി ആരാധിക്കുന്നതു് ബോധിസത്വങ്ങളെയാകുന്നു. ആ സത്വങ്ങ

ളിൽ മഞ്ജുശ്രീ ജ്ഞാനത്തിന്റേയും അവലോകിതേശ്വരൻ കരുണയു ടേയും അധിഷ്ഠാന ദേവതകളാകുന്നു. മഹായാനത്തിൽ പ്രമാണീഭൂത മായ പ്രജ്ഞാപാരാമിത രണ്ടുലക്ഷം ശ്ലോകങ്ങൾ ഉള്ളതും മഹാഭാരത ത്തിൽ ഇരട്ടി വലുപ്പം വരുന്നതുമായ ഒരു ഗ്രന്ഥമാകുന്നു. വജ്രച്ഛേദി ക, സദ്ധർമ്മപുണ്ഡരീകം, ലളിതവിസ്തരം മുതലായി വേറേയും അനേ കം സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഉണ്ട്. ഇവയിൽ ചി ലതെല്ലാം ഇപ്പോൾ മൂലഭാഷയിൽ ലഭ്യങ്ങളല്ല; എന്നാൽ ചീനത്തിൽ അവ ഓരോന്നിന്നും വിവർത്തനമുണ്ട്. ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രാചീന ഭാരതീയ പണ്ഡിതന്മാരായ കുമാരജീവൻ പരമാർത്ഥൻ മുതലായവരു ടെ പരിശ്രമം ഏററവും അഭിനന്ദനീയമാണ്. കൊറിയാ, മംഗോളി യാ ഈ രാജ്യങ്ങളിൽ ഇപ്പോഴും പ്രചരിക്കുന്നതു മഹായാന ബൌദ്ധമ തമാകുന്നു. ഒരു ലക്ഷം ലാമാ ബൌദ്ധന്മാർ യൂറോപ്യൻ റഷ്യയിൽ പ്പോലും നിവസിക്കുന്നുണ്ട്.

മദ്ധ്യഏഷ്യയിൽനിന്നു അനേകം അതിപുരാതനങ്ങളായ സം സ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇപ്പോഴും കിട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ലോകത്തിലെ സം സ്കാര ചരിത്രം ഇതുവരെയും നാം വിശ്വസിച്ചിരുന്നതിൽ നിന്നു പല പ്രകാരത്തിലും ഭിന്നമെന്നാകുന്നു ആ പ്രദേശത്തുനിന്നും ഈയിടയ്ക്കു തുടരെത്തുടരെ ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജ്ഞാനം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്ന ത്. പ്രസിദ്ധഭാരതസഞ്ചാരിയായ ഫാഹിയാന്റെ കാലത്ത് മദ്ധ്യഏ ഷ്യയിലെ ജനങ്ങൾ ഒരു ഇന്ത്യൻ ഭാഷതന്നെ സംസാരിച്ചു വന്നിരുന്നു. അവിടത്തെ ഗ്രന്ഥാലയങ്ങൾ മുഴുവൻ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഇനിയും പല അമൂല്യനിധികളും കണ്ടുകിട്ടുവാൻ ഇടയുണ്ട്.

അനാം രാജ്യവും ക്രി. പി. രണ്ടാംശതകം മുതൽ ഹിന്ദുക്ക ളാൽ ഭരിക്കപ്പെട്ടുവന്നിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണജാതിയിൽപ്പെട്ട പുരോഹിത ന്മാരും ഗണകന്മാരും ഇന്നും അനാമിലും സയാമിലുംഉണ്ട്. സയാമിൽ ക്രി. പി. ൩൩൪-ൽ സൂര്യവംശരാമൻ എന്നൊരു ഹിന്ദുരാജാവ് രാജ്യ ഭാരം ചെയ്തിരുന്നു. അദ്ദേഹം ബൌദ്ധന്മാരുടെ ത്രിപിടകത്തിലും ഹി ന്ദുക്കളുടെ വേദങ്ങളിലും ഒന്നുപോലെ നിഷ്ണാതനായിരുന്നതായും, മഹാ ദേവൻ മഹാവിഷ്ണു ഈ ദേവന്മാരുടെ വിഗ്രഹങ്ങൾ പ്രതിഷ്ഠിച്ചതാ യും കാണുന്നു. സയാമിൽ ഇപ്പോൾ പ്രചരിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾക്കുമാ നവാദി ധർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളുമായി സമീപസംബന്ധമുണ്ട്. ഇൻഡോ ചൈന എന്ന നാമധേയത്താൽ ഇക്കാലത്ത് അറിയപ്പെടുന്ന കാം ബോജം പണ്ടു സുപ്രസിദ്ധമായ ഒരു ഹൈന്ദവരാജ്യമായിരുന്നു. മുൻ കുടുമക്കാരായ ചില ബ്രാഹ്മണർ കാംബോജ രാജകന്യകകളെ വിവാ

ംഗം ചെയ്തുവന്നതായും ആ ദമ്പതികളുടെ പുരുഷസന്താനങ്ങൾ കാം ബോജരാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്നതായും ചരിത്രം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. കാം ബോജത്തിൽ സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ലിഖിതങ്ങളായ അനവധി ശിലാ ലേഖനങ്ങളുണ്ട്. ക്രി. പി. ൯൩൭-ൽ ഈശാനവർമ്മനെന്ന കാംബോ ജരാജാവിൻെറ ശിലാശാസനത്തിൽനിന്ന് ഒരു ശ്ലോകം താഴെ ഉദ്ധരിക്കാം.

"ജയതോ ജഗതാം ഭൂത്യൈ
കൃതസന്ധിഗ്രഹൗ ഹൃതൌ
പാർവ്വതീ ശ്രീപതിത്വേന
ഭിന്നമൂർത്തിധരാവപി."

ഈ പദ്യത്തിൽനിന്ന് ഉമാപതിയേയും രമാപതിയേയും അ ന്നത്തെ കാംബോജന്മാർ ആരാധിച്ചിരുന്നുവെന്ന് വെളിവാകുന്നുണ്ട ല്ലോ. ക്രി. പി. ൯൦൦-ലെ ഒരു ശിലാരേഖയിൽനിന്ന് ശ്രീസോമവർമ്മൻ എന്ന കാംബോജരാജാവ് രാമായണം, ഭാരതം, പുരാണങ്ങൾ ഇവയുടെ പാരായണത്തിനുവേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തിരുന്നതായി ഗ്രഹിക്കാവുന്ന താണ്. ഇന്നും ചില മുൻകുടുമക്കാരായ ബ്രാഹ്മണരാകുന്നു കാംബോ ജരാജാവിനെ കിരീടധാരണം ചെയ്യിക്കുന്നത്. സുമാറ്റ്റാ, ജാവ, ഈ രണ്ടു ദ്വീപുകളിലും ഇക്കാലത്ത് മുഹമ്മദീയ മതമാണ് പ്രചരിക്കുന്ന തെങ്കിലും പണ്ട് അവ ഹിന്ദുരാജ്യങ്ങളായിരുന്നു. ജാവയെപ്പററി "യ വദ്വീപം സപ്തരാജ്യോപശോഭിതം" എന്ന് രാമായണത്തിൽ വാത്മീ കിമഹർഷിതന്നെ ഗാനംചെയ്തുകാണുന്നുണ്ട്. ജാവയ്ക്കു സമീപമായി ബലി എന്നൊരു ദ്വീപമുള്ളതിൽ ആറുലക്ഷം ജനങ്ങൾ ഇന്നും ഹിന്ദു മതത്തെത്തന്നെ അനുവർത്തിക്കുന്നു. ദുർഗ്ഗോപാസനം ആ ദ്വീപിൽ പ രമപ്രധാനമാണ്. ക്രി. പി. ൪൦൦-ൽ ഹിന്ദുക്കൾ കിഴക്കൻ ബോർണ്ണി യോവിൽപ്പോലും ഒരു സാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു. ഈ രാജ്യങ്ങളിലെ ല്ലാം അനവധി പുരാതനഹിന്ദുക്ഷേത്രങ്ങളുടെ നഷ്ടശിഷ്ടങ്ങൾ ഇപ്പോ ഴും കാണ്മാനുണ്ട്. അനേകം ക്ഷേത്രങ്ങൾ പൂജയില്ലെങ്കിലും കേടുപാ ടുകൂടാതെ സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടുന്നുമുണ്ട്. "പുരായത്രസ്രോതഃ പുളിനമധു നാ" എന്നമാതിരി കാലചക്രഭ്രമണത്തിൽ കലശലായ മാററം സംഭ വിച്ചിട്ടുള്ള ഈ രാജ്യങ്ങളിലേ സംസ്കാരം ആപാദചൂഡം ഇന്നും ഭാര തീയമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു എന്നുള്ള വസ്തുത ഏതു ഭാരതീയനെയാ ണ് പുളകിതഗാത്രനാക്കാത്തതു്? (തുടരും)

മഹാകവി ഉള്ളൂർ എസ്സ് പരമേശ്വരയ്യർ, എം. ഏ. ബി. എൽ. എം. ആർ, ഏ. എസ്സ്.

ആദൎശം.

പ്രേമഗീതാമൃതം വാരൊളിത്താരക-
ത്തുമലർച്ചാൎത്തിൽനിന്നുൽഗളിക്കേ;
സോമബിംബത്തെയും കൈക്കൂപ്പിവാഴ്ത്തുമ-
ത്താമരപ്പൂക്കൾതന്നുള്ളിൽനിന്നും
കോമളമായൊരു നിശ്ശബ്ദകീൎത്തനം
ഈമന്നിലെങ്ങും പരന്നിടുന്നു:
പൂമങ്കയാളെയും രോമാഞ്ചംകൊള്ളിക്കു-
മാമഞ്ജുകീൎത്തനം കേട്ടാവൂ ഞാൻ!

അമ്മേ! തവാദൎശമന്ത്രഗാനംമൂല-
മിമ്മേദിനീതലം വെല്ലുമേന്മേൽ!

* * * *

പൌരസ്ത്യസല്പഥപ്പാല്ക്കൂടലൊട്ടേറെ-
നേരമായല്ലും പകലുംതമ്മിൽ
ഘോരംമഥിക്കവേ മന്ദമുയൎന്നൊരു
സാരപീയൂഷസുവൎണ്ണകുംഭം
ധാരയായ്പ്പെയ്തിടും രാഗവൎഷത്തിനാൽ
സ്മേരമാകുന്നിതിപ്പാരിടത്തേ:
ആരാഗപീയൂഷവൎഷഹൎഷാംബുവിൽ
നീരാടിക്കോൾമയിൎക്കൊൾവനോ ഞാൻ!

അമ്മേ! തവോൽകൃഷ്ടസംസ്കാരഗംഗയി-
ലിമ്മേദിനീതലമാറാടട്ടേ!

* * * *

പിന്നിലും മുന്നിലുമാശ്രിതഭാവേന
നിന്നിടും ജീവന വാഹങ്ങളിൽ
തന്നിലയ്ക്കാത്തപോൽ വൎണ്ണഭേദംചേൎത്തു
മിന്നിടുമുച്ചസ്ഥകൎമ്മസാക്ഷി
മന്നിൻ നെറുകയിൽത്തൻകരം വയ്ക്കവേ
കുന്നിക്കു മൂൎദ്ധപാഗിതാമോദത്തേ
ഇന്നിക്ഷമാപത്മമെങ്ങും പരത്തുന്ന-
തുന്നിദ്രമോദം ശ്വസിച്ചാവൂ ഞാൻ!

അമ്മേ! തവാനന്തസംസ്കാരചൈതന്യ-
മിമ്മേദിനിയേപ്പുലൎത്തീടട്ടേ!

പി. ശങ്കരൻ നമ്പ്യാർ എം., ഏ. (ഓണേൎസ്)

പ്രാചീനമലയാളികളുടെ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്ര ജ്ഞാനവും

മദ്ധ്യകാലമലയാളത്തിലെ പഴയ പാട്ടുകളും.

മലയാളത്തിലെ പഴയ പാട്ടുകൾപാടുന്ന തൊഴിൽ എനിക്കു കുട്ടിക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നതാണ്. അതു് 'ഭാഷാപോഷിണി'വഴിയായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നതു് 'അരുണോദയം' വായനക്കാരിൽ ചിലരെങ്കിലും ഓർക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. കാലം പോയതോടുകൂടി കാര്യവും മാറി: സ്വരം നന്നാകാതിരിക്കുമ്പോൾ പാട്ടു നിറുത്തണമെന്നുള്ള പ്രമാണം ഞാൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടും രണ്ടു പന്തീരാണ്ടാകാറായി. ഇതിനിടയിൽ എന്നെക്കൊണ്ടൊന്നു പാടിക്കാൻ പല സ്നേഹിതന്മാരും പരിശ്രമിച്ചു നോക്കി. അവരുടെ ശ്രമത്തിനോ എന്റെ അമാന്തത്തിനോ ശക്തി കൂടിയതെന്നു് അവക്കും എനിക്കും ബോദ്ധ്യമാകയുംചെയ്തു. എന്നാൽ മാന്യസ്നേഹിതനായ മഹാകവി വള്ളത്തോൾ ഇടയ്ക്കെന്നെക്കൊണ്ടൊന്നു പാടിക്കാതിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം 'ആത്മപോഷിണി'യുടെ ആധിപത്യംവിട്ടതോടുകൂടി പിന്നെയും എനിക്കു വിശ്രമം ലഭിച്ചു. അങ്ങിനെയിരിക്കേയാണ് ഇപ്പോൾ സ്നേഹിതൻ മിസ്റ്റർ നാരായണൻ നായർ എന്റെ പാട്ടിനാവശ്യപ്പെടുന്നതു്. മിസ്റ്റർ നായർക്കു ഏതെങ്കിലും പാട്ടു പോരാ; ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം സംബന്ധിച്ച പാട്ടുകൾതന്നെ വേണം. ആ ഇനത്തിലും മലയാളത്തിൽ പാട്ടുകളില്ലെന്നില്ല. ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ പണ്ടു മലയാളികൾ അദ്വിതീയരായിരുന്നുവെന്നുള്ളതു് തർക്കമററ കാര്യമാണ്. പക്ഷെ ആ പാണ്ഡിത്യം മുഴുവൻ അവർ സംസ്കൃതവാണിയിൽ പ്രകാശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു. ഇടയ്ക്കു വല്ലതും മണിപ്രവാളഭാഷയിൽ എഴുതിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ആയതു് അനുഷ്ടുപ് എന്ന സംസ്കൃതഛന്ദസ്സിന്റെ നിയമത്തെ അവലംബിച്ചുകൊണ്ടുമായിരുന്നു. ആവകയെ മലയാളത്തിലേ പാട്ടുകളുടെകൂട്ടത്തിൽ ചേർക്കുന്നതെങ്ങനെയാണ്?

'അന്നേവാക്യത്തെവച്ചിട്ടു തലന്നാളെത്തുവാങ്ങിയാൽ
ശേഷമദ്ധിച്ചതിൽക്കൂട്ടു ധ്രുവവുംചേയവാക്യവും
മീനമാസംതുടങ്ങീട്ടു പൌലിശാദികൾക്കൂട്ടുക
കന്നിമാസംതുടങ്ങീട്ടു കളകസ്തമയത്തിന്
നാൾകാണ്കമുമ്പിലേപ്പോലെ ഭേദംപക്കത്തിനങ്ങിഹ
അന്നേനാൾപാതിയേപോവൂ അന്നേയോഗ്യാദിപാതിയാം!

ഇത്യാദി കൈരളീകരിച്ചിട്ടുള്ള സംസ്കൃതഛന്ദസ്സിൽ മലയാളി പാടാൻതുടങ്ങിയാൽ അവതാളത്തിലാണ് കലാശിക്കുക. എന്നാൽ മലയാളിയുടെ പ്രത്യേകസ്വത്തായി, കീഴ്‌വരുന്ന വഞ്ചിപ്പാട്ടിൽ അവനുള്ള അവകാശത്തെ അന്യാധീനപ്പെടുത്താൻ ഏതുകോടതിക്കും അധികാരമില്ല.

'മാനിടരെത്തോററുവാനായ് മയമുള്ള മന്നുകണ്ടു്
മലരവൻ മന്നിനുള്ള നടുവരയിൽ
നകരത്തു ലങ്കയെന്നു പേരുകൊണ്ടു വിളങ്ങുന്നു
നരകത്തിൽ കീഴേയററം നാകം മേലററം
ഇരവുപകലവിടെയൊന്നു പോലെയാക്കിവച്ചു
ഇറവൻ മറുപുറത്തു ചിത്തപുരിയും
ഈരണ്ടിനും നടുവിലായ് യവകോടിരോമകവും
ഈടിയനാകലമെങ്ങു മൊപ്പു കൊള്ളുന്നു.
പൊഴുതുലങ്കയിൽവന്നിട്ടുദയം ചെയ്യുമ്പോളിവൻ
പൊന്തിവാന നടുക്കാകും യവകോടിയിൽ
ചിത്തനകരിങ്കലണയുന്നുമുണ്ടുരോമകത്തിൽ
ചിറപ്പുററപാതിരാവായ്‌പതിവുപോലെ'

പടിഞ്ഞാറന്മാരുടെ പരിശ്രമംകൊണ്ടു് കണ്ടറിഞ്ഞതാണെന്നു് അവർ സ്വയം അഭിമാനിച്ചു്, ലോകംമുഴുവൻ പെരുമ്പറമുഴക്കുന്ന ഈ തത്വം ഒരു മലയാളി കുറിച്ചുവച്ചിട്ടു വത്സരം എത്ര കഴിഞ്ഞിരിക്കണമെന്നു ഭാഷാശാസ്ത്രമമ്മവേദികൾ വിധിക്കട്ടെ. മനുഷ്യസൃഷ്ടിക്കു യോജിക്കുന്ന സ്ഥലമായി 'മന്നിനുള്ള നടുവരയിൽ'—അതാവിതു്—ഭൂമദ്ധ്യരേഖയെയാണപ്പോൾ ഈശ്വരൻ കണ്ടതു്. മനുഷ്യോല്പത്തി മദ്ധ്യഏഷ്യയിലാണെന്നും അതല്ലാ ബാൾടിക് കടൽക്കരയിലാണെന്നും അതുമല്ല ഉത്തരധ്രുവപ്രദേശത്താണെന്നും മററും വാദിച്ചു സ്ഥാപിക്കാൻ സന്നദ്ധരായ വിദ്വാന്മാർ ഈ അഭിപ്രായം കൈക്കൊണ്ടാലും ശരി, ഇല്ലെങ്കിലും ശരി; ഇതിനു വളരെ ന്യായമുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാതെ തരമില്ല. വെളിച്ചവും ചൂടും ജീവോല്പത്തിക്കു അവശ്യം വേണ്ടതാണെന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഈ തത്വംതന്നെ അഗസ്ത്യമുനിയുടെ "പാടലുകളിൽ" യുക്തിപൂർവ്വമായി സ്ഥാപിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. ഈ നടുവരയിലാണപ്പോൾ ലങ്ക. അതിൻെറ മേലററം സ്വർഗ്ഗവും കീഴററം നരകവുമാണത്രെ. ഉത്തരദക്ഷിണധ്രുവങ്ങളാണ് ഈ രണ്ടററങ്ങളെന്നു് ഇപ്പോൾ പരക്കെ പറയപ്പെടുന്നു.

ലങ്ക ഭൂമദ്ധ്യത്തിലാകയാൽ അവിടെ ധ്രുവസംസ്കാരവും അക്ഷാംശസംസ്കാരവും ചെയ്യേണ്ടതില്ലെന്നു സിദ്ധമാണല്ലോ. സൂര്യൻ ലങ്കയിൽ ഉദിക്കുമ്പോൾ യവകോടിയിൽ നട്ടുച്ചയും സിദ്ധപുരിയിൽ അസ്തമയവും രോമകത്തിൽ പാതിരാത്രിയും ആയിരിക്കുമെന്നു ഇയ്യിടെ വെള്ളക്കാർവന്നു് കണക്കുക്കൂട്ടി വച്ചതല്ല. ലങ്കയെ മദ്ധ്യരേഖയിൽ കടലെടുത്തുപോയ ഒരു രാജ്യത്തിലെ പട്ടണമായി വിചാരിക്കുന്നപക്ഷം ധ്രുവങ്ങളെതൊട്ടുള്ള ജ്ജ്യരേഖയിൽനിന്നു തൊണ്ണൂറുഭാഗംവീതം കിഴക്കും

പടിഞ്ഞാറും മാറിക്കിടക്കുന്ന രണ്ടു പട്ടണങ്ങളായി യവകോടിയെന്ന് ഇപ്പോഴത്തെ ജാവയേയും രോമകം എന്ന ഇക്കാലത്തെ റോമിനെയും ഗണിക്കുന്നതിൽ വിഷമമില്ലല്ലോ. മേല്പറഞ്ഞപ്പെട്ട തത്വത്തെ ഭാസ്കരാചാര്യർ പ്രകാശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക.

ലങ്കാപുരേക്കസ്യയദോദയഃ സ്യാ-
ത്തദാദിനാൎദ്ധം യവകോടിപുൎയ്യാം
ഭവേത്തദാസിദ്ധപുരേസ്തകാലഃ
സ്യാദ്രോമകേ രാത്രിദലംതദൈവ'

'കൊല്ലത്തിൽതരളാംഗത്തെ കൂട്ടമ്പോൾ കലിവത്സരം
കൊല്ലത്തിൽ ശംജംകൂട്ടി ക്രിസ്ത്വബ്ദം കണ്ടുകൊള്ളണം'

എന്ന അനുഷ്ടുപ്പദ്യപ്രകാരം കല്യബ്ദവും ശകവത്സരവും അറിയാൻ മലയാളികളുടെ പ്രമാണം ഇതാണ്.

'ഇപ്പോൾനടക്കുന്ന കൊല്ലത്തിൻമുൻപാ-
മാണ്ടിൽ തരളഗം ചേൎക്ക കലിക്കായ്
കൊല്ലത്തിൽ 'സാദ്ധ്വസം' കൂട്ടിസ്സകത്തെ-
ത്തന്നെവരുത്താം വരുത്തപ്പെടേണ്ടു.'

ചന്ദ്രന്റെ ദിവസേനയുള്ള ഗതിഭേദം ഗണിക്കാൻ 'ഗീന്നശ്രേയഃ,' 'ധേനവശ്രീഃ' ഇത്യാദി വാക്യങ്ങൾ എങ്ങനെ ഉണ്ടായി എന്നറിവാൻ പോലും ഇടയാകാതെ കാണാപ്പാഠം പഠിക്കേണ്ടിവരുന്ന ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രവിദ്യാൎത്ഥികൾക്ക്

ഒന്നുരണ്ടിങ്ങനെയോരോന്നുകൂട്ടി
ദേവേന്ദ്രനെന്നുള്ളൊരക്കംവരേയ്ക്കും'
വച്ചിട്ടുതുംഗന്റെ മദ്ധ്യമംകണ്ടു്
നേരേസ്പുടിച്ചാകിലൊത്തുവന്നീടും'

എന്ന പ്രമാണം അനന്തരകാലത്തിലെങ്കിലും അവരുടെ ജിജ്ഞാസയെ പരിഹരിക്കാൻ പൎയ്യാപ്തമായിത്തീരുന്നുവല്ലോ.

"ത്രിജ്യാൎദ്ധമേകരാശിജ്യാ" ഇത്യാദി കരണപദ്ധതിയിലെ പദ്യത്തിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ആ പ്രൌഢതത്വം എത്ര ലളിതമായും സരസമായും പാട്ടിൽ ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു നോക്കുക.

ത്രിജ്യായെ തുല്യമായ് വീതിച്ചാൽ രാശി-
യൊന്നിന്റെ ജ്യാവെട്ടാം ജ്യാവായിത്തീരും
ത്രിജ്യായെ വൎഗ്ഗിച്ചുവീതിച്ചു മൂലിച്ചാൽ
ഒന്നരയ്ക്കായതു പന്ത്രണ്ടാം ജ്യാവായ്.

ത്രിജ്യാ, വൎഗ്ഗിക്ക, വീതിക്ക, മൂലിക്ക, ഇത്യാദികൾ ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങളായ സാങ്കേതികപദങ്ങളാകയാൽ അവയെ ഇവിടെ വിവരിക്കേണ്ടആവശ്യമില്ല.

ഗ്രഹസ്ഫുടീകരണത്തിൽ 'ജ്യാവുകൊള്ളുക' എന്നതു് ഒരു പ്രധാനക്രിയയാണു്. അതിനെ ഒരു പാട്ടിൽ ഇങ്ങനെ വിവരിക്കുന്നു.

മദ്ധ്യമംവച്ചതിൽനിന്നു വാങ്ങണ-
മുച്ചം; ശേഷിച്ചുകാണ്മതു കേന്ദ്രമാം
ഉച്ചം രണ്ടുവിധത്തിലാണൊന്നു മ-
ന്ദോച്ചം; മറ്റതു ശീഘ്രോച്ചമെന്നതും
മൂന്നുരാശികൂട്ടുമ്പോളൊരു പദം
പൂൎണ്ണമാകുന്നു, കേന്ദ്രസ്ഫുടത്തിങ്കൽ
പന്തിരണ്ടിനുകൂടി പദംനാലു
പന്തിയായിത്തികയുന്നിതസ്സുടെ
മുൻപദത്തിനുരാശി മേടംമുതൽ
മൂന്നുപോകുന്നു രണ്ടാംപദത്തിലെ
മൂന്നുരാശികൾ കൎക്കിയും ചിങ്ങവും
കന്നിയുംതന്നെയെന്നു തേറീടണം
ഈവിധം പദംനാലിനും രാശികൾ
വെവ്വേറെ തിരിച്ചീടണമാദ്യമായ്
പദത്തിൽ പോയഭാഗം ഭുജയാകും
പോകാനുള്ളതു കോടിയായ്നിന്നിട്ടും
ഓജപാദക്രമമാണിതിൻ വിപ-
രീതമാണല്ലോ യുഗ്മപദങ്ങളിൽ

ഇങ്ങനെ ഈ ക്രിയ മുഴുവൻ പാനയായി വൎണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതു് ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രവിദ്യാൎത്ഥികൾക്കു പരിചിതമാണു്.

ഭാരതപ്പോരിനെ വൎണ്ണിക്കുന്ന ഒരു പഴയ പാട്ടിൽ ഒരു ഭാഗം കാണുക.

അഞ്ജനമായിട്ടുതിരമായി നല്ല
പാലായ് മരതകപ്പച്ചയായീ
കായാമ്പൂവായിക്കമലമായീ പിന്നെ
കൺണനടുക്കുന്ന കൂറയായീ
അന്നക്കൊടിയായഴകൊഴുകും പര-
മാനന്ദച്ചെങ്കൊടിചേൎന്ന തേരായ്
കുന്തമായ്ക്കണ്ണതു ചൂലമായീ പിന്നെ
കൂരമ്പുമായി ക്കടുത്തിലയായ്
അന്തിയണിന്തരൻതൻെറമൂന്നാം കൺണി-
ലങ്കിയഴന്നു ചുഴന്നു വന്നോ?

വാനോരിച്ചെപ്പടി കണ്ടുകൊള്ളാ നവർ
കെന്തവ് നാട്ടിനെ നോക്കിനിന്നു
മല്ലിലരിഞ്ഞു മറിച്ചിടുന്ന വീര–
മാനിടർ തന്റെ യുതിരത്താലെ
ഊഴിതണക്കുവാനെന്തുവേണ്ടൂ? പിന്നെ
യാഴിനിറയുവാനെന്തുവേണ്ടൂ?
മത്തകരികളും മാണ്ടു മാണ്ടു ചോര–
മാരിചൊരിയുവാനെന്തുവേണ്ടൂ?
ക്രൂരമ്പുകൊണ്ടുപരികളെല്ലാം ചോര
മാരിചൊരിയുവാനെന്തുവേണ്ടൂ?

ഗന്ധർവ്വനഗരത്തിൽ ചില ചെപ്പടിവിദ്യകൾ നടക്കുന്നു. അവ കാണ്മാൻ ദേവന്മാർ നോക്കിനില്ക്കുന്നു. ഗന്ധർവ്വനഗരം എന്ന മേഘമണ്ഡലത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന ചെപ്പടിവിദ്യകൾ—അതാവിതു്—കണ്ണുകളെമയക്കുന്ന കാഴ്ചകൾ എന്തെല്ലാമാണു്? ആദ്യം അഞ്ജനനിറത്തിൽ കാണപ്പെടുന്നു. പിന്നീടു രക്തവർണ്ണമായി മാറുന്നു. അതു പാൽനിറമാകുന്നു. അതിൽ പിന്നീടു മരതകപ്പച്ചയുടെ വർണ്ണം പകരുന്നു. അതുതന്നെ കായാമ്പൂവിന്റേയും കമലത്തിന്റേയും മഞ്ഞപ്പട്ടിന്റേയും നിറങ്ങളിൽ പ്രകാശിക്കുന്നു. അനന്തരം സംഭവിക്കുന്നതു് സ്വരൂപഭേദങ്ങളാണു്. കൊടിയായും കൊടിനാട്ടിയ തേരായും കുന്തം, ശൂലം, അസ്ത്രം, കട്ടത്തില, എന്നീ ആയുധങ്ങളായും തിരിഞ്ഞിട്ടു് ചെന്തീപോലെരിഞ്ഞു പരന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഈവിധം കണ്ടാൽ പോരിൽ മനുഷ്യരും, ആനകളും കുതിരകളും മുറിവേററുനശിച്ചു് അവയുടെ രക്തത്താൽ ഊഴിയും ആഴിയും നിറയുവാൻ മറ്റെന്തെങ്കിലും വേണമോ എന്നാണു് കവി ചോദിക്കുന്നതു്. ഈ ലക്ഷണങ്ങളും ഫലവും വരാഹമിഹിരാചാര്യന്റെ 'ബൃഹൽസംഹിത' മുപ്പത്താറാമദ്ധ്യായത്തിലെ അഞ്ചാം പദ്യത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ വിവരണം ഈ പാട്ടുകാരൻ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പാട്ടു് സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുമ്പോളറിയാൻ യാതൊരു വിഷമവുമില്ല.

ഗ്രഹണത്തെക്കുറിച്ചു മലയാളി പണ്ടു പണ്ടേ ഗ്രഹിക്കയും ഗണിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു എന്നുള്ളതിൽ ആക്കും രണ്ടഭിപ്രായത്തിനു് വകയില്ല. എങ്കിലും അവനു പാമ്പിന്റെ കഥയും മടലടിപ്രയോഗവും പാട്ടിൽ വരുത്താതെ നിവൃത്തിയില്ലതന്നെ. ശാസ്ത്രതത്വങ്ങൾ അറബിക്കഥയിലെ അവസാനമില്ലാത്ത അത്ഭുതസംഭവങ്ങളോടു ഘടിപ്പിച്ചു പ്രദർശിപ്പിച്ചങ്ങനെയൊരു ശീലം അവനു വന്നുപോയി.

വന്നു വളർതിങ്കൾക്കലയായ് വാനിൽ
വാരുററ വെണ്മവീശിപ്പതിനഞ്ചായി

പത്മെ വിഴുങ്ങാനായാഞ്ഞടുക്കുന്ന
പാഴന്റെ പതിനാറിനൊന്നുമിന്നാളെ
കതിർത്തു കടൽക്കന്നിക്കുടപ്പിറപ്പിൻ
കതിരു കുറയ്ക്കാനായാഞ്ഞുചെല്ലും
പകയന്റെ പതിനാറിനൊന്നുമിന്നാട്ടെ
പകയ്ക്കേണ്ട പതറേണ്ട പതുങ്ങീടേണ്ട
തടിയൊന്നിങ്ങെടുക്കുവിൻ തലയെത്തന്നെ
തകർക്കുവിൻ തരംകണ്ടുതട്ടിക്കൊള്ളിൻ
രാഹുവെന്ന പാമ്പാണിവൻ കണ്ടകൻ
രാവിൻപിരാനെയും വിഴുങ്ങീടുന്നു.
പണ്ടേതന്നെയിവനമ്പിളിയോടു
പാരിച്ചപക കേറിമറിഞ്ഞീടുന്നു.'

ചന്ദ്രനെ ഗ്രസിക്കുന്ന രാഹുവിന്റെ തല തല്ലിപ്പൊളിക്കാൻ തടിയെടുക്കണമെന്നു നിയോഗിക്കുന്ന ഒരു പാട്ടാണിതു്. തലപൊളിക്കുന്ന നാൾ പതിനാറിന്റെ ആദ്യദിവസമായിത്തീരട്ടെ എന്നൊരാശംസകൂടി ഇതിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. തടികൊണ്ടടിയേല്പിച്ചു പതിനാറിനെ സൽക്കരിക്കാനാണു് ഭാവം. ചന്ദ്രനോടുള്ള അനുകമ്പയോ കൊള്ളിച്ചോറിലുള്ള കൊതിയോ ഈ സംരംഭത്തിനു് കാരണമെന്നു രൂപമില്ല. എന്തായാലും മരണംകൊണ്ടുള്ള ആശൗചം പതിനാറാം ദിവസത്തോടു കൂടി ഒഴിയുന്ന വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ഒരാളായിരിക്കണം രാഹുവിനോടു മല്ലിടാൻ മേൽക്കണ്ടവിധം പട്ടം പിടിച്ചതെന്നു തീർച്ചതന്നേ.

പണ്ടു മലയാളിക്കു് പാട്ടിനോടുണ്ടായിരുന്ന പ്രതിപത്തി എല്ലാകാര്യത്തിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നു. കാര്യത്തിലെന്നല്ല കളിയിലും പാട്ടിനുതന്നേയായിരുന്നു പ്രധാനസ്ഥാനം. അതിനു് ഇന്നതേ വിഷയമാകാവൂ എന്നൊരു നിർബ്ബന്ധമില്ലായിരുന്നു. ധനുമാസത്തിൽ തിരുവാതിര വരുമ്പോൾ കേരളസ്ത്രീകൾക്കതുകൊണ്ടാടാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ആ അവസരത്തിലും ചിലപാട്ടുകൾ വേണം. അവയ്ക്കു വിഷയീഭവിക്കുന്നതുമാകാം. ഈ സൌജന്യശീലംകൊണ്ടു് തിരുവാതിരയാഘോഷത്തിലും ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിനു കടന്നുകൂടാൻ സൌകര്യം ലഭിച്ചു. വിശേഷകാര്യത്തെ സന്ദർഭവുമായി യോജിപ്പിക്കാനുള്ള സാമർത്ഥ്യം അവർക്കു സവിശേഷമായുണ്ടു്. തിരുവാതിരനാൾ ഉദയത്തിനു് മുമ്പേക്കുമുൻപുണരണമെന്നു് ഒരു സ്ത്രീ ഉപദേശിക്കുന്നു. സമയമറിയുകൂടെന്നു് രണ്ടാമത്തവൾ സമാധാനം പറയുന്നു. അതിനുത്തരമായി കണക്കാക്കാൻ നക്ഷത്രസ്ഥിതി ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നു. പാട്ടിതാണു്.

ചാരുതചേരുന്ന ശാരികേ നീ മമ
ചാരത്തുവന്നിങ്ങിരിക്ക ബാലേ
ക്ഷീരവും തേനും പഴവുമിളനീരും
സാരമായുള്ള കരിമ്പിൻ നീരും
തൃപ്തിവരുവോളമാസ്വദിച്ചുനീ
ചിത്തംതെളിഞ്ഞു പറഞ്ഞിടേണം
യാതൊരുദിക്കീന്നിവിടെവരുന്നു നീ
ഏതൊരുദിക്കിന്നു യാത്രയെന്നും
എന്തൊരുകൌതുകം കണ്ടിതു നീയെന്നും
ചിത്തം തെളിഞ്ഞുപറഞ്ഞിടേണം.

ഉത്തമയായൊരു നായികതൻ വാക്കുക-
ളിത്തരംകേട്ടു കിളിക്കിടാവും
മങ്കമാർമൌലിനീയെങ്കിലോകേട്ടാലും
പങ്കജലോചനേചാരുശീലേ
ലോകസ്വഭാവമറിഞ്ഞുപറവതു
ലൌകികമെന്നതുകേൾപ്പുണ്ടല്ലോ
തങ്ങൾതങ്ങൾക്കുചിതമായതെല്ലാരു-
മംഗീകരിച്ചിട്ടുമെന്നു ഞായം
ചാതുരിതേടുന്ന മാതർ പലർകൂടി
പ്പാരാതെചേർന്നുകളിച്ചിടേണം.

തോഴിനമുക്കുധനുമാസം വന്നിതു
ഘോഷിക്കവേണം തിരുവാതിര
രാത്രിയിലേഴരനാഴികചെല്ലുമ്പോൾ
തോഴിമാരെല്ലാരുംകൂടിടേണം
രാത്രിയിലേഴരനാഴികചെൽവതും
പാത്താലെനിക്കതറിഞ്ഞുകൂട
തൽക്ഷണം മറ്റൊരുതോഴിപറഞ്ഞിതു
നക്ഷത്രംകണ്ടാലറിഞ്ഞുകൂടെ?
എന്നതുകേട്ടവളപ്പഴേചോദിച്ചു
ഇന്നതുചൊല്ലിത്തരേണമെന്നു

കന്നൽമിഴിയെ തിരുവോണംമൂന്നുണ്ടു
പൊന്നിൻനിറമാം മുഴക്കോൽപോലെ
തെക്കുവടക്കായിരിക്കുമതുച്ചയ്ക്കു
മയ്യുണ്ണി മേടത്തിലൊന്നരയാം
ആറുമീനുണ്ടങ്ങവിട്ടമതുകണ്ടാൽ
തോന്നുമേനല്ലൊരുചക്രംപോലെ
രത്നപ്പൊടിപോലതുച്ചയാകുന്നേരം

നാഴികമേടത്തിൽ മൂന്നേമുക്കാൽ
പിന്നെച്ചതയം പലമീനൊരുമിച്ചു
വന്നൊരുക്കൂട്ടമതുച്ചയാമ്പോൾ
ഒന്നര ചെല്ലുമിടവത്തിലന്നേരം
സുന്ദരിനീയതറിഞ്ഞിടേണം
പൂരുരുട്ടാതിയുമുത്തിരുട്ടാതിയു-
മീരണ്ടുനക്ഷത്രമായിക്കാണാം

കട്ടിൽക്കാൽപോലെ പുരുട്ടാതിയുച്ചയ്ക്കു
പെട്ടന്നിടവം കഴിയും തോഴി
വണ്ടണിവേണികേളുത്തിരുട്ടാതിക്കു
രണ്ടേമുക്കാലാംമിഥുനംതന്നിൽ
തിന്നെയിരുപതുമീനുണ്ടിരവതി
പന്ത്യേ വലിയവിഴാവുപോലെ
ഉച്ചയാകുമ്പോൾ മിഥുനംകഴിവതും

നിശ്ചയിച്ചല്ലോ പറഞ്ഞിടുന്നു.
അശ്വതിയാറുമീനണ്ടങ്ങതുകണ്ടാ-
ലശ്വമുഖംപോലെതോന്നുംബാലേ
പുഷ്കരനേത്രേയതുച്ചയാകുന്നേരം
കർക്കടെരണ്ടേകാൽനാഴികയാം
മൂന്നുമീനണ്ടുഭരണിയതുകണ്ടാൽ
തോന്നുമടുപ്പുകൾവച്ചപോലെ
ചഞ്ചലമെന്നിട്ടങ്ങുച്ചയാകുന്നേര-
മഞ്ചാകുംകർക്കടം രാശിതന്നിൽ

കാർത്തിക കൈവട്ടപോലെയതുച്ചയ്ക്കു
തീർത്തുചൊല്ലാമൊന്നുചിങ്ങംതന്നിൽ
രോഹണിപന്ത്രണ്ടിലൊന്നുനിറവേറും
മോഹനഗാത്രിയൊവററാൽപോലെ
മങ്ങാതെവന്നിട്ടുമധ്യാഹ്നമാകുമ്പോൾ
ചിങ്ങത്തിൽ നാഴികമൂന്നുചെല്ലും

നാളികേരത്തിന്റെ കണ്ണുപോലെയതും
നാളീകനേത്രേ മകൈരം കണ്ടാൽ
കന്നിയിൽ ചെന്നിടും കാൽനാഴികയതും
നിർണ്ണയിച്ചല്ലോ പറഞ്ഞിടുന്നു
തീക്കനൽപോലെ തിരുവാതിരകണ്ടാൽ
ചേർക്കണ്ണി കന്നിയിലൊന്നരയാം

ഈരണ്ടട്ടത്തൊരുതോണിപോലെയത്തു
ദൂരത്തുകാണാംപുണർതംപിന്നെ
തെക്കുവടക്കുംനട്ടവിലുമായതി-
ലൊക്കും തുലാംതന്നിൽ കാൽനാഴിക
മംഗലരൂപിണി പൂയംവന്നുച്ചയ്ക്കു
മങ്ങിയകണ്ണാടിപോലെതോന്നും
രണ്ടരനാഴിക ചെല്ലും തുലാത്തിലെ-
ന്നുണ്ടൊരു വാചകം പണ്ടുപണ്ടേ
പെണ്മണിയായില്യംനാലുംരണ്ടുകണ്ടാ-
ലമ്മിചാരിച്ചിട്ടങ്ങാട്ടുപോലെ
ഉച്ചയാകുമ്പോൾ തുലാത്തിലഞ്ചെന്നതും
നിശ്ചയിച്ചല്ലോ പറഞ്ഞീട്ടുന്നു
നാലുണ്ടെടൊ നുകംപോലെ മകംകണ്ടാൽ
ബാലേകേളൊന്നരവൃശ്ചികത്തിൽ
പൂരവുമുത്രവുമീരണ്ടട്ടത്തൊരു
നേരെയൊരു കട്ടിൽക്കാലുപോലെ
വൃശ്ചികേനാലാകും പൂരമുത്തുച്ചയ്ക്കു
മയ്ക്കണ്ണിനീയതറിഞ്ഞിടേണം
ചാപമതിലരനാഴികചെല്ലുമ്പോൾ
ഉത്രവുംവന്നുടനുച്ചയാകും
അമ്പുന്തരുണ്ടുപോലത്തംവന്നുച്ചയ്ക്കു
ചാപത്തിൽനാഴികമൂന്നേമുക്കാൽ
മുത്തുപോലുള്ളൊരു ചിത്തിരയുച്ചയ്ക്കു
ചെമ്മേധനുവതിലഞ്ചേകാലാം
പൊൻനിറംചോതിവന്നുച്ചയാകുന്നേര-
മൊന്നരചെല്ലും മകരംതന്നിൽ
വട്ടക്കിണർപോലെശാഖംവന്നുച്ചയ്ക്കു
ഇഷ്ടമോടഞ്ചാംമകരംതന്നിൽ
നക്ഷത്രം പിന്നെയനിഴംമുതൽക്കഞ്ചും
ദക്ഷിണദിക്കിൽ കിടന്നു ഞായം
വട്ടവിൽപോലെയനിഴംവന്നുച്ചയ്ക്കു
ഇണ്ടലകന്നരകുംഭംതന്നിൽ
ഈട്ടിപോലുള്ളൊരുകേട്ടയതുച്ചയ്ക്കു
കുംഭത്തിൽനാഴികമൂന്നുചെല്ലും
കാളംപോലുള്ളൊരുമൂലമതുച്ചയ്ക്കു
കുംഭത്തിൽ നാഴികമൂന്നേമുക്കാൽ
പൂരാടവുംപുനരുത്രാടവും കണ്ടാൽ

ഓരാൻകിടക്കുന്ന കട്ടിൽപോലെ।
പൂരാടമുച്ചയ്ക്കുമീനത്തിലൊന്നര
സിദ്ധിക്കുമെന്നതു നൂനമല്ലൊ
ഉത്രാടമുച്ചയ്ക്കുമീനത്തിൽമൂന്നര
പാരാതെ ചെല്ലുമറികതോഴീ
ഇങ്ങനെ നക്ഷത്രം സൂക്ഷിച്ചുകണ്ടുടൻ
നന്നായിനേരമറിഞ്ഞിടേണം.

"കാണംനേർമുഴക്കോലുപോലുച്ചയ്ക്കു, ഒന്നരചെല്ലും മേടത്തിൽ നാഴിക" എന്ന നക്ഷത്രപ്പാന കേരളത്തിലെങ്ങും പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഈ മാതിരിപ്രൌഢങ്ങളായ പലജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രതത്വങ്ങളും ലളിതമായി വിവരിക്കുന്ന പലപാട്ടുകൾ അങ്ങുമിങ്ങും ഒററയും തററയുമായി കിടക്കുന്നതു കൂട്ടിച്ചേർക്കാൻ മഹാകവി ഉള്ളൂർ എൻെറ "മലയാളത്തിലെ പഴയപാട്ടുകൾ ഒന്നാം വാല്യത്തിൻെറ മുഖവുരയിൽ എഴുതിയപോലെ എന്നെപ്പോലെ ഒരു നൂറു് ഗോവിന്ദപ്പിള്ളമാർ ഉത്സാഹിച്ചാലും മതിയാകുന്നതല്ല. അതിനാൽ എന്നെ ബാധിച്ചിരുന്ന പഴയപാട്ടുഭ്രമം പലമലയാളികളേയും ബാധിക്കുമാറാകട്ടെ.

വിദ്യാർത്ഥികളോട്.

(വഞ്ചിപ്പാട്ട്)

സത്യസ്നേഹമഹത്വാദി സമ്മായ ചിദ്രൂപത്തെ
നിത്യം ഹൃദ്ദേശത്തിൽത്തന്നേ നിങ്ങളാരാധ്ശിൻ!
കല്ലും മുള്ളും തറയ്ക്കട്ടേ; പാഴ്നിഴലും പതിക്കട്ടേ;
തെല്ലും മടങ്ങാതെ, മനസ്സേതും മങ്ങാതേ,
പുരോഗതി തുടരുവിൻ! പൂവിതറീട്ടില്ല വീഥി:
സ്ഥിരോദയം പ്രപഞ്ച്യ ഭ്രുവിൽ പാറിയാൽ കാണാം.
സിരാചക്രം ചലിക്കാതേ, ശിരസ്സേതുമുയർത്താതേ,
വിരോധത്തിൻ ദംഷ്ട്രകണ്ടു വിറയ്ക്കുവോരേ,
പിന്തിരിഞ്ഞു പായുന്നേരം മുളുകുത്തു മുറിവേററു
ഹന്ത! പതിച്ചീടുവോരേ, പ്പാരിന്നുവേണ്ടാ!
മനശ്ശക്തിയത്രേ ലോകമഹത്വത്തിൻ മാനദണ്ഡം;
അനഘമാകട്ടേ വിചാരാചാരങ്ങളും.
നിങ്ങൾക്കു ഗാന്ധിയും, ബോസ്സും, ഗാർഫീൽഡും, ടാഗോറുമാകാം;
നിങ്ങളത്രേ നിങ്ങൾക്കുള്ള വിധികർത്താക്കൾ

ഉള്ളിലൊതുങ്ങിക്കിടക്കും ശക്തിയൊന്നുണർത്തിവിട്ടാൽ
തള്ളിയുയരുന്നുദയാദ്രിതടത്തിലെത്താം.
നിരാലംബർക്കൊരുതാങ്ങോ, തണലോ നൽകുവിൻനിങ്ങൾ!
പരാർത്ഥമാം ജീവിതമേ പരാർദ്ധ്യമാവൂ.
ജാതിമതക്കളയാലദൈപതി വിളഞ്ഞൊരിബ്ഭൂമി
പാതിയും പാഴായിപ്പോയി; ചാഴിക്കോടേറവൂ!
ജാതിയൊന്നു, മതമൊന്നു, ദൈവമൊന്നെന്നല്ലോ, പരി-
പൂത നവ്യയുഗത്തിന്റെ പടഹനാദം
കർമ്മഭൂവിൽ ദുരാചാരച്ചട്ടപൊട്ടിച്ചെറിയുവാൻ
ധർമ്മപ്പോരിന്നൊരുങ്ങുവിൻ! ധീരഭടരേ,
എത്രനെടുവീർപ്പുമെത്ര ചുടുകണ്ണീരൊഴുക്കമി-
കൃത്രിമമാം ജാതിമൂലം കൃശമായിന്ത്യ,
അസ്വാതന്ത്ര്യമൂലവിത്തു വറുക്കുക; വളർത്തുക
സത്സമത്വം ഭാവിപൗരസമുദായമേ,
സ്നേഹംകൊണ്ടു കഴുകുവിൻ! സ്വർഗ്ഗോപമം; സുധാപരീ-
വാഹമതിമർത്ത്യന്മാരേ ദേവന്മാരാക്കും.
നീന്തീടുന്നിതചിന്ത്യമാം ശക്തിയൊന്നിൻ നിഴലെങ്ങും;
ഭ്രാന്തിയാലേ നിങ്ങളതു നിരീക്ഷിപ്പീലാ.
ശതായുസ്സാകേണ്ട മർത്ത്യൻ, മദ്ധ്യവയസ്സാകും മുമ്പി-
ശ്ശതാബ്ദത്തിൽക്കൃതാന്തനെ മാടിവിളിപ്പൂ!
ചോരവരണ്ടുള്ള ശുദ്ധ ശുഷ്കാസ്ഥികൂടങ്ങൾനിങ്ങൾ
താരുണ്യത്തിൽ! —ബ്രഹ്മചര്യംഭാസിച്ചഭൂവിൽ!
തൂലികയെടുത്തകൈയാൽ വാളെടുത്തൊന്നിളക്കുവാൻ
മേലാതായി! സ്നായുക്കൾക്കു ശൈഥില്യമേറവൂ;
തൊട്ടാവാടിച്ചെടിയുടെ ചെറുമൊട്ടാകൊല്ലാ നിങ്ങൾ
കട്ടാരത്തിൻ കടും കുത്തും നേർത്തു നിൽക്കട്ടെ!
അധികാരപ്രമത്തത ചെലുത്തുന്ന ചെങ്കോലിങ്ക-
ലണുപോലും തലനിങ്ങൾ താഴ്ത്താതാകട്ടെ!
തരുക്കൾതൻ തണലേറു വാണ ഗുരുകുലമേ, നി-
ന്നരുണോദയമീയിന്ത്യയ്ക്കണയുന്നെന്നോ?

പാലക്കാട്   പള്ളത്ത് രാമൻ.

ശ്രീ

അപ്പൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ

ആഖ്യായികകൾ.

(ഒന്നാം ലക്കത്തിൽനിന്നു് തുടൎച്ച)

ആഖ്യായികകളായിട്ടു് ഇതുവരെ രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മാത്രമേ അവിടുന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തീട്ടുള്ളു. 'ദുൎമ്മരണം' എന്ന നാമധേയത്തോടുകൂടി ഒരു കാലത്തു 'രസികരഞ്ജിനി'മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതും, 'ഭാസ്കരമേനോൻ' എന്ന നാമാന്തരത്തിൽ ഇന്നു സാഹിത്യലോകത്തിൽ പ്രചരിച്ചുവരുന്നതുമായ ഒരു ചെറിയ ഗ്രന്ഥമാണു് തിരുമനസ്സിലെ പ്രഥമകൃതിയായ ആഖ്യായിക. മലയാളത്തിൽ ആദ്യമായുണ്ടായ പ്രാണിധേയാഖ്യായിക(Detective novel)യും ഇതുതന്നെ. കഥാഗതി, പാത്രരചന, ഗദ്യരീതി, ആദൎശശുദ്ധി മുതലായവയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണു് വിമൎശകന്മാർ ഒരു ആഖ്യായികയെ നിരൂപണംചെയ്യുന്നതു്. ഇവയെല്ലാം ഈ ചെറിയ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അത്ഭുതകരമായ പരിപൂൎണ്ണതയോടുകൂടികാണപ്പെടുന്നുണ്ടു്.

പ്രാണിധേയാഖ്യായികകളിൽ പ്രായേണ കഥാഗതിക്കാണു് പ്രാധാന്യം. കഥകൾ സൎവ്വഥാ ഏകാഗ്രങ്ങളുമായിരിക്കും. ഈ ഏകാഗ്രത ചിലപ്പോൾ കവിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ സ്പൎശിക്കുകയും, ഇതരപ്രസംഗങ്ങൾക്കു് കവിക്കു് അവസരംനല്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ടു്. ഭാസ്കരമേനവനിലാകട്ടെ കൊലപാതകത്തിന്റെ യാഥാൎത്ഥ്യം വെളിപ്പെടുത്തുക എന്നുള്ള പരിണാമഫലത്തിലേക്കുതന്നെ അനവരതം ഉദ്യമിക്കുന്ന കവി ഒരു പ്രണയകഥയേക്കൂടി ക്ഷീരനീരപ്രമാണം കൂട്ടിയിണക്കുകയും, അതിന്റെ അവയവങ്ങളായി 'സത്യം ജയതിനാനൃതം', 'ദൈവീവിചിത്രാഗതി' മുതലായ സദുപദേശങ്ങൾക്കും, മരുമക്കത്തായത്തിലുള്ള ഗുണദോഷപ്രകടനം മുതലായ സാമുദായികചിന്തകൾക്കും, പോലീസുപരിഷ്കാരം മുതലായ ഭരണനീതികൾക്കും, മതിയായ ഉദാഹരണങ്ങൾ നിൎമ്മിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. കഥ നടക്കുന്ന കാലത്തേയും, ദേശത്തേയും, ഇത്ര പരിപൂൎണ്ണമായും പ്രസ്ഫുടമായും വൎണ്ണിച്ചു വായനക്കാരുടെ മനോയവനികയിൽ ചിത്രീകരിക്കുന്നതിനു് ഇത്രത്തോളം മറെറാരു ആഖ്യായികാകൎത്താവിനു സാധിച്ചിട്ടില്ല. അവതാരികാകൎത്താവു പറയുന്നതുപോലെ 'എളവല്ലൂർദേശത്തുള്ള എല്ലാ വീടുകളും, വഴികളും, വയലുകളും, എന്നവേണ്ട, കാടുകൾകൂടിയും വായനക്കാൎക്കു തങ്ങളുടെ അയൽപക്കത്തുള്ള സ്ഥലങ്ങളേപ്പോലെ പരിചയപ്പെടുന്നു.' അതുപോലെതന്നെ 'അതാതുദിവസങ്ങളിലെ തീയതി മാത്രമല്ല, തി

ഥിയുംകൂടി കവി നിർണ്ണയിച്ചിട്ടുണ്ട്.' കഥയുടെ ഖണ്ഡം ഖണ്ഡമായുള്ള പ്രസിദ്ധീകരണം, വിശേഷിച്ചും അതു് ഒരു മാസിക പൂർത്തിയാക്കുന്നതിനുവേണ്ടിച്ചെയ്യുന്ന യത്നമാകുമ്പോൾ, ബന്ധശൈഥില്യത്തിനു കാരണമായിത്തീർന്നേക്കാം. എന്നാൽ ഭാസ്കരമേനവനിൽ—ഒന്നുകൂടി അവതാരികാകർത്താവിനെ ആശ്രയിക്കുന്നപക്ഷം—'മൂത്താശാരി അളവുകോൽവെച്ചു് എണ്ണിക്കൂട്ടിക്കുറച്ചു പെരുക്കിപ്പകുത്തു വരുത്തീട്ടുള്ള കണക്കിൻപ്രകാരം കുറിച്ചിട്ടുള്ള തോതിന്റെ മാഹാത്മ്യത്താൽ ഒരു വളത്തുളക്കുപോലും നീക്കംവരുത്തുക ഉണ്ടായിട്ടില്ല. വല്ല ചില്ലറകളിലും ആദ്യത്തെ 'പ്ലാനിൽനിന്നും മാററംവന്നിട്ടോ, വരുത്തിയിട്ടോ ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു നിസ്സാരവും, ആരൂഢത്തെ സ്പർശിക്കാത്തതുമാകുന്നു'

പാത്രരചനാവിഷയത്തിലും കവിക്കു യാതൊരു ശുഷ്കാന്തിക്കുറവും വന്നിട്ടില്ല, ഇന്ദുലേഖയിലെ സൂരിനമ്പൂരിപ്പാട്ടും, മാർത്താണ്ഡവർമ്മയിലെ ശങ്കുആശാനും, ശാരദയിലെ വൈത്തിപ്പട്ടരും, രാമരാജബഹദൂറിലെ അഴകൻപിള്ളയും കൂടിയിരിക്കുന്ന ഒരു മഹാ സദസ്സിൽ ഇൻസ്പെക്ടർ മിസ്റ്റർ കുഞ്ഞുണ്ണിനായർക്കും ഒരു മാന്യസ്ഥാനം ലഭിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. അതുപോലെതന്നെ ദേവകിക്കുട്ടിയുടെ സൌന്ദര്യം, സ്വാതന്ത്ര്യബുദ്ധി, വാക്‌ചാതുര്യം, പാതിവ്രത്യനിഷ്ഠ, മുതലായവ കണ്ടാൽ ഇന്ദുലേഖയും, പാറുക്കുട്ടിയും, അവളോടു് സഖ്യം ചെയ്യാതിരിക്കുകയില്ല. സുഭദ്രമാത്രം അവളുടെ ക്രമചാപല്യങ്ങളിൽ അല്പം പുച്ഛരസത്തോടുകൂടി പുഞ്ചിരിയിട്ടുമായിരിക്കാം. പാവപ്പെട്ട അമ്മു! ബാലകൃഷ്ണമേനോന്റെ ഹൃദയത്തിൽ മുഗ്ദ്ധലവികാരങ്ങൾക്കു് സ്ഥലമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ 'അരയിൽച്ചുററിയിരുന്ന മേൽമുണ്ടിന്റെ ഒരു തലകൊണ്ടു മാറിടം മറച്ചും, കാററടികൊണ്ടു് മുഖത്തേക്കു വരുന്നതും, കറുത്തു് നീണ്ടു് ചുരുണ്ടതും ആയ തലമുടി ഒരു കൈകൊണ്ടു് തട്ടുത്തും, മുമ്പിലെത്തിയ അനലങ്കൃതമായ ആ സുന്ദരനു പത്തെനമീതീരത്തു് കാലും, കൈയും, കുഴഞ്ഞു ചരലിൽ വീഴുകയും, വസ്ത്രത്തിന്റെ അഗ്രംകൊണ്ടു് മുഖംമറച്ചു് അതിദയനീയമാംവണ്ണം വിലപിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു്, കാർമേഘങ്ങളിൽനിന്നും വിമുക്തനായ ബാലചന്ദ്രന്റെ മൃദുകിരണങ്ങളേററു് മേനികുളുർപ്പിക്കാനിട്ടുംവെച്ചു് പോകയില്ലായിരുന്നു. അയാൾ "ശിരസ്സിൽ ധരിക്കാവതാം ഗന്ധംചേർന്നോരു നല്ലപുഷ്പമതിനെക്കാൽകൊണ്ടുമദ്ദിക്ക'തന്നെചെയ്തു. സാധ്വിയായ ഈ അബലരത്നത്തെ നാം ഒരിക്കൽ മാത്രമെ കഥയിൽ കാണുന്നുള്ളു എങ്കിലും, അവളുടെ സ്വഭാവം പരിപൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കാൻ നമുക്കു സാധിക്കുന്നതു് ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ സൃഷ്ടിവിശേഷംകൊണ്ടെന്നു മാത്രമേ പറവാനുള്ളു. ആകപ്പാടെ ഈ ഗ്രന്ഥം വണ്ണത്തിൽചെറുതായാലും, എണ്ണത്തിൽ കൊള്ളുന്നതുതന്നെയാണു്,

'ഉപമാകാളിദാസസ്യ
ഭാരവേരർത്ഥഗൌരവം
ദണ്ഡിനഃപദലാളിത്യം
മാഘേസന്തിത്രയോഗുണാഃ

എന്ന് ശിശുപാലവധം കാവ്യകർത്താവിനെപ്പററി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ, അപ്പനെടുങ്ങാടിയുടെ കഥാവൈചിത്ര്യം, ചന്തുമേനോൻെറ സാരസ്യം, സീ. വി. യുടെ ഗാഭീര്യം, കരുക്കളുടെ ആദർശശുദ്ധി, എന്നീ നാലുഗുണങ്ങളും അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ആഖ്യായികകളിൽ കാണാവുന്നതാകുന്നു.

തിരുമനസ്സിലെ പ്രധാനകൃതി 'ഭൂതരായർ'തന്നെയാണ്. ഇത് ഒരു കെട്ട പഴങ്കഥയാണെന്ന് ഗ്രന്ഥകർത്താവ് പ്രസ്താവിക്കുന്നു. എന്നാൽ 'കെട്ടപഴങ്കഥ' എന്നവാക്കിന് അവിടുന്നു ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്ന അർത്ഥം എന്താണെന്നു വായനക്കാർക്ക് നല്ലവണ്ണം വിശദമാകുന്നില്ല. 'മൂവായിരത്തറുനൂററാണ്ടുമുടിഞ്ഞരുളിയ വീരമാർത്താണ്ഡപ്പെരുമാളിൻെറ കാലത്ത് നടന്നതായിട്ടാണ് കഥ സങ്കല്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇതു മിക്കവാറും ചരിത്രങ്ങൾക്കു അവിഷയമായ ഒരു കാലമാണ്. ഇതിലധികമോ, ഇത്രയുംതന്നെയോ പുരാതനമായ ഒരു കാലത്തു സംഭവിച്ചിട്ടുള്ള കഥയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി മലയാളത്തിൽ ആരുംതന്നെ ഒരു ആഖ്യായികയും എഴുതീട്ടില്ല. അക്കാലത്തെപ്പററി ഏകദേശം വിശദമായ ഒരു ചരിത്രംപോലും മലയാളത്തിലില്ല. ഇങ്ങനെ അസ്പഷ്ടവും, അന്ധകാരമയവുമായ ഒരു പ്രാചീനാന്തരിക്ഷത്തിൽ നടന്നതായി സങ്കല്പിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു ഈ ഗ്രന്ഥം ഒരു പഴങ്കഥയും; ഒരു ചരിത്രകഥയുടെ വേഷമുണ്ടെങ്കിൽ അതിൽ ഭൂരിഭാഗം, അഥവാമുഴവൻതന്നെ സ്വകപോലകല്പിതവും, ചിലതെല്ലാം ചരിത്രദൃഷ്ട്യാ അസംഭവ്യവുമാകയാൽ ഇതു ഒരു കെട്ടുകഥയും, രണ്ടുംചേൎന്ന് ഈ ഗ്രന്ഥം ഒരു കെട്ടപഴങ്കഥയാണെന്ന് ചുരുക്കത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുകയാണോ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്? അഥവാ ഒരു ആഖ്യായികയുടെ സർവ്വതോമുഖമായ പരിപുഷ്ടി ഗ്രന്ഥകർത്താവിന് ഭാസ്കരമേനോനിലെപ്പോലെ ഭൂതരായരിൽ ഉണ്ടാക്കിത്തീക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നു ചിലർ വാദിച്ചേക്കുമെന്നുകരുതി തൻെറ വിനയബുദ്ധിയാൽ പ്രേരിതനായിട്ട് അവിടുന്നു സഹൃദയസമക്ഷം ചെയ്യുന്ന ഒരു ക്ഷമായാചനമാണോ? ഈ വിഷയത്തെപ്പററി നമുക്കു അല്പം ചിന്തിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്.

ഒരു പഴങ്കഥ എന്നാലെന്താണ്? പുരാതനകാലത്തിൽ സംഭവിച്ചതോ, സംഭവിച്ച വിധത്തിൽ സങ്കല്പിക്കപ്പെട്ടതോ ആണ് അതിൻെറ ഇതിവൃത്തം. ഈ ഇതിവൃത്തം കാലം, ദേശം, മുതലായവക്ക് പ്രക്രമഭംഗം വരാത്തവിധത്തിലാണ് കാഥികന്മാർ പറഞ്ഞുവരാറുള്ള

ത്. പാത്രങ്ങളുടെ വാക്കുകളിലും, പ്രവൎത്തികളിലുമാണ് കഥയുടേ രസികത്വം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ചാക്യാന്മാർ മുതലായ ചിലകാഥികന്മാർ പാത്രങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തികൾക്കു് കാരണമായ മനോവികാരത്തേക്കൂടി ചിലപ്പോൾ വിസ്തരിച്ചേക്കാം. എങ്കിലും, വീരവൃത്തിയാണ് കഥയിലെപ്രധാനഭാഗം. ഒടുവിൽ നന്മയുടെ ജയവും, തിന്മയുടെ പരാജയവും കൊണ്ടു് മനുഷ്യൎക്ക സദാചാരങ്ങളിൽ സ്ഥിരനിഷ്ഠയും, വിശ്വാസവുമുദിപ്പിച്ചു് കഥ അവസാനിക്കുന്നു. ഇതാണ് പഴങ്കഥയുടെ ഏകദേശസ്വരൂപം

ആഖ്യായികക്കു് ഇതിൽനിന്നും വളരെ വ്യത്യാസമുണ്ടു്. കഥയുടെ പ്രാരംഭംമുതല്ക്കു പരിണാമംവരെ നിരൎഗ്ഗളമായി പ്രവഹിക്കുന്ന ഒരു കഥാഗതിയല്ല ആഖ്യായികക്കുള്ളതു്. അതിൻെറ പ്രാരംഭം കഥാമദ്ധ്യത്തിലുള്ള ഏതെങ്കിലും ഒരു സംഭവമായിക്കും. കഥയുടെ ഗതി ഉത്തരോത്തരം മുമ്പോട്ടായിരിക്കണമെന്ന് നിബന്ധമില്ല. കാലദേശാദികൾക്ക പ്രക്രമഭംഗം ആഖ്യായികക്കുള്ള ഒരു വിശേഷലക്ഷണമാണ്. കഥാഗതിയുടെ രസികത്വം പരിണാമഗുപ്തിമൂലം വായനക്കാരിൽ ഗ്രന്ഥകൎത്താവിനു് ഉണ്ടാക്കിത്തീൎക്കാവുന്ന ജിജ്ഞാസയേ അനുസരിച്ചിരിക്കും. പാത്രങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തിയെക്കാളധികം പ്രാധാന്യം സ്വഭാവത്തിനാണ്. കഥയുടെസ്വരൂപം പാത്രങ്ങളുടെ സംഭാഷണത്തിൽ നിന്നാണ് അധികം ഭാഗവും വെളിക്കപ്പെടുന്നതു്. കാഥികന്റെ മിക്കവാറും സ്വസൃഷ്ടങ്ങളായ പാത്രങ്ങളിൽ മറഞ്ഞുനില്ക്കുന്നതിനേ സൌകൎയ്യമുള്ളു. നന്മതിന്മയുടെ ജയാപജയങ്ങളൊന്നും ആഖ്യായികയിൽ നിബന്ധിതങ്ങളല്ല. ഇങ്ങനെ ആഖ്യായികക്കു് പഴങ്കഥകളിൽനിന്നും പല വ്യത്യാസങ്ങളുമുണ്ടു.

ഭ്രതരായർ ഇതിൽ ഏതുവൎഗ്ഗത്തിൽ ചേരുന്നുവെന്ന് പ്രഥമവീക്ഷണത്തിൽത്തന്നെ ആൎക്കും തീൎച്ചപ്പെടുത്താം. കഥയുടെ പ്രാരംഭം, പാത്രങ്ങളുടെ സംഭാഷണങ്ങളിൽ കാണുന്ന പൂൎവ്വകഥാപ്രസംഗം കഥയുടെ കാലദേശാദികളിലുള്ള പ്രക്രമഭംഗം, ഗ്രന്ഥകൎത്താവ് സൎവ്വത്ര ദീക്ഷിക്കുന്ന പരിണാമഗുപ്തി, പാത്രങ്ങളുടെ സ്വഭാവരചന, സംഭാഷണ രീതി, ആദ്യന്തം അംഗിയായി നില്ക്കുന്ന വീരരസം, ഉപകഥകളുടെ ക്രമീകരണം, മുതലായവ ഭ്രതരായരേ ഒരു ആഖ്യായികയാക്കിത്തീൎക്കുന്നു.

നാടകങ്ങളിലേപ്പോലെ ആഖ്യായികകളിലും കവി പാത്രങ്ങളിൽ മറഞ്ഞുല്ക്കുന്നതാണ് ശ്രേഷ്ഠതരമായിക്കരുതിപ്പോരുന്നതു്. എന്നാൽ ഭ്രതരായരിൽ ഒട്ടുവളരെ ഭാഗങ്ങളിൽ പഴങ്കഥകളിലേപ്പോലെ കാഥികൻ വായനക്കാരുമായി അഭിമുഖസംഭാഷണംചെയ്യുന്നതു നാം കാണുന്നുണ്ടു്. അയിരൂർച്ചാത്തരുടെ അത്ഭുതകൃത്യങ്ങളും, കേരളത്തി

ലെ സമാധാനരക്ഷക്കായി ഭൂതരായർചെയ്ത കഠിനപ്രവൃത്തികളും, ഓമലയുടെ യൌവ്വനപ്രാപ്തിയും, മററും ഇതിന്നുദാഹരണങ്ങളാണ്. ഈ ഒരു സംഗതിയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് ചില വിമർശകന്മാർ ഭൂതരായരിൽ തിരുമനസ്സിലേക്കു പരാജയമാണ് സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു വാദിക്കുന്നതിന് ഇടയായിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവുദ്ദേശിക്കാത്ത സംഗതി ഗ്രന്ഥത്തിൽ കണ്ടില്ലെങ്കിൽ അതിന്നു നാം ആരെയും കുററപ്പെടുത്താനില്ല. ഇവിടെ ഗ്രന്ഥകർത്താവു തന്റെ കലാകൌശലം ഏതുവിധത്തിൽ പ്രകടിപ്പിക്കാനാണ് ഉദ്യമിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നാണ് നാം ആദ്യമായി മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്. സംഭാഷണത്തിൽ തന്മയത്വമുണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നത് ആഖ്യായികാകാരന്റെ ഭാരമേറിയ ഒരു കൃത്യമാകുന്നു. എല്ലാ ആഖ്യായികാകാരന്മാർക്കും ഈ വിഷയത്തിൽ വിജയം സമ്പാദിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല. അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേക്ക് ഇതിൽ യാതൊരു പ്രയാസവുമില്ലെന്ന് ഭാസ്കരമേനവനിലും, ഭൂതരായരിൽതന്നെ പല ഭാഗങ്ങളിലും, കാണുന്ന സംഭാഷണരീതിയിലുള്ള ചാതുര്യം. നമ്മെ മനസ്സിലാക്കുന്നു. എങ്കിലും ഭൂതരായരിൽ ആ രീതി സാർവ്വത്രികമായി സ്വീകരിക്കാതിരുന്നതിന് ഒന്നിലധികം കാരണങ്ങളുണ്ട്. കഥാഗതിയിൽ അത്യന്തം ഹൃദയംഗമങ്ങളായ ഭാഗങ്ങളെമാത്രം നാടകത്തിലെ രംഗങ്ങൾപോലെ വായനക്കാരുടെമുമ്പിൽ പാത്രങ്ങൾമൂലം പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും, ഇതരഭാഗങ്ങൾ സ്വയം വർണ്ണിച്ചു വായനക്കാരെ മനസ്സിലാക്കുകയുമാണ് ഗ്രന്ഥകർത്താവു ചെയ്യുന്നത്. ഒരുദാഹരണം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം. ഭൂതരായരെ കേരളത്തിലേക്ക് ആകർഷിക്കാനുണ്ടായ പ്രധാനകാരണങ്ങളിൽ ഒന്നും, ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഏകദേശം ആദ്യന്തം വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നതുമായ ഒരു സംഭവമാകുന്നു ചിരുതപ്പട. എങ്കിലും അതിന്റെ ഒന്നുരണ്ടു ഭാഗങ്ങളിൽ മാത്രമേ ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ തൂലിക പ്രത്യേകം വിളയാടുന്നുള്ളു. പോർളാതിരിമുടിയിലെ പൊട്ടക്കുളത്തിന്റെ കരയിൽവെച്ച് ചിരുതക്കുട്ടിയും, ദാസിയുമായുണ്ടായ സ്വൈരസല്ലാപമാണ് ഇതിൽ ഏററവും പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത്. ബാലിശമായ ആ കൈതപ്പൂവിന്റെ കഥയിൽ സഹൃദയയായ ദാസിക്കുണ്ടായ അനുകമ്പ ഏതു സാഹിത്യരസികനേയാണ് ആനന്ദിപ്പിക്കാതിരിക്കുന്നത്! ഇതിലധികം മൃദുലവും, സുകുമാരവും, തന്നിമിത്തം ഹൃദയാവർജ്ജകവുമായ ഭാഗം ഇതരഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അത്ര സുലഭമല്ല. അമ്പിളിമിററത്തു ചെറിയച്ചനും, ചിരുതക്കുട്ടിയുമായുള്ള വാക്സമരം മറെറാരു രംഗമാണ്. അച്ചൻ പനിനീർച്ചെമ്പകപ്പൂവിൽ കല്ലെടുത്തെറിഞ്ഞു. പൂവിന്നു ക്ഷതമേററെങ്കിലും സൌരഭ്യംപുറപ്പെട്ടു കല്ലു ചെളിയിൽത്തന്നെ വീഴുകയുംചെയ്തു. ഒരു കഥയുടെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും ഇമ്മാതിരി രസികത്വം കാണ്മാൻ കഴിയുകയില്ല. ആ ഭാഗങ്ങളും സംഭാഷണത്തിന്നു വിഷയമാക്കിയാൽ അവ ശുഷ്കങ്ങളായിത്തീരാനാ

ണു് എളുപ്പമുള്ളതു്. അരസികത്വം അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ തൂലികയിൽനിന്നും ഉത്ഭവിക്കുന്നതല്ലല്ലൊ. ഇതിനുംപുറമേ പഴകഥയുടെ രീതിയെ അല്പമൊന്നു സ്പർശിച്ചു് വായനക്കാരെ ഒരു പ്രാചീനാന്തരീക്ഷത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നതിനും, കഥനരീതിയിൽ വൈചിത്ര്യമുണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനും, കവിക്കു് സ്വാതന്ത്ര്യമായ ഒരു മാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടി ചരിക്കുന്നതിനും, ഭൂതരായരിലെരീതി ഉപകാരപ്രദമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്.

ഭൂതരായരിൽ പ്രജാശക്തി നായികയും, രാജശക്തി നായകനുമായിട്ടാണു് ഗ്രന്ഥകർത്താവു സങ്കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു തോന്നുന്നു. കുഡുംബകലഹംനിമിത്തം നായികയുടെ തല്ക്കാലാവസ്ഥ അത്യന്തം ദയനീയമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഈ സ്ഥിതിയിൽനിന്നും രക്ഷിച്ചു് നായികയെ പരിണീതയാക്കി രമിപ്പിക്കുകയാണു് നായകന്റെ തല്ക്കാലകൃത്യം. അതു നിറവേറ്റുന്നതിനുവേണ്ടി ഒന്നിലധികം വീരപുരുഷന്മാർ രംഗപ്രവേശംചെയ്യുന്നു. ദുർബ്ബലമനസ്കനായ പെരുമാളിനു് ഓജസ്സു മതിയാകാതെപോയി. പള്ളിബാണനു് ആലോചനാശക്തിയും കാര്യപ്രാപ്തിയും ലേശംപോലുമില്ല. ഭൂതരായർക്കു് വീര്യം, ശൌര്യം, പ്രാപ്തി, പാണ്ഡിത്യം മുതലായ ഗുണങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും, ദയയും, നയവും കണികാണ്മാനില്ല. അകൃത്യങ്ങൾചെയ്യുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിനു മടിയില്ല. ഒരു വലിയ സ്ത്രീജിതനുമാണു്. മറ്റു പല ഗുണങ്ങളുമുണ്ടെങ്കിലും, ഈ ദോഷങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ ക്രമേണ ഗ്രസിച്ചു് പരാജയത്തിൽത്തള്ളുന്നു. ആനന്ദവല്ലി, ഉണ്ണിനങ്ങ മുതലായവർ ആ പരാജയത്തിനുള്ള ഉപകരണങ്ങൾ മാത്രമാണു്. തന്നിമിത്തം ഭൂതരായരും കേരളരാജ്യലക്ഷ്മിക്കു് അനുരൂപനായ വരനായി ഭവിക്കുന്നില്ല. ഈ രാജ്യലക്ഷ്മി പരദേശികളോടു് ഇണങ്ങുകയില്ലെന്നുകണ്ടപ്പോൾ ഗംഗാധരതിരുക്കോവിൽപ്പാടു് പ്രത്യക്ഷനാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൽ രാജഗുണങ്ങൾ തികഞ്ഞുകണ്ടതുകൊണ്ടു് രാജ്യലക്ഷ്മി സന്തോഷപുരസ്സരം കണ്ഠത്തിൽ വരണമാല്യം അർപ്പിക്കുന്നു. ഇതാണു് കഥയിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്ന തത്വം.

ഇങ്ങനെയാണെങ്കിൽ 'ഭൂതരായർ' എന്ന നാമധേയം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു് എത്രമാത്രം യോജിക്കും? നായികയുടെ സ്വയംവരംനിമിത്തം ഒടുവിൽ നായകപദത്തിലെത്തി പൂജ്യനായിത്തീരുന്ന ആ മഹാപുരുഷന്റേയോ, അഥവാ, നായികയുടേതന്നെയോ നാമധേയമല്ലെ ഇതിലധികം യോജിക്കുന്നതു്? അല്ല; രാജപ്രഭാവമില്ലാത്ത പെരുമാളും, പള്ളിബാണനും ആദ്യംതന്നെ തിരസ്കൃതരായി. ആ ശക്തിയുള്ള ഭൂതരായർ വരണാർഹനാണെന്നു ചിലർക്കു തോന്നുകയും, അവർ അദ്ദേഹത്തെ കന്യകയുടെ സമീപത്തിലേക്കു് ആനയിക്കുകയുംചെയ്തു. ഇവിടെവെച്ചു ഭൂതരായരുടെ ദോഷങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും, നായിക അദ്ദേഹത്തെ തിരസ്കരിക്കുകയുമാണുണ്ടായതു്. കഥയുടെ ഗുരു

ത്വകേന്ദ്രം ഭൂതരായർതന്നെയാണ്. ഇതര പാത്രങ്ങളും, സംഭവങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗതിഭേദങ്ങളേ ആശ്രയിച്ചും, മത്സരിച്ചും, പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് 'ഭൂതരായർ' എന്ന നാമധേയംതന്നെയാണ് ഗ്രന്ഥത്തിന് ഏററവും യോജിക്കുന്നത്.

കേരളത്തിലെ പഴയ ആചാരങ്ങളും, സാമുദായികവ്യവസ്ഥകളും, പ്രതിബിംബിക്കുന്ന ഒരാഖ്യായിക ഭൂതരായക്കു മുമ്പ് മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥം അദ്യാപി നിലനിന്നുവരുന്ന യാത്രക്കളി, ഓണത്തല്ല്, വാരമിരിക്കൽ മുതലായ സാമുദായികാചാരങ്ങൾ, ജനാധിപത്യത്തിന്റെ പുരാതനവ്യവസ്ഥകൾ ധനുർവിദ്യാചാരതന്ത്രം, യുദ്ധവൈദഗ്ദ്ധ്യം മുതലായവയിൽ കേരളീയക്കുണ്ടായിരുന്ന അത്ഭുതകരമായ പാണ്ഡിത്യം, എന്നിത്യാദികൊണ്ട് വിനോദത്തിനും വിചാരത്തിനും ഉതകുന്ന ഒരു ആഖ്യായികമാണെന്നുള്ളതിന് യാതൊരു സംശയവുമില്ല.

എങ്കിലും ഭൂതരായരിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ എത്രമാത്രം അഭിനന്ദനീയമാണെന്നുള്ളതിനേപ്പററി അല്പം ചിന്തിക്കാനുണ്ട്. ഒരു സാധാരണ വായനക്കാരന് ഇതിലെ നായകൻ ഭൂതരായരാണെന്നാണ് തോന്നുക. കേരളത്തിലെ തൽക്കാലാവസ്ഥ ഭൂതരായരെ ഇന്നാട്ടിലേക്കു കൊണ്ടുവരുന്നതിന് കാരണമായിത്തീൎന്നു. ചിരുതപ്പട, ആഢ്യനും ആഢ്യനുമായുള്ള കലഹം, ഐശ്രുർ ചാത്തരുടെ ഉദ്യമം, പള്ളിബാണരുടെ തിരോധാനം, നമ്പിക്കൂറിന്റെ കൃത്രിമങ്ങൾ, അമ്പിളിമിററത്തു ചെറിച്ചൻ, കാവതിക്കട്ടവ മുതലായവരുടെ അക്രമങ്ങൾ എന്നിവയാണ് കേരളത്തിലെ സമാധാനഭംഗത്തിന് ഇടയാക്കിയ സംഗതികൾ. ഇവയെ വർണ്ണിക്കുന്നതിന്നു ഗ്രന്ഥകർത്താവു മുപ്പത്തിരണ്ടദ്ധ്യായങ്ങളുള്ള ഗ്രന്ഥത്തിൽ പതിനാറദ്ധ്യായങ്ങൾ, അല്ലെങ്കിൽ പകുതിഭാഗം ചില വഴിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം ഭൂതരായരുടെ അനന്തരകൃത്യങ്ങളെ വ്യക്തമായി വർണ്ണിക്കുന്നതിന്നു അവിടയ്ക്കു സാധിക്കാതെപോയി. കേരളത്തിൽ വന്നതിനുശേഷം ചുരുക്കം ചില രംഗങ്ങളിൽ മാത്രമെ ഭൂതരായർ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുള്ളു. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പൂർവ്വഭാഗത്തിൽ പെരുമാൾ, കുഞ്ഞിട്ടുണ്ണാൻ കാര്യക്കാർ മുതലായവരിൽനിന്നും നാം ഭൂതരായരെപ്പററി വളരെ കേൾക്കുന്നു. പാണ്ഡ്യരാജ്യത്ത് മലനാട്ടുതമ്പാർ ചെന്നുചേരുമ്പോൾ നാം അദ്ദേഹത്തെ പ്രത്യക്ഷമായി കാണുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതാപം, ഭരണസാമർത്ഥ്യം, പാണ്ഡിത്യം, വചോമാധുര്യം, ചാരചക്ഷുസ്സ്, മുതലായവ നമ്മെ ആകർഷിക്കുന്നു; ഹൃദയകാഠിന്യം നമ്മെ ഭയപ്പെടുത്തുന്നു; സ്ത്രീലമ്പടത്വം നമ്മെ അല്പമൊന്നു പരിഭ്രമിപ്പിക്കുന്നു; ഭൂതപ്പാണ്ടിയിൽവെച്ചു കാണിക്കുന്ന യുദ്ധസാമർത്ഥ്യം നമ്മെ വിസ്മയിപ്പിക്കുന്നു; ആകപ്പാടെ ഭൂതരായരുടെ പേരിൽ വലിയ

ആശംസയും, അല്പം ചില സംശയങ്ങളും നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ജാതമാകുകയും, കഥയുടെ പരിശിഷ്ടംകൂടിക്കാണുന്നതിന് നാം അക്ഷമന്മാരായിത്തീരുകയുംചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ഈ പുരുഷസിംഹം കേരളത്തിൽ വന്നുചേൎന്നപ്പോൾ കേവലം ഒരു സൃഗാലനായിത്തീൎന്നുപോയി. പാണ്ഡ്യരാജ്യത്തുനിന്നും കേരളത്തിലെത്തിയപ്പോൾ പരിതാപകരമായ ഒരു പരിണാമത്തിലേക്കാണ് നായകൻ കാലെടുത്തുവെച്ചതെങ്കിലും, ആ ദുരന്തകഥ ഒന്നുകൂടി വ്യക്തവും, വിശാലവും ആയിരുന്നെങ്കിൽ അധികം നന്നായിരുന്നു. മനോഹരങ്ങളായ പല പോഷകനദികളും ഒന്നിച്ചുചേൎന്നു പ്രവഹിക്കാൻതുടങ്ങുന്ന ഒരു മഹാനദി പെട്ടെന്നു സമുദ്രത്തിൽ പതിക്കുന്നതുപോലുള്ള ഒരു അനുഭവമാണ് ഭ്രുതരായർ വായിക്കുന്നവൎക്ക് ഉണ്ടാകുന്നത്. ഏകദേശം ഗ്രന്ഥം പകുതിയിലധികം വളരെ മനസ്സിരുത്തി എഴുതിത്തീൎന്നതിനുശേഷം അതു് അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ദ്രുതഗതിയും, സ്വാതന്ത്ര്യസിദ്ധമായ അലസതയുംകൂടി ഗ്രന്ഥകൎത്താവിനെ വിഷമിപ്പിക്കുകയും, തന്നിമിത്തം അതിവിശാലവും, അത്യന്തം ബലവത്തുമായ ഒരു അടിത്തറയിൽനില്ക്കുന്ന ഭംഗിയുള്ള ഒരു ചെറിയ ഹൎമ്മ്യംപോലെ ഉത്തരഭാഗം ശോഷിക്കുകയുമാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്.

ഈ അലസത കഥാഗതിയിൽ പാത്രങ്ങളേയും ചില ദിക്കിൽ ബാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാത്രങ്ങളുടെ വാക്കുകളിലും, പ്രവൃത്തികളിലും, ചിത്രങ്ങളിലേപ്പോലെ വെളിച്ചവും, നിഴലുംചേൎത്ത് സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മങ്ങൾക്ക് വിവിധത്വംവരുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി കഥാരംഭത്തിൽ ഗ്രന്ഥകൎത്താവു ചെയ്യുന്ന യത്നം നിരന്തരമായി അവസാനംവരെ നിലനില്ക്കുന്നില്ല. 'ആഢ്യന്റെ മാസം; പോതീടെ പിണ്ഡവും ആഢ്യൻതന്നെവെക്കട്ടെ' എന്നുംപറഞ്ഞു് ചിന്നികൾ അമൎത്തിപ്പിടിച്ചുംകൊണ്ടു് ഓണത്തല്ലിൽനിന്നും പിരിഞ്ഞ കഴകഞ്ചേരിത്തുപ്പൻനമ്പൂരി തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് 'സഹസ്രനാമക്കവണിപോലെ എഴയില്ലാത്ത ഒരു തോൎത്തുമുണ്ടു് ഇടതുകൈകൊണ്ടു് മങ്ങലിക്കൊത്ത കുടവയറു ചേൎത്തുപിടിച്ചു്, പ്രണീതക്കിണ്ണത്തോളം വട്ടത്തിൽവെച്ചിട്ടുള്ള കട്ടമ മുമ്പാക്കം തുൎത്തുകെട്ടി, എലിവാലുപോലെ നീണ്ട തുമ്പെട്ടുത്തു ചെവിക്കിടയിൽത്തിരുകി, ശുദ്ധത മുഴവൻ അളുക്കിലാക്കി പതിച്ചപോലെ നമസ്കാരമുഴ് നെററിയിൽതെളിയിച്ചു്, ഉരുണ്ടുരുണ്ടു നടക്കുക'യൊ അല്ലെങ്കിൽ 'വയറുമടിയിലും, മാററത്തെ മേദസ്സു വയററത്തുംവെച്ചുംകൊണ്ടു പടിഞ്ഞിരിക്കുക'യോ ചെയ്യുന്നതും, കുളക്കോഴിയുടെ ശബ്ദം ഗപ—ഗപ—എന്നല്ല, കപ—കപ—എന്നാണെന്നു് പൂന്തിലക്കാടിനോടു വാദിച്ചു ജയിച്ചു സന്തോഷിക്കുന്നതും കാണുന്നതിനു വായനക്കാൎക്കു വീണ്ടും ഭാഗ്യമുണ്ടാകുന്നില്ല. കഥയുടെ ഉപസംഹാരംവരെ ഈ പാത്രം വിസ്മൃതമായിപ്പോയി. ധീരനും, വില്ലാളിവീരനുമായ അമ്പിളിമിററത്തു ചെറിയച്ചനും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രി

യത്നമയായ മാളുക്കുട്ടിയും, ബന്ധനത്തിൽനിന്നും വിമുക്തരായതിനുശേഷമുള്ള സ്ഥിതി എന്താണെന്നു വായനക്കാർ അറിയുന്നില്ല. ഉണ്ണിനങ്ങ വായനക്കാരുടെ മനസ്സിനെ ചിരുതക്കുട്ടിയോളം ആകർഷിക്കുന്നില്ല. ഗുണപ്പൊരുത്തവും, ഗുണപ്പൊരുത്തവും, മംഗല്യപ്പൊരുത്തവുമുള്ള ഈ മലനാട്ടുമങ്കയാണു് ഭൂതരായരുടെ പരാജയത്തിനുള്ള ഒരു പ്രധാന കാരണമെന്നു് നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണു്. അവസാനത്തിൽ ചേരമാൻപെരുമാളായിത്തീൎന്നു് സൎവ്വപ്രാധാന്യം വഹിക്കുന്ന ഗംഗാധരതിരുകോവില്പാട്ടു് പൂൎവ്വകഥാഭാഗങ്ങളിൽ പറയത്തക്കവിധം സംബന്ധിക്കുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെ പാത്രരചനയിൽ അല്പങ്ങളായ ചില നിഷ്കൎഷക്കുറവുകൾ അങ്ങുമിങ്ങും സംഭവിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടു്.

ഭൂതരായർ ഒരു ചരിത്രാഖ്യായികയാണല്ലൊ. പുരാതനസംഭവങ്ങളെ കാലാനുസരണം ക്രമപ്പെടുത്തിശ്ശേഖരിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിനു് 'ശുഷ്കരേണുസമൂഹം' എന്നാണു് 'കാർലൈൽ' എന്ന പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതൻ നാമകരണംചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ഷേക്സ്പീയർ മഹാകവിയുടെ നാടകങ്ങൾ മാത്രമാണു് ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ യഥാൎത്ഥപുരാതനചരിത്രങ്ങളെന്നു് അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. പതിനെട്ടാംനൂററാണ്ടിലെ ആംഗ്ലേയചരിത്രം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു് 'ബാസ്വൽ'എഴുതീട്ടുള്ള ജാൺസന്റെ ജീവചരിത്രമാണു് അത്യുത്തമമെന്നു് മറെറാരു പണ്ഡിതൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ മനുഷ്യരുടെ ജീവിതരീതിക്കാണു് പ്രാധാന്യംകൊടുക്കേണ്ടതെന്നാണു് ഈ വിദ്വാന്മാർ സമൎത്ഥിക്കുന്നതു്. ആഖ്യായികാകൎത്താക്കന്മാർ ഈ ചരിത്രശുഷ്കാസ്ഥികളെ കേവലം വിസ്മരിച്ചു് അതാതുകാലത്തെ മനുഷ്യരുടെ ജീവിതരീതിയെത്തന്നെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനാണു് ഉദ്യമിക്കേണ്ടതു്. 'സ്കാട്ടു്' മുതലായ ചരിത്രാഖ്യായികാകൎത്താക്കന്മാർ ഏതെങ്കിലും സമയമോ, സംഭവമോ കഥാഗതിയിൽ അസൌകൎയ്യമായിത്തോന്നിയാൽ അതു യഥേഷ്ടം മാററുന്നതിനു മടിച്ചിട്ടില്ല. ഭൂതരായരുടെ വിഷയം പതിനെട്ടുശതവൎഷങ്ങൾക്കുമുമ്പുണ്ടായിരുന്ന കേരളീയരുടെ സാമുദായികജീവിതസ്ഥിതിയായതുകൊണ്ടു് അതിൽനിന്നും ചരിത്രശുഷ്കാസ്ഥികളുടെ ശകലങ്ങൾ തിരഞ്ഞു പെറുക്കിഎടുക്കേണ്ടതില്ല. ഭൂതരായരെ വെട്ടിക്കൊന്നുവെന്നുള്ള ഐതിഹ്യം നാട്ടുകടത്തലാക്കിയതു് തിരുമനസ്സിലെ രാജാധികാരം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുതന്നെ ആയിരിക്കാം. വീരമാൎത്താണ്ഡപ്പെരുമാൾ, ശ്രീകുമാരൻചടയൻ, റബ്ബാൽ, ഇരവിക്കൊത്തൻ മുതലായവർ സമാനകാലീനന്മാരല്ലായിരിക്കാം. 'കാതർകുട്ടി എന്ന നാമംകൊണ്ടു് ഒരു ഫിനീഷ്യനേയല്ല, മഹമ്മദനേയാണു് സങ്കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു് വാദിക്കുന്നപക്ഷം, അയാളുടെ മതസ്ഥാപകനായ മഹമ്മദുനബിയും, വിജയനഗരസാമ്രാജ്യസ്ഥാപകന്മാരും, ജനിച്ചിട്ടുപോലുമില്ലായിരിക്കാം. ഇവയൊന്നും ഭൂതരായരേ ചരിത്രാഖ്യായികകളുടെ കൂട്ട

ത്തിൽനിന്നും ബഹിഷ്കരിക്കുന്നതിന് ശക്തങ്ങളല്ല. ഇമ്പിച്ചുണ്ണിതട സ്ഥരുടെ വട്ടംകൂട്ടലും, ആശാന്റെ എഴുത്തുപള്ളിയും, കുഞ്ഞിട്ടുണ്ണാൻ കാര്യക്കാരുടെ തീട്ടൂരവും, പേരാൽത്തറയിലെ പെരുങ്കൂട്ടവും, പെരുമാള വരോധവും മററു പലതും യഥാത്ഥചരിത്രത്തിന്റെ ചൈതന്യബീജ ങ്ങളാകുന്നു. കേരളത്തിലെ പുരാതനയുദ്ധവീരന്മാർ ക്രിസ്ത്യാനികളായി രുന്നെന്നും, അതു വിസ്മരിച്ചു ഭൂതരായരിൽ കൃസ്ത്യൻ സ്ഥാനമാനങ്ങൾ മററുള്ളവക്കു നൽകിയിരിക്കുന്നുവെന്നും, മററും മലയാളമനോരമയുടെ ഒരു ലേഖകൻ സങ്കടപ്പെട്ടുന്നു. 'ഇട്ടുണ്ണിരാമത്തരകൻ' മുതലായ ചില നാമധേയങ്ങളാണ് ഇതിന് കാരണമെന്നും ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മനോരമാലേഖകന്റെ സമുദായപ്രതിപത്തിയോളം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അജ്ഞത അഭിനന്ദനീയമല്ല.

ഭൂതരായരിലെ ഏററവും സ്തുത്യഹമായ വിഷയം, അതിലെ നിസർഗ്ഗമധുരമായ ഗദ്യരീതിയാകുന്നു. ഒരു കവിയുടെ കലാകൌശലം വസ്തുവിഷയങ്ങളെ അതിക്രമിച്ചിരിക്കണമെന്നുള്ള സാഹിത്യശാസ്ത്രസി ദ്ധാന്തത്തേ ഇത്ര കരുതലോടുകൂടി ഗദ്യത്തിൽ പെരുമാറീട്ടുള്ള മറെറാ രു ഗ്രന്ഥം മലയാളത്തിലില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. അന്യഭാഷകളി ലേക്കു തഴ്ജമചെയ്താൽ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രസികത്വം മിക്കവാറും നശി ച്ചുപോകത്തക്കവിധത്തിൽ കഥാഘടന, പാത്രരചന, മുതലായവയേ യും അതിക്രമിച്ചുനില്ക്കുന്ന ഒരു വിശിഷ്ടഗദ്യരീതിയാണ് ഭൂതരായരിൽ ക്കാണുന്നതു്. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അനഘവും, അനന്യസാധാരണവുമായ മാഹാത്മ്യത്തിന്റെ പ്രഥമകാരണവും, ഇതുതന്നെ.

കേരളത്തിൽ ഇന്നുള്ള ഗദ്യകവികളിൽ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തി രുമനസ്സുകൊണ്ടു് സവ്ഥാ പ്രഥമഗണനീയനാകുന്നു. കേരളവമ്മ വ ലിയ കോയിത്തമ്പുരാന്റെ ഗാംഭീര്യം, ചന്തുമേനവന്റെ സാരസ്യം, രാജരാജവമ്മയുടെ പ്രസാദം, രാമകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ഓജസ്സ്, നായനാരു ടെ ലളിതം, ഈശ്വരപിള്ള അവർകളുടെ മാധുര്യം, എന്നിങ്ങിനെ ഓരോരുത്തരുടേയും ഗുണങ്ങൾ തിരുമനസ്സിലെ ഗദ്യങ്ങളിൽ ഏകീഭ വിച്ചു കാണുന്നുണ്ടു്. യഥാവസരം അവയേത നയത്വത്തോടുകൂടി ഉ പയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള സ്വാധീനശക്തിയും, കലാകൌശലവും, അവി ട്ടത്തേക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പഴയ മലയാളത്തിൽ തിരുമനസ്സിലേക്കുള്ള ബഹുമാനവും, പ്രതിപത്തിയും അനന്യസാധാരണമാണ്. ആ ഭാഷാ രീതിയേ പുനജ്ജീവിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അവിട്ടുന്നു കഴിയുന്നത്ര പരി ശ്രമിക്കുകയും, തരമുള്ളിടത്തെല്ലാം അനുകരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. കേ രളീയരുടെ പുരാതനഭണ്ഡാഗാരങ്ങളിൽ ഒളിച്ചുവെച്ചിരുന്ന അനഘര ത്നങ്ങളേ തേടിപ്പിടിച്ചു് എടുത്തു തുടച്ചുമിനുക്കിയും, ഉരച്ചുചേർത്തും, ന വീനാഭരണങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി ഭാഷാവനിതയേ അലങ്കരിച്ചു് സൌന്ദര്യ

ദയങ്ങളിൽ നൃത്തമാടിക്കുന്നതിന് അവിടുന്ന് പലപ്പോഴും ഉദ്യമിച്ചിട്ടുണ്ട്. കഴിയുന്നിടത്തോളം മലയാളപദങ്ങളേയും, പഴയഗദ്യരീതിയേയും തന്നെ ആശ്രയിച്ചു ഗ്രന്ഥം പൂർത്തിയാക്കുന്നതിനായിരുന്നു തിരുമനസ്സിലെ ആഗ്രഹം. ഒട്ടുമിക്കവാറും അതു സാധിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. 'കുണ്ടുകുഴി കല്ലുകരടു കാഞ്ഞിരക്കുററി, മുള്ളുമുരട്–മൂക്കപ്പാമ്പ്' തുടങ്ങിയ ആധാരവാചകങ്ങളും, 'എന്തിച്ചുതന്ന് കുറിവായിച്ചുകണ്ട് അവസ്ഥയും അറിഞ്ഞു, തിങ്ങളുംക്കോപ്പു തടഞ്ഞിരിക്കുന്നപ്രകാരവും മററുമല്ലൊ കുറിയിൽക്കാണുന്നതു്' ഇത്യാദി തീട്ടുരങ്ങളും, 'ഉററവർപാലനായി പററവർകാലനായി പാരെഴും മന്നോർകളിൽ മന്നവർമന്നനായി, നീടെഴുംകുലത്തികലീടെഴും പെരുമ്പടപ്പുസ്വരൂപത്തിന്നു... ഈരേഴുമാഴിചൂഴുമൂഴിതന്നുടയോനായ്' എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിളംബരങ്ങളും, 'മുന്നാട്ടുമുമ്മുടിയിൽ മുടിയുള്ളോൻമുടിയേണ്ട' മുതലായ പഴയരീതിയിലുള്ള കവിതകളും, ഒട്ടു വളരെ പഴഞ്ചൊല്ലുകളും മററും ചേർത്തിട്ടുള്ള ഒരു കൃത്രിമഗദ്യരീതി ഒരു പ്രാചീനാന്തരിക്ഷത്തിലേക്കു വായനക്കാരെ നയിക്കുന്നു. ഈ രീതി കഥയുടെ പ്രാചീനത്വം വായനക്കാരുടെ മനസ്സിൽ അന്വരതം നില നില്ക്കുന്നതിന് അത്യന്തം സഹായിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു ഗ്രന്ഥം മുഴുവനും ഏകരീതിയിലുള്ള ഗദ്യമാണെങ്കിൽ അതുതന്നെ വായനക്കാർക്ക് ഒരുതരം മുഷിച്ചിലിന് ഇടയാക്കിത്തീർത്തേക്കാം. ഇതുനിമിത്തം ഭൂതരായരിൽ ഗദ്യത്തിന് ധാരാളം വിവിധത്വവും സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആകപ്പാടെ ഭൂതരായർ തിരുമനസ്സിലെ ഗദ്യരീതിയുടെ ഒരു പ്രദർശനശാലയാണെന്നുതന്നെ പറയാം.

വർണ്ണനകളിൽ ആഡംബരത്തേക്കാളധികം അന്തർല്ലീനമായ രസഭംഗിയിലാണ് അവിടുന്നു ശ്രദ്ധവെക്കുന്നതു്. ഏററവും ചുരുങ്ങിയ വാക്കുകളേക്കൊണ്ടു് വായനക്കാരിൽ താൻ വിചാരിക്കുന്ന വികാരം ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നതിന് അവിടുത്തെ തൂലികയ്ക്കു് അത്ഭുതകരമായസാമർത്ഥ്യമുണ്ട്. ഹാസജനകമായ കഴകഞ്ചേരിയുടെ ആകൃതി നാം കണ്ടുവല്ലൊ. നാലുവയസ്സായ ചിരുതക്കുട്ടിയുടെ കമനീയരൂപം നോക്കുക. 'ഊരാവരെ നീണ്ടുരുണ്ട തലമുടി അഴിച്ചിട്ടു ശരീരത്തിൻെറ പിൻഭാഗം മുഴുവനും മറച്ചു് കണ്ണെഴുതിക്കുറിയിട്ട് കഴുത്തിൽക്കനകമണിയും, കുഴൽമോതിരവും, മണിബന്ധങ്ങളിൽ തരിവളകളും, അണിവിരലുകളിൽ മണിമോതിരങ്ങളും, അരയിൽ അരഞ്ഞാളും ആയി പട്ടുകോണകമുടുത്തു ചിലമ്പിട്ടുകലുക്കി മുഖത്തുവന്നടിയുന്ന കരിങ്കുഴൽ തടവിനീക്കിക്കൊണ്ടു് ഓടി നടന്നുകളിക്കുന്ന ഒരു പെൺകൊടിപ്പൈതലിൻെറ തങ്കപ്പുമേനിയായിട്ടാണ് അച്ചൻെറ ആദ്യത്തേപ്പരിചയം.' ചിരുതക്കുട്ടിയും, തിരുമല്ലാട്ടും ഊട്ടുപ്പുരയിലെത്തുമ്പോൾ തട്ടിൻെറ ചുവട്ടിൽ ഒരു പടുകിഴവി ഇരുന്നു് 'എന്തോ ചവച്ചിറക്കുന്നു' എന്നുള്ള ഏകവാക്യംകൊണ്ടു് ആ വൃദ്ധയുടെ ബീഭത്സരൂപം മുഴുവനും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞു.

പള്ളിബാണർ ബന്ധനത്തിൽനിന്നും വിമുക്തനാകുന്നതിന് അല്പംമു ന്പു കണ്ടതുപോലെ ഭയാനകമെങ്കിലും, ഹൃദയംഗമമായ ഒരു സ്വപ്നം സാഹിത്യലോകത്തിൽ ആരുംതന്നെ കണ്ടിരിക്കുകയില്ല. ചെങ്കാളിപ്പുഴ മാൎത്താണ്ഡമുടികളുടെ അടിവാരത്തിൽ അടുക്കുമ്പോൾ തടംപിരിഞ്ഞു് മുഴച്ച പാറകളിൽ തട്ടിമറിഞ്ഞു് പിരിച്ച പാറകളിൽ പരന്നൊലിച്ചു് അഞ്ഞൂറടി ആഴമുള്ള ഒരു ചെങ്കത്തിൽ ചെന്നുചാട്ടുന്നതു് കാണുവാൻ ആൎക്കാണ് കൌതുകമുണ്ടാകാത്തതു! ദീൎഘവൎണ്ണനകളിൽ അധ്വിളിമിററത്തു് ചെറിയച്ഛന്റെ ഏകാന്തസഞ്ചാരത്തിനു് പാത്രമായ ഭയങ്കരവന പ്രദേശം, തേജോമയമായ പാണ്ഡ്യരാജസദസ്സു്, മനോഹരമായ പോൎള്ളാതിരിമുടി, മുതലായവയുടെ അകൃത്രിമഭംഗിയും, വൈചിത്ര്യവും, വിശിഷ്ടമായ വിവരണസമ്പത്തും, ഏതു വായനക്കാരേയും അത്ഭുതപാരതന്ത്ര്യന്മാരാക്കിത്തീൎക്കാതിരിക്കുകയില്ല.

എല്ലാവിധത്തിലും ഭാഷാഗദ്യത്തിൽ അപൂൎവ്വവും, അത്ഭുതകരവും, അനൎഘവുമായ ഒരാഖ്യായികയാണ് 'ഭൂതരായർ'

ഭൂതരായരുടെ ജാതകംനോക്കി, ജന്മസമയത്തെ ഗ്രഹനില കൊണ്ടു് സോദരജന്മത്തിന് വല്ല ബാധകവുമുണ്ടോ എന്ന് ജ്യോതിഷസിദ്ധാന്തവിദഗ്ദ്ധന്മാരേക്കൊണ്ടു് പരിശോധിപ്പിക്കുകയും, ഉണ്ടെങ്കിൽ തക്ക പ്രതിവിധി ചെയ്യിക്കുകയും, ചെയ്യേണ്ടതു് സഹൃദയലോകത്തിന്റെ ഒരു കടമയാണ്.

ഡി. പത്മനാഭനുണ്ണി, ബി. ഏ.

ശിവരാമന്റെ ഔദാൎയ്യം.

(ചെറുകഥ)

ദീനക്കാരൻ കേളുക്കുട്ടിനായർ തന്റേടമില്ലാതെ കിടക്കുന്നു. മക്കൾ രണ്ടുപേർ അച്ഛനെ വിട്ടുമാറി തമ്മിൽ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു് നില്ക്കുന്നു.

ജ്യേഷ്ഠൻ:— അച്ഛനെ വിട്ടുപിരിയരുതു്. അധികാരിയും ചെറിയമ്മയും നമ്മെ തോല്പിക്കും എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞതോൎമ്മപ്പെട്ടുത്തിയിട്ടല്ലേ പോയതു്? അച്ഛനെക്കൊണ്ടു് മരണപത്രത്തിൽ ഒപ്പിടുവിക്കാതെ കഴിപ്പാൻ ഞാൻ ഇതുവരെ പാടുപെട്ടതൊക്കെ വെറുതേയായില്ലേ?

അനുജൻ:—അച്ഛൻ കരിക്കിൻ വെള്ളംചോദിച്ചു എന്ന് ചെറിയമ്മ പറഞ്ഞു. ഒരു കരിക്കിട്ടു ചെത്തിക്കൊണ്ടു വരേണ്ട നേരമേ ഞാൻ അച്ഛനെ വിട്ടു പിരിഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ.

ജ്യേഷ്ഠൻ:— തുളച്ച കരിക്കു തലക്കൽതന്നെ വെച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നല്ലോ,

അനുജൻ:— അതിൽ ഉറുമ്പുവന്നിട്ടുണ്ടെന്നുപറഞ്ഞു് ചെറിയമ്മ പുറത്തേക്ക് വലിച്ചെറിഞ്ഞു.

ജ്യേഷ്ഠൻ:—പ്രാണവേദന അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടു കിടക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു് അഞ്ചാറുറുമ്പു വായിൽ പിടിച്ചു കടിച്ചാൽത്തന്നെ വലിയ വേദനയൊന്നും തോന്നുകയില്ല. മരണപത്രംകൊണ്ടുണ്ടായ നഷ്ടത്തിനുപുറമെ കരിക്കിൻെറ വില ഒരണയും കൂടി ചേതംവന്നു.

അനുജൻ:— മരണപത്രം ഒപ്പിട്ടുകൊടുത്തതുകൊണ്ടു നമുക്ക് വിശേഷാൽ ഒരു നഷ്ടവും പററിയിട്ടില്ല. ചെറിയമ്മയ്ക്കു് ഇഷ്ടമുള്ളതു് കൊടുക്കേണമെന്നു അച്ഛൻ ജ്യേഷ്ഠനോടു് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതല്ലേ? ആവാമെന്നു സമ്മതിക്കയും ചെയ്തിട്ടില്ലേ? പിന്നെ കുറെ സ്വത്തു് ദാനത്തിനും ധമ്മത്തിനുമാണു് നീക്കിവെച്ചിട്ടുള്ളതു്. ദാനധമ്മം ചെയ്യരുതെന്നു് പറയുന്നതു് പാപമല്ലേ? ഇതുരണ്ടും കഴിച്ചുബാക്കി സകലമുതലുകളും നമ്മൾ അടക്കി അനുഭവിക്കേണമെന്നു് മരണപത്രത്തിലെഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ആ ഭാഗം അധികാരി എന്നെ വായിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു.

ജ്യേഷ്ഠൻ:— ചെറിയമ്മയുടെ ഇഷ്ടത്തിന്നു് നീക്കിവെച്ചിട്ടുള്ളതു് ഏതൊക്കെയാണെന്നു് നിനക്കറിയാമോ?

അനുജൻ:—ചെറിയമ്മയ്ക്കു് ഇഷ്ടപ്രകാരമുള്ളതു ചെറിയമ്മയ്ക്കല്ലേ അറിഞ്ഞുകൂടു? ഞാനെങ്ങിനെ പറയും?

ജ്യേഷ്ഠൻ:— നീ വലിയ കാൎയ്യസ്ഥനായിപ്പോയി. നിൻെറ കാൎയ്യപ്രാപ്തി എന്നെക്കൂടി വട്ടത്തിലാക്കി.

അനുജൻ:— എനിക്കു കാൎയ്യശീലമുണ്ടെന്നു് ഞാൻ പറഞ്ഞില്ല. അതാ നമ്മുടെ പഴയ കാൎയ്യസ്ഥൻ ശിവരാമമേനവൻ വരുന്നു. ജ്യേഷ്ഠനു കാൎയ്യമാലോചിപ്പാൻ ആളായല്ലോ. ഞാനിനി ഒന്നിനും വരുന്നില്ല.

ജ്യേഷ്ഠൻ:— പന്തീരാണ്ടുകാലം ഇവിടുത്തെകാൎയ്യം നോക്കിയതിന്നു് കുററംകൊണ്ടു് കൂലികൊടുത്തിട്ടാണു് ശിവരാമമേനവനെ പിരിച്ചയച്ചിട്ടുള്ളതു്. അയാൾ നമ്മളെ സഹായിക്കുമോ? ഇപ്പോൾ കേറിവന്നതുതന്നെ എന്തോ ദുരുദ്ദേശം കരുതിയിട്ടായിരിക്കും.

അനുജൻ:— ശിവരാമമേനോൻ പഴയ കൂറുമറക്കാതെ അച്ഛനെക്കാണ്മാൻ വരുന്നതാണു്. ഞാൻ അയാളെ ഒരു കുററവും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. എന്നെ സഹായിക്കും. ഞാൻതന്നെ ചോദിക്കാമല്ലൊ.

ജ്യേഷ്ഠൻ:— മേനവനെ പാട്ടിൽ പിടിച്ചല്ലാതെ നമുക്ക് നില്ക്കാൻ കഴിയുണ്ടാവില്ല. അയാൾ അടുത്തെത്തി. അനുജൻതന്നെ ചോദിക്കു.

അനുജൻ:— ശിവരാമമേനോൻ ഈപ്പടി മറന്നിട്ടില്ല അല്ലേ?

ശിവരാമൻ:— കൊച്ചെജമാനന്മാൎക്കു എന്നോട്ടു് വിരോധമുണ്ടെങ്കിലും ഈ കുഡുംബത്തോട്ടുള്ള സ്നേഹം എനിക്കു മറക്കുവാൻ വയ്യ. പതിരാണ്ടുകാലത്തെ പരിചയം ഞാനെങ്ങിനെ മറക്കും?

അനുജൻ:— ഞാനെന്തു വിരോധമാണു് ചെയ്തതു? മേനവനും ചെറിയമ്മയും തമ്മിലുള്ള മുഷിച്ചൽ തീൎന്നുവോ?

ശിവരാമൻ:— എന്റെ കുട്ടിക്കൊച്ചെജമാനനെ! അവരോട്ടുള്ള വിരോധം ഇജ്ജന്മത്തിൽ തീരുകയില്ല. ജ്യേഷ്ഠന്നു എന്നോട്ടുള്ള പരിഭവം തീൎത്തുതന്നാൽകൊള്ളാം.

ജ്യേഷ്ഠൻ:— പഴയബന്ധുവിൽ അവിശ്വാസം തോന്നിയതു കാലക്കേടിന്റെ ശക്തികൊണ്ടാണു്. ശിവരാമമേനവൻ പരിഭവിക്കരുതു്.

ശിവരാമൻ:— പരിഭവം തീൎക്കാനാണു് ഞാൻ വന്നതു്. ഒസ്യത്തു കഴിഞ്ഞു അല്ലേ?

അനുജൻ:—മുഷിച്ചലുംതീൎന്നു, പരിഭവവും തീൎന്നു. ഇതാണു് കാൎയ്യം പറഞ്ഞു് തീൎക്കണം, പറഞ്ഞു് തീൎക്കണം എന്നു് പഴമക്കാർ പറയുന്നതിന്റെ താല്പൎയ്യം.

ജ്യേഷ്ഠൻ:— പഴമയും പറഞ്ഞു് പടിക്കൽ ഇരിക്കുമാറാക്കിയെന്നു ചെറിയമ്മയും പറയുന്നുണ്ടായിരിക്കും.

ശിവരാമൻ:— പറയുകമാത്രമല്ല പ്രവൎത്തിക്കയും കഴിഞ്ഞില്ലെ? പക്ഷെ അതു ശിവരാമൻ സമ്മതിക്കയില്ല

ജ്യേഷ്ഠൻ:— ഞാനെന്തുവിരോധംചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതൊക്കെപ്പൊറുത്തു് ഞങ്ങളെസ്സഹായിക്കണം.

ശിവരാമൻ:— മൂപ്പീന്നു അനീതി ചെയ്തു എന്നു് കേട്ടപ്പോൾ വളരെ മനസ്താപമുണ്ടായി. കൊച്ചെജമാനന്മാരുടെ ഭാവിയെക്കുറിച്ചാലോചിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ അനുഭവിച്ച മനോവേദന പറഞ്ഞറിയിപ്പാൻ പ്രയാസമാണു്.

അനുജൻ:— ഞങ്ങളുടെ ഭാവിക്കൊന്നും തരക്കേടില്ല. അച്ഛൻ ധാരാളം ഞങ്ങൾക്കും വെച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ജ്യേഷ്ഠൻ:— ഇനി ഒരിക്കലും മേനവന്റെ അഭിപ്രായംവിട്ടു നടക്കില്ല. അനുജൻ പറഞ്ഞതിനെവിലവെക്കരുതു്. അയാൾക്കു കഥയില്ല,

ശിവരാമൻ:—മൂപ്പീന്നു ഒസ്യത്തിൽപ്പെട്ടത്തിയതു കഴിച്ചു ബാക്കിയുള്ളതുകൊണ്ടു് കാലക്ഷേപത്തിന്നു തികയുമെങ്കിൽ വല്ല കഴവുമാകട്ടെ എന്നുവെച്ചൊഴികയല്ലേ നല്ലതു?

ജ്യേഷ്ഠൻ:—ചെറിയമ്മയ്ക്കു് വേണ്ടാത്തതു് ഞങ്ങൾതാടക്കിഅനുഭവിക്കണമെന്നാണത്രെ ഒസ്യത്തിലെ നിശ്ചയം.

ശിവരാമൻ:— പണം മതിയായെന്ന് ഇതുവരെ ആരും പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടില്ല. കൊച്ചുജമാനൻമാർ അടക്കി അനുഭവിപ്പാൻ അദ്ദേഹം കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതു വിശപ്പും ദാഹവുമായിരിക്കും.

ജ്യേഷ്ഠൻ:— അല്ലെങ്കിൽ അധികാരിയേ ആശ്രയിച്ച് ചെറിയമ്മതരുന്നതുകൊണ്ട് ചിലവുകഴിക്കേണമെന്നായിരിക്കും വിചാരം.

ശിവരാമൻ:— ഞാൻ പറയുന്നതു കേൾക്കാമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ ചെറിയമ്മകൊണ്ടുപോയതു് തിരിച്ചു വരുത്തിത്തരാം.

അനുജൻ:— അച്ഛൻ ഒപ്പിട്ട കടലാസ്സ് ചെറിയമ്മയല്ല കൊണ്ടുപോയതു്. ചെറിയമ്മയുടെ കയ്യിലുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ടുവരാം. തന്നില്ലെങ്കിൽ തട്ടിപ്പറിക്കാം. ചെറിയമ്മ അധികാരിയുടെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു. ആ കടലാസ്സ് ശിവരാമമേനോൻ ചോദിച്ചാലും കിട്ടില്ല.

ശിവരാമൻ:— സാധുക്കുട്ടി! ഇങ്ങിനെയുള്ളവരെയാണൊ വഞ്ചിക്കേണ്ടതു? കൊച്ചെജമാനൻ അപ്പോൾത്തന്നെ ചെറിയമ്മയെ പുറത്താക്കിയതു നന്നായി.

അനുജൻ:— ഞാൻ ചെറിയമ്മയോട് പുറത്തുപോകാൻ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ചെറിയമ്മ അച്ഛൻെറ കൈപിടിച്ചു് ഒപ്പിടുവിച്ച കടലാസ്സ് അധികാരിയുടെ കയ്യിൽ കൊടുത്തപ്പോൾ ഞാൻ അടുക്കെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അച്ഛൻ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. "നിങ്ങൾക്ക് എന്നെ പണ്ടേ കണ്ടുകൂടാ. ഇനി എനിക്കും ഇവിടെ കാര്യമൊന്നുമില്ല" എന്നു പറഞ്ഞു് അധികാരിയുടെ പിന്നാലെ ഇറങ്ങിപ്പോയി. അതിൽപ്പിന്നെ അച്ഛൻ ആരോടും മിണ്ടീട്ടില്ല.

ജ്യേഷ്ഠൻ:— മതി! കാര്യസ്ഥത, ഊഹവും യുക്തിയും വേണ്ടാത്ത സമയത്തു് വേണ്ടതുണ്ടു്.

അനുജൻ:— ഉള്ളതുപറഞ്ഞാലും ജ്യേഷ്ഠൻ ശുണ്ഠിയെടുക്കും. അച്ഛൻ ചെറിയമ്മയോടു മുഷിഞ്ഞാൽ പിന്നെ നമ്മളോടുമിണ്ടാറുണ്ടോ?

ശിവരാമൻ:— ഓഹോ മൂപ്പിന്നു് തൻെറ മാടം വിട്ടു് കിടക്കുകയാണോ? മറെറാരൊസ്യത്തിനു ഇടയാകരുതെന്നു കരുതിക്കൂട്ടി ആ ദ്രോഹികൾ എന്തൊ അകത്തേക്ക കൊടുത്തിട്ടുണ്ടാകണം.

അനുജൻ:— ക്ഷീണം മാററാനുള്ള മരുന്നുകൊടുത്തിട്ടു് മതി ഒപ്പിടുവിക്കാൻ എന്നു അധികാരി പറഞ്ഞു. ചെറിയമ്മ മരുന്നുവാങ്ങി അച്ഛൻെറ വായിലൊഴിച്ചുകൊടുത്തു. ഇറക്കാൻ നന്നാവിഷമിച്ചു.

ജ്യേഷ്ഠൻ:— മേനോൻ ഊഹിച്ചതു ശരിയായി. അനുജൻ ഈ സംഗതി എന്നോട്ടു് പറഞ്ഞതേയില്ല.

അനുജൻ:— ചെറിയമ്മയോടു മുഷിഞ്ഞാലത്തെ സ്വഭാവം എനിക്കു നല്ലോണം അറിയാം. അതുപോലെ മുഷിഞ്ഞുകിടക്കുകയാണെന്നാണ് വിചാരിച്ചതു്. ഞാൻപോയി അധികാരിയെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരാം. ക്ഷീണംമാറാനുള്ള മരുന്നാണൊ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതെന്നു് നിങ്ങൾക്കു ചോദിച്ചുകൂടെ.

ശിവരാമമേനോൻ ജ്യേഷ്ഠനെ വേറെ വിളിച്ചു് സ്വകാൎയ്യമായിട്ടു ഈ പച്ചപ്പരമാൎത്ഥിയെവെച്ചുകൊണ്ടു് നാം വല്ലതും ചെയ്താൽ ചെമ്പുപുറത്താകും. അതുകൊണ്ടു അനുജനെ ഇവിടംവിട്ടകററുകയാണു വേണ്ടതു്. നമ്മളുടെ ഇഷ്ടംപോലെ രണ്ടാമതു് ഒരു ഒസ്യത്തുണ്ടായാലല്ലാതെ അവരെ തോല്പിക്കാൻ വഴിയില്ല.

ജ്യേഷ്ഠൻ:— കളവും ചതിയും അനുജനറിഞ്ഞുകൂടാ. നുണ പറയുകയില്ല. മഹാസാധു. എന്തുപറഞ്ഞിട്ടാണയക്കേണ്ടതു?

ശിവരാമൻ:— അതു ഞാൻപറയാം. അധികാരിയെത്തന്നെ കാണാൻ പറഞ്ഞയക്കാം.

അനുജൻ:— നിങ്ങൾ സ്വകാൎയ്യം പറഞ്ഞതു മനസ്സിലായി. ഇതുയൊന്നു മാലോചിക്കേണ്ട. ജ്യേഷ്ഠനു് സമ്മതമില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ അധികാരിയെക്കാണ്മാൻപോകുന്നില്ല.

ശിവരാമൻ:— കൊച്ചെജമാനൻ അധികാരിയുടെ വീടറിയുമോ.

അനുജൻ:— ചെറിയമ്മയുടെ എഴുത്തുകൊടുപ്പാൻ ഞാൻ പലകുറിയും അധികാരിയുടെ വീട്ടിൽ പോയിട്ടുണ്ടു്.

ശിവരാമൻ:— എന്നാൽ പോയിവരു. അധികാരിയെക്കൊണ്ടേവരാവൂ. അല്പം താമസിച്ചാലും തരക്കേടില്ല.

ജ്യേഷ്ഠൻ:— തന്നേപോകാൻ മടിയുണ്ടെങ്കിൽ പടിക്കലേ പറമ്പിൽ കിടക്കുന്ന പാറനേക്കൂടി തുണവിളിച്ചോളൂ.

അനുജൻ:— ഓ (പടിക്കൽചെന്നുതിരിഞ്ഞുനിന്നു) അച്ഛനെന്നെച്ചോദിച്ചാൽ ചെറിയമ്മ പറഞ്ഞിട്ടല്ലാപോയതെന്നു് പ്രത്യേകം പറയണം. ഇല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ വന്നാലും എന്നോടു് മിണ്ടാതിരിക്കും. എന്നു പറഞ്ഞുപോയി.

ശിവരാമൻ:— അനുജന്റെ വാക്കിൽനിന്നു് അധികാരിയുടെ പെരുമാററം ഏതാണ്ടു് വ്യക്തമായില്ലെ. ഇനി മൂപ്പിലെ ദീനസ്ഥിതികൂടി മനസ്സിലാക്കീട്ടു് വേണ്ടതാലോചിക്കാം.

രണ്ടുപേരും കേളുക്കുട്ടിനായരുടെ അടുക്കൽച്ചെന്നു. ജ്യേഷ്ഠൻ അച്ഛനെപ്പലവുരു വിളിച്ചു. മിണ്ടുന്നില്ല. താനുനോക്കി. ബോധക്ഷയംതന്നെ. കാൎയ്യസ്ഥനും കുനിഞ്ഞുനിന്നു പരിശോധിച്ചു. മൂടിയ വസ്ത്രംമാററി. കാലും കയ്യും തൊട്ടുനോക്കി.

ശിവരാമമേനോൻ:—ശ്വാസംമാത്രമുണ്ടു്. തൻേറടം തീരെയില്ല. മൂപ്പരു ഈ തൻേറടക്കേടോടുകൂടിത്തന്നേ കലാശിക്കും. മരണലക്ഷണം കണ്ടുതുടങ്ങി.

ജ്യേഷ്ഠൻ:—തൻേറടംവീണാൽ മറെറാരു മരണപത്രം ശാസിച്ചു ഒപ്പിടീക്കാമെന്നു മോഹിച്ചു. ആ ആശയും നശിക്കയാണല്ലോചെയ്തതു്. അച്ഛൻെറ കള്ളഒപ്പിടാൻ ആക്കും സാധിക്കയില്ല. വള്ളിയും പുള്ളിയും ചില കുത്തും, കുറിയും അതാതു സ്ഥലത്തിട്ടൊപ്പിക്കാൻ ഞെരുക്കമുണ്ടു്.

ശിവരാമൻ:—ഒപ്പുമാത്രമല്ല ഒസ്യത്തു പ്രബലപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുവരേണ്ട കാൎയ്യം മുഴുവൻ കയ്യേല്ക്കാൻ ഞാൻ ഒരുത്തനേക്കരുതീട്ടുണ്ടു്. അത്രത്തോളം സാഹസം കൊച്ചെജമാനൻ സമ്മതിക്കുമോ എന്നാണു് ഞാൻ സംശയിക്കുന്നതു്.

ജ്യേഷ്ഠൻ—നമ്മൾ രണ്ടുപേരും ഇന്നുമുതൽ ഒരുടലിൽ പിറന്നതാണു്. ശിവരാമമേനോൻ എൻെറ ജ്യേഷ്ഠനാണു്. ജ്യേഷ്ഠൻ കല്പിക്കുന്നതെല്ലാം ഈയനുജൻ കേൾപ്പാൻ ഒരുങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

ശിവരാമൻ:—ശരി; എന്നാലിനിക്കല്പനയല്ല, പ്രവൃത്തിയാണു് വേണ്ടതു്. എന്നെ സഹായിച്ചാൽമതി.

മരണപത്രം റജിസ്റ്റാക്കുവാൻ റജിസ്റ്റാക്കുള്ള ഹരജി തയ്യാറാക്കി ആൾവശം അയക്കാൻ ജ്യേഷ്ഠനേ ഏല്പിച്ചു. കേളുക്കുട്ടിനായരുടെ ഒപ്പു ശിവരാമമേനോൻ ഒരുകുറിയല്ല പലകുറി പരിചയിച്ചു ശീലിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ജ്യേഷ്ഠൻ ഒപ്പുകണ്ടപ്പോൾ തലകുലുക്കി സമ്മതിച്ചു. മരിക്കാൻ കിടക്കുന്ന അച്ഛനേ മറുമുറിയിൽക്കൊണ്ടുപോയി കിടത്തി. അച്ഛന്നു തൻേറടംവീഴുന്നുണ്ടോയെന്നു നോക്കാൻവേണ്ടി കുറച്ചിട കാത്തുനില്പാൻ ജ്യേഷ്ഠനോടു പറഞ്ഞു. ജ്യേഷ്ഠൻ തിരിച്ചുചെന്നപ്പോൾ അച്ഛൻെറ കിടപ്പിടം ശിവരാമമേനോൻ കയ്യേറിയിരിക്കുന്നു. മലിനവസ്ത്രംധരിച്ചു പാരവശ്യംനടിച്ചു കിടക്കുന്ന ശിവരാമമേനോൻ ജ്യേഷ്ഠനേക്കൊണ്ടു പുത്രകൃത്യംനിൎവ്വഹിക്കാൻ ശാസിച്ചു. ശിവരാമമേനവൻെറ താല്ക്കാലികപുത്രനായിത്തീൎന്ന ജ്യേഷ്ഠൻ കൈ തലോടിയും, കാലുതിരുമ്മിയും, ദീനവാണിയെ ശ്രദ്ധിക്കാൻ കുനിഞ്ഞുനിന്നു ചെവിടോൎപ്പിച്ചും പല ശുശ്രൂഷകളും അഭ്യസിച്ചതിൻെറശേഷം, റജിസ്റ്റാർവരുമ്പോൾ പറയേണ്ടതായ ആവലാദിപ്രബന്ധവും ഉപദേശിച്ചു.

ശിവരാമൻ:—ഞാൻ ഇനി അച്ഛൻെറനിലയിലാണെന്നു മനസ്സിലായില്ലേ? റജിസ്റ്റാർവരുമ്പോൾ നിങ്ങൾ പറയേണ്ടതു ഞാൻ ഉപദേശിച്ചുതരാം. മറക്കരുതു്. കേട്ടോളൂ. "അച്ഛൻെറ കിടപ്പുകണ്ടപ്പോൾ ഇനി അച്ഛനെ തൻേറടത്തോടുകൂടിക്കാണ്മാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നു വിചാരിച്ചു എത്ര വ്യസനിച്ചു. ഞാൻ വൈദ്യനെക്കാ

ണമാൻപോയതിനിടക്ക ചെറിയമ്മയും, അധികാരിയുംകൂടിവന്നു അച്ഛനെ മരുന്നുതന്നു മയക്കി എത്ര ദ്രോഹിച്ചു എന്നു അച്ഛനോൎമ്മയുണ്ടോ?" ഇങ്ങിനെയാണു് പറയണതു്. പറയൂ. കേൾക്കട്ടേ.

ജ്യേഷ്ഠന്നു വാചകം മുഴുവൻ ഓൎമ്മതോന്നിയില്ല. വീണ്ടും പറഞ്ഞു പറയിപ്പിച്ചു. അച്ഛന്നു ഓൎമ്മയുണ്ടോ എന്ന ചോദ്യത്തിനു്
ശിവരാമമേനോൻ:—(കിടന്നകിടപ്പിൽ കിടന്നുകൊണ്ടു) ഇല്ലാ മോനേ, അതൊന്നും ഓൎമ്മതോന്നുന്നില്ല. ക്ഷീണം മാറുമെന്നുപറഞ്ഞു ആ അസത്തു എന്തോ എന്റെ വായിൽ ഒഴിച്ചു. അല്പംകഴിഞ്ഞു കണ്ണു മഞ്ഞളിച്ചു. പിന്നെയൊന്നും ഓൎമ്മയില്ല.
ജ്യേഷ്ഠൻ:—ശിവരാമമേനോൻ അങ്ങിനെ പറഞ്ഞാൽ തെററല്ലേ. മരുന്നു അധികാരി ചെറിയമ്മയുടെകയ്യിൽ കൊടുത്തു എന്നല്ലേ അനുജൻ പറഞ്ഞതു?
ശിവരാമൻ:—നിണക്ക ഈയച്ഛനേക്കാൾ ബുദ്ധിയുണ്ടെന്നുനടിക്കേണ്ടാ രോഗിക്ക ഓൎമ്മശക്തിയുണ്ടാവില്ല. നാവിടക്ക കുഴയും. അതു മനസ്സിലാക്കീട്ടുണ്ടോ? മനസ്സിരുത്തിക്കോളൂ. "ഒരു കടലാസ്സിൽ എന്തോക്കൊണ്ടെന്തോ കോറിച്ചു. പിന്നെ ഒന്നും ഓൎമ്മയില്ല."
ജ്യേഷ്ഠൻ:—അധികാരി കടലാസു നീൎത്തിപ്പിടിച്ചു. ചെറിയമ്മ അച്ഛന്റെ കൈപിടിച്ചൊപ്പിടീച്ചു എന്നല്ലേ പറയേണ്ടതു്.
ശിവരാമൻ:—തുടങ്ങിലോരണ്ടാമതും—പെരുമണ്ടാ! ദീനക്കാരു തന്റേടംമറിയുമ്പോൾ ചെയ്യുതു പിന്നീട്ടു ശരിക്കോൎമ്മയുണ്ടാവില്ല എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ, എന്നെ പഠിപ്പിക്കേണ്ട. ഞാൻ പഠിപ്പിച്ചതു ഓൎമ്മവെച്ചാൽമതി. ആ ആവലാതി ഒന്നുകൂടി കേൾക്കട്ടേ.
ജ്യേഷ്ഠൻ:—അച്ഛന്റെ—തന്റേടത്തോടുകൂടി—ഇനി തന്റേടത്തോടുകൂടി—അച്ഛനേക്കണ്ടപ്പോൾ—
ശിവരാമൻ:—അച്ഛനേ തന്റേടത്തോടുകൂടിക്കണ്ടപ്പോൾ തല്ലിക്കൊല്ലാൻതോന്നീ അല്ലേ? കഷ്ടം!—തലയിൽ ചളിയാണോ നിറച്ചിട്ടുള്ളതു്?
ജ്യേഷ്ഠൻ:—ഞാൻ അവിടെ തെല്ലിട മറന്നു.
ശിവരാമൻ:—റജിസ്ത്രാർ മരണപത്രം റജിസ്ത്രാക്കാനിരിക്കുമ്പോൾ എന്നിക്ക മറവുതീക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. ഇപ്പോൾമുതല്ക്കുതന്നേ ഉരുക്കഴിച്ചുകൊള്ളൂ.
ജ്യേഷ്ഠൻ:—ഈ ജനകതനയസംവാദം ഉരുക്കഴിച്ചുറപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ റജിസ്ത്രാർ പുറത്തളത്തിൽ വന്നുകയറി.
റജിസ്ത്രാർ:—ഇവിടെ ആരേയും കാണുന്നില്ല. കേളുക്കുട്ടിനായരെവിടേ?

എന്നു അധികാരസ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു. ഇടക്കിടയ്ക്കു ഗൌരവപൂർണ്ണമായ മൂളക്കത്തോടുകൂടി പുറത്തളത്തിൽ ലാത്തിത്തുടങ്ങി.

ശിവരാമൻ:—മോനേ, അദ്ദേഹം വന്നു എന്നുതോന്നുന്നു എന്നു ദീനസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു. ആവലാതി പ്രബന്ധം ഉരുക്കഴിച്ചുറപ്പിക്കുന്നതിനിടക്ക ജ്യേഷ്ഠൻ ശിവരാമമേനവൻ പറഞ്ഞതു കേട്ടില്ല. "അച്ഛന്റെ ഇന്നലത്തെക്കിടപ്പ്" എന്നു കാല്യതലോടിക്കൊണ്ടാവർത്തിച്ചു തുടങ്ങി, ശിവരാമമേനോൻ ശ്രുണ്ടിയെടുത്തു" നിന്റെ മുത്തച്ഛന്റെ മുന്നാളത്തെക്കിടപ്പ്", എണീററുപോവാനല്ലെ പറഞ്ഞത്. "എന്നു ദേഷ്യത്തോടുകൂടി" റജിസ്ത്രാർ ആളെക്കാണാതെ മൂപ്പർ കിടക്കുന്ന മുറി തുറക്കാൻ ഇടയായാൽ—ജ്യേഷ്ഠൻ പിടഞ്ഞെണീററു.

ജ്യേഷ്ഠൻ:—അതു പേടിക്കാനില്ല. ആളെക്കാണില്ല. മുഴവൻ മൂടിയിരിട്ടുണ്ട്. കിടക്കച്ചുവട്ടിലാണ്.

ശിവരാമൻ:—ശിവ, ശിവാ—ശാന്തം, പാവം! നായർ കുഡുംബത്തിന്നു വന്നുചേൎന്ന മാഹാത്മ്യം!—ആട്ടേ—പോയി കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വരൂ. അടുത്തുവന്നാൽ അച്ഛനോടു റജിസ്ത്രാർ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പറയേണം.

ജ്യേഷ്ഠൻ:—ഞാൻ പോയി കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വരണോ? എന്തച്ഛനോടാണ് പറയേണ്ടത്.

ശിവരാമൻ:—ഈ തന്റേടമുള്ള അച്ഛനോട്—കഷ്ടം!—എന്നെ ആളറിയിക്കരുതെ. ഞാനിപ്പോൾ കേളക്കുട്ടിനായരാണ്. ഇനിപ്പതുക്കയേ സംസാരിക്കയുള്ളൂ. മനസ്സിരുത്തിക്കൊള്ളണം" ജ്യേഷ്ഠനെപ്പറത്തു കണ്ടപ്പോൾ റജിസ്ത്രാർ അകത്തേക്കു വന്നു. മുറിക്കട്ടത്തെത്തിയപ്പോൾ അച്ഛാ, അദ്ദേഹം വന്നിട്ടുണ്ട്, എന്നു ജ്യേഷ്ഠൻ പറഞ്ഞു.

ശിവരാമൻ:—ആരാതു മോനേ, അധികാരിയോ, ആ മരണപത്രവും കൊണ്ടു വന്നിട്ടുണ്ടോ.

ജ്യേഷ്ഠൻ—അധികാരിയല്ല, റജിസ്ത്രാറ്,

ശിവരാമൻ—ആര്! അനുജനും കൂടെയുണ്ടോ?

റജിസ്ത്രാർ:—ഞാനാണ് കേളക്കുട്ടി നായരെ! സുഖക്കേടെങ്ങിനെയിരിക്കുന്നു? അല്പം ആശ്വാസമായില്ലേ?

ശിവരാമൻ:—അങ്ങു വന്നതു സന്തോഷമായി. എന്താശ്വാസം, സമയം വരാൻ കാത്തുകിടക്കയാണ്. അതിന്നു മുമ്പു ചെയ്യേണ്ടതു ചെയ്തുവെച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്.

റജിസ്ത്രാർ—മരണപത്രമെവിടെ! കാണട്ടെ.

ശിവരാമൻ:—എഴുതിവെച്ചിട്ടില്ല. മുമ്പാകെ വെച്ചെഴുതി ഒപ്പിടേണമെന്നാണ് മോഹം.

റജിസ്ത്രാർ:—എനിക്കത്രനേരം താമസിക്കാൻ തരമില്ല. മരണപത്ര മെഴുതിക്കഴിഞ്ഞിട്ടല്ലേ എനിക്കാളെ അയക്കേണ്ടതു്? ഞാൻ പോണു

ശിവരാമൻ:—ഇങ്ങിനെ കല്പനയാകരുതു്. ആവൂ, അയ്യോ! വയ്യാ മോനേ, അടുത്തു വരൂ, കുനിഞ്ഞു നില്ക്കു. (സ്വകാര്യം)

ജ്യേഷ്ഠൻ:— പത്തുവേണോ, അഞ്ചുപോരേ.

ശിവരാമൻ:—പറഞ്ഞതു കേൾക്കു! വേഗമാവട്ടേ.

ജ്യേഷ്ഠൻ പറഞ്ഞപ്രകാരം പ്രവൃത്തിച്ചു. റജിസ്ത്രാറ് കടലാസിന്റെ മടക്കിൽനിന്നു അതിന്റെ വിലനിശ്ചയിച്ചു. എന്നാൽ വേഗമാവട്ടേ എഴുത്തുകാരനാരുണ്ടു്?.

ശിവരാമൻ:— എന്റെ യീ മൂത്തമകനേക്കൊണ്ടുതന്നെയെഴുതിക്കാം. എഴുത്തുസാധനങ്ങൾ തലക്കൽ ഇരിപ്പുണ്ടു്. ഞാൻ വാചകം പറഞ്ഞുതരാം. എഴുതിക്കോളൂ. എന്റെ വീട്ടുപേരും പേരും എല്ലാം എഴുതിക്കഴിഞ്ഞിട്ടു് എഴുതിവെച്ച മരണപത്രം. എന്നു നിറുത്തു.

ജ്യേഷ്ഠൻ:— അച്ഛന്റെ വീട്ടുപേരും പേരുമല്ലെ എഴുതേണ്ടതു്.

ശിവരാമൻ:— അതേ: ഇത്ര അറിഞ്ഞുകൂടെ. ഇനി ഞാൻ പറയുന്നതു് മനസ്സിലാക്കി എഴുതണം.

"ഞാൻ എന്റെ നല്ലബോധത്തോടുകൂടി ഇന്നുവരെ യാതൊരു മരണ പത്രവും എഴുതിവെക്കുകയൊ, എഴുതിക്കൊടുക്കുകയൊ ചെയ്തിട്ടില്ല."—എഴുതിക്കഴിഞ്ഞില്ലെമോനേ, വേഗമാവട്ടെ— "ഞാൻ ദണ്ണംവിട്ടു കിടക്കുമ്പോൾ കൃത്രിമമായി വല്ലവരും എന്നെക്കൊണ്ടു വല്ലതും ചെയ്യിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവയെല്ലാം ഞാനിതിനാൽ റദ്ദാക്കുന്നു."

റജി:— ഓഹോ, അധികാരിയുടെ കയ്യശമുള്ള മരണപത്രം ഇവിധമുണ്ടായതാണോ. ഒരു കൊച്ചനെ വഴിക്കവെച്ചു് കണ്ടപ്പോഴാണു് എനിക്കീവർത്തമാനം മനസ്സിലായതു്.

ശിവരാമൻ:—എന്റെ അങ്ങുന്നേ, അതൊന്നും പറയേണ്ട. അധികാരിയുടെ അക്രമം സഹിച്ചുകൂടാതായിട്ടുണ്ടു്.

റജി:— അതൊക്കെ പോകട്ടെ. കാര്യം നടക്കട്ടെ.

ശിവരാമൻ:— മോനേ, മനസ്സിരുത്തണേ. കേട്ടോളൂ എനിക്കിന്നു ഉള്ളതും, ഇനി ഉണ്ടാവുന്നതുമായ സകല സ്ഥാവരജംഗമ സ്വത്തുക്കൾ മുഴുവനും താഴെപറയുന്ന നിശ്ചയമനുസരിച്ചു എന്റെ

നിശ്ചയമനുസരിച്ചു എന്റെ ആണ്മക്കളായ ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാർ:—

ജ്യേഷ്ഠൻ:— രണ്ടുപേർക്കുംകൂടിവേണോ. അനുജനെ ഞാൻ നോക്കിക്കോളാം. എന്റെ പേർക്കുതന്നെപോരെ.

ശിവരാമൻ:— എനിക്കാരും ഭേദമില്ല. ഞാൻ പറഞ്ഞതെഴുതു. "രണ്ടു

പേരും എന്റെ മരണശേഷം അടക്കി അനുഭവിപ്പാൻ എന്റെ പൂൎണ്ണസമ്മതത്തോടുകൂടി ഇതിനാൽ നിശ്ചയം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. നിശ്ചയങ്ങൾ

1. എന്റെ വിശ്വസ്തമിത്രവും, കാൎയ്യസ്ഥനുമായി ഈ കുഡുംബത്തിന്റെ നന്മക്കുവേണ്ടി ക്ലേശിച്ചിട്ടുള്ളതിന്നു തന്ത്രംപാടി ശിവരാമമേനോന്നു തക്കപ്രതിഫലം കൊടുത്തിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് അയ്യായിരം ഉറുപ്പിക ഒരു കൊല്ലത്തിന്നുള്ളിൽ എന്റെ മൂത്തമകൻ അയാൾക്കു കൊടുത്തു് രശീതിവാങ്ങേണ്ടതാകുന്നു.

ജ്യേഷ്ഠൻ ഈ നിശ്ചയം കേട്ടപ്പോൾ എഴുത്തുനിൎത്തി എണീറ്റുചെന്നു അച്ഛനോട്ടു് സ്വകാൎയ്യമായി (അച്ഛാ, ഈ കാൎയ്യത്തിൽ മനസ്സിരുത്തരുതു്. വളരെ ക്ഷീണിക്കും. അച്ഛൻ പറഞ്ഞതു അമ്പതു എന്നല്ലേ.

ശിവരാമൻ:— നീയെന്റെ വയസ്സുമൂത്ത കുട്ടിയല്ലേ. ഇനിയും കാൎയ്യപ്രാപ്തി വന്നില്ലല്ലോ. ശിവരാമനെ നീ നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടാണു് നിണക്കീ സംശയം തോന്നിയതു്.

ജ്യേഷ്ഠൻ:— മേനോന്റെ സഹായം വലുതാണെങ്കിലും അയ്യായിരം കുറച്ചധികം തന്നെയാണു്.

ശിവരാമൻ:— എനിക്കങ്ങിനെയല്ലതോന്നുന്നതു്. പന്തീരാണ്ടുകാലം ഈ കുഡുംബത്തിന്നുവേണ്ടി ക്ലേശിച്ചതിന്നു് ശിവരാമന്നു ഞാൻ കൊടുപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ച തുക അധികമായിട്ടില്ലെന്നാണെന്റെ പക്ഷം.

ജ്യേഷ്ഠൻ:— ഇങ്ങിനെ വാരിക്കോരിക്കൊടുപ്പാൻമാത്രം ഇവിടെ മുതലുണ്ടോ?

ശിവരാമമേനോൻ കോപത്തോടുകൂടി “എന്നോട്ടു് ഇതിനെപ്പറ്റി അധികം സംസാരിപ്പാൻ നിന്റെ തല്ക്കാലസ്ഥിതി ഓൎത്തിട്ടുമതി ഇനി എന്നെ നിൎബന്ധിക്കയാണെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്കുള്ളതുപോലും ഉള്ളതല്ല. ഓഹരിക്ക ശിവരാമനെ അധികാരിയാക്കിത്തീൎക്കാൻ എനിക്കിപ്പോൾ അധികാരമുണ്ടെന്നു് ഓൎമ്മയിരിക്കട്ടെ.

ജ്യേഷ്ഠൻ “നിൎവ്വാഹമില്ലല്ലോ” എന്നു പറഞ്ഞു് മരണപത്രം പൂൎത്തിയാക്കി ഒപ്പിടുവാൻകൊടുത്തു. ശിവരാമമേനോൻ ഒപ്പിട്ടു് റജിസ്ത്രാറുടെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു.

റജിസ്ത്രാർ:— ഇതിലെന്തൊ കൃത്രിമമുള്ളതുപോലെ തോന്നുന്നു. സ്വീകരിപ്പാനാലോചിച്ചിട്ടുവേണം.

ശിവരാമൻ:— അയ്യോ! ഒരു കളവുമില്ല. പച്ചപ്പരമാൎത്ഥമാണു്. മോനേ, ഇവിടെ വരു. ഒരു സ്വകാൎയ്യം പറയട്ടെ. അമ്പതുകൂടി കണ്ടില്ലെന്നു വെയ്ക്കൂ അല്ലെങ്കിൽ കാൎയ്യം തകരാറിലാവും. ജ്യേ

ഷ്ഠൻ സ്വകാൎയ്യം പിന്നെ "പിന്നെ നാലായിരത്തിതൊള്ളായിരത്തമ്പതേ ചോദിക്കാവൂ." എടുത്തുകൊടുക്കു. കണക്കു പിന്നെപ്പറയാം, റജിസ്ത്രാർ മരണപത്രം സാക്ഷിപ്പെടുത്തിപ്പോയി. രണ്ടുപേരും തനിച്ചായപ്പോൾ ദുരാഗ്രഹിയായ ജ്യേഷ്ഠൻ ശിവരാമമേനോനോട്:— മേനോൻ ചതിക്കയല്ലേ ചെയ്തതു? ഇത്രത്തോളം കളവുകരുതീട്ടുണ്ടെന്നറിഞ്ഞില്ല. ഒരു സഹോദരന്റെ നിലക്കാണ് ഞാൻ മേനവനെ വിശ്വസിച്ചതു. അയ്യായിരം രൂപയല്ലേ തട്ടിപ്പറിച്ചതു?

ശിവരാമൻ:— താനെന്നെസ്സഹോദരന്റെ നിലക്കേ വിചാരിച്ചുള്ളൂ. ഞാൻ നിന്റെ അച്ഛനായിട്ടാണ് പെരുമാറിയതു. അതോൎമ്മയുണ്ടോ. ചേപ്രത്തം തറവാടിക്കുണ്ടാവില്ല. ഞാൻ തട്ടിപ്പറിച്ചില്ല. ഊച്ചികളെ ആശ്രയിച്ചതിനു കൂലിയെന്നേയുള്ളൂ. കഴിഞ്ഞകാൎയ്യം പുറത്തുപറഞ്ഞാലുള്ള വൈഷമ്യം എന്നേക്കാൾ അധികം നിങ്ങൾക്കാണ്. അതു് ഓൎമ്മയിരിക്കട്ടേ. അയ്യായിരം രൂപ വേഗം തെയ്യാറാക്കിക്കൊള്ളൂ. അച്ഛൻ മരിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ വെള്ളം കൊടുത്തു കൊന്നാൽ നന്ന്. ഞാനിതാപോണു.

എ. നാരായണപൊതുവാൾ

"സാന്ധ്യദീപം കൊളുത്തി"

ചരമഗിരിശിരസ്സിൽച്ചെങ്കനൽക്കാന്തിചിന്തും
തരണിമണിവിളക്കിൻധൂമമാവാംവിയത്തിൽ
നിരവധിമഷിതേച്ചു;ന്നമേതോകൊട്ടും കാ
റ്ററരഞ്ഞൊടിയിടയാലാലോകദീപംകൊളുത്തീ! (1)

പലവിടപികൾതാഴേത്തള്ളിയിട്ടാൎത്തുചണ്ഡാ-
നിലനലകവിറപ്പിച്ചങ്ങുചുററിക്കറങ്ങീ;
വളരെവളരെവാതിൽത്തല്ലുഗേഹങ്ങളേറേറാ-
രളവുകരുണനാദംരോദനംപൊങ്ങിവാനിൽ! (2)

ദിനകരമണിദീപംകെട്ടമാത്രയ്ക്കുതിങ്കൾ-
ക്കനകമയവിളക്കാപ്പൂൎവ്വദേശപ്പുരപ്പിൽ
ഘനകബരിയഴിച്ചിട്ടങ്ങണഞ്ഞോരുസന്ധ്യാം-
ഗനയരനിമിഷത്തേയ്ക്കൊന്നുപൊക്കിപ്പിടിച്ചു. (3)

നിയതമിരുൾപ്പുരട്ടുംകൊണ്ടലാകാശദേശ-
ത്തുയരുവതിനൊരുങ്ങിത്തീർന്നോരാമാത്രയിങ്കൽ,
വിയദണിശശിദീപംമങ്ങി, മററെന്തുചൊൽവൂ!
നിയതിയുടെകൊട്ടുംകാററങ്ങുമൊന്നാഞ്ഞടിച്ചു!! (4)

ശശധരശുഭദീപംഹന്ത! കെട്ടോരുമൂലം
ഭൃശമിഹമിഴിനീരാസ്സന്ധ്യവാക്കാൻതുടങ്ങീ!
നിശയുടെകരിമാറത്തശ്രുവിററിച്ചുകൊണ്ടു-
ദ്ദശയിലൊരുകുമാരൻനിന്നുകേഴുന്നുതാഴെ (4)

മതിമതിപരിതാപംബാല, തിന്മേനിനോവി-
ച്ചതിനുകരുണകൂടാതാരിദാനീമൊരുങ്ങീ?
അടിമയുടെശിരസ്സിൽക്കേറിനൃത്തംചവിട്ടും
കടുതരമധിനാഥപ്രാഭവംതന്നെയാവാം! (6)

അലഘുരുചിതിളങ്ങുംകൈവിളക്കുംകൊളുത്തി-
ക്കുലകുശലപദാപ്തിക്ക്—അന്തിപൂജയ്ക്കു—വേണ്ടി,
പലതവണപരേതസ്മാരകോദാരഗേഹ-
സ്ഥലമതിലവനെത്താനാശപൂണ്ടാഞ്ഞു, പക്ഷെ, (7)

ഗഗനഗൃഹവിരാജദ്ദീപജാലംവിഴുങ്ങി-
ത്തിമിരനികരമേററംമേഘപംക്തിക്കുകൂട്ടായ്,
കടുമദമൊടുവീശും ചണ്ഡവാതംകടുപ്പ-
ത്തൊടുമിഹപലവട്ടംതൽപ്രയത്നം തകർത്തു! (8)

(യുഗ്മകം)

ഒരുതവണമുടങ്ങീ'യന്തിവെപ്പെ'ങ്കിലുണ്ടാം
പുരുവിഷമത; ബാലനോർമ്മയുണ്ടായിരിക്കാം:
തെരുതെരെയിവനല്ലെന്നാകിലിമ്മട്ടു പാരം
പെരുകുമഴലൊതുക്കാൻ കേഴുകില്ലായിരുന്നു. (9)

"കഴിവിനിയിതിലെന്താണ,ന്തിദീപം കൊളുത്തി-
ക്കഴിയുവതിനുമുമ്പേ കാററു തല്ലിക്കെടുക്കും!
മിഴികളെയിരുൾ പൊത്തീ, രാപ്പിശാചെത്തി;യെന്നോ-
പ്പഴിയിവർ പറയാറായെ"ന്നു ദുഃഖിച്ചു ബാലൻ. (10)

ചെറുതകലെയിരിക്കും ശേഷനാഥൻ പുതപ്പാൽ
പ്പുരുകിയകളിരാററി,ക്കണ്ടിടുന്നുണ്ടിതെല്ലാം;
ഒരു കനിവവനുണ്ടായില്ല കാറേറാടു ബാലൻ
പൊരുതുപരവശത്വംപൂണ്ടു കേണിട്ടുകൂടി! (11)

ഷിതയായിത്തീൎന്ന ശ്രീമതി, വൈക്കം പി. കെ. ദേവകിയമ്മ തൻെറ വിവാഹദിവസം രാത്രിയിൽ കണ്ട സ്വപ്നത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി എഴുതിയിട്ടുള്ളതും ചെറുശ്ശേരി മട്ടിലുള്ളതുമായ ഒരു ചെറുപദ്യപ്രബന്ധമാണ് "അന്നത്തെ രാത്രി". രാഷ്ട്രീയവും, സാമുദായികവുമായ കാൎയ്യങ്ങളിൽ നായർ യുവതികളുടെ ശ്രദ്ധ പതിയുന്നതിന്നുവേണ്ടി ഗ്രന്ഥകൎത്രിയായ ശ്രീമതി ദേവകിയമ്മയെഴുതിയുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള ഈ ചെറുപുസ്തകം, നായർസമുദായത്തിൻെറ പൂൎവ്വമാഹാത്മ്യത്തേയും, ആധുനിക നായർസ്ത്രീകളുടെ കൎത്തവ്യങ്ങളേയും വേണ്ടതുപോലെ നിൎദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ പുസ്തകരചനയുടെ ഉദ്ദേശ്യം ഏതാണ്ട് സാധിതമായിട്ടുണ്ടെന്നുതന്നെ പറയാം.

> ഏറ്റം ചുണയും സമുദായത്തോടേററം
> കൂറും ചൊടിയും പ്രകാശിപ്പിച്ചോർ
> പൂൎവ്വീകനായർ സിംഹങ്ങളിവർ നാമ-
> മുൎവ്വിയിലെന്നും നിലനിൽക്കട്ടെ!"

എന്നീ വിധത്തിലുള്ള നായർസമുദായമാതാവിൻെറ പ്രാൎത്ഥനയും,

> "സ്ത്രീകൾ നന്നായ സമുദായമേററവും
> ശ്രീകരമാവാനിടയുണ്ടല്ലോ"

എന്നിങ്ങിനെയുള്ള ഉൽബോധനങ്ങളും ഗ്രന്ഥകൎത്രിയുടെ സമുദായാഭിമാനത്തേയും, കാൎയ്യബോധത്തേയും കവനചാതുരിയേയും സ്പഷ്ടമായി വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. അവതാരികാകൎത്രിയായ ശ്രീമതി. ബി. ഭാഗീരഥി അമ്മ (മഹിളാപ്രസാധിക) അവർകൾ പറയുമ്പോലെ, ലോകത്തിൻെറ പുരോഗതിക്ക് പുരുഷപ്രയത്നം മാത്രം പോര എന്നും, "സ്ത്രീയുടെ പ്രകൃതിദത്തമായ ദിവ്യശക്തികൂടി അത്യന്താപേക്ഷിത"മാണെന്നുമുള്ള തത്വത്തേ ആധാരമാക്കി, കേരളീയ മഹിളാലോകത്തെ സമുദായമാതാവ് ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്ന ഒരു വീരകഥനമാണ് ഈ ചെറുപദ്യകൃതി എന്നു തീൎത്തുപറയാം. ഇത്രത്തോളം സാഹിത്യകുശലതയും സമുദായാഭിമാനവും ഉള്ള ഗ്രന്ഥകൎത്രി ഇത്ര ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ—ജീവിതത്തിലേ ആ വസന്തോദയത്തിൽത്തന്നെ—കഷ്ടം! കാലധൎമ്മം പ്രാപിച്ചുപോയല്ലൊ എന്നു ആരും പരിതപിക്കാതെയിരിക്കുന്നതല്ല. രചനാകൈവല്യംകൊണ്ട് ഈ പുസ്തകത്തിലെ ഗാഥകൾ ചൊല്ലുന്നതിലുള്ള പ്രയാസത്തേയൊ മററുദോഷങ്ങളേയൊ പററി ഞങ്ങളൊന്നും പറയേണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഈ കൃതി കേരളസ്ത്രീകൾക്കു ഒരുത്തമബന്ധുവാണെന്നു വായിക്കുന്നവരെല്ലാം സമ്മതിക്കുന്നതാണ്.

“ലോകം”

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്—നാലപ്പാട്ട് നാരായണമേനോൻ.

പ്രസാധകൻ. കെ. യം. കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ.

വില 8ണ.

നാലപ്പാട്ട് നാരായണമേനോനവർകളെ സഹൃദയന്മാൎക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തേണമെന്നില്ല. സുലോചന, കണ്ണുനീർത്തുള്ളി മുതലായ സ്വതന്ത്രകൃതികളെക്കൊണ്ടും, പൌരസ്ത്യദീപം “പാവങ്ങൾ” മുതലായ തൎജ്ജമകൾകൊണ്ടും സാഹിത്യലോകത്തിൽ സുപ്രതിഷ്ഠിതമായ ഒരു സ്ഥാനം അദ്ദേഹം കൈവശമാക്കീട്ടുണ്ട്. കവികളുടെ വൎദ്ധനയോടുകൂടി കക്ഷിവഴക്കും പെരുകിവരുന്ന ഇക്കാലത്ത് ഒരു കൃതി സൎവ്വസമ്മതമായിത്തീരാൻ പ്രയാസമായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. കല്യാണഘോഷത്തിനിടയിൽ കാൎയ്യമായുള്ളതു മറന്നുവെന്നു പറയുംപോലെ ഒരു കൃതിയുടെ ഗുണദോഷനിരൂപണത്തിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ നാമവും, വംശവും ഉദ്യോഗവുമാണ് ആലോചനാവിഷയമായി പലരും എടുത്തുകാണുന്നത്. ഇങ്ങിനെ നിരൂപണഗോഷ്ഠികൾ പ്രകടിക്കുന്നവൎക്കും മി. മേനവന്റെ പ്രസ്തുതകൃതിയെപ്പറ്റി രണ്ടഭിപ്രായത്തിന്ന് വഴിയില്ലെന്നാണ് ഞങ്ങൾക്ക് തോന്നുന്നത്.

സുലോചനയിൽ ചെറുപ്പത്തിനടുത്ത മിനുസവും മാധുൎയ്യവുമാണ് മുന്നിട്ടുനില്ക്കുന്നതെങ്കിൽ കണ്ണുനീർത്തുള്ളിയിൽ കാരുണ്യാവസാനത്തിലുണ്ടാകുന്ന പ്രൌഢിയും ഗാംഭീൎയ്യവുമാണ് തഴച്ചുനില്ക്കുന്നത്. ഹൃദയംഗമത്വം മാലക്ക് നൂലുപോലെ വിടാതെ രണ്ടിലും വിളയാടുന്നതുമുണ്ട്. മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടു കൃതികളുടേയും ഗുണങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുചേൎത്ത് ഒരു വിശിഷ്ടകൃതിയാണ് ഞങ്ങളുടെ മുമ്പാകെയിരിക്കുന്ന “ലോകം.” ഇതുവരെ തന്റെ വിഷയങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽകടന്നു കളിച്ചിരുന്ന കവി, അവയിൽനിന്ന് അകന്ന് അവയുടെ സ്ഥിതിഗതികളെ കണ്ടറിഞ്ഞു പുഞ്ചിരിക്കൊള്ളുന്ന ഒരു വ്യക്തിയായിട്ടാണ് “ലോക”ത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമാവുന്നത്. ഈ ഭാവഭേദത്തിന് കാരണം കവിയുടെ ഭാവനയ്ക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള ക്രമോൽക്കൎഷം തന്നെയാണെന്ന് എടുത്തുപറയേണമെന്നില്ല. യഥാൎത്ഥലോകത്തിലുള്ളതുപോലെ ഈ ‘ലോക’ത്തിലും പല വിഷയങ്ങളും ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കയാൽ ഓരോന്നെടുത്തു വിസ്തരിപ്പാൻ സ്ഥലദൌൎല്ലഭ്യം ഞങ്ങളെ അനുവദിക്കുന്നില്ല, എങ്കിലും

ശ്യാമാത്മാവാണ്, കാണുന്നവരുടെകരൾകക്കുന്നവക്രസ്വഭാവം
സീമാതീതം നിനക്കുണ്ടഹഹ! ചികുരമേ! നീ ജലാസംഗമോടെ
വാമാപാദത്തിൽവീഴുന്നതുശരി, സുമനസ്സാംഗിയാമെല്ലാങ്ങിയാലും
സാമാന്യംപോലൊതുങ്ങുന്നൊരു തവനിലകാണുമ്പോളാണത്ഭുതംമേ!
പങ്കം പറ്റും പുറം നീരറവുകളെ നിരോധിച്ചുവിൺഗംഗ താൻ താൻ
തങ്കൽച്ചേരും തടാകോത്തമ! തവവെളിവും വെണ്മയുംവായ്ക്കയാലെ
തങ്കട്ടെ നിങ്കൽനാനാനിഴലുകളിളതൻ ചേൎച്ചയാലിത്രവന്നായ്
തങ്കസ്സിന്ദൂരലേപോജ്ജ്വലവിമലനഭോലക്ഷ്മിമറെറങ്ങിണങ്ങും.”

എന്നീ ശ്ലോകങ്ങളിലടങ്ങിയ രസികത്വവും ആശയമാധുൎയ്യവും ആലോചനാമൃതമായിട്ടുണ്ടെന്നു പ്രസ്താവിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല.

അന്യാപദേശരൂപത്തിൽ എഴുതീട്ടുള്ള ഈ കൃതിയുടെ സ്വാരസ്യം ചുരുക്കത്തിലുള്ള അൎത്ഥവിവരണംകൊണ്ടു വിശദമാക്കാനൊരുമ്പെട്ട പ്രസാധകന്റെ സാഹസം ഞങ്ങൾക്കു അനുവദിക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, ശ്ലോകങ്ങളുടെ പ്രതിപാദ്യവിഷയത്തെ കാണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള അവതാരിക കുറെക്കൂടി മനസ്സിരുത്തി എഴുതേണ്ടതായിരുന്നുവെന്നു അഭിപ്രായവുമുണ്ടു. 2൯-ാമത്തെ ശ്ലോകത്തിൽ മരുമക്കത്തായത്തെപ്പററി കവി നിന്ദിക്കുന്നതിനേക്കാൾ നന്ദിക്കുകയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കേരളവൎമ്മകോയിത്തമ്പുരാന്റെ വകയായ അന്യാപദേശ ശതകം (തൎജ്ജമ) കൂടാതെ മാവേലിക്കരെ രാമവൎമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ നിൎമ്മിച്ചിട്ടുള്ള “അന്യാപദേശമാല” എന്ന ഒരു സ്വതന്ത്രകൃതിയും അന്യാപദേശമായി എഴുതീട്ടുള്ള കുറെ ഒററശ്ലോകങ്ങളും ഭാഷയിലുണ്ടെന്നുകൂടി പ്രസാധകനെ ഓൎമ്മപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ. അന്യാപദേശപ്രധാനത്തെ സൎവ്വദാ അലങ്കരിക്കുന്ന “ലോക”ത്തിന്നു താമസിയാതെ ചില അനുജന്മാരുണ്ടായിക്കാണ്മാൻ ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

വിജ്ഞാനസൌധം.

ഒരു മോതിരത്തിന്റെ ചരിത്രം.

പലേ ആശ്ചൎയ്യകരങ്ങളായ സാധനങ്ങളും ശേഖരിച്ചു വെച്ചിട്ടുള്ള വെസ്റ്റ്മിനിസ്റ്റർ ആബി എന്ന പ്രസിദ്ധസ്ഥാപനത്തിൽ ഈയിടെ ഒരു പ്രഭു ഒരു മോതിരം കൊണ്ടുപോയി കൊടുത്തതായി അറിയുന്നു. ഈമോതിരം എലിസബെത്ത് റാണിയുടേതായിരുന്നുവത്രെ. 15൯൬-ൽ എലിസബെത്തിന്റെ ഉററസേവകനായിരുന്ന എസെക്സ് പ്രഭു ഒരു യാത്ര പോകുന്ന അവസരത്തിൽ ഈ മോതിരം റാണി അദ്ദേഹത്തിനു കൊടുക്കയുണ്ടായി. അദ്ദേഹം , എന്തുകുററം ചെയ്താലും ഈ മോതിരം കാണിക്കുന്നപക്ഷം അദ്ദേഹത്തെ ശിക്ഷയിൽനിന്നും ഒഴിവാക്കുന്നതാണെന്നു റാണി വാഗ്ദത്തം ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഈ സംഭവം കഴിഞ്ഞു മൂന്നോ നാലോ കൊല്ലത്തിനിടക്കു രാജദ്രോഹകുററത്തിനായി എസെക്സ് പ്രഭുവിനു മരണശിക്ഷ വിധിച്ചു. ആ കല്പന ഒപ്പിടുവാൻ രണ്ടുമൂന്നുദിവസം റാണി മടിച്ചിരുന്നു. ഗൎവ്വിഷ്ഠനായ പ്രഭു റാണിയെ നേരിട്ടുകണ്ടു ക്ഷമായാചനം ചെയ്കയുണ്ടായില്ല. പക്ഷെ മോതിരം തന്റെ ഒരു അടുത്തബന്ധുവായ ലേഡീ സ്ക്രൂപ്പിന്നു, രാജ്ഞിക്കു എത്തിച്ചുകൊടുക്കേണമെന്നുള്ള അപേക്ഷയോടുകൂടി ഒരാൾവശം കൊ

ടുത്തയച്ചു. കൊണ്ടുപോയ ആൾ സ്ക്രൂപ്പാണെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ചു അവരുടെ സോദരി ലേഡി നോട്ടിംഗ്ഹാം എന്ന സ്ത്രീയുടെ കയ്യിലാണ് കൊടുത്തതു. നോട്ടിംഗ്ഹാമിന്റെ ഭർത്താവും എസെക്സ് പ്രഭുവും ബദ്ധവൈരികളായതിനാൽ ഈ മോതിരം അവർതന്നെ സൂക്ഷിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. ഈ സംഗതി ലേഡി നോട്ടിംഗ്ഹാം മരിക്കുന്ന സമയത്തു് രാജ്ഞിയോടുപറകയും, അതറിഞ്ഞ ഉടനെ ദേഷ്യം സഹിക്കവയ്യാതെ ആ ശയ്യാവലംബിയെ പിടിച്ചുകുലുക്കി ദൈവം നിങ്ങൾക്കു മാപ്പുതരുമായിരിക്കാം; എന്നാൽ ഞാൻ ഒരിക്കലും തരികയില്ല. എന്നു ഉച്ചസ്വരത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചു് ഉടനെ അവിടംവിട്ടുപോകയുണ്ടായത്രെ. ഈ സംഭവത്തിനുശേഷം ഒരു മാസം തികയുന്നതിനുമുൻപേ എലിസബത്തു് റാണിയും കാലധർമ്മം പ്രാപിച്ചു. ഇങ്ങനെ അനേകം ആളുകളുടെ കൈമറിഞ്ഞതാണു് ഇപ്പോൾ ഈ മോതിരം വെസ്റ്റ്മിനിസ്റ്റർ ആബിയിൽ വന്നിട്ടുള്ളതു്.

London Times.

ജലപ്രവാഹം ശാസ്ത്രത്തെ എതിർക്കുന്നു.

സംഹാരം, സങ്കടം, മരണം, മനുഷ്യന്റെ യന്ത്രോല്പാദകബുദ്ധിയോടുള്ള ഒരു പോർവിളിതന്നെ. നാശകരമായ ജലപ്രവാഹം പ്രളയതുല്യം ഉത്ഭവിപ്പിച്ച "മിസിസിപ്പി" നദി നോക്കിക്കൊണ്ടുനിന്ന അമേരിക്കാക്കാരിൽ എന്തെങ്കിലും പ്രസ്പഷ്ടമായ ഒരു തത്വം സമുദായം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു് ഇതാണ്. ആകാശം, ഭൂമി, മുതലായ ഭൂതപദാർത്ഥങ്ങളോടു് നേരിട്ടു് അത്ഭുതകരമായി വിജയംനേടിയ സയൻസ് തള്ളിയുയർന്നു കരകവിയുന്ന ജലപ്രമാദത്തെ അടക്കുന്നതിന് ശ്രമിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആളുകൾ യാതൊരു നിർവ്വാഹവുമില്ലാതെ ജലത്തിന്റെ ഉയർച്ച്കാണുന്നു. നിരാശാജന്യമായ മഹാ ധൈര്യത്തോടെ അവർ വിഫലമായി മല്ലടിച്ചുനോക്കുന്നു. ആയിരക്കണക്കിന് മണൽനിറച്ച ചാക്കുകൾ അണകളുടെ മുകളിൽ അടുക്കി അങ്ങിനെ ആ പ്രതിബന്ധഭിത്തിയെ പുഷ്ടമാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. എന്നിട്ടും ശക്തിമത്തായ പ്രവാഹം ഉയർന്നുകവിയുന്നു. വളരെ നഷ്ടമുണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്ന മിസിസിപ്പിവെള്ളപ്പൊക്കത്തിന്റെ പരമകോടിയിതാണ്. ഇതിന് ഒരു പരിഹാരമാർഗ്ഗം കണ്ടുപിടിക്കണമെന്നു സകലസാമ്രാജ്യങ്ങളും ഒരുപോലെ സയൻസിനോടു അഭ്യർത്ഥിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. കഴിച്ച് 50 വർഷത്തിനിപ്പുറം പതിമ്മൂന്നു മിസിസിപ്പി ജലപ്രവാഹമാണുണ്ടായതു് ഗവർമ്മേണ്ടുദ്യോഗസ്ഥന്മാരും എൻജിനീയർമാരും രസതന്ത്രജ്ഞരും സർവ്വത്ര ഇരുന്നുകൊണ്ടു് ഇനിയും ഇതുണ്ടാകരുതെന്നു സഗൌരവം പറയുന്നു. എന്നാൽ എന്താണു് ചെയ്യേണ്ടതു്?, എങ്ങിനെയാണ്? കഴിഞ്ഞ ഏപ്രിൽ ഒടുവിൽ ഒരുദിവസം മെംഫസിൽ ടെന്നിസിക്കു സമീപം ജല

പ്രവാഹം കിളന്ന് മറിഞ്ഞു് അടുത്തുകൂടി ഒഴുകുന്നതു സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുവാൻ നിങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇതിന്റെ സീമാതീതമായ ശക്തി കുറഞ്ഞൊന്നു മനസ്സിലാക്കാമായിരുന്നു. ഓരോ നിമിഷവും ഇരുപതുലക്ഷം ഘനയടി വെള്ളമാണ് ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. ഓരോ 24 മണിക്കൂറിലും കോടി കോടി ഗ്യാലൻ വെള്ളം—എങ്ങിനെ വിചാരിക്കും!!. 10 നയാഗ്രയിൽ തള്ളുന്ന ജലസ്രവണം ഒരൊററ നദീമാൎഗ്ഗത്തിൽക്കൂടിതന്നെ. അല്പനാൾ കഴിഞ്ഞു് ആരെങ്കിലും, ഉള്ളതിൽ ഏററവും ഉറപ്പുകൂടിയ ഒരണ തകൎന്നുപോയ "വിക്സ്ബൎഗ്ഗ്" എന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നും കുറച്ചുദൂരം പോയിരുന്നെങ്കിൽ ഈ സാമ്രാജ്യത്തിൽ ⅓ ഭാഗം സ്ഥലവിഭാഗത്തെ നനക്കുന്ന 240 പോഷകനദികളോടുകൂടിയ മിസിസിപ്പി മഹാതടിനി, ദൃശ്യമാകുമായിരുന്നു.

ഈ വഴിയെല്ലാം തിങ്ങിവരുന്ന വെള്ളം എല്ലാം ഒന്നിച്ചുചേൎന്ന് ജലപ്രവാഹത്തെ ചിറയ്ക്കോ, മണൽക്കെട്ടുകൾക്കോ തടുത്തുനിൎത്താൻ സാധിക്കാഞ്ഞതിൽ അണുവും ആശ്ചൎയ്യപ്പെടാനില്ല. എന്നാൽ സുസ്ഥിരമായ ഒരു വിജയമാൎഗ്ഗം സാദ്ധ്യമെന്നു മാത്രമല്ല പ്രായോഗികമാണെന്നുതന്നെ ശാസ്ത്രവിദഗ്ദ്ധന്മാർ വിശ്വസിക്കുന്നു. വെള്ളപ്പൊക്കം ഉണ്ടാകുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ ശാസ്ത്രീയമായ പരിശോധനക്കുള്ള ഒരു പ്ലാൻ തയ്യാറായിവരുന്നു. ആർമി, എൻജിനീയർമാരിൽ പ്രമാണിയായ മി. ജൻഎഡ്ഗാർ ജാഡ്വിൻ സ്വപരിശോധനാനന്തരം ഇപ്പോഴുള്ള അണകൾ ചുരുങ്ങിയതു അഞ്ചടി ഉയരേണ്ടിവരുമെന്നു നിൎദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു. 2000മയിൽ അടങ്ങുന്ന അണക്കെട്ടുകൾ പൂൎവ്വാധികം ബലത്തിലും, ഉയരത്തിലും, കപ്പത്തിലും, വീണ്ടും പണിചെയ്യുറപ്പിക്കണമെന്നു മററുള്ളവർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. കഴിഞ്ഞ വെള്ളപ്പൊക്കത്താൽ നേരിട്ടനഷ്ടത്തിന്റെ പകുതിചെലവുചെയ്യുന്നതായാൽ സനാതനസംരക്ഷകചേൎന്നവിധം അണക്കെട്ടുകൾ ഉണ്ടാക്കാമെന്നും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

(Popular Science)

ഇപ്രകാരമുള്ള വെള്ളപ്പൊക്കങ്ങൾ, പ്രതിവർഷം, ഈ കേരളത്തിലും ഉണ്ടാകാറുണ്ടു. അപ്പോഴൊക്കെ ധാരാളം കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ നമ്മുടെ നാട്ടുകാർ അനുഭവിക്കുന്നുമുണ്ടു്. എന്നിട്ടും, ഈ ജലപ്രവാഹനിവാരണത്തിന്നായി, വല്ല പരിശ്രമവും ചെയ്യേണമെന്നു, നമ്മുടെ ഭരണാധികാരികൾക്കോ, ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാൎക്കോ, തോന്നാത്തതു ഇരുന്നതു്, അത്ഭുതംതന്നെ. 'അതിപരിചയാദവജ്ഞാ' എന്നല്ലെ മഹദ്വാക്യം!. അതായിരിക്കാം ഇവരുടെ ഔദാസീന്യത്തിനുള്ള കാരണം. എങ്കിലും, പാശ്ചാത്യന്മാർ ഈ കാൎയ്യത്തിൽ പരിശ്രമംതുടങ്ങിക്കാണുന്നതിനാൽ, അനുകരണധീരന്മാരായ നാം ഇനി മടിക്കേണ്ടതില്ല.

ടുത്തയച്ചു. കൊണ്ടുപോയ ആൾ സ്കൂപ്പാണെന്നു തെററിദ്ധരിച്ചു അവരുടെ സോദരി ലേഡി നോട്ടിംഗ്ഹാം എന്ന സ്ത്രീയുടെ കയ്യിലാണു് കൊടുത്തതു. നോട്ടിംഗ്ഹാമിന്റെ ഭർത്താവും എസെക്സു് പ്രഭുവും ബദ്ധവൈരികളായതിനാൽ ഈ മോതിരം അവർതന്നെ സൂക്ഷിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. ഈ സംഗതി ലേഡി നോട്ടിംഗ്ഹാം മരിക്കുന്ന സമയത്തു് രാജ്ഞിയോടുപറകയും, അതറിഞ്ഞ ഉടനെ ദേഷ്യം സഹിക്കവയ്യാതെ ആ ശയ്യാവലംബിയെ പിടിച്ചുകുലുക്കി ദൈവം നിങ്ങൾക്കു മാപ്പുതരുമായിരിക്കാം; എന്നാൽ ഞാൻ ഒരിക്കലും തരികയില്ല. എന്നു ഉച്ചസ്വരത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചു് ഉടനെ അവിടംവിട്ടുപോകയുണ്ടായത്രെ. ഈ സംഭവത്തിനുശേഷം ഒരു മാസം തികയുന്നതിനുമുൻപേ എലിസബത്തു് റാണിയും കാലധമ്മം പ്രാപിച്ചു. ഇങ്ങനെ അനേകം ആളുകളുടെ കൈമറിഞ്ഞതാണു് ഇപ്പോൾ ഈ മോതിരം വെസ്റ്റ്മിനിസ്റ്റർ ആബിയിൽ വന്നിട്ടുള്ളതു്.

London Times.

ജലപ്രവാഹം ശാസ്ത്രത്തെ എതിൎക്കുന്നു.

സംഹാരം, സങ്കടം, മരണം, മനുഷ്യന്റെ യന്ത്രോല്ലാഭബുദ്ധിയോടുള്ള ഒരു പോർവിളിതന്നെ. നാശകരമായ ജലപ്രവാഹം പ്രളയതുല്യം ഉത്ഭവിപ്പിച്ച "മിസിസിപ്പി" നദി നോക്കിക്കൊണ്ടുനിന്ന അമേരിക്കാക്കാരിൽ എന്തെങ്കിലും പ്രസ്പഷ്ടമായ ഒരു തത്വം സമുദായം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു് ഇതാണു്. ആകാശം, ഭൂമി, മുതലായ ഭൂതപദാർത്ഥങ്ങളോടു് നേരിട്ടു് അത്ഭുതകരമായി വിജയംനേടിയ സയൻസ് തള്ളിയുയന്നു കരകവിയുന്ന ജലപ്രമാദത്തെ അടക്കുന്നതിനു് ശ്രമിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആളുകൾ യാതൊരു നിർവാഹവുമില്ലാതെ ജലത്തിന്റെ ഉയച്ചകാണുന്നു. നിരാശാജന്യമായ മഹാധൈര്യത്തോടെ അവർ വിഫലമായി മല്ലടിച്ചുനോക്കുന്നു. ആയിരക്കണക്കിനു് മണൽനിറച്ച ചാക്കുകൾ അണകളുടെ മുകളിൽ അടുക്കി അങ്ങിനെ ആ പ്രതിബന്ധഭിത്തിയെ പുഷ്ടമാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. എന്നിട്ടും ശക്തിമത്തായ പ്രവാഹം ഉയന്നുകവിയുന്നു. വളരെ നഷ്ടമുണ്ടാക്കിത്തീക്കുന്ന മിസിസിപ്പിവെള്ളപ്പൊക്കത്തിന്റെ പരമകോടിയിതാണു്. ഇതിനു് ഒരു പരിഹാരമാർഗ്ഗം കണ്ടുപിടിക്കണമെന്നു സകലസാമ്രാജ്യങ്ങളും ഒരുപോലെ സയൻസിനോടു അഭ്യത്ഥിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. കഴിച്ചു് 50 വഷത്തിനിപ്പുറം പതിമ്മൂന്നു മിസിസിപ്പി ജലപ്രവാഹമാണുണ്ടായതു് ഗവമ്മേണ്ടുദ്യോഗസ്ഥന്മാരും എൻജിനീയർമാരും രസതന്ത്രജ്ഞരും സവ്വത്ര ഇരുന്നുകൊണ്ടു് ഇനിയും ഇതുണ്ടാകരുതെന്നു സഗൌരവം പറയുന്നു. എന്നാൽ എന്താണു് ചെയ്യേണ്ടതു്?, എങ്ങിനെയാണു്? കഴിഞ്ഞ ഏപ്രിൽ ഒടുവിൽ ഒരുദിവസം മെഫസിൽ ടെന്നിസിക്കു സമീപം ജല

പ്രവാഹം കിളന്ന് മറിഞ്ഞു് അട്ടഞ്ഞുകൂടി ഒഴുകുന്നതു സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുവാൻ നിങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇതിന്റെ സീമാതീതമായ ശക്തി കുറഞ്ഞൊന്നു മനസ്സിലാക്കാമായിരുന്നു. ഓരോ നിമിഷവും ഇരുപതുലക്ഷം ഘനയടി വെള്ളമാണു് ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. ഓരോ 24 മണിക്കൂറിലും കോടി കോടി ഗ്യാലൻ വെള്ളം—എങ്ങിനെ വിചാരിക്കും!!. 10 നയാഗ്രയിൽ തള്ളുന്ന ജലസ്രവണം ഒരൊററ നദീമാഗ്ഗത്തിൽക്കൂടിതന്നെ. അല്പനാൾ കഴിഞ്ഞു് ആരെങ്കിലും, ഉള്ളതിൽ ഏററവും ഉറപ്പുകൂടിയ ഒരണ തകന്നുപോയ "വിക്കസ്ബഗ്ഗ്" എന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നും കുറച്ചുദൂരം പോയിരുന്നെങ്കിൽ ഈ സാമ്രാജ്യത്തിൽ ⅓ ഭാഗം സ്ഥലവിഭാഗത്തെ നനക്കുന്ന 240 പോഷകനദികളോടുകൂടിയ മിസിസിപ്പി മഹാതടിനി, ദൃശ്യമാകുമായിരുന്നു.

ഈ വഴിയെല്ലാം തിങ്ങിവരുന്ന വെള്ളം എല്ലാം ഒന്നിച്ചുചേന്ന് ജലപ്രവാഹത്തെ ചിറയ്ക്കോ, മണൽക്കെട്ടുകൾക്കോ തടുത്തുനിത്താൻ സാധിക്കാഞ്ഞതിൽ അണുവും ആശ്ചയ്യപ്പെടാനില്ല. എന്നാൽ സുസ്ഥിരമായ ഒരു വിജയമാഗ്ഗം സാദ്ധ്യമെന്നു മാത്രമല്ല പ്രായോഗികമാണെന്നുതന്നെ ശാസ്ത്രവിദഗ്ദ്ധന്മാർ വിശ്വസിക്കുന്നു. വെള്ളപ്പൊക്കം ഉണ്ടാകുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ ശാസ്ത്രീയമായ പരിശോധനക്കുള്ള ഒരു പ്ലാൻ തയ്യാറായിവരുന്നു. ആർ മി, എൻജിനീയർമാരിൽ പ്രമാണിയായ മി. ജൻഎഡ്ഗാർ ജാഡ്വിൻ സ്വപരിശോധനാനന്തരം ഇപ്പോഴുള്ള അണകൾ ചുരുങ്ങിയതു അഞ്ചടി ഉയത്തേണ്ടിവരുമെന്നു നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു. 2000മയിൽ അടങ്ങുന്ന അണക്കെട്ടുകൾ പൂവ്വാധികം ബലത്തിലും, ഉയരത്തിലും, കപ്പത്തിലും, വീണ്ടും പണിചെയ്യുറപ്പിക്കണമെന്നു മററുള്ളവർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. കഴിഞ്ഞ വെള്ളപ്പൊക്കത്താൽ നേരിട്ടനഷ്ടത്തിന്റെ പകുതിചെലവുചെയ്യുന്നതായാൽ സനാതനസംരക്ഷക്കുചേന്നവിധം അണക്കെട്ടുകൾ ഉണ്ടാക്കാമെന്നും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

(Popular Science)

ഇപ്രകാരമുള്ള വെള്ളപ്പൊക്കങ്ങൾ, പ്രതിവർഷം, ഈ കേരളത്തിലും ഉണ്ടാകാറുണ്ടു. അപ്പോഴൊക്കെ ധാരാളം കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ നമ്മുടെ നാട്ടുകാർ അനുഭവിക്കുന്നുമുണ്ടു്. എന്നിട്ടും, ഈ ജലപ്രവാഹനിവാരണത്തിന്നായി, വല്ല പരിശ്രമവും ചെയ്യേണമെന്നു, നമ്മുടെ ഭരണാധികാരികൾക്കോ, ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാക്കോ, തോന്നാതെ ഇരുന്നതു്, അത്ഭുതംതന്നെ. 'അതിപരിചയാദവജ്ഞാ' എന്നല്ല മഹദ്വാക്യം!. അതായിരിക്കാം ഇവരുടെ ഔദാസീന്യത്തിനുള്ള കാരണം. എങ്കിലും, പാശ്ചാത്യന്മാർ ഈ കാര്യത്തിൽ പരിശ്രമംതുടങ്ങിക്കാണുന്നതിനാൽ, അനുകരണധീരന്മാരായ നാം ഇനി മടിക്കേണ്ടതില്ല.

'മദ്രാസ്' എന്ന പേരിന്റെ ആഗമം

പണ്ടൊരു കാലത്ത് വെറും ഒരു കുഗ്രാമമായിക്കിടന്നിരുന്ന ഒന്നാണ് ഇന്ന് തെക്കെ ഇന്ത്യയിലെ പ്രധാനനഗരമായ മദ്രാസ് പട്ടണം. 1639-40-ൽ ഉണ്ടായ ഇംഗ്ലീഷ്കാരുടെ ഉപനിവേശനത്തിനു മുമ്പ്, പ്രസ്തുതസ്ഥലം 'മദ്രസപത്തനം' എന്ന പേരിലുള്ള ഒരു ഗ്രാമമായിട്ടാണ് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. 1639-ൽ ചന്ദ്രഗിരിരാജാവിന്റെ പ്രതിപുരുഷനായിരുന്ന വെങ്കിടാദ്രി നായ്ക്കർ കൊടുത്ത അനുവാദപത്രം അനുസരിച്ച് ഇംഗ്ലീഷുകാർ കോട്ടയും വ്യാപാരശാലയും കെട്ടിയുറപ്പിച്ച സ്ഥലത്തിനു, നായ്ക്കരുടെ പിതാവായ ചെന്നപ്പന്റെ നാമധേയം ചേർന്ന ചെന്നപട്ടണം എന്ന പേർ കൊടുത്തു എന്നും, ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ സ്ഥലമായ-ആ ചെന്നപട്ടണവും അടുത്തുള്ള മദ്രസപത്തനവും കാലക്രമത്തിൽ ഒന്നായിച്ചമഞ്ഞ് ഒടുവിൽ മദ്രാസ് എന്ന പേരിലായിത്തീർന്നുവെന്നും ചിലർ പറയുന്നു. ഇംഗ്ലീഷുകാർക്ക് കോട്ട കെട്ടുവാൻ കൊടുത്ത സ്ഥലത്തിൽ കുറെഭാഗം മദ്രസെൻ എന്നുപേരായ ഒരു ക്രിസ്ത്യൻ മുക്കുവന്റേതായിരുന്നതിനാൽ അവൻ വിരോധിച്ചപ്പോൾ വിരോധം തീർക്കുന്നതിനായി അവന്റെ പേർ ആ സ്ഥലത്തിനിട്ടുകൊള്ളാമെന്നു കരാറു ചെയ്തതുപ്രകാരം ഇംഗ്ലീഷുകാർക്ക് കിട്ടിയ സ്ഥലത്തിനു മദ്രസപട്ടണം എന്ന പേർ വന്നു എന്നാണ് ചിലർ വാദിക്കുന്നത്. 15-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിൽ, ജീവിച്ചിരുന്ന ധനികനായ ഒരു പോർട്ടുഗീസ് ക്രിസ്ത്യന്റെ കുടുംബപ്പേരായ മദ്ര എന്ന പദം പ്രമാണിയായ ആയാളുടെ ഗ്രാമത്തിന്റെ പേരായി ഉപയോഗിച്ചു വന്നു എന്നും, ആ സ്ഥലം ക്രമത്തിൽ വളർന്ന് 'മദ്രാസ്' പട്ടണം ആയിത്തീർന്നതാണെന്നും വേറെ ചിലർ അഭ്യൂഹിക്കുന്നു. ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കുമുമ്പ് മൈലാപ്പൂരിലുള്ള ഒരു പോർട്ടുഗീസ് പള്ളിവക പഴയ പ്രാർത്ഥനാലയം നന്നാക്കുവാൻ വേണ്ടി പൊളിച്ച സമയത്ത് മാനുവൽ മദ്ര എന്ന ഒരു പോർട്ടുഗീസ് ക്രിസ്ത്യന്റെ ശവകുടീരത്തിൽ സ്ഥാപിച്ച ഒരു ശിലാശാസനം കണ്ടുകിട്ടുകയുണ്ടായി. ആ ശിലാലേഖത്തിൽ പോർട്ടുഗീസുഭാഷയിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ള കുറിപ്പിൽ കാണുന്നതുപ്രകാരം മേൽപറഞ്ഞ മാനുവൽമദ്ര എന്നാളാണ് ആ പള്ളി പണിയിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു അറിയുന്നുണ്ട്. വളരെ പണവും സ്വാധീനശക്തിയുമുള്ള ഒരു പ്രമാണിയായിരുന്ന ആ മാനുവൽമദ്ര എന്നാളുടെ കുടുംബപ്പേർ ആ പള്ളി നില്ക്കുന്ന സ്ഥലത്തിനു വന്നു കൂടുന്നതു സ്വാഭാവികമായിട്ടുള്ളതാണെന്നാണ് ഇവരുടെ വാദം.

Hindu.

അറിയിപ്പ്.

മാനേജരുടേയും, ഉടമസ്ഥന്റെയും ആപ്പീസ്സും, മേൽവിലാസവും.
പി. നാരായണൻ നായർ,
അരുണോദയം
ഒററപ്പാലം,
S. മലബാർ.

സാഹിത്യനായകന്മാരുടെ മേൽവിലാസം.

C. ACHYUTHA MENON, B. A.,
8 Syfulmulk Street,
Komaleswarampet,
MOUNT ROAD, MADRAS.

VIDWAN C. S. NAIR,
82 HIGH ROAD, EGMORE, MADRAS.

മാസികയെസംബന്ധിച്ച് പണം എടപെട്ട എല്ലാ ബിസിനസ്സ കത്തുകളും, മാററപത്രങ്ങളും മാനേജൎക്കും, മാസികക്കുള്ള ലേഖനങ്ങളും മാസികയിൽ നിരൂപണം ചെയ്യേണ്ട പുസ്തകങ്ങളും സാഹിത്യനായകന്മാരിൽ ആൎക്കെങ്കിലും അയച്ചു കൊടുക്കേണ്ടതാകുന്നു. മാസികകൾ അതാതു മലയാളമാസം 30-ാംനു-ക്കുള്ളിൽ കിട്ടാത്തവർ അടുത്തമാസം 5-ാംനു-ക്കമുമ്പെ ആഫീസിൽ അറിയിക്കേണ്ടതാകുന്നു. മാസികയിൽ ചേൎക്കാത്തതായ ലേഖനങ്ങൾ ലേഖകന്മാൎക്കു മടങ്ങികിട്ടേണമെങ്കിൽ അയക്കുവാനുള്ള സ്റ്റാമ്പുസഹിതം ആവശ്യപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു.

മാസികയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വരിസംഖ്യയും പരസ്യക്കൂലിയും ഉടമസ്ഥന്റെ ഒപ്പോടുകൂടിയ രശീതികൂടാതെ കൊടുത്തുപോകരുത്. അങ്ങിനെ കൊടുക്കുന്നതിന്ന് ഞങ്ങൾ ഉത്തരവാദിയാകുന്നതല്ല. മാസികക്ക് വരിക്കാരെ ചേൎക്കുന്നതിന്നു ഞങ്ങൾ മിസ്റ്റർ സ്റ്റീഫൻ സി. സ്റ്റേഹം എന്നാളെ ഞങ്ങളുടെ ഏജണ്ടായി നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന വിവരം വായനക്കാരെ അറിയിച്ചു കൊള്ളുന്നു.

ഉടമസ്ഥൻ.

അരുണോദയം.

വിവിധവിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന
ഒരു ഉത്തമ മലയാളമാസിക.

ഈ മാസികയുടെ ഓരോ ലക്കത്തിലും ചരിത്രം, സാഹിത്യം, ലളിതകലകൾ, രാജ്യതന്ത്രം, മതം, പ്രകൃതിശാസ്ത്രം, വ്യവസായം, വാണിജ്യം മുതലായ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ച് വിദഗ്ദ്ധന്മാരായ വിഖ്യാതലേഖകന്മാർ എഴുതുന്ന വിജ്ഞേയങ്ങളായ ലേഖനങ്ങൾക്കുപുറമെ ഉജ്ജ്വലങ്ങളായസാഹിത്യനിരൂപണങ്ങൾ, രസകരങ്ങളായ ചെറുകഥകൾ, പ്രഹസനങ്ങൾ ഒന്നാംതരം പദ്യശകലങ്ങൾ നിഷ്പക്ഷപാതമായ പുസ്തകാഭിപ്രായങ്ങൾ വിചിത്രങ്ങളായ ലോകസംഭവങ്ങൾ, ശാസ്ത്രീയങ്ങളായ പുതിയ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള വിശദങ്ങളായ കുറിപ്പുകൾമുതലായവയും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്. കേരളകലകളെ ഉദാഹരിക്കുന്ന പ്രഖ്യാതന്മാരായ മഹാന്മാരുടെ ഛായാപടങ്ങളും പ്രസിദ്ധങ്ങളായ പ്രധാനസ്ഥലങ്ങളുടെ ചിത്രങ്ങളും രാഷ്ട്രീയസ്ഥിതികളെ വിശദീകരിക്കുന്ന വിനോദപടങ്ങളും പ്രസ്തുതമാസികയുടെ പ്രത്യേകാലങ്കാരങ്ങളായിരിക്കും.

റോയൽ 8വലുപ്പത്തിൽ 6ഫോറത്തിൽ ചുരുങ്ങാതെയുള്ള ഈമാസികക്ക് ഒരാണ്ടത്തേക്ക് വരിസംഖ്യ മുന്നൂർ 3ക മാത്രം. 6മാസത്തേക്ക് 1ക. 12ണ. ഇന്ത്യക്കുപുറമെ 3ക. 8ണ. ഒററപ്രതിക്ക് 6ണ.

അപേക്ഷിക്കേണ്ടും മേൽവിലാസം

പി. നാരായണൻനായർ,
C/o മാനേജർ,
കമലാലയാ അച്ചുക്കൂടം,
ഒററപ്പാലം,
ട. മലബാർ.

N. B. അരുണോദയത്തിൽ പരസ്യങ്ങൾ ചേർക്കപ്പെടും. പരസ്യക്കൂലിനിരക്ക് ആവശ്യപ്പെടുന്നവക്ക് അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ്.

Printed and published by

Reg. No. M. 2250. C. 102.

അരുണോദയം.

ARUNODAYAM.

Vol. I] DECEMBER 1927 [No. 7

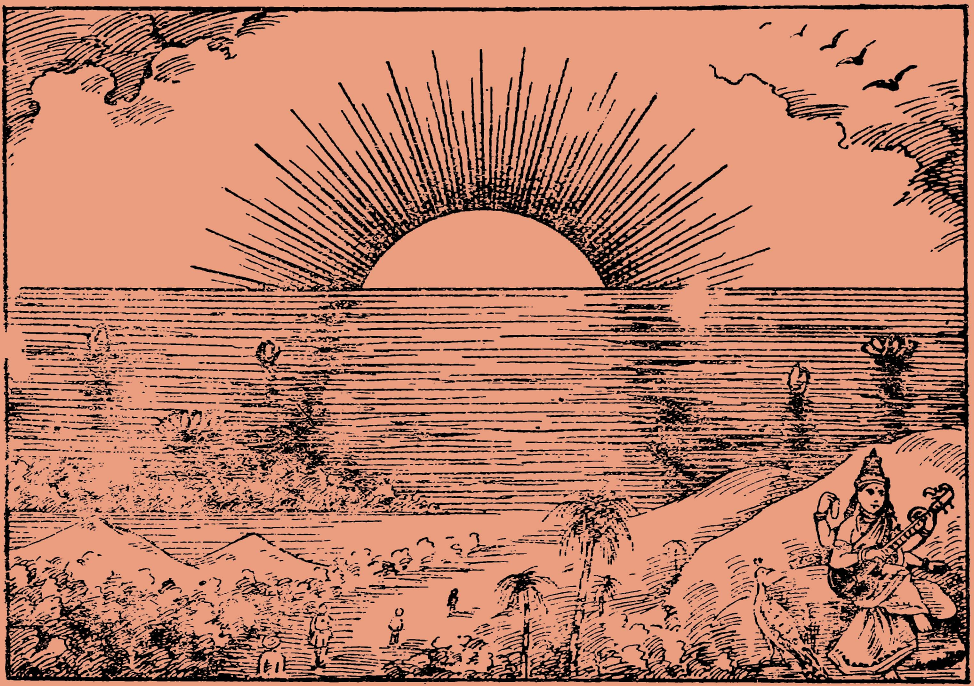

സാഹിത്യനായകന്മാർ :

1. ചേലനാട്ട് അച്ച്യുതമേനോൻ B. A.

2. വിദ്വാൻ സി. എസ്സ്. നായർ

ഉടമസ്ഥൻ :

പി. നാരായണൻ നായര്

വിഷയവിവരം.

—:o:—

1.	ജന്മാന്തരം.	(ഗദ്യം)	347
	വരവൂർ നാരായണമേനോൻ, മലയാളപണ്ഡിതർ.		
2.	അരുണോദയം	(പദ്യം)	353
	ചെറുളിയിൽ കുഞ്ഞുണ്ണിനമ്പീശൻ.		
3.	പ്രത്യാഗമനം തുടൎച്ച	(ഗദ്യം)	354
	വിദ്വാൻ പി. ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ.		
4.	ചില പ്രകൃതിരഹസ്യങ്ങൾ	(ഗദ്യം)	362
	വൈ. ദേവകിയമ്മ ബി. എ. ഓണേഴ്സ്		
5.	ഇന്ദ്രനും മാബലിയും	(പദ്യം)	365
	വള്ളത്തോൾ		
6.	പരസ്പരസഹായസംഘങ്ങൾ	(ഗദ്യം)	367
	കെ. എസ്സ്. മേനോൻ.		
7.	രാത്രി തുടൎച്ച	(പദ്യം)	373
	മൂതുകുളം കെ. ഗോപാലക്കുറുപ്പ്		
8.	വേദപ്രാമാണ്യം	(ഗദ്യം)	377
	ബ്രഹ്മചാരി പി. കൃഷ്ണൻ നമ്പ്യാതിരി. എം. ഏ. ഓണേഴ്സ്.		
9.	വെൽവൃതാക	(പദ്യം)	382
10.	ആശാനെപ്പററിയുള്ള ഒരു സ്മരണ	(ഗദ്യം)	383
	ഏ. പരമേശ്വരൻപിള്ള ബി. ഏ.		
11.	വിചാരവീചി		389
12.	വിമൎശവീഥി		391
13.	വിജ്ഞാനസൌധം		397

വിശേഷവാൎത്ത:—മദ്രാസിൽ ഓറിയണ്ടൽ റിസൎച്ച് ഇൻസ്റ്റിട്ട്യൂട്ടിൽ മലയാളം റീഡറും, അരുണോദയത്തിന്റെ സാഹിത്യനായകനും ആയ മി. സി. അച്യുതമേനോൻ ബി ഏ യെ, Acadamic Council മെമ്പറായിതിരഞ്ഞെടുത്ത വിവരം ഞങ്ങൾ സസന്തോഷം വായനക്കാരെ അറിയിച്ചു കൊള്ളുന്നു.

അരുണോദയം.

—:o:—

ഒരു ഉത്തമമലയാളമാസിക.

വരിസംഖ്യ ഒരു കൊല്ലത്തേക്ക് ക. 3—0—0
6 മാസത്തേക്ക് ക. 1—12—0
ഇന്ത്യക്കു പുറമെ ക. 3—8—0

ഇതുവരെ വരിസംഖ്യ അടക്കാത്തവൎക്ക് 7-ാംലക്കം മാസിക വി. പി. യായി അയച്ചിരിക്കുന്നതു് നിഷേധിച്ച് നഷ്ടപ്പെടുത്താതെയിരിപ്പാൻ പ്രത്യേകം അപേക്ഷ.

എന്ന് മാനേജർ.

SHORANUR BRIDGE.

ഓം

അരുണോദയം

പുസ്തകം 1.]　　1103 വൃശ്ചികം　　[ലക്കം 7.

ജന്മാന്തരം.

ഭാരതീയമതാചാര്യന്മാരുടെ, ആദ്ധ്യാത്മികതത്വങ്ങളെസ്സംബന്ധിച്ചുള്ള നാനാമുഖങ്ങളായ വിചിന്തനങ്ങളുടെ ഫലമായി അവതരിച്ചിട്ടുള്ള അനവധി മതതത്വശാസ്ത്രങ്ങളുടെക്കൂട്ടത്തിൽ സർവോൽകൃഷ്ടമായ സ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്ന ഒന്നാണ് ജഗൽഗുരു ശങ്കരാചാര്യസ്വാമികളാൽ സംസ്ഥാപിതമായ വേദാന്തമതം. അനാദിയായ അജ്ഞാനത്താൽ ആവലിതമായി അനന്തദുഃഖങ്ങൾ അനുഭവിച്ചുപോരുന്ന ജീവകോടികൾക്കു സച്ചിദാനന്ദപൂർണ്ണമായ സ്വസ്വരൂപത്തിന്റെ ബോധത്താൽ ദുഃഖനിവൃത്തിയും പരമാനന്ദപ്രാപ്തിയും അനുഭവപ്പെട്ടുന്നതാണെന്ന് പ്രസ്തുതമതം പ്രഖ്യാപനംചെയ്യുന്നു. ഇതിൽ ദുഃഖനിവൃത്തിയെന്നതു് ജനനമരണരൂപമായ സംസാരത്തിന്റെ ബന്ധത്താലുണ്ടാകുന്ന ദുഃഖങ്ങളിൽനിന്നുള്ള നിവൃത്തിയാണ്. അതായതു് മുക്തിസിദ്ധിച്ച ജീവാത്മാക്കൾക്ക് വീണ്ടും വീണ്ടും കുംഭീപാകനരകാദിദുഃഖങ്ങൾ അനുഭവിക്കാനിടയാകുന്ന തുടരെത്തുടരെയുള്ള ജനനമരണാദികൾ സംഭവിക്കുകയില്ലെന്നതർത്ഥം. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ ഒരു ജീവാത്മാവിന്നുതന്നെ തുടർച്ചയായി എത്രയെങ്കിലും ജനനമരണങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടെന്ന വസ്തുതത്വത്തെ സിദ്ധവൽക്കരിച്ചുംകൊണ്ടാണ് അതിന്റെ നിവൃത്തിയെ ഒരു പ്രധാനപ്രയോജനമാക്കി പ്രസ്തുതമതം പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്ന് നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാം.

വേദം ഉൽഘോഷിക്കുന്ന തത്വങ്ങൾക്ക് ആസ്തികന്മാരുടെ ഇടയിൽ യുക്തിചോദിച്ചുകൂടെന്ന് സിദ്ധാന്തമുള്ളതുകൊണ്ടും അവൈദികന്മാരായ നാസ്തികന്മാരെ ഈശ്വരൻ (ജഗൽകർത്താവ്) ഉണ്ടെന്ന് സ്ഥാപിക്കുന്ന പ്രബലയുക്തികൾ കൊണ്ടുതന്നെ സ്തംഭിപ്പിച്ചുകളയുന്നതിനാലും വൈദികമതാനുയായികൾക്ക് ജന്മാന്തരസ്ഥാപനത്തിന്നുള്ള

പ്രബലയുക്തികൾ ഏറെയൊന്നും എടുത്തുകാണിക്കേണ്ടതായി വന്നിട്ടില്ല. എങ്കിലും ചില മതാചാൎയ്യന്മാർ തങ്ങളുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ യുക്തിപൂർവ്വം ദൃഢപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്ന കൂട്ടത്തിൽ സാധാരണ ജീവികളിൽ കണ്ടുവരുന്ന വാസനയെ പൂർവ്വജന്മമുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു് നിദർശകമായി എടുത്തുകാണിക്കയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. മനുഷ്യസമുദായത്തിൽ ചിലർ സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ ചില പ്രത്യേകവിഷയങ്ങളിലും കലകളിലും അനന്യസാധാരണമായ പ്രാവീണ്യത്തോടുകൂടിയവരായിക്കാണനുണ്ടെന്നുള്ളതും സദ്യോജാതമായ ഒരു പശുക്കുട്ടി പരപ്രേരണകൂടാതെ തള്ളയുടെ അകിട്ടു് കണ്ടുപിടിച്ചു് സ്തന്യപാനം ചെയ്തുവരാറുണ്ടെന്നുള്ളതുമാണു് വാസനയുണ്ടെന്നു് സ്ഥാപിപ്പാൻ അവർ കൊടുക്കുന്ന തെളിവുകൾ.

ഭാരതീയങ്ങളായ ഇതരമതങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ജന്മാന്തരസ്ഥാപനത്തിന്നു് ഇത്രതന്നെയും യുക്തിപറയേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു് മുൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ഇപ്പോഴാകട്ടെ, തങ്ങളുടെ മതതത്വപ്രകാരം ഏതാദൃശമായ ജന്മാന്തരമില്ലെന്നു് ധരിച്ചുൽഘോഷിക്കുന്ന നവീന ക്രിസ്തുമതക്കാർ അഥവാ ഇന്നത്തെ പള്ളിമതക്കാർ ജന്മാന്തരമുണ്ടെന്നു് കാണിക്കുന്നതിന്നു് മുൻപ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതായ യുക്തിയെ പ്രബലമായി എതിർക്കുന്നുണ്ടു്. ഇന്നത്തെ പാതിരി അച്ചന്മാരുടെ മതതത്വപ്രവചനങ്ങളെല്ലാം ജന്മാന്തരരാഹിത്യമാകുന്ന അസ്തിവാരത്തിന്മേലാണു് കെട്ടിപ്പൊക്കിയിരിക്കുന്നതു്. തന്നിമിത്തം ജന്മാന്തരമില്ലെന്നു് സമർത്ഥിക്കാതെ തങ്ങൾക്കു് ഗതിയില്ലെന്നു് വിചാരിച്ചിട്ടായിരിക്കാം അവർ അങ്ങിനെ അതിന്നൊരുങ്ങിയിട്ടുള്ളതു്.

ജീവികളുടെ ജന്മാന്തരസ്വീകാരം പ്രത്യക്ഷപ്രമാണവിഷയമല്ലാത്ത ഒന്നായതുകൊണ്ടു് അതിന്റെ വസ്തുസ്ഥിതിയെ തെളിയിപ്പാൻ പുറപ്പെട്ട ആചാൎയ്യന്മാൎക്കു് വാസനാവാസിതമായ അനുമാന പ്രമാണത്തെയാണല്ലോ കൈക്കൊള്ളേണ്ടിവന്നിട്ടുള്ളതു്. ഈ അനുമാനം ദോഷദൂഷിതമായതുകൊണ്ടു് വസ്തുസ്ഥിതിയെ നിർദ്ദേശിപ്പാൻ അപൎയ്യാപ്തമാണെന്നു സാധിപ്പാനാണു് ഇക്കൂട്ടരുടെ ശ്രമം.

പൂർവ്വപരിചിതങ്ങളായ കൎമ്മങ്ങളെ അനുബന്ധിച്ചുംകൊണ്ടു് കാലാന്തരത്തിൽ തൽക്കൎത്താവിന്നു് പ്രവൃത്ത്യുന്മുഖമായിത്തീരത്തക്കവണ്ണമുണ്ടാകുന്ന ഇച്ഛാവിശേഷത്തെയാണല്ലോ വാസനയെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നതു്. ഈ ഇച്ഛാവിശേഷം മാതാപിതാക്കന്മാരിൽനിന്നു ജനനത്തിന്നു മുമ്പുതന്നെ സന്താനങ്ങൾക്കു് കിട്ടാവുന്നതാകകൊണ്ടു് അന്യഥാസിദ്ധമാകുന്ന ഈ വാസന കാരണമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ജന്മാന്തരകാൎയ്യകല്പന സാധുവാകുന്നതല്ലെന്നാണു് മുൻ പറഞ്ഞ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഉൽഘോഷിക്കുന്നതു്. ഒരേ മാതാപിതാക്കന്മാരിൽനിന്നു ജനിക്കുന്ന ആ

നേകസന്താനങ്ങളിൽ ഭിന്നസ്വഭാവങ്ങൾ കാണുന്നതിന്നാകട്ടെ ഉൽപാദനക്ഷണത്തിൽ പിതാവിൻേറയും തദനന്തരം ഗർഭിണിയായ മാതാവിൻേറയും മനഃസ്ഥിതിക്കുണ്ടാകാവുന്ന വ്യത്യാസത്തെ കാരണമായികാണിക്കുന്നുമുണ്ടു്

ഇവരുടെ ഈ വാദമനുസരിച്ചു് ജീവികൾക്കു് ജന്മാന്തരം ഇല്ലെന്നുള്ളതാണു് വസ്തുസ്ഥിതിയെന്നു വന്നാൽ വേദാന്തമതത്തിൽ കാണുന്ന ജനനമരണരൂപമാകുന്ന ദുഃഖത്തിൻെറ നിവൃത്തിയും പരമാനന്ദപ്രാപ്തിയുമാണു് മോക്ഷമെന്നുള്ള വ്യവഹാരം അയുക്തമായിത്തീരുന്നതാണെല്ലോ. ആ സ്ഥിതിക്കു് ജന്മാന്തരവസ്തുതത്വത്തെ തെളിയിക്കുന്നതിന്നു് വേദാന്തികൾ വേറെ യുക്തി പറയേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു ജന്മാന്തരവസ്തുസ്ഥിതിയെ തെളിയിപ്പാൻ വേറെ വല്ല യുക്തിയുമുണ്ടോ എന്നു് പരിശോധിക്കാം.

ലോകത്തിൽ ഒട്ടാകെ ഉള്ളതായ പദാർത്ഥങ്ങളെ പ്രത്യക്ഷപ്രമാണ വിഷയങ്ങൾ എന്നും പ്രത്യക്ഷപ്രമാണാവിഷയങ്ങൾ എന്നും ഇങ്ങിനെ രണ്ടുവകയായി തിരിക്കാം. അതായതു്—ഒരുവക ചക്ഷുരാദികളായ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു് ഗോചരങ്ങളായിട്ടുള്ളവയും, മററൊരുവക ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു് അഗോചരങ്ങളായിട്ടുള്ളവയുമത്രെ. ഇവയിൽ പ്രത്യക്ഷവിഷയങ്ങളായ പദാർത്ഥങ്ങൾക്കു് പ്രത്യേകം ഉദാഹരണം കൊടുക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പ്രത്യക്ഷാവിഷയങ്ങളായ പദാർത്ഥങ്ങൾക്കാകട്ടെ, ലോകത്തിൽ സർവ്വത്ര വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന വിദ്യുച്ഛക്തി, കാന്തശക്തി എന്നിവയെപ്പോലെ സർവ്വജീവികളിലും പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജീവസ്വരൂപവും ഉദാഹരണങ്ങളാണു്.

ഇങ്ങിനെ രണ്ടുവിധമായി ലോകത്തിൽ ഉള്ള പദാർത്ഥങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നു് ഇല്ലാതാവുകയോ ഇല്ലാത്തതായ ഒന്നു് പുതുതായി ഉണ്ടാവുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. പക്ഷേ ഇവയ്ക്കു് തമ്മിലുണ്ടാകുന്ന സംയോഗവിയോഗങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയനുസരിച്ചു് സ്ഥൂലപദാർത്ഥങ്ങളിൽ ഓരോവിധമായ വ്യത്യാസങ്ങൾ സംഭവിച്ചുകാണാവുന്നതുമാകുന്നു. സ്ഥലം, കാലം, നിമിത്തം എന്നിവയുടെ സമഗ്രരൂപമാണു് ലോകം—അതായതു് സ്ഥലവും കാലവും നിമിത്തവും എല്ലാം ലോകംതന്നെയാണു്—എന്നുള്ള തത്വം മനസ്സിൽവെച്ചുംകൊണ്ടു് ആലോചിച്ചാൽ ഉള്ളതായ ഒരു പദാർത്ഥം ലോകത്തിൽനിന്നു് അഭാവം പ്രാപിപ്പാനും (പൊയ്പ്പോകാനും) ഇല്ലാത്തതിന്നു് ഭാവമുണ്ടാവാനും (വന്നുചേരാനും)—ലോകവ്യതിരിക്തമായ സ്ഥലകാലാദികൾ ഇല്ലായ്കകൊണ്ടു്—വഴിയില്ലെന്നു് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണു്. അപ്പോൾ ലോകത്തിൽ ഉള്ളതായ പദാർത്ഥത്തിൻെറ ആകത്തുകയിൽ ഒരംശവും അഭാവം പ്രാപിക്കുകയോ ഇല്ലാത്തതായ ഒരംശത്തിന്നു് ഭാവമുണ്ടാവുകയോ ചെയ്യുന്നതല്ലെന്നു് തീർച്ചതന്നെ.

ഇനി നമുക്കു് മരണം എന്നുള്ളതു് എന്താണെന്നു നോക്കുക. ജ്ഞാനം, ചൈതന്യം എന്നിവയോടുകൂടി വർത്തിച്ചിരുന്ന ഒരു ജീവിയുടെ ശരീരത്തിൽനിന്നു് ആ ജ്ഞാനവും ചൈതന്യവും അകന്നതായറിയുമ്പോഴാണു് ആ ജീവിമരിച്ചുവെന്നോ അതിന്റെ ജീവൻ പോയി എന്നോ നാം വ്യവഹരിക്കുന്നതു്. അങ്ങിനെ ജ്ഞാനചൈതന്യാത്മകമായ ജീവൻ വേർപിരിഞ്ഞ ശരീരത്തെ ജഡമെന്നു് വ്യവഹരിച്ചുവരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് മരണമെന്നതു് പ്രത്യക്ഷാവിഷയവും ജ്ഞാനചൈതന്യാത്മകവുമായ ജീവൻ എന്ന പദാൎത്ഥത്തിന്നു് പ്രത്യക്ഷവിഷയവും ജഡവുമായ ശരീരമെന്ന പദാൎത്ഥത്തിൽനിന്നുള്ള വിയോഗമാണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

ഒരിക്കൽ ഇല്ലാതിരുന്ന ഒരു പദാൎത്ഥം പിന്നൊരിക്കൽ ഉണ്ടായിക്കൂടുന്നതല്ലെന്നു് മുൻതന്നെ പ്രസ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ പഞ്ചഭൂതങ്ങളുടെ ചില പ്രത്യേക തോതനുസരിച്ചുള്ള സങ്കലനംകൊണ്ടു് ശരീരങ്ങളിൽ ജ്ഞാനചൈതന്യാത്മകമായ ജീവൻ എന്നൊന്നു് പുതുതായി ഉണ്ടാകുന്നതാണെന്നു് പറയാൻ പാടുള്ളതല്ലല്ലോ. ചുണ്ണാമ്പും മഞ്ഞളുംകൂടി ചേൎക്കുമ്പോഴും വെററിലയും അടക്കയും നൂറും ചേൎത്തു് മുറുക്കുമ്പോഴും പുതുതായി ചുവന്ന ഒരു നിറം ഉണ്ടാകുന്നതുപോലെ പഞ്ചഭൂതാണുക്കളുടെ ഒരു പ്രത്യേക തോതനുസരിച്ചുള്ള സങ്കലനത്താൽ പുതുതായി ജീവശക്തി എന്നൊന്നു് ഉണ്ടാവുകയാണെന്നു് ചാൎവ്വാകന്മാർ പറയുന്നതു് കേവലം യുക്തിഹീനമാണെന്നു് പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. നിറങ്ങൾ വാസ്തവത്തിൽ അവയെ വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്ന പദാൎത്ഥങ്ങളുടെ സ്വന്തമല്ലെന്നും സൂൎയ്യാദികളായ ആഗ്നേയതേജസ്സുകളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന നിറങ്ങളിൽനിന്നു് ഓരോതരം നിറത്തെ ഓരോ പദാൎത്ഥങ്ങൾ അവയുടെ അവയവാണുക്കളുടെ സ്വഭാവത്തിന്നനുസരിച്ചു് പ്രതിഫലനനിയമപ്രകാരം വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുകയാണു് ചെയ്യുന്നതെന്നും ചാൎവ്വാകന്മാർ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലായ്കകൊണ്ടാണു് മുൻപറഞ്ഞ 'വി[illegible]ത്തോദാഹരണം' എഴുന്നുള്ളിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു് ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ചുണ്ണാമ്പും മഞ്ഞളും വെവ്വേറെ സ്ഥിതിചെയ്യുമ്പോൾ അവ അതാതിനുള്ള പ്രത്യേകനിറങ്ങളെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കത്തക്ക അവയവാണുക്കളോടുകൂടിയവയായിരുന്നു. കൂടിച്ചേൎന്നപ്പോഴാകട്ടെ, ചുവപ്പുവൎണ്ണത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കത്തക്കതായിപ്പരിണമിച്ചുവെന്നേയുള്ളൂ. ചുണ്ണാമ്പും മഞ്ഞളും കൂടിച്ചേൎന്നപ്പോൾ വ്യഞ്ജിച്ച ചുവപ്പുവൎണ്ണം അതിന്നുമുമ്പുതന്നെ തേജോലോകത്തിൽ ഉള്ളതായിരുന്നുവെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു് ഇവരുടേ ഈവക ഉദാഹരണങ്ങൾ അഭാവത്തിന്നു് ഭാവമുണ്ടാകുന്നുണ്ടെന്നു് തെളിയിപ്പാൻ പൎയ്യാപ്തങ്ങളല്ലെന്നു് തീൎച്ചതന്നെ. ഇതുപോലെ ഭാവത്തിന്നു് അഭാവവും സംഭവിപ്പാൻ തരമില്ലെന്നു് മുൻപുതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ മരണത്തിന്നുമുമ്പു് ദേഹത്തിൽ വ്യാപരിച്ചിരുന്ന ജീവൻ മരണാന

ന്തരം ഇല്ലാതായ്പോകാനും വഴിയില്ലെന്ന് പ്രത്യേകം ഓർമ്മവെക്കേണ്ടതാണ്, അതുകൊണ്ട് മരണാന്തരം ദേഹത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചുപോകുന്ന ജ്ഞാനചൈതന്യാത്മകമായ ജീവപദാർത്ഥം ലോകത്തിൽത്തന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് കിട്ടുന്നു. എന്നാൽ ജീവൻ പ്രത്യക്ഷ പ്രമാണാവിഷയമായ പദാർത്ഥമായതുകൊണ്ട് നമുക്ക് അതിനെ കാണ്മാൻ കഴിയുന്നില്ലെന്നേയുള്ളൂ. മരണാനന്തര സ്ഥിതിയിൽ വർത്തിക്കുന്ന ജീവപദാർത്ഥത്തെയാണ് ഹിന്ദുക്കൾ പ്രേതമെന്ന് വിളിച്ചുവരുന്നത്.

അഭിമാനവും തന്റേടവുമുള്ള കുലീനന്മാരിൽ പലരും വിശേഷിച്ചും സ്ത്രീകൾ സ്വബോധത്തോടുകൂടിയിരിക്കുമ്പോൾ കാണിക്കാത്ത ഗോഷ്ടികൾ പലതും ലോകസുഖാനുഭവത്തിന്നും മറവുമായി ഈ വക പ്രേതങ്ങൾ ബാധിക്കുന്ന അവസരങ്ങളിൽ കാട്ടിക്കൂട്ടുന്നത് കാണുമ്പോൾ അത് ഒരു തരം രോഗമാണെന്നു വിശ്വസിച്ച് അതിന്നുള്ള ചികിത്സചെയ്യുകയും അതുകൊണ്ട് നിവൃത്തികിട്ടാതെ മനശ്ശക്തിയുള്ള മന്ത്രവാദികളെ ശരണം പ്രാപിക്കയും അവരിൽ നിന്ന് രക്ഷകിട്ടുകയും ചെയ്യുന്നതുകണ്ടാലും അത് പ്രേതബാധയാണെന്ന് വിശ്വസിക്കാത്ത കൂട്ടർ ഇപ്പോഴും ഉള്ളതായി കാണ്മാനുണ്ട്. അതെന്തെങ്കിലുമാവട്ടെ, നമ്മുടെ പ്രകൃതം ജന്മാന്തര പരിശോധനയായതുകൊണ്ട് ഈവക പ്രേതങ്ങൾക്കു പിന്നീട് ജന്മം സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ടോ, ഉണ്ടെങ്കിൽ എങ്ങിനെ, എന്നാലോചിക്കുക.

വേദാന്തികൾ പറയുന്നത് ലോകവിഷയങ്ങളിൽ ആസക്തി ഇല്ലാതാവുന്നിടത്തോളം കാലം ജീവികൾക്ക് ജനനമരണങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നാകുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ വിഷയവിരക്തി വരാത്ത ജീവാത്മാക്കൾ വാസനാബലത്തിന്റെ ആകർഷണത്താൽ സ്വശക്തികൊണ്ടു തന്നെ തങ്ങളുടെ പൂർവസംസ്കാരത്തിന് അനുഗുണമായുള്ള ദേഹത്തെ അത്യാസക്തിയോടുകൂടി ധ്യാനത്താൽ സൃഷ്ടിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ദേഹസ്വീകാരത്തിന് വേണ്ടുന്ന സാമഗ്രികളെ സമ്പാദിപ്പാനായിമാത്രം ജീവികളുടെ ആഹാരപദാർത്ഥങ്ങൾ വഴിയായി പുരുഷനിലും പിന്നെ സ്ത്രീയിലും ചെന്നുചേരുകയും ആ സാമഗ്രികൾ സമ്പാദിച്ച് ശരീരസൃഷ്ടി പൂർണ്ണമാക്കിക്കഴിഞ്ഞാൽ ഭൂജാതനാവുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെയാണ് പുനർജ്ജന്മത്തിന്റെ ക്രമത്തെപ്പററി വൈദികമതം പ്രസ്താവിക്കുന്നത്. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ജീവനോടുകൂടിയ ഒരാൾക്ക് ഈ പ്രകാരം ധ്യാനംകൊണ്ട് ജീവജാലസൃഷ്ടി ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കുമോ എന്നൊരു ചോദ്യത്തിന്നവകാശമുണ്ട്. സാദ്ധ്യമാണെന്നുതന്നെയാണ് തത്താദൃശധ്യാനസമ്പന്നന്മാരായ ആചാര്യന്മാരുടെ അനുഭവപൂർവ്വമായ അഭിപ്രായം.

പക്ഷെ ഒരു മിനുട്ടനേരത്തേക്കു കൂടിയും ഏകാഗ്രമാക്കിനിറുത്തുവാൻ സാധിക്കാത്ത വിധം വിവിധവിഷയങ്ങളിൽ അനുനിമിഷം ചാടിനടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മനസ്സോടുകൂടിയ സാധാരണന്മാൎക്കു എത്രയെങ്കിലും കാലം ഏകാഗ്രസ്ഥിതിയിൽ മനസ്സിനെ നിൎത്താൻ കഴിവുള്ള ആദ്ധ്യാത്മികാചാൎയ്യന്മാരെപ്പോലെയോ, വിഷയസുഖാഭിലാഷത്തിന്റെ തള്ളിച്ചയും ശരീരമില്ലാതെ അതിന്നു് കഴിവില്ലാത്ത സ്ഥിതിയും നിമിത്തം പ്രകൃത്യാ ശരീരനിൎമ്മാണത്തിന്നു് ഏകാഗ്രമായി പ്രവൎത്തിക്കുന്ന ജീവാത്മാക്കളെപ്പോലെയോ ജീവികളെ സൃഷ്ടിപ്പാൻ സാധിക്കാത്തതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ലല്ലൊ. വിശേഷിച്ച് ഈശ്വരേച്ഛയെന്നോ പ്രകൃതിയെന്നോ പറയുന്ന ഒരു ശക്തി ഈ ജീവാത്മാക്കളെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നു് ഓൎക്കേണ്ടതാണു്.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടെന്തായി? ഇതെല്ലാം നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായമല്ലേ? നിങ്ങളുടെ ഈ വക അസംബന്ധങ്ങളെല്ലാം ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുകയൊ? ഇതൊന്നും കാണാൻ കഴിയുന്നതല്ലല്ലൊ? ഇങ്ങിനെതന്നെയാണു് ജനനം സംഭവിക്കുന്നതെന്നുള്ളതിന്നു യുക്തി കാണിക്കു? അല്ലെങ്കിൽ ക്രിസ്തുമതത്തിൽ പറയും പ്രകാരം, മരിക്കുന്ന ജീവാത്മാക്കളെല്ലാം ഒരു ദിക്കിൽചെന്നുകൂടുകയും ഏതെങ്കിലും ഒരുകാലത്തു് ക്രിസ്തുവോ പിതാവോ ജീവികളുടെ പുണ്യപാപങ്ങൾക്കു് തക്ക ഫലങ്ങൾ വിധിക്കാൻ വരുന്നതുവരെ അവിടെത്തന്നെ ഇരിക്കുകയും അദ്ദേഹംവന്നു് വിധി ഉച്ചരിച്ചതിന്നുശേഷം പാപാത്മാക്കൾ നിത്യനരകത്തിലേക്കും പുണ്യാത്മാക്കൾ നിത്യസ്വൎഗ്ഗത്തിലേക്കും ചെല്ലുകയും ചെയ്യുമെന്നുള്ളതിനെ നിങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളണമെന്നു് ക്രിസ്ത്യാനികൾ പറഞ്ഞാൽ അതിന്നെന്താ സമാധാനം? എന്നും മററും എതിൎകക്ഷികൾക്കു് വാദിച്ചു നില്ക്കത്തക്ക ഒരു ഘട്ടത്തിലാണു് ഇപ്പോൾ നാം വന്നുചാടിയതു്. അതുകൊണ്ടു് മുൻപറഞ്ഞ വൈദികമതപ്രസ്താവം ശരിയാണെന്നു സ്ഥാപിപ്പാൻ യുക്തി കാണിക്കാതെ നിൎവ്വാഹമില്ലെന്നായിരിക്കുന്നു.

അതിന്നായി നമ്മുടെ ദൃഷ്ടിയെ നാം നമ്മുടെ പരിസരപ്രകൃതിയുടെ നേരെ ഒന്നു തിരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നോക്കുക:—സമുദ്രത്തിൽനിന്നു് വെള്ളം ചൂടുകൊണ്ടു് ആവിയായി മേല്പോട്ടു പൊങ്ങുന്നു. മേഘമായിത്തീരുന്നു. മേഘം പൎവ്വതങ്ങളിലും മററും വൎഷിക്കുന്നു. ആ വെള്ളം സമുദ്രത്തിലേക്കുതന്നെ ചെന്നു് ചേരുന്നു. വീണ്ടും വീണ്ടും ഇങ്ങിനെതന്നെ സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മണ്ണിൽനിന്നും മററുമായി മരമുണ്ടാകുന്നു. മരത്തിന്നു് ഇലയുണ്ടാകുന്നതും അങ്ങിനെതന്നെ. ഇല കൊഴിഞ്ഞു് മണ്ണായിത്തീരുന്നു. വീണ്ടും പൂൎവ്വക്രമത്തിൽ തളിരുണ്ടാകുന്നു. പോരെങ്കിൽ മരവും മണ്ണായിപ്പോകുന്നു. വീണ്ടും മണ്ണിൽനിന്നുതന്നെ മരമുണ്ടാകുന്നു.

ഇനിയുംനോക്കുവിൻ:— ജംഗമജീവികൾ നിശ്വസിക്കുന്ന ഇംഗാലാമ്ലവായുവിനെ സ്ഥാവരങ്ങളായ സസ്യങ്ങൾ ഉച്ഛ്വസിച്ച് അതിലെ ഇംഗാലത്തെ സ്വപോഷണത്തിന്നെടുത്ത് അമ്ലജനകത്തെ പുറത്തുവിടുന്നു. അതിനെ വീണ്ടും ജംഗമങ്ങൾ ഉച്ഛ്വസിച്ച് ഇംഗ്ലാലാമ്ലമാക്കി പുറത്തുതള്ളുന്നു. അതിനെത്തന്നെ വീണ്ടും സസ്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.

ഒരിക്കൽ വന്നുപോയ ക്രമത്തിൽ വസന്താദി ഋതുക്കൾ തുടരെത്തുടരെ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഒരേ ക്രമത്തിൽ ഒരിക്കൽ ഉദിച്ചുപൊങ്ങിയ സൂര്യൻതന്നെ വീണ്ടും ഉദിച്ച് പകലും അസ്തമിച്ച് രാത്രിയുമുണ്ടാക്കുന്നു.

ഈ പ്രകൃതിനിയമമനുസരിച്ച് ഒരിക്കൽ ദേഹമുപേക്ഷിച്ച ജീവൻതന്നെ വാസനാനാശംവരെ വീണ്ടും വീണ്ടും ശരീരത്തെ കൈയ്യേൽക്കുകയും ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതായതു്, ലോകത്തിൽ ഒട്ടാകെ ഉള്ള പദാത്ഥങ്ങളിൽ ഒന്നും എന്നും ഇല്ലാതാവുകയോ ഇല്ലാത്തതായ ഒന്ന് പിന്നൊരിക്കൽ ഉണ്ടാവുകയൊ ചെയ്യുന്നതല്ലെന്നുള്ള തത്വപ്രകാരം പ്രത്യക്ഷപ്രമാണവിഷയമായ ജീവപദാത്ഥം ദേഹവിയോഗത്തോടുകൂടി നശിച്ചുപോകാതെ വാസനാപ്രാബല്യം നിമിത്തം പ്രകൃതിയുടെ പരിവത്തനധമ്മത്തിന്നടിമപ്പെട്ടു വീണ്ടും വീണ്ടും ജനിക്കുകയും മരിക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്നുണ്ടെന്ന് സാരം.

മരണാവസരത്തിൽ ദേഹം ഉപേക്ഷിച്ചുപോകുന്ന ജീവപദാത്ഥങ്ങൾ പ്രേതരൂപത്തിൽ ഐഹികസുഖാഗ്രഹത്തോടുകൂടി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുണ്ടെന്ന് വിശ്വസിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ലാതായിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്ക് പുതിയ പുതിയ ജീവാത്മാക്കളാണ് ജനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് എന്നുള്ള വാദത്തെക്കാൾ പ്രകൃതിയുടെ പരിവത്തനധമ്മപ്രകാരം മുമ്പ് ദേഹമുപേക്ഷിച്ച ജീവാത്മാക്കൾതന്നെ വീണ്ടും ജനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള വാദത്തിന്നല്ലയോ അധികം യുക്തിയുള്ളതു്. ഇപ്പോഴും ജീവികളിൽ കാണുന്ന വാസന, മാതാപിതാക്കന്മാരിൽനിന്ന് സിദ്ധിക്കുന്നതാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നതിനെക്കാൾ ജന്മാന്തരസിദ്ധമാണെന്ന് കാണിപ്പാൻ ന്യായം കൂടുതലായിക്കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടു അതും ജന്മാന്തരവസ്തുസ്ഥിതിയെ സ്ഥാപിപ്പാൻ നമ്മെ സഹായിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

അങ്ങിനെയല്ലാതെ ഒരു ലോകത്തിൽ ജനിക്കാനുള്ള ജീവപദാത്ഥങ്ങളെ പിതാവ് സൃഷ്ടിച്ചു കൂട്ടിവെക്കുകയും അവ തുടച്ചയായുള്ള ജനനത്തിന്നുശേഷം മരിച്ച് മരിച്ച് വേറൊരു ലോകത്തിർ ചെന്നു വിധികത്താവ് വിധി ഉച്ചരിക്കാൻ വരുന്നകാലംവരെ അട്ടക്കട്ടകളായിക്കൂടിക്കിടക്കയും വിധി ഉച്ചരിച്ച് പാപാത്മാക്കളെ നിത്യനരകത്തിലേക്കും

പുണ്യാത്മാക്കളെ നിത്യസല്ഗ്ഗതിലേക്കും അയക്കുകയും അല്ല സംഭവിക്കുന്നതെന്ന് അനുനിമിഷം പ്രകൃതിതന്നെ നമ്മോടു് ഉപദേശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് കാണിച്ചുകൊടുത്താലും തൃപ്തിപ്പെടാൻ ഭാവമില്ലെങ്കിൽ അതു് കേവലം മതവെറിയുടെ വിലാസമാണെന്ന് സമാധാനപ്പെടുകയേ നിർവ്വാഹമുള്ളു.

അതല്ല, നമ്മുടെ ജന്മാന്തരാവസ്ഥാസ്ഥിതിയെ അനുവദിക്കാനാണു് ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഭാവമെങ്കിൽ അവർ മേലാൽ ഈ വക പ്രസംഗങ്ങൾകൊണ്ടു് ഭ്രമിപ്പിച്ചു് സാധുക്കളായ അന്യമതക്കാരെ മതപരിവർത്തനം ചെയ്യിക്കാതെ വേറെ വല്ല വിശിഷ്ടമതതത്വങ്ങളും പ്രസംഗം ചെയ്വാൻ കണ്ടുപിടിക്കുമെന്നു് വിശ്വസിക്കുകയും അതിന്നായി അവരോടു അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു ഈ ഉപന്യാസത്തെ ഉപസംഹരിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

'പരിവർത്തിനിസംസാരേ മൃതഃകോവാനജായതേ'

വിക്ടോറിയാകോളജ്, പാലക്കാട്. — വരവൂർ നാരായണമേനോൻ, മലയാളപണ്ഡിതർ.

അരുണോദയം

തിരക്കരംപൊക്കിയബ്ധി മന്ദ്രതൂര്യംമുഴക്കവേ,
ഇളംകുളിർപ്പക്ഷിവൃന്ദം കളഗാനമുതിർക്കവേ, 1

മരങ്ങളാമോദമാർന്നു മലർവാരിപ്പൊഴിക്കവേ,
മയക്കമുൾക്കൊണ്ടലോക മുണർവേറുല്ലസിക്കവേ, 2

ഉഷഃച്ചുകപ്പണിമുകിൽപ്പട്ടുമേലാപ്പിണക്കിയും,
ഇരുൾത്തിരശ്ശീലമെല്ലെ തൃക്കരംകൊണ്ടുനീക്കിയും, 3

ദിങ്മണ്ഡലത്തിങ്കൽനീളെ ദ്ദിവ്യദീപ്തിപരത്തിയും,
അരുണൻവിശ്വരംഗത്തിലുദയംകൊൾവു, മോഹനം! 4

(കുളകം)

ഇമ്മട്ടഹമ്മുഖത്തിങ്കൽ കർമ്മസാക്ഷിവിളങ്ങവേ,
കൺകുളുക്കെക്കണ്ടുകൊണ്ടു നൃത്തംവെപ്പൂ ചരാചരം! 5

വിണ്ണിനുംമണ്ണിനുംദിവ്യചൈതന്യാമൃതമൊപ്പമേ
പകുത്തുനൽകുമരുണോദയമേ, വെൽവൂതാക! നീ. 6

തിരുവേഗപ്പുറ, — ചെറുളിയിൽ കുഞ്ഞുണ്ണിനമ്പീശൻ.

പ്രത്യാഗമനം.

തുടർച്ച.

(ചെറുകഥ.)

II

അന്ന് ഒരു ദുർദ്ദിനമായിരുന്നു. മേഘപടലങ്ങൾ ആകാശത്തിൽ പരന്നുപിടിച്ച് ഒരു ഇടിയ്ക്കും മഴയ്ക്കുമുള്ള വട്ടങ്ങൾ കൂട്ടിത്തുടങ്ങി. വൃന്ദാവനൻ ഒരു കീറിയ വസ്ത്രത്തിന്റെ തുമ്പുകൊണ്ട് വീശിയുംകൊണ്ട് തന്റെ ഗൃഹത്തിന്റെ വരാന്തയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. അയാളുടെ ഗൃഹം മുമ്പിലത്തേക്കാൾ പതിന്മടങ്ങ് പരിശൂന്യമായി കാണപ്പെട്ടു. ഗൃഹനായകന്റെ മുഖത്തിലെന്നപോലെ ആ ഗൃഹത്തിലും സന്തോഷത്തിന്റെ ഛായപോലും കാണുന്നില്ല. കഥുവിന്റെ നിർഗ്ഗമനത്തോടുകൂടി ആ വീട്ട് കളിയും, ചിരിയും, ആർപ്പും വിളയുമെല്ലാം അടങ്ങി ഭയങ്കരമായ നിശ്ശബ്ദതയിൽ വിലയിച്ചിരിക്കുന്നു. ക്ലേശഭാരത്താലും വാർദ്ധക്യത്താലും ഭഗ്നശരീരനായി വൃന്ദാവനൻ ഒരുവിധത്തിൽ ജീവസന്ധാരണംചെയ്തുപോന്നു. ലവംഗയാകട്ടെ ഭർത്താവിനാൽ തീരെ, തിരസ്കൃതയായിട്ട് പൂർവ്വാധികം കഠിനഹൃദയയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അവളുടെ നിശിതങ്ങളായ വാക്ശരങ്ങൾ വൃന്ദാവനന്റെ ഹൃദയത്തെ കുത്തിത്തുളയ്ക്കാത്ത ദിവസമില്ല. അവൾ തന്റെ ഉള്ളിൽ കത്തിജ്ജ്വലിക്കുന്ന കോപാഗ്നിയുടെ ജ്വാലാവലിയിൽ സർവ്വരേയും ദഹിപ്പിക്കുവാൻ ഒരുങ്ങിയതുപോലെ കാണപ്പെട്ടു.

ആ ഗൃഹത്തിന്റെ പകുതിയും പൊളിഞ്ഞുപോയ പുറംവാതിൽ ഉന്തിത്തുറന്ന് ഒരു വൃദ്ധയും ഒരു പെണ്ണും അകത്തു പ്രവേശിച്ചു. രണ്ടുപേരും തലയിൽ ഓരോ വലിയ കുട്ട ചുമന്നിരുന്നു. വൃന്ദാവനൻ ഭയവിഹ്വലമായ ദൃഷ്ടികൾകൊണ്ട് അവരെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കെ ആ വൃദ്ധ, കോപത്താൽ അത്യുച്ചമായ സ്വരത്തിൽ ഇങ്ങനെ പുലമ്പി. “ഇങ്ങനത്ത ദിക്കിലേയ്ക്കു വേണ്ടിയിരുന്നുവോ ഞങ്ങളെ അയക്കാൻ ? ഞങ്ങളൊക്കെ താണ കൂട്ടർതന്നെ. എന്നാലും ഇത്തരം മര്യാദകേട് ഞാൻ വേറെ ഒരിടത്തും കണ്ടിട്ടില്ല. നിങ്ങൾ തന്നയച്ച സാമാനങ്ങളൊന്നും അവർ വാങ്ങിയതേ ഇല്ല. ഇതാ കൊണ്ടുപോയ സാധനങ്ങളെല്ലാം.” ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞ് ആ രണ്ടു ചുമടും കോലായിൽ ഇറക്കി അവർ അവിടെ ഇരുന്നു.

ഒരു കൊട്ട നിറച്ചും ആറിത്തണുത്ത മധുരപലഹാരങ്ങളും സ്വല്പംവിലയ്ക്കുള്ള കുറെ കളിസ്സാമാനങ്ങളും മററുമായിരുന്നു. മറേറതിൽ ചാക്കലേററുനിറത്തിലുള്ള ഒരു സാരിയും കറുത്ത ലെയ്സ്‌വെച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ചുകന്ന ജാക്കററും, കുറെ വസ്ത്രങ്ങളും വേറെയും ചില സാമാനങ്ങളും നിറച്ചിരുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ ലവംഗ തുറന്നുകിടന്നിരുന്ന ഒരു വാതിലിനുള്ളിൽക്കൂടെ തല പുറത്തേയ്ക്കിട്ടെത്തിനോക്കുന്നതു

കണ്ടു് വൃദ്ധ വീണ്ടും ഇങ്ങിനെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. "ഇതാ അമ്മേ! നിങ്ങളുടെ സാമാനങ്ങളൊക്കെ. എല്ലാം ശരിയായിട്ടില്ലേ എന്നു നോക്കിക്കൊൾവിൻ. എല്ലാം നിങ്ങൾ തന്നയച്ചതുപോലെതന്നെ ഉണ്ടു്. അവർ ഒന്നെങ്കിലും തൊട്ടുനോക്കിയിട്ടുപോലുമില്ല ഞങ്ങളുടെ കാലു് ഇനി ബാക്കിയൊന്നുമില്ല. ഈ ബുദ്ധിമുട്ടിനൊക്കെക്കൂടി കിട്ടിയ കൂലിയോ ശകാരവും! നല്ല ബന്ധുക്കളെത്തന്നെയാണു് നിങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചതു്! ശുദ്ധ കാടന്മാരേക്കാൾ കഷ്ടമായ വർഗ്ഗം! നിങ്ങൾ ഒന്നാമതു് അയയ്ക്കുന്ന ഈ സമ്മാനങ്ങളും കൊണ്ടുചെന്നിട്ടു് ഒരു തുള്ളി വെള്ളംപോലും ഞങ്ങൾക്കു തന്നില്ല."

"അതിന്നു് എന്നോടു പറയുന്നതെന്തിനു്? ഞാനാണോ നിന്നെ അയച്ചതു്? അയച്ചാളോടു ചെന്നുപറ. നിൻെറ അടുക്കെയല്ലെ ഇരിക്കുന്നതു്?" ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു് ലവംഗ ദുസ്സഹമായ കോപത്തോടെ വാതിൽ വലിച്ചടച്ചുകൊണ്ടു് അകത്തേയ്ക്കുപോയി.

ചെന്നിടത്തുനിന്നെല്ലാം ഈവിധം ശകാരവും അവമാനവുംമാത്രം അനുഭവമായി കണ്ടപ്പോൾ വൃദ്ധയുടെ കോപം പരമകാഷ്ഠയിൽ എത്തി. അവൾ അസഭ്യവാക്കുകൾ വർഷിക്കാൻ പുറപ്പെടുന്നതുകണ്ടു് വൃന്ദാവനൻ അവളെ സമാധാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. "അയ്യോ! നിങ്ങൾ ദേഷ്യപ്പെടാതിരിക്കിൻ. ഇവിടുത്തെ അമ്മ പല ബുദ്ധിമുട്ടുകൾകൊണ്ടും ഭ്രാന്തുപിടിച്ചിരിക്കയാണു്. അതുകൊണ്ടു് അവളുടെ വാക്കു കാൎയ്യമാക്കാനില്ല. ഇരിക്കിൻ. കുറച്ചെന്തെങ്കിലും കഴിക്കാം. വളരെ ദൂരം നടന്നു ക്ഷീണിച്ചു വരുന്നതല്ലേ?"

വൃന്ദാവനൻെറ ഈ സാന്ത്വനവാക്കുകൾ വൃദ്ധയുടെ കോപത്തെ തെല്ലൊന്നു ശമിപ്പിച്ചു; അതിനാൽ തൻെറ വായിൽനിന്നു പ്രവഹിക്കാൻതുടങ്ങിയ അസഭ്യവാക്കുകളെ അവൾ പെട്ടെന്നു തടുത്തു. വൃന്ദാവനൻ കൊട്ടയിലുണ്ടായിരുന്ന പലഹാരം എടുത്തു് ആ സ്ത്രീകൾക്കു തിന്മാൻകൊടുത്തതിന്നുശേഷം അല്പം മനശ്ചാഞ്ചല്യത്തോടെ "അവർ എന്തു പറഞ്ഞയച്ചു?" എന്നു ചോദിച്ചു. വൃദ്ധ—"അവർ പറഞ്ഞതിനൊന്നും ഒരു കണക്കില്ല. നിങ്ങളുടെ കുട്ടിയുടെ ശ്വശ്രുവുണ്ടല്ലോ, ഇങ്ങനത്ത ഒരു ഭദ്രകാളിയെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. ആ യമ്മയുടെ ദേഷ്യവും ഭാവവും കണ്ടപ്പോൾ ഞങ്ങളെ ജീവനോടെ തിന്നേയ്ക്കുമോ എന്നു ശങ്കിച്ചു. 'നിൻെറ ഈ ഒന്നരക്കാശിൻെറ സമ്മാനവുംകൊണ്ടു് വേഗത്തിൽ പടികടക്കു്. ഇല്ലെങ്കിൽ ചൂലുകൊണ്ടു തച്ചു പുറത്താക്കും. ആ തന്തക്കിഴവനു് അറിയില്ലേ, അയാൾ ഞങ്ങൾക്കിനിയും നാന്തുറുപ്പിക തരാനുണ്ടെന്നു്. എന്നിട്ടു്, അതു തരാതെ ഞങ്ങളെ വഞ്ചിക്കാനായി നാലു കാശിൻെറ കളിക്കോപ്പുകൾ വാങ്ങി അയച്ചിരിക്കുന്നു!

ഈവക സാധനങ്ങൾ ഞങ്ങൾ കാലുകൊണ്ടുകൂടി തൊടുകയില്ല. ആ നാണമില്ലാത്ത കിഴവനോടു ചെന്നുപറ, ഞങ്ങൾക്കു കിട്ടാനുള്ള സംഖ്യ ഈ വരുന്ന ശരദുത്സവത്തിനുമുമ്പായി തന്നുതീർത്തിട്ടില്ലെങ്കിൽ അയാളുടെ മകളുടെ സ്ഥിതി കാണിച്ചുകൊടുക്കാമെന്നു്. അതു നല്ലവണ്ണം ഓർമ്മിച്ചുകൊള്ളാൻ പറഞ്ഞേയ്ക്കു്."

വൃന്ദാവനന്റെ നാവു വരണ്ടുപോയി. "നിങ്ങൾ കഥുവിനെ കാണുകയുണ്ടായോ?" എന്നു് അയാൾ ഒരുവിധത്തിൽ ചോദിച്ചു.

"അവൾ കിണററിൽനിന്നു വെള്ളം കോരിക്കൊണ്ടു് തൽക്ഷണം അവിടെ വന്നു. അതുകൊണ്ടു് കാണാൻ സാധിച്ചു. അല്ലെങ്കിൽ അവളെ കാണാൻ അക്കൂട്ടർ സമ്മതിക്കുമായിരുന്നോ എന്നു് സംശയമാണു്. എന്തൊരു സുന്ദരി കുട്ടിയായിരുന്നു അവൾ! എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ആരും കണ്ടാൽ അറിയുകപോലുമില്ല. ദേഹത്തിൽ എല്ലുമാത്രം ബാക്കിയുണ്ടു്. നിറംകൂടി കറുത്തിരുണ്ടിരിക്കുന്നു."

"അവൾ വല്ലതും പറകയുണ്ടായോ" എന്നു വൃന്ദാവനൻ ഒരു ദീർഘനിശ്വാസത്തോടെ ചോദിച്ചു.

"അവിടുത്തെ ആ അമ്മ ഇടയിലൊരിക്കൽ അകത്തേയ്ക്കുപോയ തക്കംനോക്കി അവൾ എന്റെ അടുക്കൽവന്നു സ്വകാര്യമായി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു, 'ഇതാ ഈ വരുന്ന ശരദുത്സവത്തിനു് ഇവക്കു് എന്തെങ്കിലും നല്ലതായ വല്ല സമ്മാനവും കൊണ്ടുവന്നുകൊടുത്തു് എന്നെ അങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുപോകാൻ വലിയച്ഛനോടു പറയണേ! ഇല്ലെങ്കിൽ ഇവരെന്നെ കൊല്ലും. ഒരു നേരമേ ഇവരെനിയ്ക്കു് ഭക്ഷണം തരുന്നുള്ളു. എന്നുമാത്രമല്ല, രാവും പകലും ഒരുപോലെ ശകാരിക്കയും ചിലപ്പോൾ പിടിച്ചടിക്കയും ചെയ്യാറുണ്ടു്.'"

വൃന്ദാവനൻ ഒരു ശിലാപ്രതിമപോലെ നിശ്ചേഷ്ടനായി സ്ഥിതിചെയ്തു. തന്റെ ഓമനക്കുട്ടിയായ കഥുവിന്റെ അവസ്ഥയാണു് ആ സ്ത്രീ വർണ്ണിക്കുന്നതെന്നു് അയാൾക്കു വിചാരിപ്പാൻകൂടി കഴിഞ്ഞില്ല. ആ ദുഷ്ടർ അവളെ പട്ടിണികിടത്തിയും പ്രഹരിച്ചും മററും ദ്രോഹിക്കുന്നുവത്രെ. ഹാ! ഏതാദൃശമായ നരകത്തിലേയ്ക്കാ തന്റെ കുട്ടിയെ തന്റെ സ്വന്തം കൈകൊണ്ടു് അയാൾ വലിച്ചെറിഞ്ഞതു്?

വൃന്ദാവനന്റെ ദുഃഖഭാരാക്രാന്തമായ ഹൃദയത്തിന്റെ അടിയിൽനിന്നു് ഒരു ദീർഘനിശ്വാസം പുറപ്പെട്ടു. അയാളുടെ താൽക്കാലികമായസ്ഥിതി ഒരു പൈസ്സപോലും ഗതിയില്ലാത്ത പരമദരിദ്രന്റേതിൽനിന്നു് ഒട്ടും വ്യത്യസ്തമല്ല. പിന്നെ എങ്ങിനെ ഈ ദ്രോഹികളുടെ പീഡനത്തിൽനിന്നു് കഥുവിനെ രക്ഷിപ്പാൻ അയാൾക്കു കഴിയും? തന്റെ വസ്തുവകകളും വീടും എല്ലാം ഗ്രാമത്തിലെ ഉണ്ടികവ്യാപാരിയ്ക്കു് തീ

രുവിലയോളം സംഖ്യയ്ക്കു പണയം കൊടുത്തുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇനി അധികം താമസിക്കാതെതന്നെ തനിയ്ക്കു പാൎക്കുവാൻ പെരുവഴിതന്നെ ആശ്രയിക്കേണ്ടിവരും. കഥുവിന്റെ അമ്മയുടെ വകയായി ചില ആഭരണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതും തന്റെ സ്വല്പസമ്പാദ്യവും അതിനുംപുറമെ തന്റെ പ്രഥമഭാൎയ്യയുടെ വകയായി ലവംഗയെ കാണിക്കാതെ താൻ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ആ സ്വൎണ്ണവളകളും എല്ലാം കഥുവിന്റെ കല്യാണാവശ്യത്തിലേയ്ക്കായി ചെലവഴിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ, തന്നെത്താൻ വിററാൽക്കൂടി ഒരുറുപ്പിക കിട്ടുവാൻ യാതൊരു മാൎഗ്ഗവുമില്ല. ലവംഗയുടെ ദേഹത്തിൽ സ്വൎണ്ണത്തിന്റേയും വെള്ളിയുടേയുമായി സ്വല്പം ചില പണ്ടങ്ങൾ കിടക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ അയാൾ അതെങ്ങിനെ അവളോടു ചോദിക്കും? തന്റെവകയായി ഇതുവരേയ്ക്കും യാതൊന്നും അവൾക്കു കൊടുത്തിട്ടില്ല. എന്നാൽപിന്നെ ദമ്പതിമാർതമ്മിലുള്ള ഒരു സ്നേഹാവസ്ഥയെ കരുതിയിട്ടെങ്കിലും ചോദിച്ചുനോക്കാമെന്നുവെച്ചാൽ അങ്ങിനെ ഒരവസ്ഥ വൃന്ദാവനന്റെ ഭാൎയ്യയുമായുള്ള പെരുമാററത്തിൽ വല്ലപ്പോഴും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി ലവംഗയുടെ ശത്രുക്കൾപോലും പറയുകയില്ല. ഇങ്ങിനെയിരിക്കെ അവളുടെ ആഭരണങ്ങൾ തരണമെന്ന് അയാൾ അവളോട് എങ്ങിനെ ആവശ്യപ്പെടും? അവളെ മുറിച്ചു രണ്ടു കഷ്ണമാക്കിയാൽക്കൂടി അവൾ അതു കൈവിട്ടുകൊടുക്കുകയില്ലെന്നു വൃന്ദാവനനു പൂൎണ്ണമായി അറിയാമായിരുന്നു.

“ഇങ്ങിനെ ശിലാപ്രതിമപോലെ ഇരുന്നാലോചിട്ടു പ്രയോജനമെന്ത്? വേഗത്തിൽ വല്ല വഴിയും നോക്കിയില്ലെങ്കിൽ ആ കുട്ടി ചാവുകതന്നേയുള്ളു” എന്നും പറഞ്ഞു് വൃദ്ധയും അവളുടെ കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന പെണ്ണും അവിടെനിന്നു പോയി. വൃന്ദാവനൻ പിന്നെയും അവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നു. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ലംവഗ മുറിയിൽനിന്നു പുറത്തുവന്ന് തന്നെത്താൻ പിറുപിറുത്തുകൊണ്ട് ആ കൊട്ടകൾ അവിടെനിന്ന് അകത്തേയ്ക്ക് എടുത്തു കൊണ്ടുപോയി.

അന്നു പകൽ മുഴുവനും വൃന്ദാവനൻ ഒരു ഭൂതാവിഷ്ടനെപ്പോലെ അവിടവിടെ അലഞ്ഞുനടന്നു. എല്ലാവരോടും അയാൾ പണം ചോദിച്ചുനോക്കി. എല്ലാവരും അയാളെ നിന്ദിച്ചയക്കുകയുംചെയ്തു. വൈകുന്നേരമായപ്പോൾ അയാൾ മടങ്ങിവന്നു തന്റെ മുറിയിൽ നിലത്തു പരവശനായി വീണു. ലവംഗ പഠിച്ച പാടെല്ലാം നോക്കിയിട്ടും അയാളെ അവിടെനിന്നെഴുന്നേല്പിക്കുവാനോ വല്ലതും കഴിപ്പിക്കുവാനോ കഴിഞ്ഞില്ല.

ദിവസങ്ങൾ ഓരോന്നോരോന്നായി ക്ഷണത്തിൽ കഴിഞ്ഞുപോയി. വൎഷകാലം വന്നു, വരണ്ടുകിടന്നിരുന്ന ഭൂമിയെ തെല്ലൊന്നു തണുപ്പിച്ചതിന്നുശേഷം ശരദൃതുവിന്റെ രംഗപ്രവേശത്തിന് സ്ഥലം വിട്ടു

കൊട്ടുന്നു അതും പോയി. കുളങ്ങളും, നദികളും, പൊയ്കകളും അ മ്പൽപ്പൂക്കളാൽ പരിപൂർണ്ണങ്ങളായി പ്രശോഭിച്ചു. വയലുകൾ പച്ച ക്കൊടികൾപിടിച്ചു് സമൃദ്ധമായ കൊയ്ത്തുകാലത്തെ എതിരേല്ക്കു വാൻ മുതിന്നു. വൃന്ദാവനന്നുമാത്രം യാതൊരു മാററവുമില്ല. അയാ ളുടെ ഹൃദയാകാശത്തിൽ നിരാശയാകുന്ന മേഘപടലം ഒരുവിധത്തി ലും ഇളകാത്തവണ്ണം തടിച്ചുകൂടി.

ശരദുത്സവം അടുത്തുതുടങ്ങിയതോടുകൂടി വൃന്ദാവനൻ ഔത്സു ക്യത്താൽ മുക്കാലും ഉന്മത്തനായിത്തീന്നു. ചിലപ്പോൾ അയാൾ ജന ങ്ങളുടെ കാൽക്കൽവീണു് പ്രണത്തിന്നിരക്കും; മററു ചിലപ്പോൾ അവ രുടെ പിന്നാലെ ഓടി അടിക്കാൻചെല്ലും. ഇങ്ങിനെ കേവലം ഒരു ഭ്രാന്തന്റെനിലയിലുള്ള അയാളുടെ ചേഷ്ടകൾകണ്ടു് ലവംഗ അത്യധി കം പരിഭ്രമിക്കുകയും ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഒരുദിവസം അവൾ ത ന്നെ തന്റെ അച്ഛന്റെ ഗൃഹത്തിൽ കൊണ്ടുപോയാക്കണമെന്നും ഒരു ഭ്രാന്തന്റെ കൈകൊണ്ടു മരിക്കാൻ തനിയ്ക്കാഗ്രഹമില്ലെന്നും വൃന്ദാവ നനോടു പറഞ്ഞു. അയാൾ അതിന്നു യാതൊരു മറുപടിയും പറയാ തെ എങ്ങോട്ടോ പൊയ്ക്കളകയാണു് ചെയ്തതു് അന്നു പകൽ മുഴുവ നും അയാൾ പുറമെ ചുററി അലഞ്ഞതല്ലാതെ വീട്ടിൽ വന്നില്ല.

ലവംഗ അടുക്കളയിൽ ഭക്ഷണം പാകംചെയ്തു തയ്യാറാക്കിവെ ച്ചിട്ടുള്ളതിന്നടുക്കെ ഇരുന്നു തെല്ലൊന്നു മയങ്ങിയതേയുള്ളു; അപ്പോഴ യ്ക്കും വൃന്ദാവനൻ മടങ്ങിവന്നു. അയാളുടെ കാൽപ്പെരുമാററംകേട്ടു് ഞെട്ടി ഉണന്നു ലവംഗ "ആരാണതു്" എന്നു ചോദിച്ചു.

"ഞാൻതന്നെ. ഇവിടെ ഒന്നു വരു" എന്നു വൃന്ദാവനൻ മറു വടി പറഞ്ഞു.

"എന്താണു് വേണ്ടതു്? ഇനിയും ഭക്ഷണംകഴിക്കാനുള്ള ഭാവ മില്ലേ? ഞാനിങ്ങിനെ രാത്രി മുഴുവനും കാത്തിരിക്കണമെന്നോ?"

വൃന്ദാ:—"എനിയ്ക്കൊന്നും വേണ്ട. എനിയ്ക്കു വിശപ്പു തീരെ ഇല്ല. ഇവിടെ ഒന്നു വരാമോ? എനിക്കൊന്നു പറവാനുണ്ടു്."

ലവംഗ മനമല്ലാമനസ്സോടെ അവിടെനിന്നെഴുന്നേററു് അടുക്ക ലേയ്ക്കു ചെന്നു. വൃന്ദാവനൻ അവളെ തന്റെ ശയനമുറിയിലേയ്ക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി താണ സ്വരത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. "നി ന്റെ ആ ആഭരണങ്ങളിൽ ചിലതു തല്ക്കാലം കടംതരിക, അടുത്ത മാസത്തിൽ അങ്ങോട്ടുതന്നെ മടക്കിത്തരാം."

ലവംഗയുടെ കോപത്തിന്നും അത്ഭുതത്തിന്നും ഇതുകേട്ടപ്പോൾ യാതൊരതിരുമുണ്ടായില്ല. അവളുടെ കണ്ണും സ്തംഭിച്ചു്, ശബ്ദം പുറ

പ്പെടാതായി. അല്പനിമിഷം ആ സ്ഥിതിയിൽ നിന്നതിന്നുശേഷം അവാം കഠിനമായ ദേഷ്യത്തോടെ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:

"നിങ്ങൾക്കിതിന് ഒരു ലേശമെങ്കിലും നാണമില്ലല്ലോ. എന്റെ ആഭരണങ്ങൾ ചോദിപ്പാൻ നിങ്ങൾക്കെന്തവകാശമുണ്ട്? ഒരു പണത്തൂക്കം സ്വർണ്ണമെങ്കിലും നിങ്ങൾ, ഈ കാലത്തിനിടയ്ക്ക്, എനിയ്ക്കു തന്നിട്ടുണ്ടോ? ഞാൻ ഒരു ദാസിയെപ്പോലെ ഈ വീട്ടിൽ പണിഎടുക്കുന്നു. ഒരുനേരം വല്ലതും കുറച്ചു കഴിക്കുന്നതിന്നുതന്നെ പലപ്പോഴും മററുള്ളവരോട് ഇരന്നിട്ടുവേണം. തന്റെ ഭാര്യയെ ഈ സ്ഥിതിയിൽ ആക്കിയിട്ട് മറെറാരു പുരുഷനും ജീവിച്ചിരിക്കയില്ല. എന്നിട്ടും എന്നോടിപ്പോൾ ഈ പണ്ടം ആവശ്യപ്പെടുവാൻ നിങ്ങൾക്കു ധൈര്യമുണ്ടായല്ലോ? മടക്കിത്തരുമെന്നു പറഞ്ഞതു വാസ്തവംതന്നെ! ഈ ദ്രവിച്ചു കുറെ മുളങ്കഴക്കോലുകളല്ലാതെ എന്തുണ്ട് നിങ്ങൾക്കൊരുമുതൽ?"

വൃന്ദാ:—"അതു നീ ആലോചിക്കേണ്ട. മടക്കിത്തരാമെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ? വേഗം വന്നെടുത്തുതരിക."

ലവം:—ഞാൻ തരില്ല. നിങ്ങൾ എന്നെ കൊന്നാൽക്കൂടി ഞാൻ തരികയില്ല. നിങ്ങൾക്ക് അതു കിട്ടിയിട്ടെന്തിനാണ്?"

വൃന്ദ:—"അവർക്ക് കൊടുക്കാനുള്ള പണം കൊടുത്തിട്ട് കമുവിനെ ഇങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുവരണം. അവർ അവളെ പട്ടിണികിടത്തുകയും അടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവത്രെ. അവാം വലിയ കഷ്ടത്തിലായിരിക്കുന്നു.

ലവംഗ:—"ഞാനിവിടെ വലിയ സുഖത്തിലും ഇരിക്കുന്നു അല്ലേ? നിങ്ങളുടെ മരുമകാം ഏതു നരകത്തിൽചെന്നു തുലഞ്ഞാലും എനിയ്ക്കു വിരോധമില്ല. എന്റെ സർവ്വ ദുഃഖവും കഷ്ടപ്പാടും അവാം ഒരുത്തി കാരണമായിട്ടാണ്."

വൃന്ദാവനന്റെ മുഖം ഭീഷണമായി. "ആ ആഭരണങ്ങൾ ഇങ്ങു തരികയാണ് നിനക്കു നല്ലത്, ഞാൻ പറയുന്നു. ഇല്ലെങ്കിൽ നീ അതിന്റെ ഫലം അനുഭവിക്കും" എന്ന് അയാൾ ഗർജ്ജിച്ചു.

"അയ്യോ! ഇയ്യാളിതാ എന്നെ കൊല്ലുന്നോ! ഓടി വരണേ!" എന്നിങ്ങനെ ലവംഗ അത്യുച്ചത്തിൽ നിലവിളിച്ചതും വൃന്ദാവനൻ ഭയപ്പെട്ടു പുറത്തേയ്ക്കുചാടി ഓടിയതും ഒപ്പം കഴിഞ്ഞു. അയാളുടെ തല തീപ്പിടിച്ചതുപോലെ തോന്നി. ന്യായാന്യായങ്ങളെ തിരിച്ചറിവാനുള്ള ശക്തി അയാൾക്കു തീരെ നഷ്ടമായിരുന്നു. തനിയ്ക്കു പണം വേണം എന്നുള്ള ഏക സംഗതിയ്ക്കല്ലാതെ മറെറാന്നിനും അയാളുടെ ബുദ്ധിയിൽ പ്രവേശമുണ്ടായില്ല.

പുറത്തു കടന്നതോടുകൂടി വൃന്ദാവനൻ നിരുദ്ദേശമായി ഓടിത്തുടങ്ങി. താൻ എങ്ങോട്ടാണ് പോകുന്നതെന്ന് അയാൾക്കു യാതൊ

രു ജ്ഞാനവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കുറെ ചെന്നപ്പോൾ അയാൾ ഒരു നദിയുടെ വക്കത്തെത്തി പെട്ടെന്നു നിന്നു. ചുറ്റും നോക്കിയപ്പോൾ, ശൂന്യഹൃദയനായി നടന്നു് തന്റെ ഗ്രാമത്തിന്റെ അതിർത്തിയിൽക്കൂടെ ഒഴുകുന്ന നദിയുടെ തീരത്തു് എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കയാണെന്നു് അയാൾക്കു കഷ്ടിച്ചു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ, താൻ എങ്ങോട്ടാണു് പോകുന്നതു്? എന്തിനാണു് പോകുന്നതു്? ഈ രണ്ടു ചോദ്യങ്ങൾക്കു് അയാൾക്കു് അപ്പോഴും യാതൊരുത്തരവും കാണ്മാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

അന്നു് നല്ല നിലാവുള്ള ഒരു രാത്രിയായിരുന്നതിനാൽ വളരെ ദൂരത്തേയ്ക്കു കാണാമായിരുന്നു. എങ്കിലും മുമ്പോട്ടു നോക്കിയതിൽ വെളുത്ത മണൽപരപ്പല്ലാതെ യാതൊന്നും വൃന്ദാവനന്റെ ദൃഷ്ടിയ്ക്കു ഗോചരമായില്ല. അങ്ങിനെയിരിക്കെ, പെട്ടെന്നു് ഒരു മനുഷ്യരൂപം പതുക്കെപ്പതുക്കെ അയാളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽപതിച്ചു. ദേഹം മുഴുവൻ വസ്ത്രംകൊണ്ടു് മൂടിയിട്ടുള്ള ആ രൂപം നദികടന്നു് അയാളുടെ നേരിട്ടുതന്നെ വരുന്നതായി തോന്നി. വൃന്ദാവനൻ ആപാദചൂഡം ഒന്നു വിറച്ചു. ഗ്രാമത്തിലെ ശ്മശാനഭൂമി അയാൾ നില്ക്കുന്നിടത്തുനിന്നു് ഒട്ടും അകലെയല്ല. എങ്കിലും ഭയത്തിനുകൂടി വൃന്ദാവനന്റെ ബോധശൂന്യമായ ഹൃദയത്തിൽ അധികനേരം നില്പാൻ കഴിയുന്നതല്ല. താൻ കണ്ട രൂപം വല്ല പ്രേതവുമാണെങ്കിൽത്തന്നെ എന്താണു്? ദൈവത്തിനും മനുഷ്യനും പ്രേതപിശാചങ്ങൾക്കുപോലും തന്റെ നേരെ യാതൊന്നും ചെയ്വാൻ കഴിയാത്ത നിലയിൽ അയാൾ എത്തിയിരിക്കുന്നു.

ഈ നേരംകൊണ്ടു് ആ സത്വം വളരെ അടുക്കെ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. അതിന്റെ വസ്ത്രത്തിനിടയിൽക്കൂടെ ചെറുതായ ഒരു പണപ്പെട്ടി പുറത്തേയ്ക്കു തലകാട്ടി നില്ക്കുന്നതു്, ആ ചന്ദ്രികയുടെ മന്ദപ്രകാശത്തിൽ വൃന്ദാവനനു കാണ്മാൻ കഴിഞ്ഞു. ആ സത്വം ആപാദചൂഡം വസ്ത്രംകൊണ്ടു മൂടിയിരുന്നതിനാൽ പുരുഷനോ സ്ത്രീയോ എന്നു വേർതിരിച്ചറിവാൻ അയാൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. സത്വം അടുത്തെത്തിയതോടുകൂടി വൃന്ദാവനൻ ഒരു കുതിയോടുകൂടി അതിന്റെ മേൽ ചാടിവീണു ആ പണപ്പെട്ടി തട്ടിപ്പറിച്ചു് ഓടിക്കളഞ്ഞു. ആ സത്വമാകട്ടെ ഭയസംഭ്രമസൂചകമായ ഒരു ആർത്തനാദത്തോടെ ഭൂമിയിൽ നിപതിക്കുകയും ചെയ്തു.

വൃന്ദാവനനു പെട്ടിതുറന്നു പരിശോധിക്കുന്ന തിരക്കായിരുന്നു. തന്റെ നിർദ്ദയമായ ആക്രമണത്തിനു പാത്രീഭവിച്ച ആൾ എന്തു ചെയ്യുന്നുവെന്നു് അയാൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയതേ ഇല്ല. പെട്ടി എളുപ്പത്തിൽ തുറക്കപ്പെട്ടു. അതിന്റെ ഉള്ളിൽനിന്നു് ചെറിയ ചില സ്വർണ്ണാഭരണങ്ങൾ പുറത്തേയ്ക്കു ചാടി.

ആ ആഭരണങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽനിന്നു് രണ്ടു സ്വർണ്ണവളകൾ അയാളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽപതിച്ചതോടുകൂടി വൃന്ദാവനൻ വെടികൊണ്ടതു

പോലെ ഒന്നു ഞെട്ടി. അയാൾ പെട്ടിയും പണങ്ങളും എല്ലാം അവിടെ വലിച്ചെറിഞ്ഞു് ആ മണൽപരപ്പിൽ നിശ്ചേഷ്ടമായിക്കിടക്കുന്ന സ്വത്രൂപത്തിന്നടുക്കലേയ്ക്കു ഓടിച്ചെന്നു. ആ കിടക്കുന്നതു് ഒരു ബാലികയായിരുന്നു. ആകാശത്തിൽ നിശ്ചലദൃഷ്ടിയായി മിഴിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടു കിടക്കുന്ന അവളുടെ മുഖം, നക്ഷത്രങ്ങളുടെ മങ്ങിയ വെളിച്ചത്തിൽ വൃന്ദാവനനു് കാണ്മാൻ കഴിഞ്ഞു. അയാൾ സംഭ്രമത്തോടെ കൈ അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ വെച്ചുനോക്കി. ഹാ! അവിടെ യാതൊരു ചലനവുമില്ല.

അത്രമാത്രം ദയനീയവും പരിതാപകരവുമായ ഒരു പരിദേവനം ആ ശ്മശാനഭൂമിയിൽനിന്നുകൂടി ഇതിനുമുമ്പിൽ ആരും കേട്ടിരിക്കയില്ല. "അയ്യോ! എന്റെ മകളേ! ഒടുവിൽ ഞാൻതന്നെയോ നിന്റെ അന്തകനായിത്തീൎന്നതു്! ഹാ! നീ എന്റെ അടുക്കലേയ്ക്കു വരികയായിരുന്നോ?" ഇങ്ങിനെ വിലപിച്ചുകൊണ്ടു് വൃന്ദാവനനും അവളുടെ പാൎശ്വത്തിൽത്തന്നെ ആ മണൽത്തിട്ടിൽ കേവലം മൃതപ്രായനായി നിപതിച്ചു.

നേരം പ്രഭാതമായതോടുകൂടി സമീപത്തുള്ള റോഡിൽക്കൂടെ ജനങ്ങൾ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും പോയിത്തുടങ്ങി. ആ മണൽത്തിട്ടിൽ നിശ്ചേഷ്ടരായിക്കിടക്കുന്ന ആ രണ്ടു മനുഷ്യരൂപങ്ങളും ആളുകൾ കണ്ടെത്തി. അധികം താമസിയാതെ ഒരു വലിയ ജനസംഘം ആ രണ്ടു ദേഹങ്ങളുടെ ചുററും തടിച്ചുകൂടി. അങ്ങിനെയിരിക്കെ ഒരു പോലീസ്സുകാരൻ അവിടെ എത്തി. അയാളെ തുടൎന്നു ഇൻസ്പെക്ടരും എല്ലാവൎക്കും പിന്നാലെ ഡോക്ടരും സ്ഥലത്തു വന്നെത്തി.

ഡോക്ടർ ബാലികയുടെ ദേഹം പരിശോധിച്ചു് ഹൃദയഭേദത്താൽ മരിച്ചതാണെന്നു് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

എന്നാൽ വൃന്ദാവനനെ അവർ അത്രവേഗത്തിൽ വിട്ടുകയുണ്ടായില്ല. അയാളെ അവർ പല യത്നങ്ങളെക്കൊണ്ടും ബോധക്ഷയത്തിൽനിന്നുണൎത്തി നാലുഭാഗത്തുനിന്നും ചോദ്യങ്ങൾ വൎഷിച്ചുതുടങ്ങി. ഒന്നിനും തൃപ്തികരമായ മറുപടി കിട്ടാഞ്ഞതിനാൽ അവർ അയാളുടെ നേരെ ദണ്ഡോപായങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കയും ആ സാധു പ്രഹരമേററു് വീണ്ടും നിസ്സംജ്ഞനായി വീഴുകയുംചെയ്തു.

ഒരു കാളവണ്ടി കൊണ്ടുവന്നു് ബാലികയുടെ മൃതദേഹവും അവളുടെ വലിയച്ഛനേയും അതിൽ കയററി. വണ്ടി 'കടപട' എന്നു കലുങ്ങിക്കൊണ്ടു് പുറപ്പെട്ടു. ഇങ്ങിനെ കഥ ശരത്ഉത്സവത്തിനു്, അവളുടെ ഗ്രാമത്തിലുള്ള വസതിയിൽ മടങ്ങി എത്തി.

വിദ്വാൻ പി. ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ.

ചില പ്രകൃതിരഹസ്യങ്ങൾ.

1. ആകാശം.

പ്രകൃതിയുടെ പ്രകൃതം ഇന്നും പ്രാകൃതന്മാൎക്ക അത്ഭുതകരമായിരിക്കുന്നതേയുള്ളുവെന്ന വസ്തുത വിസ്മരിക്കത്തക്കതാണൊ? ഒരു മഴക്കശേഷം തെളിഞ്ഞ ആകാശത്തിൽ സൂൎയ്യൻ പ്രകാശിക്കുമ്പോൾ അവിടെ വ്യക്തമായി കാണാവുന്ന ഭംഗിയേറിയ ആ 'മഴവില്ലാ'വട്ടെ, അതിനെപ്പററി നമ്മുടെ മാതാമഹികൾ ജിജ്ഞാസുക്കളായ തങ്ങളുടെ സന്താനപരമ്പരകൾക്കു 'അതിബലവാനായ ഇന്ദ്രന്റെ വില്ലു, എന്നു വിവരിക്കാറുള്ള ആ അൎദ്ധാകൃതിയാവട്ടെ നമുക്ക് അപരിചിതമല്ല. എന്നാൽ വിവിധവൎണ്ണങ്ങളോടുകൂടിയ ആ വില്ലിന്റെ ആവിൎഭാവം എങ്ങിനെയെന്നു എത്രപേൎക്കറിയാം? സാക്ഷാൽ പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയാൽ നമുക്ക് സ്വാധീനമായി എല്ലാതരം വെളിച്ചങ്ങളേക്കാളും ഉഗ്രമായ പ്രകാശം നമുക്ക് ലഭ്യമാകുന്നതു തേജോമയനായ സൂൎയ്യനിൽ നിന്നാണല്ലൊ. എന്നാൽ നാം വെളുപ്പെന്നു സങ്കല്പിക്കുന്ന അത്ഭുതകരമായ ഈ പ്രഭ വിചിത്രതരങ്ങളായ വിവിധവൎണ്ണങ്ങളുടെ ഒരു സങ്കലനമാണെന്നു പറയുന്നതായാൽ നമ്മുടെ സഹോദരിൽ എത്രപേർ ഈ വാക്കുകൾ വിശ്വസിക്കും? നീലനിറത്തിൽ സ്ഫടികതുല്യമായി കാണുന്ന അനന്തമായ ആകാശത്തിനു വാസ്തവത്തിൽ യാതൊരു വൎണ്ണവുമില്ലെന്നു പറഞ്ഞാൽ ആൎക്കെങ്കിലും സമ്മതമാവുമൊ? ഈ വിധത്തിൽ പ്രകൃതിയുടെ എത്രയെത്ര രഹസ്യങ്ങൾ നമ്മുടെ നവീനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ആരാഞ്ഞറിഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്നു എണ്ണി പറവാൻ പ്രയാസം.

ഒന്നാമതായി പ്രകൃതിയിൽ ആദ്യന്തമില്ലാതെ കിടക്കുന്ന ആകാശം എന്താണെന്നു നമുക്കു അന്വേഷിക്കാം. ആകാശം എന്തെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞറിയിക്കയെക്കാൾ എന്റെ വായനക്കാർ ഊഹിച്ചറിയുകയായിരിക്കും ഉത്തമം. നാം വസ്തുക്കളെ ഘനം, ദ്രവം, ബാഷ്പം എന്ന് മൂന്നുവൎഗ്ഗങ്ങളായി വിഭജിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. ഈ മൂന്നുവൎഗ്ഗങ്ങളിലും ഉൾപ്പെടാതെ നാലാമതൊരു സ്ഥിതിയിൽ, സൎവ്വവ്യാപിയായി, സൎവ്വത്തിന്നും ആധാരമായി, എന്നാൽ യാതൊന്നിന്നും ഒരു പ്രതിബന്ധമാവാതെ വൎത്തിക്കുന്ന ഒരു വസ്തുവാണ് ആകാശം. സൎവ്വവ്യാപിയായിരിക്കുന്നതിനാൽ, സൂൎയ്യൻ, ചന്ദ്രൻ, ഭൂമി, തുടങ്ങിയ സൎവ്വഗോളങ്ങളും, ആകാശത്തിലാണ് ചരിക്കുന്നതു്. എന്നിട്ടും ഭൂവാസികളായ നമുക്ക് ഈ ആകാശം വാസ്തവത്തിൽ എന്താണെന്നു ധരിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അഗാധമായ ഒരു സമുദ്രത്തിൽ അതിന്റെ അടിപ്പരപ്പും ഉപരിഭാഗവും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു മത്സ്യത്തിന്റെ സ്ഥിതിയാണ് ഈ ഗോളങ്ങളുടേതു്.

ഈ അനന്തമായ ആകാശത്തിൽ ചരിക്കുന്ന അസംഖ്യം ഗോളങ്ങളിൽ ഒന്നാണു് നമ്മുടെ ഭൂമി. സമരൂപമുള്ള അനേകം മണ്ഡലങ്ങളിൽ ഒന്നാണു് നമ്മുടെ സൂൎയ്യമണ്ഡലം. എന്നിരുന്നിട്ടും ഈ ഗോളങ്ങളത്രയും തങ്ങൾക്കു ഏൎപ്പെടുത്തപ്പെട്ട് പന്ഥാക്കളിൽനിന്നു അല്പംപോലും വ്യതിചലിക്കാതെ എത്രയോ യുഗങ്ങളായി സഞ്ചരിച്ചുവരുന്നുവെന്നു ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഗണിച്ചു കണക്കാക്കി യുക്തിപൂൎവ്വകം പ്രസ്ഥാവിക്കുന്നതു് ഒരു അതിശയോക്തിയാണെന്നു് നമ്മുടെ അല്പബുദ്ധിക്കു് തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിലും തല്ക്കാലം വിശ്വസിക്കയല്ലാതെ ഗത്യന്തരമില്ല. ഈ ഗോളങ്ങളെല്ലാം തൽപന്ഥാക്കളിൽനിന്നു വ്യതിചലിക്കാൻ അനുവദിക്കാതെയും എന്നാൽ ഒരു നിമിഷംപോലും സ്ഥിരമായി ഒരു സ്ഥലത്തു നില്ക്കാതെയും സദാ ഒരേ പന്ഥാവിൽ കൂടി ചരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ ശക്തി എന്താണു്? ഈ ശക്തി എങ്ങിനെയാണു പ്രവൎത്തിക്കുന്നതു?

ഇതാണു് പ്രകൃതി. പ്രകൃതിയാകുന്ന ശക്തിയുടെ ഒരു രൂപമാണു് ഇവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ശക്തി. ഇതേ ശക്തിതന്നെയാണു് ആധാരമില്ലാത്ത ഏതൊരു വസ്തുവേയും, ഭൂമിയിലേക്കു ആകൎഷിക്കുന്നതു്. ഈ ശക്തിനിയമം എന്തെന്നാൽ

“പ്രകൃതിയിൽ ഏതൊരുവസ്തുവും മറ്റേതൊരു വസ്തുവേയും ആകൎഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ ആകൎഷണശക്തി ആകൎഷണത്തിന്നാധീനമായിട്ടുള്ള രണ്ടു വസ്തുക്കളുടെ വലിപ്പത്തേയും അവതമ്മിലുള്ള ദൂരത്തെയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കും”

എന്നാൽ പ്രസ്തുത നിയമാനുസരണം പ്രകൃതിയിൽ ഏതെങ്കിലും രണ്ടു വസ്തുക്കൾ തമ്മിൽ ദൂരമുള്ളവയായിരിക്കുവാൻ അവകാശമില്ലല്ലോ. അതായതു പ്രകൃതിയിലുള്ള സൎവ്വവസ്തുക്കളും അന്യോന്യാകൎഷണത്താൽ അടുത്തുകൂടി ഒരു കുന്നായിത്തീരുന്നതല്ലേ?” എന്നൊരു ചോദ്യത്തിന്നിവിടെ അവകാശമുണ്ടു്. ഈ ചോദ്യത്തിന്നു മറുപടി പ്രസ്തുതനിയമം പ്രകൃതിയുടെ അനവധി നിയമങ്ങളിൽ ഒന്നുമാത്രമാണെന്നാണു്. മുൻപറഞ്ഞ ശക്തിയുടെ പ്രേരണയാൽ ഓരോ ഗോളങ്ങളും ചുററു പലഗോളങ്ങളാലും ഒരേ സമയത്തു് ആകൎഷിക്കപ്പെടുന്നതിനാൽ തന്റെ സ്ഥലത്തുനിന്നു മാറുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ നില്ക്കുന്നു. അതെങ്ങിനെയെന്നാൽ ഒരു വൃക്ഷത്തിന്റെ തലക്കൽ ഒരു കയറുകെട്ടി അതു ഒരു ഭാഗത്തേക്കു വലിക്കുക. ആ വൃക്ഷം വലിക്കുന്നഭാഗത്തേക്കു ചരിയുന്നതാണല്ലോ. എന്നാൽ ഒരു ഭാഗത്തുനിന്നുമാത്രം വലിക്കുന്നതിന്നു പകരം അതിന്റെ തലക്കൽ ഒന്നിലധികം കയറുകൾകെട്ടി നാലുപുറത്തേക്കും തുല്യശക്തിയോടെ വലിക്കുന്നതായാൽ ആ വൃക്ഷം എങ്ങോട്ടും ചരിയാതെ അതിന്റെ സ്ഥിതിയിൽ ഉറച്ചുനില്ക്കുകയേ ഉള്ളൂ. മിക്കവാറും ഈ വൃക്ഷത്തിന്റെ സ്ഥിതിതന്നെയാണു് മിക്കഗോളങ്ങളുടേയും.

ഇനി മരക്കൊമ്പിൽനിന്നു ഞെട്ടിവിട്ട ഒരു പക്വഫലത്തിന്റെ സ്ഥിതിയെന്തെന്നു നോക്കുക. ഞെട്ടി പൊട്ടിയ നിമിഷത്തിൽ ആ ഫലം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു എവിടെ? വെറും ആകാശത്തിൽ തത്സമയം ആ വസ്തു പ്രകൃതിയിലുള്ള എല്ലാ ഗോളങ്ങളാലും ആകൃഷ്ടമാണ്. അതായതു ഭൂമി ഉൾപ്പെടെ എല്ലാ ഗോളങ്ങളും ആ ഫലത്തെ ആകർഷിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആ ഫലം മററുഗോളങ്ങളെ പ്രാപിക്കാതെ ഭൂമിയെ മാത്രം ആശ്രയിക്കുന്നതെന്തുകൊണ്ടു? മുൻപ്രസ്താവിച്ച നിയമപ്രകാരം രണ്ടുവസ്തുക്കൾ തമ്മിലുള്ള ആകർഷണശക്തി അവതമ്മിലുള്ള അകലത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. അതായതു വസ്തുക്കൾ തമ്മിൽ അടുക്കുന്തോറും ഈ ശക്തി അധികമാകുന്നു. തന്നിമിത്തം പ്രസ്തുതഫലത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഭൂമിയുടെ ആകർഷണം മററുള്ളഗോളങ്ങളുടെ ആകർഷണത്തെ അപേക്ഷിച്ചു എത്രയോ ഇരട്ടി ശക്തികൂടിയതാകയാൽ ആ ഫലം ഭൂമിയെ പ്രാപിക്കുന്നു. ഈ നിയമം ആദ്യമായിട്ട വിഷയീഭവിച്ചതു മഹാനായ സർ. ഐസാക് ന്യൂട്ടന്റെ സൂക്ഷ്മബുദ്ധിക്കായിരുന്നു.

ഭൂമി അചലയാണെന്നും സൂര്യൻ, ചന്ദ്രൻ മുതലായ ഗോളങ്ങൾ ഭൂമിയെ ചുററി സഞ്ചരിക്കയാണെന്നുമുള്ള ധാരണ തീരെ അബദ്ധമാണെന്നും നേരെ മറിച്ചു ഭൂമി സൂര്യനേയും ചന്ദ്രൻ ഭൂമിയേയുമാണ് ചുററിസഞ്ചരിക്കുന്നതെന്നും സൂര്യൻ മാത്രമാണ് സ്ഥിരമായി ഒരു സ്ഥലത്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നും നമ്മുടെ സഹോദരസഹോദരിമാരിൽ പലരും ധരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. ഭൂമിയെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം സൂര്യൻ ചലിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളതു് വാസ്തവംതന്നെ. എന്നാൽ സൂര്യനും ചലനമുണ്ടു്. അതെങ്ങിനെയെന്നു നിങ്ങളിൽ ചിലർ അത്ഭുതപ്പെട്ടേക്കാമായിരിക്കാം. ചന്ദ്രനെ സംബന്ധിച്ചു ഭൂമി അചലയല്ലെ? എങ്കിലും ഭൂമി ചലിക്കുന്നില്ലെ. അതേവിധം ഭൂമിയേയും സൂര്യമണ്ഡലത്തിലുള്ള മററു ഗോളങ്ങളേയും അപേക്ഷിച്ചു് അചലയായ സൂര്യൻ തന്റെ പരിവാരങ്ങളൊത്തു ഒരു സമൂഹമായി തന്റെ സഞ്ചാരത്തിന്നു പ്രകൃതിയാൽ നിയമിക്കപ്പെട്ട പന്ഥാവിൽകൂടി യാത്രചെയ്യുന്നു. അതായതു സൂര്യമണ്ഡലം ഒരു ഏകവസ്തുവെന്നപോലെ ആകാശത്തിൽ ചരിക്കുന്നു. ഈ സൌരമണ്ഡലം ആകാശത്തിൽ ചരിക്കുന്ന മററനേകം മണ്ഡലങ്ങളിൽ ഒന്നു മാത്രമാണെന്നാണ് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഘോഷിക്കുന്നതു്. ഈ മണ്ഡലങ്ങളുടെ എല്ലാവററിന്റെയും സ്ഥിതി സമുദ്രത്തിന്റെ ഉപരിഭാഗം കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത മുൻപറഞ്ഞ മത്സ്യത്തിന്റേതു മാത്രമാണ്. ഇതിൽനിന്നു ആകാശത്തിന്റെ വിസ്തീർണ്ണതയെക്കുറിച്ചു് ഒരു സാമാന്യജ്ഞാനം ലഭിക്കുന്നതാണല്ലോ.

ഇപ്രകാരം അനന്തമായിരിക്കുന്ന ആകാശത്തിന്നു വൎണ്ണമുണ്ടാകുന്നതെങ്ങിനെ? ആകാശത്തിന്റേതെന്ന് നാം സങ്കല്പിക്കുന്ന നീലവൎണ്ണം വാസ്തവത്തിൽ സൂൎയ്യപ്രകാശത്തിന്റെ അംഗങ്ങളായ പലവൎണ്ണങ്ങളിൽ ഒന്നാകുന്നു.

ഭൂഗോളത്തെ ആവരണം ചെയ്തിരിക്കുന്ന വായുവിൽ പാറിക്കളിക്കുന്ന പരമാണുക്കളാലും വായുവിൽത്തന്നെയുള്ള ഘനവ്യത്യാസത്താലും സൂൎയ്യരശ്മി തന്റെ പലവിഭാഗങ്ങളായി വിഭജിക്കപ്പെടുകയും, തത്സമയം രശ്മികളുടെ നേരായ പന്ഥാവിൽനിന്നുതെററി എത്രയും അധികം ചരിഞ്ഞുപോകുന്ന നീലനിറത്തിന്നു (most devited blue rays) പ്രാധാന്യം കൂടുകയും ചെയ്കയാൽ ആകാശം നീലവൎണ്ണമായി നമുക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. അല്ലാതെ നീലവൎണ്ണം ആകാശത്തിന്റെ ഒരു ഗുണമാണെങ്കിൽ ഉദയാസ്തമനവേളകളിൽ സൂൎയ്യഗോളത്തിന്റെ പരിസരപ്രദേശങ്ങൾ രക്തവൎണ്ണമായി ശോഭിക്കുവാൻ അവകാശമില്ലല്ലോ.

ഇനി നമ്മുടെ മഴവില്ലിന്റെ ഉത്ഭവം നോക്കുകയാണെങ്കിൽ അതും വളരെ രസകരമായ ഒന്നാണ്. നാം സാധാരണയായി മഴവില്ലു കാണുന്നതു് ഒരു മഴക്കുശേഷം ആകാശം തെളിഞ്ഞിട്ടാണല്ലോ. മഴ നിന്നാൽ തത്സമയം ആകാശത്തിൽ അതായതു വായുവിൽ തിങ്ങിനില്ക്കുന്ന ബാഷ്പകണങ്ങളിൽ പതിയുന്ന സൂൎയ്യരശ്മികൾ ത്രികോണാകൃതിയിലുള്ള സ്ഫടികക്കട്ടയിൽ പതിക്കുമ്പോഴുണ്ടാവുന്നതുപോലെ പലവൎണ്ണങ്ങളായി പിരിയുകയും ഈ വിവിധവൎണ്ണങ്ങളും അവയുടെ സ്ഥാനത്തു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതാണ് മഴവില്ലിന്റെ ആവിൎഭാവം.

[illegible] വൈ. ദേവകിയമ്മ ബി. എ. ഓണേഴ്സ്

ഇന്ദ്രനും മാബലിയും.

(കാകളി)

ഇന്ദ്രപദച്യുതനാകിലുമുൾച്ചലി—
പ്പെന്ന്യേ വിജനത്തിൽ വാണ വൈരോചനൻ
ശ്രീപുനൎല്ലാഭപ്രഹൃഷ്ടനാം ശക്രന്റെ
സോപഹാസാക്ഷേപവാക്കുകൾ കേൾക്കയാൽ,
ഉന്നമ്രശാന്തിസുധാകണംപോലൊരു
മന്ദസ്മിതമിട്ടു ചൊല്ലിനാനിങ്ങിനെ:—

"ഇന്ദ്രവിഭൂതികൾ നില്ക്കട്ടെ, പോകട്ടെ,—
യന്നുമിന്നും സഖേ, മാബലിതന്നെ ഞാൻ;
വെള്ളിപ്പൂനുരകൾ പരത്തും തരംഗങ്ങൾ

തള്ളിയേറട്ടെ, തിരിച്ചൊട്ടെയംഭസാ;
ക്ഷോഭിച്ചിടുന്നില്ല രണ്ടിലും, സിന്ധുവിൻ
സത്വചലങ്ങളെവെന്ന താവും മണൽപ്പുറം.
വന്ന മലവെള്ളമൊക്കെയൊലിച്ചുപോ—
മെന്നാളുകൊണ്ടു പുഴയ്ക്കെന്തു ഹാനിയാം?
നേരെമറിച്ചല്ലു, പുഞ്ചിരിക്കൊള്ളുന്ന
പാരം തെളിവാർന്ന തൂമണൽത്തിട്ടിനാൽ!
മൽപ്രസാദത്തിനായ് നൃത്തം മതിർത്തീടു—
മപ്സരസ്ത്രീകൾതൻ പൊൻകാൽച്ചിലമ്പൊലി
മത്തമരാളകളാരവംപോലയേ
നിത്യം ശ്രവിച്ചിരുന്നുള്ള കർണ്ണങ്ങൾ മേ.
കാററാകമുത്താലിലാടിക്കളിക്കുന്ന
കാശമലർക്കലയെന്നതിലേറെയായ്
ഉല്ലസിപ്പിച്ചിരുന്നില്ലെൻമനസ്സിനെ—
യുല്ലോളിതമായ വെള്ളിവെൺചാമരം.
പാലൊളിക്കൊററക്കുടയോ, മടക്കിയ്ക്കു,
മൂലോകസാമ്രാജ്യമൈതാനവാഴ്ചയിൽ
മൌലിയ്ക്കുമേൽട്ടിവി തെല്ലിട ചാഞ്ചല്യ—
മേലാതെ നിന്നൊരു വെൺമേഘമണ്ഡലം!
അസ്സുഖവേളയെനിയ്ക്കു കഴിഞ്ഞുപോയ്:
വിശ്വത്തിലാരുള്ളു കാലവിലംഘിയായ്?
ഇപ്പോഴോ, ശ്രീതന്നിരിപ്പിടമാകിന
പൊൽപ്പൂമുടിഞ്ഞുപോം ഹേമന്തമായി മേ.

വമ്പു പൊല്ലാസ്സിജയത്താൽ മതി മറ—
ന്നൊ;—ൻഭുജപ്രൌഢിയ്ക്കു സാക്ഷികളല്ലയോ,
'തമ്പുരാൻ മാവേലി' മേവിന ദിക്കിനും
കുമ്പിട്ടുപോന്ന ഭോഗക്ശിരസ്സുകൾ?
കാലത്തിനെപ്പോൾ കുരുക്കുന്നുവോ മുഖ,—
മീ ലോകമപ്പോളിരുട്ടിൽപ്പുതയ്ക്കയായ്;
കാലമെപ്പോളൊന്നു പുഞ്ചിരിക്കൊണ്ടിട്ടു,—
മീലോകമപ്പോൾത്തെളിഞ്ഞുലസിക്കയായ്.
മീതെ വർത്തിച്ചവർ താഴെയാം കാൽക്ഷണാൽ
മീതെയാം കാൽക്ഷണാൽ താഴെവർത്തിച്ചവർ:
നമ്മളെക്കൊണ്ടൊക്കെയിട്ടു തെരുതെരെ—
യമ്മാനമാടുന്നു കാലംതിരുവടി.
ഇന്ദ്രന്റെ വേഷത്തിനെന്നെ നിയോഗിച്ചി—

തിനാലെ സ്വേച്ഛയാലിന്നു, ഭവാനെയും;
നാളെയെന്നെത്താൻ വിളിച്ചുവെന്നായ് വരാം
കാലാഖ്യനാമിക്കളിയോഗനായകൻ.
ഞാനും ഭവാനും കണക്കെ നൂറായിരം
വാനവേന്ദ്രന്മാരുണ്ടക്കിലക്കോപ്പുമേ
പാറിപ്പറന്നുകഴിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നു, കെ-
ല്പേറും കൃതാന്തന്റെ നേരിയൊരൂത്തിനാൽ.
കാല,മതിന്റെ കനത്ത കരംകൊണ്ടു
ലീലയാലൊന്നു പിടിച്ചുകുലുക്കിയാൽ
പാടേ പതറിക്കൊഴിഞ്ഞുപോം ബ്രഹ്മാണ്ഡ-
പാദപപുഷ്പങ്ങളാം താരങ്ങൾകൂടിയും!
പോരുമീ വിഭ്രാന്തി: മോദവും ഖേദവും
വൈരോചനിയ്ക്കില്ല ലബ്ധനഷ്ടങ്ങളിൽ;
കാലം തരുന്നു, തിരിച്ചെടുക്കുന്നു, തൻ-
ബാലരാം നമ്മെക്കളിപ്പിച്ചുകൊണ്ടഹോ.
ബുദ്ധിമാന്മാർക്കിത്ര മത്തുളിയ്ക്കില്ല ക-
ണ്ണ,സ്ഥിരവൃത്തിയാം ലക്ഷ്മിതൻ മിന്നലിൽ;
എത്രനേരം നിലക്കൊള്ളുമൊരേടത്തി-
ല,ബ്ധിത്തിരകൾതൻ കൂടെപ്പിറപ്പവൾ!
കാലജിതനെ സ്വജിതനെന്നെണ്ണായ്ക;
മൌലി നോവിയ്ക്കായ്ക ഗർവിൻചുമടിനാൽ;
ലോലനാകാതേ ഭുജിച്ചുകൊണ്ടാലുമീ
നാലഞ്ചു നാളെയ്ക്കു കൈവന്ന ലക്ഷ്മിയെ."

ഭാരതീയന്റെയല്ലാത്ത മുഖത്തോടു
ചേരാത്തതാമീശ്ലോകതിതൻ ഗൌരവാൽ
താന്നുപോയ് ദേവേശ്വരന്റെ മദൌദ്ധത്യ-
മൂന്നിരുന്ന ശിരസ്സത്തംസഭാസുരം,
ഐന്ദ്രമാമപ്പെരുംചെങ്കോലിനാൽത്തന്നെ-
യൂന്നുകൊടുക്കിലും പൊങ്ങാതെയാംവിധം.

തോമനക്കാട് വള്ളത്തോൾ

പരസ്പരസഹായസംഘങ്ങൾ.

ഇന്ത്യയിൽ കൃഷിക്കാരുടെ ഇടയിലുള്ള നിർദ്ധനസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി നമുക്കെല്ലാവർക്കും നല്ലവണ്ണം അറിവുള്ളതുകൊണ്ട് അതിനെക്കുറി

ച്ചു് അധികമൊന്നും പ്രസ്താവിക്കേണമെന്നില്ല. ദാരിദ്ര്യദേവതയുടെ ബാധയിൽനിന്നു് തീരെ വിമുക്തരായ കൃഷിക്കാർ ഇന്ത്യയിലെന്നല്ല ലോകത്തിൽ എവിടെയും ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. പക്ഷേ ഇന്ത്യയിൽ ഈ ബാധ ബാക്കിരാജ്യങ്ങളിലെക്കാൾ തീവ്രമാണെന്നേ ഉള്ളൂ. കൃഷിക്കാരുടെ ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്കു്, അതായതു് ധാന്യങ്ങൾ വിളയേണ്ടതിലേക്കു്, പ്രകൃതിയുടെ സഹായമാണു് പ്രഥമമായ ആവശ്യം. പ്രകൃതിയുടെ പെരുമാററം മനുഷ്യരുടെ ആഗ്രഹങ്ങൾക്കും ആവശ്യങ്ങൾക്കും അനുസരിച്ചാവുന്നതു് കുറെ പ്രയാസവുമാണു്. കൃഷിക്കു മഴ അത്യാവശ്യമായ കാലങ്ങളിൽ അതു വേണ്ടുവോളം ഇല്ലാതിരിക്കുകയും മഴ നാശകരമായ കാലത്തു് അതു് കോരിച്ചൊരിയുകയും ചെയ്യുന്നതു് നാം സാധാരണ കണ്ടുവരാറുണ്ടല്ലൊ. ഇതുനിമിത്തം കൃഷിക്കാൎക്കു് അനവധി നഷ്ടകഷ്ടങ്ങൾ അനുഭവിക്കേണ്ടതായി വരികയും കൊയ്ത്തുകാലത്തിനുശേഷം ഒന്നുരണ്ടുമാസത്തിനകത്തുപോലും അവരുടെ കുഡുംബങ്ങളിൽ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ ചിഹ്നങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷമാവുകയും ചെയ്യുന്നു. തങ്ങളുടെ താൽക്കാലികാവശ്യങ്ങൾക്കു് അധികപലിശകൊടുത്തു് കടം വാങ്ങുവാൻ അവർ നിർബ്ബന്ധരായിത്തീരുന്നുവെന്നുമാത്രമല്ല, നിശ്ചിതസമയത്തു് അതു് മടക്കിക്കൊടുക്കുവാൻ അശക്തരാവുമ്പോൾ പലിശയും മുതലും ഒന്നിച്ചുചേൎത്തു്, ഒടുവിൽ അവൎക്കു് കടത്തിന്റെ തുക പൂൎവ്വാധികം വൎദ്ധിപ്പിക്കേണ്ടതായിട്ടും വരുന്നു. ഈ മാതിരി കടങ്ങൾ വസ്തു ലേലത്തിൽ വെച്ചു് വിററതിനുശേഷമാണു് സാധാരണ വീടിക്കാണാറുള്ളതു്. നമ്മുടെ മലബാറിൽത്തന്നെ പരിശോധിച്ചുനോക്കുന്നപക്ഷം കടമില്ലാത്ത കൃഷിക്കാരുടെ എണ്ണം വളരെ ചുരുങ്ങും. കടപ്പലിശകൊടുക്കുക എന്നതു് ഒരു കൃഷിക്കാരന്റെ ചെലവുപട്ടികയിലെ പ്രധാനമായ ഇനമാണു്. എത്രതന്നെ കടമുണ്ടായിരുന്നാലും നമ്മുടെ കൃഷിക്കാർ ചെലവുചെയ്യുന്നതിൽ ലോഭം കാണിക്കുന്ന പതിവില്ല. "ആയം ദൃഷ്ട്വാ വ്യയം കുൎയ്യാൽ ആയാ ദല്പതരോവ്യയഃ" എന്ന പ്രമാണം അവൎക്കു് പരിചിതമല്ലതന്നെ. തങ്ങൾ 'പിശുക്ക'ന്മാരാണെന്നു് പുറമേയെല്ലാം നടിക്കുമെങ്കിലും വാസ്തവത്തിൽഇക്കൂട്ടർ 'വലിയകയ്യ'കാരാണു് കല്യാണാഘോഷങ്ങൾക്കും മരണാനന്തരമുള്ള അടിയന്തരങ്ങൾക്കും ഒരു വലിയസംഖ്യ ചെലവഴിക്കാത്തപക്ഷം അതു് അവരുടെ ആഭിജാത്യത്തിനും അഭിമാനത്തിന്നും ഹാനികരമാണെന്നു മിക്കപേരും കരുതിപ്പോരുന്നു. തങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിനെ അനുസരിച്ചല്ല ഇവർ കടംവാങ്ങുന്നതു്; തങ്ങൾക്കു് അതു് വാങ്ങിക്കുവാനുള്ള ശേഷിയെ അനുസരിച്ചാണു്. അനവധി ബാങ്കുകളുടെയും മററും ആവിൎഭാവംനിമിത്തം ആധുനികകാലത്തു് പണയമുണ്ടെങ്കിൽ പണത്തിന്നു ആൎക്കുംതന്നെ അല്പംപോലും പ്രയാസമില്ല. ഇതിന്റെ എല്ലാം ഫലം ഒടുവിൽ വസ്തു

വിൽക്കുന്ന ഘട്ടമെത്തുമ്പോൾ മാത്രമേ നമ്മുടെ സഹോദരന്മാർ പൂർണ്ണമായി ധരിക്കയുള്ളു.

എന്നാൽ കടംകൂടാതെ കൃഷിക്കാർക്ക് അവരുടെ ജോലി നിർവ്വഹിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമാണെന്ന് ഒരിക്കലും പറഞ്ഞുകൂടാ. അതുകൊണ്ട്, ആലോചനകൂടാതെ വാങ്ങിക്കൂട്ടുന്ന കടത്തിന്റെ പിൻഗാമികളായ ദോഷഫലങ്ങൾ ഉണ്ടാകാതിരിക്കത്തക്കവിധം കൃഷിക്കാർക്ക് ധനസഹായം ചെയ്യുവാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതാണ് നമ്മുടെ കർത്തവ്യം. ഈ ആവശ്യം നിർവ്വഹിക്കേണമെന്ന ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയാണ് പല സ്ഥലങ്ങളിലും പരസ്പരസഹായസംഘങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നത്. ജർമ്മനിയിൽ ഇതിനു ചില പ്രത്യേക ബാങ്കുകൾ ഏർപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്.

പരസ്പരസഹായസംഘങ്ങൾക്ക് രണ്ട് ഉദ്ദേശങ്ങളാണ് ഉള്ളത്. ഒന്നാമത് കൃഷിക്കാർക്ക് ആവശ്യമുള്ള പണം വളരെ ചുരുങ്ങിയ പലിശ ചുമത്തി സഹായിച്ചുകൊടുക്കുക; രണ്ടാമതു അവർ ആവശ്യമുള്ളതിലധികം പണം കടംവാങ്ങുന്നുണ്ടോ എന്നും, വാങ്ങിയപണം കൃഷിപ്രവൃത്തിയുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കല്ലാതെ വേറെ വിധത്തിൽ വിനിയോഗിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നും ആരാഞ്ഞറിഞ്ഞ് അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നവരെ സംഘത്തിൽനിന്നു നിഷ്കാസനം ചെയ്യുക. കൃഷിക്കാർക്ക് എളുപ്പത്തിൽ അധികനഷ്ടംകൂടാതെ കടംകിട്ടേണമെന്ന ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി ഏർപ്പെടുത്തുന്ന ഓരോ കാര്യവും, ധാരാളച്ചെലവുചെയ്യുവാനുള്ള അവരുടെ മനോഗതിയെ അങ്കുശമിട്ട് അടക്കിനിർത്തുവാൻ പര്യാപ്തമായ്തീരേണമെന്നുള്ളത് ഇത്തരം സംഘങ്ങളുടെ പ്രധാനമായ ആദർശമാണ്. മാനസികപരിഷ്കാരോന്മുഖമായ ഈ ഉദ്ദേശമാണ് ഇവയെ ഇതരബാങ്കുകളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമാക്കുന്നത്. ഇവ ഏർപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള രാജ്യങ്ങളിലെ കൃഷിക്കാർ പ്രായേണ മിതവ്യയശീലന്മാരും, ഉത്തരവാദിത്വബോധമുള്ളവരും, പരസ്പരം സഹായസഹകരണങ്ങൾ ചെയ്യുവാൻ ഉദ്യുക്തരും ആയിക്കണ്ടുവരാറുള്ളത് ഈ വക സംഘങ്ങളുടെ ആവശ്യകതയെ സ്പഷ്ടമാക്കുന്നുണ്ട്. സത്സ്വഭാവികളായ സകലജനങ്ങളും—ധനികന്മാരായാലും വേണ്ടതില്ല, ദരിദ്രന്മാരായാലും വേണ്ടതില്ല—ഇതിലെ അംഗങ്ങളായി സ്വീകരിക്കപ്പെടുവാൻ അർഹന്മാരാണ്. ഇററലിരാജ്യത്ത് ഈ മാതിരി സംഘങ്ങളിൽ ചേരുവാൻ സാധിക്കേണമെന്ന ഏകോദ്ദേശം നിമിത്തം മദ്യലോലുപന്മാരായ അനേകം ജനങ്ങൾ ആ ദുർവൃത്തി കൈവെടിഞ്ഞതായി അറിയുന്നു.

പരസ്പരസഹായസംഘത്തിന്റെ നടത്തിപ്പ് താഴെ പറയും പ്രകാരമാണ്. ഒരു പ്രദേശത്തിലുള്ള ജനങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുചേർന്ന് സാധിക്കുന്നേടത്തോളം മൂലധനം തങ്ങൾതന്നെ ഓഹരിയിട്ടുതതിനു

ശേഷം തികയാത്ത സംഖ്യ താന്താങ്ങൾ വെവ്വേറെ കടം വാങ്ങി ഒരു ബാങ്ക് ആരംഭിക്കുന്നു. നിശ്ചയിച്ച സംഖ്യയിൽ കവിഞ്ഞ് ഓഹരികൾ അംഗങ്ങളിലാക്കുംതന്നെ എടുക്കുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. മൂലധനം പിരിഞ്ഞുകിട്ടിയതിനുശേഷം ബാങ്ക് ആ പ്രദേശത്തിലുള്ള ജനങ്ങൾക്കുമാത്രം പണം കടംകൊടുക്കുന്നു. സംഘാംഗങ്ങളായിരിക്കേണമെന്നു ആവശ്യപ്പെടുന്നവരുടെ സ്വഭാവം നിർദ്ദോഷമോ അല്ലയോ എന്ന് അറിയേണ്ടതിലേയ്ക്കു് ബാങ്ക് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധയെടുക്കുന്നതാണ്. ഇതിലെ മാനേജർമാർ യാതൊരു പ്രതിഫലവും ഇച്ഛിക്കാതെയാണ് പ്രവൃത്തി എടുക്കുന്നതു്. ഓഹരിക്കാരുടെ പണത്തിന്നു അന്നത്തെ നിരക്കുപ്രകാരം പലിശകൊടുത്തതിനുശേഷം ലാഭത്തിൽ ബാക്കിയുള്ള തുക അപ്രതീക്ഷിതങ്ങളായ ആവശ്യങ്ങൾ നേരിടുമ്പോൾ ചെലവാക്കേണ്ടതിലേയ്ക്കു് സൂക്ഷിച്ചുവെയ്ക്കുന്നു. ഇതിന്നു റിസേർവ് ഫണ്ട് (Reserve Fund) (കരുതൽമുതൽ) എന്നാണ് പേർ പറയാറുള്ളതു്. പണം ആവശ്യപ്പെടുന്നവർ അതിനെ കൃഷി, കൈത്തൊഴിൽ എന്നീ ആവശ്യങ്ങൾക്ക് മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കുകയുള്ളൂവെന്ന് തങ്ങൾക്ക് പൂർണ്ണബോദ്ധ്യം വന്നതിന്ന ശേഷമല്ലാതെ സൊസൈറ്റി ആർക്കും കടംകൊടുക്കുകയില്ല; എന്നുമാത്രമല്ല, അവർ തങ്ങൾക്കു പരിചിതരായിരിക്കുകയുംവേണം.

മേൽപ്രസ്താവിച്ച രണ്ടുദ്ദേശങ്ങളും—എളുപ്പത്തിൽ കടംകൊടുക്കുകയും, അനാവശ്യച്ചെലവ് നിർത്തൽ ചെയ്യുകയും—ഏതാദൃശസംഘങ്ങൾ നിറവേറുന്നുണ്ടെന്നു ഇപ്പോൾ സ്പഷ്ടമായല്ലൊ. ഇനി ഈ വിഷയത്തിൽ ഇന്ത്യാഗവമ്മേണ്ടു് ചെയ്ത പരിശ്രമങ്ങളേക്കുറിച്ച് നമുക്ക് പര്യാലോചിക്കാം.

1904 മാർച്ച് 25-ാംനു-യാണ് ഇന്ത്യാഗവമ്മെണ്ട് 'കോ ഓപ്പറേറീവ് ക്രെഡിററ് സൊസൈററീസ്സ് ആക്ട് (Co-operative Credit Societies Act) പാസ്സാക്കിയത്. ഈ നിയമം അനുസരിച്ച് ധനസഹായസംഘങ്ങൾ മൂന്നു തരങ്ങളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടു. 1. ചെറിയചെറിയ സംഘങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികൾ എല്ലാം കൂടിച്ചേർന്നിട്ടുള്ള ഒരു പ്രധാനസംഘം (Central Society) 2. ഗ്രാമസംഘം (Rural Society) 3. നഗരസംഘം (Urban Society) ഗ്രാമത്തിലും നഗരത്തിലും ഉള്ള സംഘങ്ങൾ തമ്മിൽ ഗണ്യമായ ചില വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട് ഗ്രാമസംഘത്തിലെ അംഗങ്ങൾ അഞ്ചിന്നു നാലുപേർവീതം കൃഷിക്കാരായിരിക്കേണ്ടതാണ്. നേരെമറിച്ച് നഗരസംഘത്തിലെ അംഗങ്ങൾ അഞ്ചിന്നു ഒന്നുവീതം മാത്രമെ കൃഷിക്കാരായിരിക്കുവാൻ പാടുള്ളൂ. ഗ്രാമസംഘത്തിന്നു ഉണ്ടാകാവുന്ന നഷ്ടം എത്രതന്നെ ആയിരുന്നാലും അ

തിന്നെല്ലാം അതിലെ അംഗങ്ങൾ ബാദ്ധ്യസ്ഥന്മാരാണ് (i. e. Unlimited liability) പക്ഷേ നഗരസംഘത്തിൽ അങ്ങിനെ ഒരു നിശ്ചയമില്ല (i. e. liability is either limited or unlimited) അതിലെ അംഗങ്ങൾ സാധാരണയായി ഒരു ക്ലിപ്തസംഖ്യവരെ മാത്രമെ ഉത്തരവാദിത്വപ്പെടുകയുള്ളു (limited liability) ഒരു 'റൂറൽ സൊസൈററി'യുടെ ലാഭം അതിലെ മെമ്പർമാൎക്ക വീതിച്ചെടുക്കുവാൻ നിയമപ്രകാരം പാടുള്ളതല്ല. കിട്ടുന്ന ലാഭമെല്ലാം 'റിസേർവ് ഫണ്ടി'ലേക്ക ചേരേണ്ടതാണ്. അതേമാതിരിതന്നെ 'അർബൻ സൊസൈററി'യുടെ ലാഭത്തിൽ കാലംശം റിസേർവ്ഫണ്ടിലേയ്ക്കായ് സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചതിൽപ്പിന്നെ ശേഷമുള്ളതുമാത്രമെ മെമ്പർമാൎക്ക് എടുക്കുവാൻ അധികാരമുള്ളു. സൊസൈററിയിലെ ഓരോ മെമ്പരും ഒന്നോ അതിലധികമോ 'ഷെയർ' എടുത്തിരിക്കണം. ഒരു സംഘം അതിലെ അംഗങ്ങൾക്കോ മററുഗ്രാമസംഘങ്ങൾക്കോ അല്ലാതെ വേറെ ആൎക്കും പണം കടം കൊടുക്കുന്നതല്ല. ഗവൎമ്മെണ്ട് ഈ സൊസൈററികൾക്ക് പ്രത്യേകം ചില അധികാരങ്ങൾ അനുവദിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. സംഘാങ്ങങ്ങളുടെ ഓഹരികളെ സിവിൽകോടതിവിധി ബാധിക്കുന്നതല്ല. സൊസൈററിയോടു കടംവാങ്ങിയ പണം മടക്കിക്കൊടുക്കുവാൻ ആൎക്കെങ്കിലും സാധിക്കാതെവരുന്നപക്ഷം അവരുടെ കൃഷിനിലങ്ങൾ, കന്നുകാലികൾ മുതലായവയിൽ, നികുതിവകക്ക ഗവൎമ്മെണ്ടിന്നുള്ള അവകാശം കഴിച്ചാൽ അടുത്ത അധികാരം സൊസൈററിക്കാണ്. ഇവയുടെ വൎഷംപ്രതിയുള്ള ലാഭം ആദായനികുതിയിൽനിന്നും, റിക്കാട്ടുകൾ, മുദ്രച്ചെലവ്, രജിസ്റ്റർകൂലി മുതലായവയിൽനിന്നും Stamp Duty & Registration Fee) ഒഴിവാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

1904-ലെ ഈ നിയമം വളരെ ഗുണപ്രദമായിരുന്നുവെങ്കിലും ഇനിയും ചിലഭേദഗതികൾ ആവശ്യവും ആശാസ്യവും ആണെന്നു കാണുകയാൽ 1912-ൽവേറെ ഒരു നിയമംകൂടി പാസ്സാക്കി (Co-operrative Societies Act) ഈ നിയമപ്രകാരം പരസ്പരധനസഹായംമാത്രമല്ല സകലവിധസഹായ സഹകരണങ്ങളും ചെയ്യേണ്ടതിലേക്ക് അനേകസംഘങ്ങൾ രൂപവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടു. ചുരുങ്ങിയ പലിശയിന്മേൽ എളുപ്പത്തിൽ പണം കിട്ടുവാൻ ചില പ്രത്യേക ബാങ്കുകളും ഏൎപ്പെടുത്തി. (Central Banking Unions) സൊസൈററി കടംകൊടുക്കുന്ന പണത്തിന്നു നൂറുറുപ്പികയ്ക്കു കൊല്ലത്തിൽ 9½ ഉറുപ്പിക (Bombay) മുതൽ 15 ഉറുപ്പിക (Burmah)വരേയും, സൊസൈററി കടം വാങ്ങുന്നപണത്തിന്നു 6കമുതൽ 8കവരെയും ആണ് സാധാരണപലിശ ചുമത്തിവരാറുള്ളത്.

അടുത്തകാലത്തിന്നുള്ളിൽ പരസ്പരസഹായ സംഘങ്ങളുടെ എണ്ണം അത്ഭുതകരമായ വിധത്തിൽ അധികപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

കൊല്ലം.	സംഘങ്ങളുടെ എണ്ണം	അംഗങ്ങളുടെ എണ്ണം	മൂലധനം ഉറുപ്പിക.
1095	283	28600	4·8ലക്ഷം
1098	1,963	181,700	80·7ലക്ഷം
1911	8,177	403,300	335 ലക്ഷം
1914	16,295	762,000	857 ലക്ഷം

ഇക്കഴിഞ്ഞ ലോകമഹായുദ്ധം ധനസംബന്ധമായ സകല കാര്യങ്ങൾക്കും നാശമായിരുന്നിട്ടുകൂടി പരസ്പരസഹായ സംഘങ്ങളുടെ സംഖ്യ യുദ്ധകാലത്ത് വർദ്ധിച്ചതായിട്ടാണ് കാണപ്പെടുന്നതു് 1912-ൽ ബങ്കാളത്തിൽ 939 സംഘങ്ങളും, 40,600 മെമ്പർമാരും സംഘങ്ങൾക്ക 20 ലക്ഷം ഉറുപ്പിക മൂലധനവും മാത്രമെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെങ്കിലും, 1916-ൽ ആകെ 2243സംഘങ്ങളും 1,21,000 മെമ്പർമാരും 124ലക്ഷം ഉറുപ്പിക മൂലധനവും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്ന കണക്കുദ്ധാനാക്കിയതിൽ കണ്ടിരിക്കുന്നു. 1917 ജനുവരിമാസത്തിൽ മൂലധനം 30ലക്ഷം ആയിക്കഴിഞ്ഞു. ഈ സമയത്തിന്നുള്ളിൽ പഞ്ചാബിലുള്ള ഗ്രാമസംഘങ്ങളുടെ എണ്ണം 60 ശതമാനംവീതം അധികപ്പെടുകയും അവയുടെ മൂലധനം പതിന്മടങ്ങു വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. 1923-ൽ ഇന്ത്യയിൽ ആകപ്പാടെ 56, 136 സൊസൈററികൾ ഉണ്ടായി എന്നു പറഞ്ഞാൽ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഇത്തരം സൊസൈററികളുടെ ആവശ്യകത എത്രത്തോളം ഉണ്ടെന്നു ഏകദേശം ഊഹിച്ച് അറിയാമല്ലൊ.

ഈമാതിരിയുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ നിമിത്തം ഇന്ത്യൻ കൃഷിക്കാരുടെ ജീവിതരീതിക്കുതന്നെ ഗണ്യമായ ഒരു മാററം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാതെകഴികയില്ല. വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ അവൎക്ക് അധികമധികം ആസക്തി അങ്കുരിച്ചിട്ടുള്ളതിന്നു പുറമെ, ഐകമത്യപ്പെട്ടു പ്രവൃത്തി എടുക്കുവാനും അന്യോന്യം സഹായസഹകരണങ്ങൾ ചെയ്യുവാനും അവർ പ്രാപ്തന്മാരായ്ത്തീൎന്നിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതു് ഏറ്റവും ആശാസജനകംതന്നെ. ഉൾനാടുകളിലുള്ള ചില കുടുംബങ്ങൾ തമ്മിൽ പുരാതനമായി നിലനിന്നുപോരുന്ന പരസ്പരവൈരം ഇത്തരം സംഘങ്ങൾ തീരെ തീൎത്തതായി 1910 ലെ ബങ്കാൾ റിപ്പോട്ടും, സംയുക്തസംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ചിലേടത്തു മദ്യപാനം ഇല്ലാതാക്കുവാൻ സൊസൈററികൾ ചെയ്യുവരുന്ന പരിശ്രമം ഏററവും സഫലമായിട്ടുണ്ടെന്നു അവിടത്തെ റിപ്പോൎട്ടും (U. P Report 1910) പ്രസ്താവിക്കുന്നു. പഞ്ചാബിലുള്ള ഉണ്ടികക്കാരും സെമിൻഡാർമാരും ഈ സംഘങ്ങളോടു മത്സരിക്കുവാൻ വേണ്ടി തങ്ങളുടെ പലിശനിരക്കു വളരെ കുറച്ചിരിക്കുന്നുവത്രെ.

1911—12എന്നീകൊല്ലങ്ങളിൽ പഞ്ചാബിലുള്ള പരസ്പരസഹായസംഘങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തി വളരെ തൃപ്തികരമായിട്ടാണ് കാണുന്നു

ത്തു്. മിക്ക ഗ്രാമങ്ങളിലും ഉണ്ടികക്കാർ നാമാവശേഷമായ്ത്തീരുകയും കൃഷിക്കാർ തങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തിക്ക് ആവശ്യമുള്ള പണം അധികപലിശകൊടുത്തു കടംവാങ്ങുന്ന പതിവ് നിർത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. (Moral and Material Progress 1913—14 P. 51). ബങ്കാളത്തിൽ കൃഷിക്കാർ കടം വാങ്ങിയ സംഖ്യയിൽ (1912) മൂന്നിലൊരുഭാഗം കൃഷി, കൈത്തൊഴിൽ, മുതലായവയ്ക്കും, ഏകദേശം പകുതിയോളം പഴയ കടങ്ങൾ തീർക്കുവാനും, അഞ്ചു ശതമാനം മാത്രം വിവാഹാദിവിശേഷാവസരങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും, വിനിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു കാർമിക്കെയിൽപ്രഭു (Lord Carmichael) പ്രസ്താവിച്ചതായ്കാണുന്നു. ആകപ്പാടെ ആലോചിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ഇത്തരം സംഘങ്ങളുടെ സ്ഥാപനം ഇന്ത്യൻകൃഷിക്കാരുടെ ദാരിദ്ര്യത്തെ ദൂരീകരിച്ചു അവരെ സ്വാശ്രയബുദ്ധികളും, പരോപകാരതല്പരന്മാരും മിതവ്യയശീലന്മാരും ആക്കിത്തീർക്കുവാൻ ഉപകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നിസ്സംശയം അഭിപ്രായപ്പെടാവുന്നതാണ്.

തൃശ്ശിവപേരൂർ — കെ. എസ്സ്. മേനോൻ.

രാത്രി. (തുടർച്ച)

(മഞ്ജരി)

൩

രമ്യമാമമ്മുറിതന്നുടെ കോൺചേർന്ന–
ചിമ്മിനിദീപത്തിൽ ചൊൽപ്രഭകൾ
വെണ്മയിരട്ടിച്ച ഭിത്തിയാലുൾത്തിങ്ങി,
കണ്മണിക്കേകുന്ന കൺഫലത്തെ;
*മേക്കേച്ചുമരോടു ചേർന്നുകിടക്കുന്ന,
മേൽക്കട്ടിയുള്ളോരു മഞ്ചംതന്നിൽ
തൈക്കുളിർത്തിങ്കളിൻവെള്ളിക്കതിരേററു,
പൊക്കത്തിൽമിന്നുന്ന പാഴ്ക്കാർപോലേ
മെത്തമേൽ നന്നായ്‌വിരിച്ചുള്ള വെൺപട്ടു–
വസ്ത്രത്തിൻവക്കിലായ്നേർത്തൊന്നൊരന്തോ,
പൊന്നൊളിയങ്ങിങ്ങുനന്നായ്‌വിതറുന്നു;
തനുപ്പുള്ളിയൊന്നാണുതമ്പുരാനെ!
നാളത്തെവെളിക്കു കാരണമായുള്ള
നാളീകലോചനതന്നെയിവൾ;
ആളികളോടകന്നാരോമലുൾനീറി–,
യായിടംപററിത്തളർന്നുപോയി.

---

* പടിഞ്ഞാറഭാഗത്ത്

ജാഹ്നവീതന്നുടെവെൺമണൽത്തിട്ടിലോ-
രന്നപ്പെണ്ണാൻമയങ്ങുംപോലെ.
തന്നുടെനിർഭാഗ്യംചിന്തിച്ചുചിന്തിച്ച-
പ്പൊന്നിളംതന്വിയുറങ്ങിപ്പോയി.
വെൺമുത്തുകൊണ്ടുപൊതിഞ്ഞകൊഴുത്തതാം
കണ്മണിനിത്തുംനിതംബഭാരം
ഭംഗിയിൽചെറുഫരിച്ചായിടംകാലു
തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നുതാഴത്തേക്കു.
നേരിയപട്ടണിക്കഞ്ചുകമിത്തിരി-
നീങ്ങിക്കിടക്കയാൽ തങ്കമാറിൽ
ചേരുന്നപൊന്നൊളിച്ചെപ്പിനടിയല്പം
പാരാതെകണ്ണിനുകാണാമല്ലൊ.
നിദ്രയാണെങ്കിലും നീണ്ടുകനൽപോലെ
നിശ്വസിച്ചീടുന്നുണ്ടപ്പൊളൊക്കെ.
പട്ടിൽപൊതിഞ്ഞുള്ള വട്ടണിക്കൊങ്കകൾ
പെട്ടെന്നുപൊങ്ങിയമന്നീടുന്നു.
പൂമുഴച്ചുണ്ടിന്റെ കോണുടെയല്പാല്പ-
മൂറുന്നപാലൊളിപ്പുഞ്ചിരിയും,
ഓമനയെന്തൊ കിനാവുകാണുന്നതു,
കോമളമാണെന്നും തോന്നിക്കുന്നു.
ആഗ്രഹമെന്നുംപുതുക്കുംസുകുമാര-
വിഗ്രഹംതന്നെയാമിക്കിനാവു്;
ജാഗ്രത്തിൽചൊന്നാലും വാസന്തീയിസ്വപ്നം
ഭാഗ്യത്താൽനിന്നെച്ചതിക്കയില്ല.

൪.

നിർണ്ണയമെന്നമ്മേ! മാലെനിക്കില്ലിനി-
മണ്ണായിത്തീർന്നാലുമെന്നു,വീണ്ടും
കണ്ണിണയാലെയാസൌന്ദര്യപൂരത്തെ-
യുണ്ണുകയാണയാളാർത്തിയോടെ.
തുമതിരണ്ട ദയനീയമായുള്ള
ഭാമിനിതന്റെ കിടപ്പുകാൺകെ.
കാമുകമാനസമാകെയലിവേറി-
പ്രേമത്താൽ വീർത്തുകരഞ്ഞുപോയി.
ചേവടിവയ്പുയാൾചെറുമൊലിയെലാ-
താവർത്തിച്ചാമഞ്ചത്തോടണഞ്ഞു്
സാവധാനത്തിൽപൂമെത്തതൻ വക്കിലെ-
ബ്ഭാവുകശീല നിരുന്നിണങ്ങി.

താരൊളികൈയുതലയണയിലൂന്നി-
താഴ്ന്നൊന്നിരിക്കേയിപ്പുണ്യവാന്റെ
താഴമ്പൂകമ്പിടും മെയ്യിലങ്ങളിൽ
താഴാതെയായിതുരോമരാജി.
ഓമനയെന്നയാളന്നവാൽവിളിച്ചില്ല;
പൂമേനിതൊട്ടുകലുക്കിയില്ല.
പ്രേമത്തിൻപൂവാകും ചുംബനമൊന്നിനാൽ
ഓമലെമെല്ലേയുണർത്തിത്തീർത്തു.
വയ്യേ പാറവാനിക്കാഴ്ചകാണാനിനി-
പ്പൊയ്യല്ലകണ്ണിണയൊന്നുപോരാ;
മയ്യണി ത്തുമിഴി പ്പോള വിടന്നപ്പോൾ
പയ്യവേകണ്മണിയോട്ടമായി;
സ്വപ്നവുംജാഗ്രത്തുമൊപ്പമായെത്തിയി-
ട്ടപ്പാടെ മങ്കയേ പീഡിപ്പിച്ചു.
തല്പത്തിൽതപ്പി;യ കൈത്തണ്ടിഴച്ചിട്ടു,
സ്വപ്രാണനാഥനെതൊട്ടുനോക്കി.
"എന്നോമൽതങ്കക്കിനാവേ! നീയിങ്ങനെ-
യെന്നെച്ചതിക്കൊല്ലെ; വഞ്ചിക്കൊല്ലേ"
ചാരുവായിങ്ങനെ ചൊല്ലവേയാമേനി
വാരിയെടുത്തുയുവാവിടറി"
"വഞ്ചനയെന്നതെൻപ്രേമമറിഞ്ഞില്ല;
അഞ്ചുനാളത്തെവഴികടന്നു.
നെഞ്ചകംനീറി, നിലമറവകാണാതെ
നിൻചാരെയെത്തിനിൻ പ്രാണനാഥൻ"
വിഭ്രമംമറെറാരുഭാവത്തെപ്പൂണ്ടവൾ-
ക്കഭ്രവാളാധരം സംചലിച്ചു.
ഉൾപ്രമോദത്തോടുമന്ധാളിപ്പോടും കൂ-
ടിപ്രകാരംതേങ്ങിവിങ്ങിച്ചൊല്ലി.
"ആളുകളുണ്ടിവിടയ്യോ'യെൻ പ്രേയാനെ!
കാളുന്നകത്തു തീ—യോടിപ്പോണെ"
പുഞ്ചിരിതൂകിസ്സുകുമാരനോതിനാൻ
"വഞ്ചതപാപ്പല്ലാണെനിക്കുമുഗ്ദ്ധേ!
എഞ്ചാരെയീരൂപമില്ലാതെ, പോകുകിൽ
വഞ്ചിതനായയ്യോ! ജീവിതത്താൽ"
കണ്ഡലമാകുന്നപൊന്നിൻപൂ മിന്നുന്ന
കണ്ണത്തിൻചാരവേവണ്ടുപോലെ.

തിണ്ണെന്നയാളെന്തോമന്ത്രിച്ചാശീതൻ
കണ്ണിണചുററിനും പോയ് മടങ്ങി.
പൊന്നൊളിച്ചിപ്പിനിടക്കതടങ്ങളെങ്ങു,
മിന്നിമറിയുന്ന പൊന്നിൻമാല,

മിന്നപ്പൂങ്കമ്മലിവയഴിച്ചെന്താണോ-
ഉന്നിക്കൊണ്ടാമഞ്ചംതന്നിലിട്ടാൾ
പൊൻകതിർനീട്ടിയവചിരിച്ചീടുന്നീ
മങ്കതൻസംരംഭസാരസ്യത്താൽ

“പ്രേമമേ! കേൾക്കനിനക്കില്ലിന്നങ്ങു-
മോമലേ! അച്ഛനമ്മതാനും.
കാമുകനേകൻ നിനക്കിവരെല്ലാരും”
കാമിനിയിങ്ങനെ ചൊല്ലിനീങ്ങി.

നീണ്ടു ചിന്തിച്ചു ശശാങ്കൻചിരിച്ചുപോയ്-
മിണ്ടരുതെന്നുകൺചിമ്മിതാരം

കണ്ടിവരെന്നു മരങ്ങൾ തലയാട്ടി-
മണ്ടിക്കൊൾകെന്നിളംതെന്നലോതി.
ആളറിഞ്ഞപ്പോൾവളഞ്ഞുകുഴഞ്ഞിട്ടു-
ശ്വാനൻമുരണ്ടുവാലാട്ടിപ്പോയി.

നാളത്തെവേളിക്കുവേണ്ടതൊരുക്കുന്നു,
മേളമാണപ്പുഷ്പമന്ദിരത്തിൽ!
കോലായിലേക്കുള്ള വാതൽക്കതകുകൾ
ചാലേചുഴിക്കുററിയിൽകരഞ്ഞു;

മെയ്യൊട്ടുചേർത്തു നടത്തിയുമോമലേ
കൈയിലെടുത്തുമങ്ങുതാലോലിച്ചും.
പെയ്യുന്നമോദത്തോടാധന്യനെത്തിനാ-
നെയ്യുന്നോരമ്പുപോൽകായൽവക്കിൽ

ഓളംമുറിച്ചാരുവഞ്ചിപായുന്നതി-
ലാളുകളാരെന്നുമാലോചിക്കാം
ചീളിക്കുളിക്കും തുഴതന്റെനിസ്വനം
നീളെശ്ശുഭവചനങ്ങൾപാടി

ചാരുജലാശയംതന്നിലവർ,ചേർന്നു
സാരസദ്വന്ദ്വംപോൽനീങ്ങിപ്പോയി
മഞ്ഞപ്രഭയിലവർമാഞ്ഞുദൂരെ-ഹാ!
മഞ്ജുളമായൊരുരാത്രിതന്നേ!!

മുതുകുളം കെ. ഗോപാലപിള്ള

വേദപ്രാമാണ്യം

(4-ാംലക്കത്തിൽനിന്നുംതുടർച്ച)

വേദത്തെപ്പററി പല മഹർഷിമാർ പലെ അഭിപ്രായം പറയുന്നു. ചിലർ വേദം, അനാദിയും അപൌരുഷേയവുമാണെന്നും മററു ചിലർ വേദം ഈശ്വരവാക്യമാണെന്നും വേറെ ചിലർ ആപ്തവാക്യമാണെന്നും പറയുന്നു. ഈ ഓരോ മഹർഷിയുടെ അനുഗാമികളും തമ്മിൽ സ്വസ്വപക്ഷത്തിൻെറ പ്രാബല്യത കാണിയ്ക്കുന്നതിന്നായി യുക്തിയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി പല വാദങ്ങളും പുറപ്പെടുവിയ്ക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ എല്ലാ പക്ഷങ്ങളും ശരിയാണെന്നാണ് എൻെറ അഭിപ്രായം. ഈശ്വരൻ എന്നതു് (Cosmic Intellect), ഈ പ്രപഞ്ചത്തെ മുഴുവൻ അടക്കി ഭരിച്ചു് സർവ്വാന്തര്യാമിയായി പ്രകാശിയ്ക്കുന്ന ധീശക്തി വിശേഷമാകുന്നു. നിങ്ങൾക്കും എനിയ്ക്കും ഓരോ ബുദ്ധിയും മനസ്സുമുള്ളതു പോലെ നമ്മുടെ എല്ലാവരുടേയും ബുദ്ധിയുടേയും മനസ്സിൻെറയും ആകത്തുകയായിരിയ്ക്കുന്ന ഒന്നുണ്ടു്. അതിൻെറ ഓരോ അംശം മാത്രമാണ് ഉപാധിയിൽ പരിമിതമായി നമ്മുടെ ഓരോരുത്തൻെറയും ബുദ്ധിയും മനസ്സുമായിത്തീർന്നിരിയ്ക്കുന്നതു്. ആ സർവ്വവ്യാപകമനസ്സിനെ ഈശ്വരൻ എന്നു പറയുന്നു. ആത്മികസാധന ചെയ്യുന്നവൻ ചിത്തശുദ്ധിയുടെ ഒരു നിലയെത്തുമ്പോൾ ശുദ്ധമായ ചിത്തംതന്നെ ധ്യേയരൂപം ഗ്രഹിച്ചു് പ്രപഞ്ചരഹസ്യങ്ങളെ സാധകനു വെളിവാക്കിക്കൊടുക്കുന്നു. ധ്യേയവസ്തു വിഷ്ണുവാണെങ്കിൽ വിഷ്ണുരൂപം; ശിവനാണെങ്കിൽ ശിവരൂപം; ദേവിയാണെങ്കിൽ ദേവീരൂപം; സൂര്യനാണെങ്കിൽ സൂര്യരൂപം. സർവ്വവ്യാപകമായ മനസ്സ് അനാദിയായി സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരംചെയ്തുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നു. അതു ത്രിഗുണാത്മികയായ മായയെ ഗ്രഹിച്ചു സൃഷ്ടിചെയ്യാൻ എപ്പോൾ ഇച്ഛിച്ചുവോ സർവ്വജ്ഞനായ അദ്ദേഹത്തിന് തൻെറ ഉള്ളിൽ അനാദിയായികിടന്ന പ്രപഞ്ചത്തിൻെറ സ്വരൂപജ്ഞാനമുണ്ടായി. അനന്തരമാണ് സൃഷ്ടിചെയ്തതു്. സൃഷ്ടിയ്ക്കുമുമ്പ് ഈ ജ്ഞാനം തൻെറ ഉള്ളിൽ ഒതുങ്ങിയിരുന്നു. സൃഷ്ടിയ്ക്കാൻതുടങ്ങി സൃഷ്ടിയ്ക്കേണ്ട വസ്തുവിനെപ്പററി ചിന്തിച്ചമാത്രയിൽതന്നെ ആ ജ്ഞാനം ഓർമ്മയിൽവന്നു. സൃഷ്ടിയ്ക്കേണ്ട രീതിയും സൃഷ്ടിച്ചാൽ അനന്തരം പ്രളയംവരെ ഉണ്ടാകുന്ന സകല മാററങ്ങളും സ്രഷ്ടങ്ങളുടെ സ്ഥിതിഗതികളും സൃഷ്ടിയിൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന വികാരങ്ങളും സ്രഷ്ടങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികളും പ്രവൃത്തിനിവൃത്തിമാർഗ്ഗങ്ങളും എല്ലാം ഓർമ്മയിൽവന്നു. ഈ ജ്ഞാനമാണ് സാക്ഷാൽ വേദം. വേദമെന്ന വാക്കിന്നു ജ്ഞാനമെന്നാണല്ലൊ അർത്ഥം. ഇതു് തൻെറ ഉള്ളിൽതന്നെ സൂക്ഷ്മരൂപത്തിൽ അടങ്ങിക്കിടന്നിരുന്നതിനാൽ ഇതു് അനാദിയാകുന്നു. സൃഷ്ടികാലത്തു താൻ ചിന്തിച്ചുണ്ടാക്കിയതല്ല. ഹിന്ദുക്കൾ ഒന്നും വെളിയിൽ നിന്നു വന്നുവെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവരല്ല. സകലതും ഉള്ളിൽ അടങ്ങിയിരിയ്ക്കുന്നുവെന്നും ക്രമേണ ഓരോന്നായി വികസിച്ചു പ്രകാശിയ്ക്കുന്നു

ാവനും വിശ്വസിക്കുന്നവരാണ്. അതിനാൽ വേദം അനാദിയാണ്. അപൗരുഷേയവുമാണ്. ഈശ്വരൻ ഒരു പുരുഷനോ സ്ത്രീയോ അല്ല. ത്വം സ്ത്രീ; ത്വം പുമാനസി; ത്വം കുമാര; ഉത വാ കുമാരീ. നമ്മെപ്പോലെ കരചരണാദ്യവയവങ്ങളുള്ളവനുമല്ല. * "പശ്യത്യചക്ഷുഃ സ ശൃണോത്യകർണ്ണഃ" "പ്രാണസ്യ പ്രാണഃ" അങ്ങിനെയുള്ള ഈശ്വരന്റെ ചിന്തയെ അറിയുന്നതിന് മനുഷ്യനുണ്ടായ കാലംമുതൽ വളരെയാളുകൾ ശ്രമിച്ചുതുടങ്ങി. "തപസ്യമാനാൻ ബ്രഹ്മസ്വയംഭ്വഭ്യാനർഷത്തദൃഷയോഽഭവൻ" എന്നു ശ്രുതിയിൽതന്നെ കാണുന്നു. ഇങ്ങിനെ തപസ്സുചെയ്യുവരുടെ അടുക്കൽ സ്വയംഭൂവായ വേദപുരുഷൻ വിരാട് (Cosmic Intellect) ചെന്നു. അതായത് ഇപ്രകാരം തത്വത്തിന്റെ അറിവിനായി തപസ്സുചെയ്യുവരിൽ ചിലൎക്ക ഇഷ്ടദേവതാരൂപേണ വിരാഡംശമായ ചിത്തം വേദരഹസ്യത്തെ വെളിവാക്കിക്കൊടുത്തുവെന്നത്രെ ഇതിന്റെ അൎത്ഥം. ഇങ്ങിനെ വ്യക്തിരൂപമായി പ്രകാശിച്ച ഈശ്വരാംശത്തിൽനിന്നു ഋഷിമാൎക്ക ലഭിയ്ക്കയാൽ വേദം ഈശ്വരവാക്യവുമാകുന്നു. ഈശ്വരദൎശനം ലഭിച്ച ആപ്തപുരുഷന്റെ (യഥാൎത്ഥദ്രഷ്ടാവിന്റെ) വാക്യമായിട്ടാണ് ഇന്നു കാണുന്ന വേദഗ്രന്ഥമുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. അതിനാൽ വേദം ആപ്തവാക്യവുമാണ്. ഇതിൽനിന്നു സ്രഷ്ടാവിന്റെ ഉള്ളിൽ ഇരുന്ന അനാദിജ്ഞാനമെന്ന അൎത്ഥത്തിൽ വേദം അനാദിയും അപൗരുഷേയവും, ശുദ്ധസത്വന്മാരായ മഹൎഷിമാൎക്ക ഇഷ്ടദേവതാരൂപേണ വിരാട്ടിനാൽ വെളിവാക്കിക്കൊടുക്കപ്പെട്ട തത്വമെന്ന അൎത്ഥത്തിൽ വേദം ഈശ്വരവാക്യവും ഇന്നു രേഖപ്പെടുത്തിക്കാണുന്ന മന്ത്രരൂപത്തിൽ വേദം ആപ്തവാക്യവുമാകുന്നു.

തത്വജ്ഞാനത്തിനായി—സൃഷ്ടിരഹസ്യങ്ങൾ; ദുഃഖഹേതുക്കൾ; നിവൃത്ത്യുപായങ്ങൾ എന്നിവയെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനായി മനുഷ്യൻ എന്നുമുതൽ തപസ്സുചെയ്വാൻ തുടങ്ങിയെന്നോ ഏതു കാലത്ത് ഏതു മന്ത്രത്തിലെ തത്വം വെളിപ്പെട്ടുവെന്നോ ആൎക്കും നിൎണ്ണയിയ്ക്കാവുന്നതുമല്ല. ഭാഷാവിജ്ഞാനീയപണ്ഡിതന്റെ അഭിപ്രായം വ്യാകരണനിയമങ്ങൾ, ധാതുക്കളുടെ നാനാൎത്ഥങ്ങൾ, സ്വരഭേദങ്ങൾ മുതലായവയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളവ മാത്രമാണ്. ഇതുകൊണ്ട് ആ മന്ത്രം ഇപ്പോൾ കാണുന്ന രൂപത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയ കാലത്തെ കുറിയ്ക്കുന്നതിനല്ലാതെ ആ തത്വം എന്നുകണ്ടുവെന്നു പറയുന്നതിന് അതുപയോഗപ്പെടുന്നില്ല. ആ മന്ത്രം എഴുതിയ കാലത്തുമാത്രമാണ് ആ തത്വം ഋഷിമാൎക്ക് അറിവായത് എന്നു പറയാൻ ഭാഷാവിജ്ഞാനീയപണ്ഡിതനവകാശമില്ല. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നുവെങ്കിൽ അപ്പോൾ അയാൾ തന്റെ മൎയ്യാദയ്ക്കപ്പുറംകടക്കുകയാണ്. അതിനാൽ ഭാഷയെ

* കണ്ണില്ലാതെ കാണുന്നവനും ചെവിയില്ലാതെ കേൾക്കുന്നവനും പ്രാണന്റെ പ്രാണനുമാകുന്നു.

അടിസ്ഥാനമാക്കി ഓരോ തത്വവും വെളിപ്പെട്ട കാലം നിർണ്ണയംചെയ്യുന്നതിനുള്ള ശ്രമം ശുദ്ധമേ നിരർത്ഥകമാണ്. എന്നു മാത്രമല്ല, ഈ തത്വം മുമ്പുള്ളവർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണെന്നും ഇന്നുള്ളവർ അതിനെ വീണ്ടും അനുഭവപ്പെടുത്തുക മാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നതെന്നും പ്രതിപാദിക്കുന്ന പല മന്ത്രങ്ങളും, വേദങ്ങളിൽവച്ച് ഏററവും പഴയതെന്നു ഭാഷാവിജ്ഞാനീയപണ്ഡിതൻ സമ്മതിയ്ക്കുന്ന ഋഗ്വേദത്തിലെ ഏററവും പഴയ മന്ത്രങ്ങളിൽപോലും കാണുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ "ആദി അറിയാൻ കഴിയാത്തത്" എന്ന അർത്ഥത്തിലും വേദം അനാദിയാകുന്നു. *

അനാദികാലത്തുതന്നെ പ്രപഞ്ചരഹസ്യത്തെ സുവ്യക്തം പ്രതിപാദിക്കുന്ന വേദങ്ങൾക്ക് ഹിന്ദുക്കളുടെ ഇടയിലുള്ള സ്ഥാനം അദ്വിതീയമാണ്. വേദാംഗങ്ങൾ, മീമാംസ, ന്യായം, പുരാണം, ധർമ്മശാസ്ത്രം എന്നിവയെല്ലാം വേദത്തെ വെളിവാക്കുന്നതിനും വേദാർത്ഥത്തെ ദുർവ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്ക് അധീനമാകാതെ തടയുന്നതിനും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളവയാണ്. സ്മൃതികാരന്മാരിൽ മുഖ്യനായ മനു,

"ശ്രുതിപ്രാമാണ്യതോ വിദ്വാൻ സ്വധർമ്മേ നിവിശേത വൈ!
ധർമ്മം ജിജ്ഞാസമാനാനാം പ്രമാണം പരമം ശ്രുതിഃ"

എന്നു പറയുന്നു.

ധൃതവ്രതേന ഹി മയാ ഛന്ദാംസി ഗുരവോഽഗ്നയഃ!
മാനിതാ നിർവ്യളീകേന ഗൃഹീതം ചാനുശാസനം!!
ഭാരതവ്യപദേശേന ഹ്യാമ്നായാർത്ഥശ്ച ദർശിതഃ!

എന്നു ഭാഗവതത്തിൽ ശ്രീ വേദവ്യാസൻ പറയുന്നു.

വേദാർത്ഥസ്യ പ്രകാശായ പുരാണം വ്യാസനിർമ്മിതം

എന്നു മററൊരിടത്തു കാണുന്നു.

ശ്രുതിസ്മൃതിവിരോധേ തു സ്മൃതേസ്ത്യാഗോ വിധീയതെ
ശ്രുതിസ്മൃതിപുരാണാനാം വിരോധോ യത്ര ദൃശ്യതേ!
തത്ര ശ്രൌതം പ്രമാണന്തു തയോർദ്വൈധേ സ്മൃതിർവ്വരാ!!

എന്നും സ്മൃതികൾ വിധിയ്ക്കുന്നു.

"ആത്മാനം രഥിനം വിദ്ധി ശരീരം രഥമേവതു."

എന്ന വാക്യപ്രകാരം രഥമായ ശരീരത്തെ രക്ഷിയ്ക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയാണ് ആയുർവ്വേദം, ധനുർവ്വേദം, ഗാന്ധർവ്വവേദം, അർത്ഥവേദം എന്ന ഉപവേദങ്ങളുണ്ടായത്. സകല പുരാണങ്ങളും വേദങ്ങളെ സ്തുതിയ്ക്കുന്നു. ഭാഗവതത്തെതന്നെ "നിഗമകല്പതരോർഗ്ഗളിതം ഫലം" എന്നാണ് പറഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്നത്. അതിനാൽ ഹൈന്ദവസാഹിത്യത്തിൽ വേദത്തിനുള്ള സ്ഥാനം അദ്വിതീയമാണ്

* വേദങ്ങളുടെ കാലം ക്രി. മു. ഇരുപത്തിഅയ്യായിരത്തിനു മുമ്പാണെന്ന് ഈയിടെ ചില പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഇതിനു മുമ്പ് ക്രി. മു. അയ്യായിരവും പതിനായിരവുമെ ആയിരുന്നുള്ളുവെന്നതും ഇവിടെ ആലോചിയ്ക്കേണ്ടതാണ്.

ശബ്ദോപാദാൽ പ്രഭുസമ്മിതാദധിഗതം ശബ്ദപ്രധാനാച്ചിരം
യച്ചാർത്ഥപ്രവണാൽ പുരാണവചനാദിഷ്ടം സുഹൃത്സമ്മിതാൽ
കാന്താസമ്മിതയാ യയാ സരസതാമാപാദ്യ കാവ്യശ്രിയാ
കർത്തവ്യേ കുതുകീ ബുധോ വിരചിതഃ"

എന്ന ശ്ലോകംകൊണ്ടു് കാവ്യനാടകാദികളുടെ ലക്ഷ്യം പോലും വേദാർത്ഥപ്രകാശനമാണെന്നു വിദ്യാനാഥൻ വിശദമാക്കുന്നു. ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ ആറിന്റെയും ഉപയോഗം വേദാർത്ഥനിർണ്ണയമാണെന്നുള്ളതിൽ തൎക്കം വാദത്തിന്നവകാശമില്ല. വേദത്തിൽ കലൎപ്പുകൾ ഉണ്ടാകാതെയും അർത്ഥവ്യത്യാസം വരാതെയും ഇരിയ്ക്കുന്നതിന് പദം, ക്രമം, ജട, ഘനം, എന്നീ പാഠരീതികളും ഏൎപ്പെടുത്തിയിരിയ്ക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഇതെല്ലാമായിട്ടും വേദത്തിന്റെ കാൎയ്യത്തിൽ പല കുഴപ്പങ്ങളും കാലാന്തരത്തിൽ നേരിട്ടു. ഭാഷയുടെ മാററംകൊണ്ടു വേദത്തിന് പല അർത്ഥങ്ങളും കല്പിയ്ക്കപ്പെട്ടു. വേദാർത്ഥനിർണ്ണയത്തിനു വേണ്ടി പല കഠിനയത്നങ്ങളും യാസ്കാദികൾ ചെയ്യുന്നതായി നാം കാണുന്നു. ഭാഷ്യകാരന്മാരായ സായനൻ, ഉവ്വടൻ, മഹീധരൻ, തുടങ്ങിയ ആചാൎയ്യന്മാർ ഓരോ മന്ത്രമെടുത്തു് "ഇങ്ങിനെയോ ഇങ്ങിനെയോ അർത്ഥം വരാം" എന്നും മററും സന്ദിഗ്ദ്ധപക്ഷത്തിൽ അർത്ഥം പറയുന്നു. ചിലയിടത്തു് ഐതിഹ്യത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി അർത്ഥമുണ്ടാകുന്നു. മററു ചിലയിടത്തു് "ഇത്യർത്ഥഃ" എന്നു പറഞ്ഞു് ഊഹാർത്ഥം പറയുന്നു. പത്തൊമ്പതാം ശതാബ്ദത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന വിഖ്യാതപണ്ഡിതനും വശ്യവചസ്സുമായ സ്വാമി ദയാനന്ദസരസ്വതി, തന്റെ ഗുരുവായ വിരജാനന്ദസരസ്വതിയുടെ ഉപദേശമനുസരിച്ചു് പ്രാചീനവ്യാകരണങ്ങളേയും നിരുക്തത്തേയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി സായനാദിഭാഷ്യങ്ങളെ എതിൎത്തു ഒരു ഭാഷ്യം എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷ്യവും ത്യാജ്യമല്ല. എന്തെന്നാൽ അദ്ദേഹവും പ്രാചീനപരമ്പരയിൽനിന്നു ലഭിച്ച ഉപദേശമനുസരിച്ചാണ് വ്യാഖ്യാനിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ശ്രീമധ്വൻ വേദത്തിലെ ഏതാനും സൂക്തങ്ങൾക്കു വൈഷ്ണവമായി ഒരു ഭാഷ്യം എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ഇവയിൽ ദയാനന്ദസരസ്വതിയുടേയും മധ്വാചാൎയ്യരുടേയും മതങ്ങൾ ഇപ്പോൾ നിലവിലിരിയ്ക്കുന്ന പല വൈദികകൎമ്മങ്ങളോടും യോജിയ്ക്കാത്തവയുമാണ് ഇരിയ്ക്കുന്നതു്. ഇതിനുംപുറമെ വേദങ്ങളുടെ പല ശാഖകളും നഷ്ടമായിത്തീൎന്നിരിയ്ക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു വേദത്തിന്റെ ആശയവും തത്വങ്ങളും അറിയാൻ കാലാന്തരത്തിൽ ജനങ്ങൾക്കു ഇങ്ങിനെ വൈഷമ്യംനേരിടുമെന്നുകണ്ടു് വേദപുരുഷൻ വേദസാരത്തെ ഉപനിഷത്തുകളായി മഹൎഷിമാൎക്ക് വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തു. ഇതിനെയാണ് വേദാന്തമെന്നു പറയുന്നതു്. വേദത്തിന്റെ സാരമാണ് വേദാന്തം. വേദത്തിൽ കൎമ്മകാണ്ഡം,

ജ്ഞാനകാണ്ഡം എന്നിങ്ങിനെ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളുണ്ട്. സംഹിതയെല്ലാം കൎമ്മകാണ്ഡവും, ഉപനിഷത്തുകൾ മുഴുവൻ ജ്ഞാനകാണ്ഡവുമാണെന്നു വിചാരിയ്ക്കുന്നതു ശരിയല്ല. സംഹിതയിൽ കൎമ്മത്തിനു് ആവശ്യമുള്ള മന്ത്രങ്ങളാണു് അധികം. ഉപനിഷത്തിൽ ജ്ഞാനകാണ്ഡതത്വങ്ങളേയുമാണു് അധികം പ്രതിപാദിയ്ക്കുന്നതു.

ഉപനിഷത്തുകളും വേദങ്ങളും പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളാണെന്നും, വൈദികകൎമ്മകാണ്ഡംകൊണ്ടു് മുഷിഞ്ഞു് ചിലർ സൃഷ്ടിച്ചതാണു് ഉപനിഷത്തുകളെന്നും ചരിത്രകാരന്മാർ പറയുന്നതു ശരിയല്ല. സാമാന്യജനങ്ങൾക്കു കൎമ്മകാണ്ഡവും വിരക്തന്മാൎക്കു ജ്ഞാനകാണ്ഡവുമാണു് വിധിച്ചിട്ടുള്ളതു്. സാമാന്യജനങ്ങൾ ഉപനിഷത്തുകൾ അറിയരുതെന്ന നിയമവും വൈദികകാലത്തു് അത്ര നിഷ്കൎഷയായുണ്ടായിരുന്നതായി തോന്നുന്നില്ല. ഉപനിഷദ്രഹസ്യങ്ങളെ ഗുരു വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊടുത്തിരുന്നതു വിരക്തന്മാൎക്കു മാത്രമായിരുന്നുവെന്നേയുള്ളു. കൎമ്മകാണ്ഡം സകല മനുഷ്യരും ഉപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളണമെന്നും വേദത്തിന്നു പക്ഷമില്ല. പ്രപഞ്ചസുഖങ്ങളെ അനുഭവിയ്ക്കേണ്ടവൎക്കു കാമ്യകൎമ്മങ്ങൾ വിധിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു. സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കു ചിത്തശുദ്ധിയുണ്ടായി വിരക്തിവരുന്നതിനുവേണ്ടി നിത്യനൈമിത്തികകൎമ്മങ്ങളും കൎമ്മകാണ്ഡത്തിൽ വിധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പ്രായശ്ചിത്തകൎമ്മങ്ങൾ നൈമിത്തികകൎമ്മങ്ങളുടെ അവാന്തരംതന്നെ. നിഷിദ്ധകൎമ്മങ്ങളെന്നു വിചാരിയ്ക്കപ്പെടുന്ന ശ്യേനയജ്ഞാദികൾ ആപദ്ധൎമ്മങ്ങളാണു്. കൎമ്മകാണ്ഡത്തിൽ ആഭിചാരം മുതലായവയും ആവശ്യമുണ്ടു്. പക്ഷേ വിരക്തന്മാൎക്കുവേണ്ടി വേദസാരം—നിത്യനൈമിത്തികകാമ്യനിഷിദ്ധകൎമ്മങ്ങളെവിട്ടു് വസ്തുതത്വപ്രതിപാദകവും ശ്രവണമനനനിദിധ്യാസനരൂപങ്ങളായ ആത്മികാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കു് ഉപയോഗമുള്ളതുമായ സാക്ഷാൽ ജ്ഞാനം ഉപനിഷത്തിൽ അടക്കിയിരിയ്ക്കുന്നു. വിരക്തൻ എന്നു പറഞ്ഞാൽ കാട്ടിൽ പോകുന്നവൻ എന്നൎത്ഥമില്ല. വിരക്തനു ലോകത്തു മററു മനുഷ്യരോടുകൂടി ജീവിയ്ക്കരുതെന്നോ മററു മനുഷ്യരേപ്പോലെ വൎത്തിയ്ക്കരുതെന്നോ അൎത്ഥമില്ല. അതു് മനസ്സിന്റെ ഒരവസ്ഥയാണു്.

ഇതാണു് വേദത്തിലെ കൎമ്മകാണ്ഡവും ജ്ഞാനകാണ്ഡവും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം. ഉപനിഷത്തുകൾ രേഖപ്പെടുത്തിയതു് സംഹിതകളുടെ കാലംകഴിഞ്ഞു വളരെ അബ്ദങ്ങൾക്കുശേഷമാണു്. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടു് ഉപനിഷത്തത്വങ്ങൾ പുത്തനായി കണ്ടുപിടിച്ചതാണെന്നുവരുന്നില്ല. ഉപനിഷത്തിലെ സകല ആശയങ്ങളും സംഹിതയുടെ ഒരു ഭാഗത്തല്ലെങ്കിൽ മറെറാരുഭാഗത്തു് അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. ഇതിനെപ്പററി രാഘവമരുത്സൂനുസംവാദമായ രാമഗീത ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു.

തിലേഷു തൈലവദ്വേദേ
വേദാന്തഃ സുപ്രതിഷ്ഠിതഃ.

ളുപനിഷത്തുകളിൽ വേദാന്തം എന്ന പേരിനെ അർഹിയ്ക്കുന്നതു്, ആചാര്യന്മാർ സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളതും സ്വരത്തോടുകൂടി വേദത്തെപ്പോലെ അദ്ധ്യയനംചെയ്തുവരുന്നതും മാത്രമാണു്. രുദ്രാക്ഷോപനിഷത്തു്, ഭസ്മോപനിഷൽ, മുതലായവ വളരെ വളരെ കാലം കഴിഞ്ഞെഴുതിയതാണു്. അക്ബർചക്രവർത്തിയുടെകാലത്തു് അല്ലോപനിഷത്തു് എന്നൊന്നു എഴുതിയിട്ടുണ്ടെന്നു ചരിത്രാന്വേഷികൾ പറയുന്നു. എന്നാൽ അനന്തരോപനിഷത്തുകളും അടിസ്ഥാനരഹിതങ്ങളല്ല. അവയിലും യഥാർത്ഥോപനിഷത്തിലെ ചില മന്ത്രങ്ങളും തത്വങ്ങളും എടുത്തിട്ടുണ്ടു്, യഥാർത്ഥോപനിഷത്തുകളെ ശ്രുതിശിരസ്സ് എന്നും വിളിച്ചുവരുന്നു. ഇവയിൽ ഈശാവാസ്യം സംഹിതയുടെ ഒരു ഭാഗമാകയാൽ സംഹിതോപനിഷത്തെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. (തുടരും).

ബ്രഹ്മചാരി പി. കൃഷ്ണൻനമ്പ്യാതിരി. എം. എ ഓണേഴ്സ്.

വെൽവൂതാക.

വെന്നാലും മഹാകവേ, കൈരളീസാഹിത്യത്തി-
ന്നിന്നത്തെസ്സൗവർണ്ണികകാലത്തിൻ വിധാതാവേ!
ത്വൽപ്രൗഢകാവ്യലക്ഷ്മിയാളെങ്ങും പരത്തിയോ-
രത്ഭുതദിവ്യപ്രേമസൗരഭം വെൽവൂതാക!

ക്ഷുബ്ധനാം കായൽക്കേകി തന്റെ ഭൗതികദേഹം
മൃത്യുതൻനേക്കൊരിളംപുഞ്ചിരി തൂകീടുവാൻ
മിന്നുന്നുണ്ടെ,ന്നാലിങ്ങു താവകയശഃകായ-
മെന്നെന്നുമിങ്ങുള്ളോർക്കു കണ്ടുകണ്ടാരാധിപ്പാൻ!

ആത്മീയഭവ്യോൽകൃഷ്ടചിന്തനമാണു, പാർത്താ-
ലാത്മാവു ഭവദീയകൃതികൾക്കൊക്കെത്തന്നെ
പേശലമാമീനവ്യപ്രസ്ഥാനത്തിങ്കലങ്ങോ-
രാശാനായസ്മാദൃശകാവ്യകാരന്മാർക്കെല്ലാം.

അങ്ങയെപ്പററിച്ചൊല്ലും വാക്കുകൾക്കുമേ ഹാ ഹാ!
പൊങ്ങുന്നു തുരുതുരെപ്പുളകം ഞങ്ങൾക്കൊപ്പം:—
മായില്ല; കാലത്തിന്റെ കൈകഴയ്ക്കുകയെന്യേ
മാതൃഭാഷതൻ ഹൃത്തിൽനിന്നിപ്പേരൊരുനാളും!

വെന്നാലും മഹാകവേ, കൈരളീസാഹിത്യത്തി-
ന്നിന്നത്തെസ്സൗവർണ്ണികകാലത്തിൻ വിധാതാവേ!
ത്വൽപ്രൗഢകാവ്യലക്ഷ്മിയാളെങ്ങും പരത്തിയോ-
രത്ഭുതദിവ്യപ്രേമസൗരഭം വെൽവൂതാക!

ആശാനെപ്പററിയുള്ള ഒരു സ്മരണ.

കാർത്തികമാസം ഒടുവിലാണെന്നു തോന്നുന്നു. തൊണ്ണൂററൊൻപതിലാണ് സ്വദേശത്തേക്ക് പോയിട്ട് ഞാൻ തിരുവനന്തപുരത്തേയ്ക്കു മടങ്ങുകയായിരുന്നു. ആലപ്പുഴെ വന്നിറങ്ങിയപ്പോൾ കിഴക്കൻ ദിക്കിലുള്ള നീലമേഘങ്ങളുടെ വക്കിലായി ഇരുൾതിരശ്ശീലതാഴ്ത്തിത്തുടങ്ങുമ്പോൾ കാണുന്ന കരങ്ങൾപോലെ രജതരശ്മികൾ പ്രശോഭിച്ചിരുന്നു. കൊല്ലത്തെത്തുമ്പോൾ മണി നാലു് കഴിഞ്ഞേക്കുമെന്നു ഭയപ്പെട്ടു് കുറേ കാപ്പിയും പലഹാരവും കൂടി കരുതിക്കൊണ്ടു് ഞാൻ കൃത്യസമയത്തു് ബോട്ടുകടവിൽ എത്തി. കൊല്ലം ബോട്ടിലുള്ള യാത്ര എന്നെ ക്രമത്തിലധികം അസഹ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഒന്നാണു്. കവിതയുടെ ലേശംപോലുമെനിക്കില്ലാത്തതുകൊണ്ടു ജലത്തിന്റെ നാനാതരത്തിലുള്ള ചലനമോ, പച്ചപ്പുല്ലുകളുടെ നിലയോ, വെള്ളപ്പക്ഷികളുടെ ചിറകടിയോ, ഒന്നും എന്നിൽ യാതൊരു വികാരഭേദവും ഉളവാക്കിയിരുന്നില്ല. ഭ്രാന്തുള്ളവരേപ്പോലും ഉറക്കുന്ന ഒരു സാധനമാണ് കൊല്ലം ബോട്ടെന്നു എനിക്കു പലപ്പോഴും തോന്നിയിട്ടുണ്ടു്. ഏതായാലും ഉറങ്ങുവാൻ സൌകര്യമുള്ള ഒരു സ്ഥലം കാലേക്കൂട്ടി കൈയ്ക്കലാക്കണമെന്നുദ്ദേശിച്ചു് രണ്ടാംക്ലാസ്സിന് ടിക്കെററുവാങ്ങിച്ചു. ഈശ്വരാധീനംകൊണ്ടു് അന്നത്തെ യാത്രക്കാരെല്ലാം മൂന്നാംക്ലാസ്സിലാണ് സ്ഥലംപിടിച്ചിരുന്നതു്. ബോട്ട് റഡീമർതന്നെയായിരുന്നുവെന്നാണ് എന്റെ ഓർമ്മ. രണ്ടാംക്ലാസ്സിൽ കയറി ഞാൻ കിടപ്പുമായി. ബോട്ടു നീക്കുന്നതിന് അല്പംമുമ്പായി തടിച്ചിരുണ്ട ഒരു മനുഷ്യൻ എനിക്കഭിമുഖമായി വന്നിരുന്നു. സ്ഥൂലിച്ച ശരീരത്തോടു് എനിക്കു് പ്രകൃത്യാതന്നെ ഒരു വെറുപ്പാണ്. എന്നാൽ ഈ ദേഹത്തിന്റെ ഉത്തമാംഗത്തിൽ ഭൂതദയകൊണ്ടു് നിറഞ്ഞും നിരീക്ഷണംകൊണ്ടു തഴമ്പിച്ചും തെളിഞ്ഞുമിന്നിക്കൊണ്ടിരുന്ന കണ്ണുകളും അവയിൽ വിളയാടിക്കൊണ്ടിരുന്ന വിനയത്തോടുകൂടിയ ഗൌരവവും എന്നെ കണക്കില്ലാതെ ആകർഷിച്ചു. ഇദ്ദേഹമാരായിരിക്കുമെന്നുള്ള ആശങ്കയിൽ ഞാൻ കുറേനേരം കഴിച്ചുകൂട്ടി. ചോദിച്ചറിയുവാൻ മററാരുമൊട്ടടുത്തില്ലതാനും. ഒരു വഴിയുണ്ടാക്കണമല്ലോ എന്നു കരുതിക്കൊണ്ടിരിക്കെ "നിങ്ങൾ എവിടെനിന്നാണ്" എന്നു മൃദുവായ സ്വരത്തിൽ അദ്ദേഹം എന്നോടു് ചോദിച്ചു. "വൈക്കത്തുനിന്നു" എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു. അനന്തരം അദ്ദേഹത്തെപ്പററിയുള്ള എന്റെ ഉൽക്കണ്ഠാപൂർവ്വമായ ചോദ്യത്തിന് മറുപടിയായി "കുമാരനാശാൻ" എന്നു കേട്ടമാത്രയിൽ ഞാൻ അന്നു തിരുവനന്തപുരം വി. എച്ച്. സ്കൂളിൽ പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതും എത്രയോ ബഹുമാനിച്ചിരുന്നതും ആയ ലീലയുടെ കർത്താവോ എന്നത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി. ശരിയായിട്ടൊരു ഫോട്ടോ കണ്ടു് വ്യക്തമായൊരു രൂപംപോലും അതിനുമുമ്പിൽ എന്നിൽ പതിഞ്ഞിട്ടില്ലായിരുന്നു. എത്രയോ തവണ ഞാൻ

കാണണമെന്നാശിച്ചിരുന്ന ദേഹം, മനസ്സുകൊണ്ടാരാധിച്ചിരുന്ന മൂൎത്തി, ഇതാ ഇന്ദ്രജാലക്കളിപോലെ എന്റെ മുമ്പിൽതന്നെ പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്നു. അതുപോലെ സുഖപ്രദമായിട്ടൊരത്ഭുതവും ഏകാഗ്രതയും എനിക്ക് അതിനുമുമ്പും പിമ്പും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഞങ്ങൾ പരസ്പരം പരിചയപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം തന്റെ സാഹിത്യസമ്പത്ത് അദ്ദേഹം കേരളീയൎക്ക് വിളമ്പുവാൻ ഒരുക്കിയിരുന്ന പഞ്ചാമൃതം—ആനന്ദം നിറഞ്ഞിരുന്ന ആ അക്ഷയപാത്രം—കൈരളികണിയുവാനുണ്ടാക്കിയിരുന്ന ചൂഡാരത്നം—അപ്പോൾ കൈയ്യെഴുത്തു പ്രതിയായി സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന കരുണ, തന്റെ പെട്ടിയിൽനിന്നെടുത്തു. ഒരു ഇംഗ്ലീഷുപുസ്തകവും കൂടിയെടുത്ത് എന്റെ കയ്യിൽ തന്നിട്ട് അതിൽ കരുണയുടെ ഇതിവൃത്തം അടങ്ങിയ ഭാഗം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കയും എന്നോട് വായിക്കുവാനാവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഇത്, മനോഹരമായി പണി ചെയ്തിട്ടുള്ള കരുണയും അതിന്റെ അസ്ഥിവാരവും തമ്മിലുള്ള അന്തരം മനസ്സിലാകുന്നതിനാണെന്നുള്ളത് വ്യക്തമാണെങ്കിലും ആശാന് ഇംഗ്ലീഷ് നല്ല പരിചയമില്ലായിരിക്കുമെന്നുകൂടി ഞാൻ വെറുതെ ഒന്നൂഹിച്ചു. ഇതിവൃത്തം മുഴുവൻ ഞാൻ വായിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ "എനിക്ക് എല്ലാ പാട്ടിനും ഒരു മട്ടേ ഉള്ളു, വഞ്ചിപ്പാട്ട് ലേശവും പരിചയമില്ല" എന്ന മുഖവുരയോടുകൂടി ആശാൻ കരുണ പാടിക്കുവാനാരംഭിച്ചു. പാട്ട് നല്ല പരിചയമില്ലെന്ന് പറഞ്ഞതു പരമാൎത്ഥമാണെങ്കിലും കേൾക്കുന്നവൎക്ക് വ്യക്തമായി മനസ്സിലാകുവാൻ ആശാന്റേതുപോലെ ഉപയോഗപ്പെടുന്ന ഒരു മട്ടുണ്ടെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. പലവരികളും ആവൎത്തിച്ചുതന്നെ ചൊല്ലി. അദ്ദേഹത്തിന് നന്നേ പിടിച്ചവരികൾ രണ്ടാവൃത്തി വായിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. ഒരാശാന്റെ നിലയിലും വിശാലഹൃദയനായ ഒരു കവിയുടെ നിലയിലും അങ്ങനെയുള്ള വരികളുടെ സ്വാരസ്യം അദ്ദേഹം സ്വയം വെളിവാക്കിക്കൊണ്ടുതന്നെ പോയിരുന്നു. ആജീവനാന്തം ആ ഇരിപ്പിൽ ഇരിക്കുന്നതിന് ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. ജീവിതമത്സരത്തിന്റെ ബഹുമുഖങ്ങളായ കോലാഹലങ്ങൾക്കിടയിൽ യാതൊരു പ്രതിബന്ധവും കൂടാതെ എനിക്കദ്ദേഹത്തോടു സൈ്വരസംഭാഷണം ചെയ്യുവാൻ അനുവാദമരുളിയ ഈശ്വരനോടു നന്ദിപറയുകയും പ്രാപ്യസ്ഥലം ഒരിക്കലും അടുക്കരുതേ എന്ന ഒരു ഭീരുവായ ഭടനെപ്പോലെ ഞാൻ പ്രാൎത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തു. കരുണവായിച്ചുതീൎന്നപ്പോൾ അതിനെപ്പറ്റിയുള്ള എന്റെ അഭിപ്രായം നിൎവ്വിശങ്കം പറയുന്നതിന് ആശാനാവശ്യപ്പെട്ടു.

കഥയുടെ സ്വാഭാവികതയെക്കുറിച്ചു, അഥവാ, ഒരു ഘാതകിയായ വേശ്യാസ്ത്രീക്ക് പെട്ടെന്നാത്മജ്ഞാനം ലഭിച്ചതിനെക്കുറിച്ച് ഞാൻ തൎക്കം പുറപ്പെടുവിച്ചപ്പോൾ പ്രേമമാഹാത്മ്യത്തെ പുരസ്കരിച്ചു

പലതരത്തിലുള്ള യുക്തിവാദങ്ങൾകൊണ്ടു അദ്ദേഹം എന്നെ മടക്കുകയാണു് ചെയ്തതു്. വിസ്തരഭയത്താൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ വാദമുഖങ്ങൾ വിവരിക്കുന്നതിനൊരുങ്ങുന്നില്ല. ശ്മശാനവർണ്ണനാംഘട്ടത്തിലുള്ള "ശാപ്പിട്ടുന്നു" എന്ന പ്രയോഗം മനുഷ്യക്കല്ലാതെ കുറുനരിക്കു യോജിച്ചതാണോ എന്നു ഞാൻ ചോദിക്കയുണ്ടായി. "വലിച്ചുവാരിത്തിന്നുന്നു" എന്ന ആശയം സ്ഫുരിപ്പിക്കണമെന്നു മാത്രമേ ഉദ്ദേശ്യമുള്ളു എന്നും അതു് പറയുന്നതു് ആക്ഷേപാർഹമായാലും വിരോധമില്ലെന്നുമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ മറുവടി. "എനിക്കതു് വളരെ പിടിച്ച പദമാണു്" എന്നുതന്നെയാണു് ഞാൻ അടിക്കടി പുറപ്പെടുവിച്ച തർക്കത്തിനും അതു മാററിയേകഴിയു എന്ന നിർബന്ധത്തിനും എനിക്കു ലഭിച്ച സമാധാനം. ഇത്രയുംകൊണ്ടു് ആശാൻ ഒരു മർക്കടമുഷ്ടിക്കാരനാണെന്നു് ഞാൻ ധൃതിയിൽ അനുമാനിച്ചു. താമസിയാതെതന്നെ ഞാൻ അതിനു് പശ്ചാത്താപിക്കേണ്ടതായും വന്നു.

കരുണയിലെ പല ഭാഗങ്ങളും ഞങ്ങൾ മാറി മാറി വായിച്ചു. തിനുശേഷം അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഇതരകൃതികളിലേക്കു് കടന്നുവശായി. ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകിയും ദുരവസ്ഥയും ആണു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ കൃതികളിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് നന്നേ പ്രിയപ്പെട്ടതെന്നു പറഞ്ഞു. അവ രണ്ടും അന്നു് ഞാൻ വായിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നതിനാൽ അവയെക്കുറിച്ചു വാദപ്രതിവാദംചെയ്യാനുള്ള ഭാഗ്യം എനിക്കു സിദ്ധിച്ചില്ല. അതിനാൽ ഞങ്ങളുടെ സംഭാഷണം ലീലയിലേക്കു തിരിഞ്ഞു. "ലീലയുടെ മൂന്നാം പതിപ്പിനു് ഞാൻ ഭാവിച്ചിരിക്കയാണു്. വല്ല മാററങ്ങളും വരുത്തേണ്ടതുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നപക്ഷം അവ കേൾക്കട്ടേ" എന്നു പറഞ്ഞു അദ്ദേഹം ലീല കയ്യിലെടുത്തു. ആ ഗ്രന്ഥം പഠിപ്പിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ പലതരത്തിലുള്ള സംശയങ്ങളും എനിക്കു നേരിട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അവയെല്ലാം തീർക്കുവാനുള്ള തക്ക അവസരം ലഭിച്ചു എന്നു ഞാനും കരുതി. ആശാൻ നിർബന്ധശീലനാണെന്നു എനിക്കു തോന്നുകകൂടി ചെയ്തിരുന്നതുകൊണ്ടു് കൾനമായിട്ടുതന്നെ എൻെറ അഭിപ്രായങ്ങൾ പറയുന്നതിനു് ഞാൻ ഒരുമ്പെട്ടു. എനിക്കു തോന്നിയ ഏതാണ്ടും വിപ്രതിപത്തികൾ ഞാൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതിൽ ഒരെണ്ണം ഒഴികെയുള്ളവയെപ്പററി അദ്ദേഹം എൻെറ അഭിപ്രായത്തിൻെറ സാധുതയെ സമ്മതിക്കയാണു് ചെയ്തതു്. അവയിൽ ഒന്നുരണ്ടെണ്ണം വായനക്കാരുടെ ജിജ്ഞാസയെ കരുതി താഴെ ചേർക്കുന്നു.

"ഭയമെന്നനിനയ്ക്കുഭാവിയെ
പ്രിയമെന്നാലതു ഭാഗ്യമായിതാൻ"

എന്നതിലെ ഭയം "പ്രിയ"ത്തിൻെറ വിപരീതപദമല്ലാത്ത സ്ഥിതിക്കു് പ്രാസപക്ഷപാതംകൊണ്ടുമാത്രം അപ്രകാരം പ്രയോഗിച്ചു

മഹാകവി കുമാരനാശാൻ അവർകൾ.

ത്തല്ലയോ എന്നുള്ള എൻെറ ചോദ്യത്തിന് വിപരീതപദമല്ലെങ്കിലും ആശയവ്യക്തതക്കുറവുണ്ടോ എന്നു പകരം ചോദിക്കയാണ് ചെയ്തത്.

"നിമിഷംസ്ഥിതിനോക്കിനിന്നു സം-
ക്രമിതസ്നേഹമൊഴുക്കലയ്ക്കയാൽ
കമലം കമലത്തെയെന്നപോൽ
കമനീയാസ്യകളാഞ്ഞുമുത്തിനാർ" എന്ന പദ്യത്തിൽ

ഒഴുക്കലയ്ക്കയാൽ കമലം കമലത്തിൽക്കൂട്ടിമുട്ടുന്നതെങ്ങനെയാണെന്നുള്ള എൻെറ ചോദ്യത്തിന് "ഒഴുക്കലയ്ക്കുക" എന്ന പ്രയോഗം ശരിയല്ലെന്നും വിപരീതമായുണ്ടാകുന്ന ഓളംകൊണ്ടിട്ടോ, ഒരെ ചുഴിയിൽ അകപ്പെടുന്നതുനിമിത്തമോ മാത്രമേ അതു സാധിക്കയുള്ളു എന്നും അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചു. ഒററപ്പദ്യങ്ങളെസംബന്ധിച്ചും കഥാഘടനയെപ്പററിയും ഇങ്ങനെ തുടന്നുണ്ടായ വാദപ്രതിവാദംകഴിഞ്ഞ് ഈ പുസ്തകത്തിൽവച്ച് എനിക്ക് ഏററവും പിടിച്ചിട്ടുള്ള പദ്യം ഏതാണെന്നു എന്നോടു അദ്ദേഹം ചോദിക്കയുണ്ടായി. ഞാൻ

"മട്ടമലർശിലതന്നിലന്തിമേഘ
ക്കൊട്ടുമുടിപററിയ താരപോൽവിളങ്ങി.
തടമതിലഥതന്വി നോക്കിനോട്ടം
സ്ഫുടകിരണങ്ങൾകണക്കെനീട്ടിനീട്ടി" എന്ന പദ്യം

ചൊല്ലി. ആശാൻ അല്പനേരത്തേക്ക മിണ്ടാതിരുന്നിട്ട് ആ പദ്യം എനിക്കിഷ്ടപ്പെടുവാനുള്ള കാരണം എന്തെന്നു ചോദിച്ചു. മലയുടെ മുകളിൽ ഒരു പൊട്ടുപോലെ മാത്രം കാണാവുന്നതരത്തിൽ ശോഭിക്കുന്ന ലീലയെ സന്ധ്യാസമയത്ത് ചിലപ്പോൾ കാണാവുന്ന കറുത്ത മേഘത്തിൻെറ മുകളിലത്തെ ഒററനക്ഷത്രത്തോട് ഉപമിച്ച ആശാൻെറ നിരീക്ഷണശക്തിയും അത്യാർത്തിയോടുകൂടി മലയുടെ താഴ്‌വരയിലേക്ക അതിവേഗത്തിൽ ഓടിക്കുന്ന അവളുടെ നോട്ടത്തിൻെറ ഗതി വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്ന ഭാവനാശക്തിയും ആണ് എന്നെ രസിപ്പിക്കുന്നതെന്നു ഞാൻ മറുവടി പറഞ്ഞു. ആശാൻ ആ പദ്യം മൂന്നു നാലാവൃത്തി തന്നത്താൻ ചൊല്ലി. അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചിരുന്നത് ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന അത്ഥമല്ലെന്നും മട്ടമലരാണ് പാറമേൽ താര പോലെ വിളങ്ങിയതെന്നും പദ്യത്തിൻെറ ഉത്തരാദ്ധം മാത്രമാണ് ലീലയുടെ നോട്ടത്തിനെപ്പററി വണ്ണിക്കുന്നതെന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ആ പദ്യത്തിനടുത്ത് അല്പം മുമ്പിൽ

"അരികിലഥവിചിത്രവണ്ണമേലും
വിരിതടവീറ്റമൊരാനതൻപുറംപോൽ
തരുമലർനിരവീണു ഭംഗിതേടു-
നൊരുശിലമേൽ തനുഗാത്രി ചെന്നിരുന്നാൾ" എന്ന്

പാറയേയും പുഷ്പത്തേയും ഒന്നു വണ്ണിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും

പ്രേക്ഷകൻെറ നില പാറയ്ക്കൂട്ടത്താണെങ്കിൽ ഒററനക്ഷത്രംപോലെ പൂക്കളെ കാണുന്നതു പ്രയാസമായതുകൊണ്ടും അകന്നു കാണുന്നതും വർണ്ണിക്കേണ്ടതും ലീലയെത്തന്നെയായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും പൂർവ്വാർദ്ധാവസാനത്തിലെ വിരാമചിഹ്നത്തെ അവഗണിച്ചു "മട്ടമലർശില" എന്നു ഒററപ്പദമായിക്കരുതി അതിനെ മലർമയമായ ശില എന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും അതിനുമേൽ അന്തിമേഘക്കൊടുമുടി പററിയ താരപോൽ വിളങ്ങുന്നതിന് ഉത്തരാർദ്ധത്തിലെ തന്വിയെ അന്വയിക്കുകയും ചെയ്തതാണെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു. ആശാന് ലീലയിൽ ഏററവും പിടിച്ച പദ്യം ഏതാണെന്നു ഞാൻ പകരം ചോദിച്ചതിന് അദ്ദേഹം ചൊല്ലിയ ശ്ലോകം ഇതായിരുന്നു.

"കരുതുവതിഹചെയ്യവയ്യ; ചെയ്വാൻ
വരുതിലഭിച്ചതിൽ നിന്നിടാവിചാരം
പരമഹിതമറിഞ്ഞുകൂട; യായു
സ്ഥിരതയുമില്ലതിനിന്ദ്യമീ നരത്വം"

ലോകപരിജ്ഞാനത്തിൻെറ സൂക്ഷ്മതയിലും ആശയപുഷ്ടിയിലും ഉള്ള സ്വൈരവിഹാരമാണ് ആശാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതെന്നു ഈ പദ്യം ഏറെക്കുറെ വെളിവാക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിൻെറ വീണപൂവാണ് കേരളീയർക്ക് അധികം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതെന്നു ഞാൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അതിന് തൻെറ മററു കൃതികളെ അപേക്ഷിച്ചു അഗാധത തീരെ കുറവായതുകൊണ്ടും ഒഴുക്കു കൂടുന്നതുകൊണ്ടും ആയിരിക്കാം അങ്ങനെ വന്നിട്ടുള്ളതെന്നു അദ്ദേഹം മറുവടി പറകയും ചെയ്തു.

ഈ ഘട്ടത്തിലെത്തിയപ്പോൾ ഞങ്ങൾ സമയംപോയതറിയാതെതന്നെ ചവറയിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആശാന് നന്നെ ദാഹിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ദാഹശമനത്തിനുതക്ക മാർഗ്ഗമില്ലെന്നോർത്തു അദ്ദേഹം അല്പം കുഴങ്ങുകയാണെന്നു എനിക്കു തോന്നി. ഞാൻ കരുതിയിരുന്ന കാപ്പിയിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നതിന് ആശാനെ സവിനയം ക്ഷണിച്ചു. കാപ്പി പകരുന്നതിന് ചെറിയ പാത്രമൊന്നുമില്ലാതെയിരുന്നതുകൊണ്ടു കാപ്പിപ്പാത്രംതന്നെ ഞാൻ ആശാൻെറ മുമ്പിലേക്കു നീക്കിവച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഒന്നു വിഷമിച്ചു. "സാർ കുടിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടു" എന്നുപറഞ്ഞു അദ്ദേഹം പാത്രം വീണ്ടും എൻെറ അടുക്കലേക്കു നീക്കുവാൻഭാവിച്ചപ്പോൾ "എനിക്കു പിന്നീടുമതി" എന്നു ഞാൻ തീർത്തുപറഞ്ഞതിനുശേഷം മാത്രമെ അദ്ദേഹം കാപ്പി ഉപയോഗിച്ചുള്ളു. പരചിത്തഗതിയെപ്പററി ഇത്രമാത്രം ബഹുമാനവും അതിനെ പാലിക്കുന്നതിൽ ഇത്ര നിഷ്കർഷയും ഉള്ള ഈ മഹാകവിയുടെ കഥാവസ്തുക്കളിൽ ജാതിപക്ഷപാതദോഷം ആരോപിക്കുന്നതിന് തുനിയുന്നവരോടു അദ്ദേഹം ഏതാനും തത്വങ്ങളെ പുരസ്കരിച്ചു കവിതാനിർമ്മാണംചെയ്ത

യാണെന്നും സ്വഭാവത്തിലയിൽ അദ്ദേഹം എത്രയോ ആദരണീയമായ വിശിഷ്ടസ്വഭാവത്തോടുകൂടിയ ഒരു മഹാനാണെന്നും സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നതിന് ഞാൻ സദാ ബദ്ധനാണെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നു. ഒരു സമുദായത്തിൻെറ നേതാവായിരിക്കുവാൻ ഇത്തരത്തിലുള്ള ഗുണങ്ങൾ ഇദ്ദേഹത്തെ സർവ്വഥാ സഹായിക്കുന്നതാണെന്നും അദ്ദേഹത്തിന് ആയുസ്സ കൂടുതൽ അനുവദിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ സമുദായപരിഷ്കാരോദ്യമം എത്ര മംഗളമായി പരിണമിക്കുമായിരുന്നു എന്നും ഏവക്കും എളുപ്പത്തിൽ ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്. വിപരീതാഭിപ്രായമുണ്ടെന്നുള്ള കേൾവി മാത്രംകൊണ്ടും ചന്ദ്രഹാസമെടുക്കുന്ന മഹാകവികളെപ്പററി കേൾക്കുവാൻ എനിക്കിടവന്നിട്ടുണ്ട്. സ്തുതിയൊന്നു മാത്രമാണ് അക്കൂട്ടർക്കു ആഹാരമായിരിക്കുന്നതും. അപൂർണ്ണനെന്നു ബോധം ഇല്ലാത്തവനും തന്നെത്താൻ അറിയാൻപാടില്ലാത്തവനും ഒരിക്കലും നന്നാകുവാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നുള്ള സംഗതി ആശാൻ ഏതാനും മണിക്കൂർകൊണ്ട് എന്നെ പഠിപ്പിച്ചു.

ഞങ്ങളുടെ അനന്തരസംഭാഷണം ഇന്നത്തെ മററു മഹാകവികളെക്കുറിച്ചായിരുന്നു. ഭിത്തിയുടെ കണ്ണുകളെപ്പോലും ഭയപ്പെടേണ്ടാത്ത ആ കായൽപരപ്പിൻെറ നടുക്കുവച്ചും അദ്ദേഹം അവരെപ്പററി ബഹുമാനപൂർവ്വം സംസാരിച്ച വാക്കുകൾ ഇന്നും എൻെറ ശ്രവണപുടങ്ങളിൽ മുഴങ്ങുന്നുണ്ട്. വള്ളത്തോളിനെസംബന്ധിച്ച് ആശാന് അനുകൂലഭാവമില്ലെന്നും മററും അനവധി ആളുകൾ ഘോഷിക്കുന്നതു് ഞാൻ അതിനുമുമ്പ് കേട്ടിരുന്നു. അതിൻെറ അടിസ്ഥാനം എത്രമാത്രം ഉറപ്പില്ലാത്തതാണെന്നു എനിക്കു ബോദ്ധ്യമായി. ഞങ്ങളുടെ സംഭാഷണമദ്ധ്യേ "കൊല്ലം ബോട്ടുകടവ് ഇതാ കാണുന്നു. നമ്മൾക്കു പിരിയേണ്ടിവരുന്നല്ലൊ. ഈ യാത്ര ഇത്രകണ്ടു സുഖപ്പെടുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. ഇത്രവേഗത്തിൽ അവസാനിച്ചതുകൊണ്ടു എനിക്കു മനസ്താപമുണ്ട്" എന്ന് അദ്ദേഹം എന്നോടു പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയപ്പോഴാണ് കൊല്ലം അടുത്ത കഥ ഞാൻ അറിയുകയുണ്ടായതു്. യാത്രാമദ്ധ്യേ ദുരവസ്ഥയെപ്പററി സംസാരിക്കാനിടവന്നപ്പോൾ ഞാൻ ആയതു സശ്രദ്ധം വായിച്ചുനോക്കണമെന്നും അതിനെപ്പററി എൻെറ അഭിപ്രായം എഴുതി അയച്ചുകൊടുക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം എന്നോടാവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. പുസ്തകം തല്ക്കാലം അദ്ദേഹത്തിൻെറ കയ്യിലില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട് താമസിയാതെ ഒരെണ്ണം അയച്ചുതരാമെന്നു പറകയും ചെയ്തിരുന്നു. ബോട്ടിൽനിന്നിറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തിരുവനന്തപുരത്തുവച്ചു വീണ്ടും കണ്ടുകൊള്ളാമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടു കരുണ അച്ചടിപ്പിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം റെഡ്ഡിയാരുടെ പ്രസ്സിലേക്കും ഞാൻ തിരുവനന്തപുരത്തേയ്ക്കുള്ള വണ്ടികയറുന്നതിന് റയിൽവേസ്റ്റേഷനിലേക്കും യാത്രയാ

യി. തിരുവനന്തപുരത്തു എത്തി രണ്ടുദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എനിക്കു അഞ്ചൽമാൎഗ്ഗം ഒരു ദുരവസ്ഥകിട്ടി. ആ പുസ്തകത്തിനുള്ളിൽതന്നെ ഒരെഴുത്തുമുണ്ടായിരുന്നു. ബോട്ടിൽവച്ചു ഇദ്ദേഹത്തിനു് ഇംഗ്ലീഷുപരിജ്ഞാനം കുറവാണെന്നൂഹിച്ച ഞാൻ വലിയ വിഡ്ഢിയാണെന്നു എനിക്കു മനസ്സിലായി. ബി. ഏ. ക്കാൎക്കുപോലും സാധാരണ വശമാകാത്ത ഒരു ഇംഗ്ലീഷുശൈലി അദ്ദേഹത്തിനു് സ്വാധീനമായിരുന്നു. കയ്യൂടയ്ക്കു ഭംഗി അത്ര പോരായിരുന്നു എങ്കിലും വ്യക്തത വേണ്ടിടത്തോളം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നാണു് എന്റെ ഓൎമ്മ. ആ എഴുത്തു ഞങ്ങളുടെ പരിചയത്തിന്റെ പ്രഥമഘട്ടത്തിലുള്ളതായതുകൊണ്ടും ആശാന്റെ ദീൎഘായുസ്സിനെപ്പററി യാതൊരു ആശങ്കയ്ക്കും സംഗതിയില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടും ഞാൻ അതു സൂക്ഷിച്ചില്ല. ഞാൻ പുസ്തകം സാവധാനത്തിൽ രണ്ടു മൂന്നാവൃത്തി വായിച്ചു് എന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളടങ്ങിയ ഒരു മറുവടി എഴുതാമെന്നു വിചാരിച്ചു അമാന്തിച്ചിരിക്കവേയാണു് ആ ദാരുണമായ വാരുണകൎമ്മത്തെ—മൎമ്മഭേദകമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണവൃത്താന്തത്തെ—പ്പററി കേൾക്കുവാൻ ഇടയായതു്. എന്നോടാജ്ഞാപിച്ചതു് നിറവേററുവാൻ സാധിക്കാതെവന്ന മനസ്താപം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിയോഗവാൎത്തയിലുണ്ടായ വ്യസനത്തെക്കാൾ ഉൽക്കടമായിരുന്നുവെങ്കിൽ എന്റെ അലസതയും എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നിസ്സീമമായ ഭക്തിയും മാത്രമാണു് അതിനുത്തരവാദിത്വം വഹിക്കുന്നതു്.

തിരുവല്ലാ — ഏ. പരമേശ്വരൻപിള്ള ബി. ഏ.

വിചാരവീചി.

എഴുത്തച്ഛൻസ്മാരകം.

"സാനന്ദരൂപം സകലപ്രബോധം ആനന്ദദാനാമൃതപാരിജാതം
മാനുഷ്യപത്മേഷുരവിസ്വരൂപം, പ്രണൌമി തുഞ്ചത്തെഴുമാൎയ്യപാദം"

ഈ ധ്യാനശ്ലോകംകൊണ്ടു് കേരളീയർ ആരാധിച്ചുവരുന്ന പൂജ്യപാദരുടെ ശ്രാദ്ധം (ധനുമാസത്തിൽ ഉത്രംനക്ഷത്രം) ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കുമുമ്പെ ചിററൂർ ഗുരുമഠത്തിൽവെച്ചു് കൊണ്ടാടിയവിവരം ഞങ്ങളുടെ വായനക്കാർ അറിഞ്ഞിരിക്കാം. ആ ദിവസം മദിരാശി മലയാളിക്ലബ്ബിലെ അംഗങ്ങളും ഒരു സഭകൂടി തുഞ്ചത്തു് ആചാൎയ്യരെ ഭക്തിബഹുമാനപൂൎവ്വം സ്മരിക്കയുണ്ടായി. ജഗൽഗുരു ശങ്കരാചാൎയ്യസ്വാമി

കൾക്കശേഷം കേരളത്തിലുണ്ടായ ആചാര്യന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യസ്ഥാനത്തിന് അർഹനായ ആ മഹാത്മാവന്റെ—ജ്ഞാനോപദേശംകൊണ്ട് കേരളീയരെ ജാതിമതഭേദംകൂടാതെ ശിഷ്യഗണങ്ങളാക്കി തന്റെ ആചാര്യപദം അനപായമാക്കിത്തീർത്ത ആ പുണ്യാത്മാവിന്റെ—ഒരു മാതൃകാജീവിതം നയിച്ച് താനുമായി ഇടപഴകാനിടവന്നിട്ടുള്ള എല്ലാവരേയും പരിശുദ്ധാത്മാക്കളാക്കിയിരുന്ന ആ പരമയോഗീശ്വരന്റെ കവനകലാചാതുര്യംകൊണ്ട് സഹൃദയന്മാരെ അന്നും ഇന്നും ഒരുപോലെ ആനന്ദപരതന്ത്രരാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആ മഹാകവി സാർവ്വഭൗമന്റെ—സ്മരണക്കായി ഒന്നോ രണ്ടോ ദിക്കിൽ മാത്രം യോഗംകൂടിയതുകൊണ്ടോ പ്രസംഗംചെയ്തതുകൊണ്ടോ കേരളീയർ തൃപ്തിപ്പെട്ടിരിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല. എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികൾക്ക് കേരളത്തിൽ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള പ്രചാരവും സാന്നിദ്ധ്യവും കേരളത്തിലാകട്ടെ, മററുരാജ്യങ്ങളിലാകട്ടെ ഇതരകവികൾക്ക് കിട്ടിയതായി കാണുന്നില്ല. കർക്കിടമാസകാലത്ത് രാമായണം "കമ്പോടിക്കാ"തെ കണ്ടിട്ടുള്ള ഒരു ഗൃഹമെങ്കിലും പുതിയ പരിഷ്കാരപ്രവേശത്തിന് മുമ്പ് മലയാളഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവരുടെ ഇടയിൽ കണ്ടെത്തുവാൻ പ്രയാസമായിരുന്നു. ദേവാലയങ്ങളിൽ ഉത്സവങ്ങൾ നടക്കുന്ന കാലങ്ങളിൽ എസ് ടി. റഡ്ഡിയാർ പ്രഭൃതികൾ ലാഭം മാത്രം പ്രമാണിച്ച് കാശിനു വിലപിടിക്കാത്ത കടലാസ്സിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റേയോ മുദ്രാലയത്തിന്റേയോ സ്ഥിതിയെ തീരെ അവഗണിച്ച് അച്ചടിച്ചുവിടുന്ന എഴുത്തച്ഛന്റെ രാമായണവും, ഭാരതവും ആയിരക്കണക്കായി വിററുപോകുന്നുവെന്നുള്ള രഹസ്യം ഇപ്പോൾ പരസ്യമായിട്ടുള്ള ഒരു വാസ്തവമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അബദ്ധംവാ സുബദ്ധംവാ അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തിലെ അഹല്യാമോക്ഷം രാത്രി കിടക്കുന്നതിനുമുമ്പെ ഒരാവർത്തിയെങ്കിലും ചൊല്ലാത്ത വൃദ്ധയേയോ ആദിത്യഹൃദയം ജപിക്കാത്ത വൃദ്ധനേയോ അടുത്തകാലം വരെ കണ്ടുകിട്ടാൻ സാധിക്കയില്ലായിരുന്നു. അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കിട്ടോ അല്ലാതെയോ എഴുത്തച്ഛന്റെ രാമായണത്തിൽനിന്ന് ഏതാനും ദിവസത്തിലൊരിക്കലും കല്യാണാവസരങ്ങളിലും കുട്ടികളെക്കൊണ്ടെങ്കിലും പാരായണം ചെയ്യിക്കുന്ന പതിവ് കേരളത്തിൽ അവിടവിടെയായിട്ടെങ്കിലും അവശേഷിച്ചുനിൽക്കുന്നുണ്ട്. ഇത്തരത്തിൽ കേരളീയരുടെ മനസ്സിൽ ഒരു സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠയെ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ആ മഹാശയന്റെ ഗുണപൌഷ്കല്യങ്ങളെപ്പററി ആലോചിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ അററം കാണാതിരിക്കുന്നതാണ് പലരുടേയും അനുഭവം. പരിശുദ്ധമായ ഒരു ജീവിതരൂപേണ തന്റെ ഉള്ളിൽ കുടികൊണ്ടിരുന്ന ദിവ്യചൈതന്യത്തെ, അഥവാ ജ്ഞാനതേജസ്സിനെ സമകാലീനന്മാരിൽ വിതരണംചെയ്ത് അവരേയും തനിക്ക് തുല്യരാക്കിത്തീക്കാൻ ശ്രമിച്ചതിനാൽ ഋഷിഗുരുക്കൾക്ക് അമാനുഷനെന്നും ഗന്ധർവ്വനെന്നും മഹാത്മാവെന്നുമുള്ള ബിരുദങ്ങൾ അന്നുള്ളവർ ഭക്തിബഹു

മാനപരവശരായി സമപ്പിച്ചതിന്റെ ഫലമായിട്ടുതന്നെ ആയിരിക്കണം ആ മഹാമനസ്കന്റെ കൃതികൾ പാരായണം ചെയ്യുന്നതുതന്നെ ഒരു പുണ്യമാണെന്നുള്ള ബോധം കേരളീയരിൽ വേരൂന്നാൻ ഇടയായിട്ടുള്ളതു് ചിറവൂരിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള ഗുരുമഠവും ഈ ബോധത്തിന്റെ ഒരു വിശിഷ്ടസന്താനമാണു് ഒരു [illegible] വിയെന്ന നിലയിലാകട്ടെ, ഒരു മതാചാര്യ[illegible] ലയാകട്ടെ, ഒരു ഉത്തമോപാദ്ധ്യായനെന്ന [illegible]ലയിലാകട്ടെ, ഒരു പരമയോഗിയെന്ന നിലയിലാകട്ടെ, ഭക്തിസിദ്ധപോലും കത്തവ്യോപദേശം ചെയ്ത ഒരു മഹാജ്ഞാനിയെന്ന നിലയിലാകട്ടെ, കേരളീയക്കെല്ലാം ആ പുരുഷപുംഗവൻ ആരാദ്ധ്യൻതന്നെ—ആ മഹാകവിയുടെ വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിലനില്ക്കുന്നകാലത്തോളം ആ പുണ്യാത്മാവിന്റെ സ്മാരകമായി നാം യാതൊന്നും നിർമ്മിക്കേണ്ടതില്ലെങ്കിലും, നമുക്കു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേരെയുള്ള കടമയെ കാണിക്കാനെങ്കിലും കൊല്ലത്തിൽ ഒരു ദിവസം ഗുരുപാദരുടെ സ്മരണക്കായി നിയമിക്കുന്നതു് ഒട്ടും അധികമായിയെന്നു വരുന്നതല്ല. പാശ്ചാത്യരെ അനുകരിക്കുവാൻ എപ്പോഴും സന്നദ്ധരായ നമുക്കു് "ഷേക്സ്പിയർഡെ" (Shakespeare Day) മുതലായ ആഘോഷങ്ങൾ മാർഗ്ഗദർശികളായിട്ടുണ്ടുതാനും.

ഈ വിഷയത്തിൽ കേരളീയർ പൂർവാധികം ശ്രദ്ധവെക്കുന്നതിന്നു ഗുരുപാദർതന്നെ കടാക്ഷിക്കട്ടെ.

സി. എ. യം.

കഴിഞ്ഞലക്കത്തിൽ മി. അനന്തൻപിള്ളയുടെ സാഹിത്യനിരൂപണതൃഷ്ണ എന്ന ലേഖനത്തിന്റെ മറുപടിയായി ലേഖനങ്ങൾ ഞങ്ങൾക്കു് കിട്ടീട്ടുണ്ടു്. അവ തക്കസമയത്തിന്നു ഇവിടെ എത്തിച്ചേരായ്കയാൽ ഇനിയത്തെ ലക്കത്തിലേക്കു് നിർത്തിവെക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു.

എന്നു് സാ. നാ.

വിമർശവീഥി.

"വനകുസുമം."

ഗ്രന്ഥകർത്താ

[വി. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ നായർ ബി. ഏ.]

(വില അണ 8.)

ശ്രീമാൻ, വി. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ നായർ (ബി. ഏ.) അവർകൾ ഇന്നത്തെ മലയാളസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ മാന്യസ്ഥാനത്തെ അലങ്കരിക്കുന്ന ഒരാളാണു്. പദ്യരചനയിലെന്നപോലെ ഗദ്യരചന

യിലും പ്രഗത്ഭതയും പ്രശസ്തിയും നേടിയിട്ടുള്ള മിസ്റ്റർ ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ നായരുടെ സാഹിത്യപരിശ്രമത്തിൽനിന്നുണ്ടായിട്ടുള്ള സ്വാദുഫലങ്ങളെ ആസ്വദിച്ചിട്ടുള്ള സഹൃദയന്മാരോടാരോടും, അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു കവി എന്ന നിലയിലും ഒരു ഗദ്യകാരൻ എന്ന നിലയിലും ഉള്ള ഉന്നതസ്ഥാനങ്ങളെപ്പററി വിശേഷിച്ചൊന്നും പറയേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ലോകമഹാകവിയായ രവീന്ദ്രനാഥടാഗോറിന്റെ സാഹിത്യത്തിനുള്ള മാധുര്യം മലയാളികൾക്ക മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുത്തിട്ടുള്ള നവീനസാഹിത്യകാരന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനായിനില്ക്കുന്നത് മിസ്റ്റർ ഉണ്ണികൃഷ്ണൻനായരാകുന്നു. ടാഗോറിന്റെ പല നല്ല നല്ല പദ്യഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങളും മലയാളഭാഷയിലേയ്ക്കു വിവൎത്തനംചെയ്തിട്ടുള്ള മിസ്റ്റർ നായർ തൎജ്ജിമക്കാരുടെകൂട്ടത്തിലും മുന്നണിയിൽത്തന്നെ വൎത്തിക്കുന്നുണ്ട്.

ഞങ്ങളുടെ മുമ്പിലിരിക്കുന്ന "വനകുസുമം" ശ്രീമാൻ ഉണ്ണികൃഷ്ണൻനായർ പലപ്പോഴുമായി പല മാസികകളിലും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഖണ്ഡകവനങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേൎത്ത് പുസ്തകാകൃതിയിലാക്കിയിട്ടുള്ള ഒരു പുതിയ പ്രസിദ്ധീകരണമാണ്. ഇതിൽ, "എന്റെ ദേവിയോട്" "വനകുസുമം," "പ്രതിഭ" "പ്രേമാഞ്ജലി", എന്നാദിയായി, ദ്രാവിഡവൃത്തത്തിലും സംസ്കൃതവൃത്തത്തിലും ഉള്ള 20 ഖണ്ഡകവിതകൾ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഈ "വനകുസുമ"ത്തിന്റെ ഓരോ ദളവും, സ്വതസ്സിദ്ധമായ സൌന്ദൎയ്യസൌരഭ്യങ്ങൾകൊണ്ട് അതിനെ ആലേഖനംചെയ്ത കരത്തിന്റെ ശില്പചാതുരിയെ വിശദമായി വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. മലയാളത്തിൽ ടാഗോർപ്രസ്ഥാനത്തെ അനുകരിച്ച് കവിതചെയ്യുന്നവർ പലരുമുണ്ടെങ്കിലും മിസ്റ്റർ ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ നായരെപ്പോലെ ടാഗോർകവിതയുടെ മൎമ്മം മനസ്സിലാക്കുകയും അതിന്റെ ഗുണങ്ങളെ സാമാന്യേന സ്വന്തം കവിതതിൽ വരുത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളവർ അധികം ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. ടാഗോറിന്റെ കവിതയുടെ പ്രത്യേകതകളായ 'മിസ്റ്റിസിസം' 'സിമ്പോളിസം' എന്നീ ധൎമ്മങ്ങളുടെ ശരിയായ സ്വഭാവം അറിയാത്തതുകൊണ്ട് ആ രീതി പിടിച്ച് കവിത എഴുതുന്ന പലൎക്കും പരാജയമാണ് പററിപ്പോയിട്ടുള്ളത്. വായിച്ചാൽ അൎത്ഥം മനസ്സിലാവാതെ വായനക്കാർ പരിഭ്രമിച്ചുപോകത്തക്കവണ്ണം എഴുതിയാൽ ടാഗോർകവിതയായി എന്നുകൂടി ചിലർ ധരിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു തോന്നത്തക്കവണ്ണം അവരുടെ കൃതികൾ അത്രമേൽ അൎത്ഥശൂന്യങ്ങളും അസംബന്ധങ്ങളും ആയിക്കാണുന്നുണ്ട്. മിസ്റ്റർ ഉണ്ണികൃഷ്ണൻനായരുടെ കവിതയാകട്ടെ ഈ ദോഷത്താൽ ലേശവും സ്പർശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതല്ല എന്നു സന്തോഷസമേതം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ശ്രീമാൻ ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ നായരുടെ കവിതയ്ക്ക് മിസ്റ്റിസിസത്തിലേയ്ക്ക് സഹജമായ ഒരു പ്രവണത അല്ലെങ്കിൽ ചായ്ച്ചിൽ ഉണ്ടെങ്കിലും അതുകൊണ്ട് അതിനു ദു

രധിഗമത്വം അശേഷമില്ലതന്നെ. "എന്റെ ദേവിയോട്" "പ്രേമാഞ്ജലി", "സന്ധ്യാസംഗീതം" 'ബാലഗോപാലൻ" "മരീചിക" "ഭിക്ഷാംദേഹി", "ഗോകുലാഷ്ടമി" എന്നീ 'വനകുസുമ'സ്ഥങ്ങളായ കവിതകളെല്ലാം, ഉൾക്കണ്ണയോഴ്ക്കൂടി സത്യത്തേയും ഈശ്വരനേയും അന്വേഷിക്കുകയും, പ്രകൃതിയിലും ജീവിതത്തിലും സൌന്ദൎയ്യവും പ്രേമവും ദൎശിച്ചു് ആനന്ദം അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ഹൃദയത്തിൽനിന്നു നിൎഗ്ഗളിച്ച മധുരഗാനങ്ങളാകയാൽ അവയിൽ 'മിസ്റ്റിസിസ'ത്തിന്റെ സ്വഭാവം കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. "പ്രതിഫലം കിട്ടി" "വനകുസുമം" "ദേവയാനി"മുതലായ കവിതകളിലും സൌന്ദൎയ്യത്തിന്റേയും പ്രേമത്തിന്റേയും സ്വാദറിയുന്ന ഒരു ചിത്തവൃത്തിയുടെ വിളയാട്ടമില്ലാതെയില്ല. "പ്രതിഭ", "സ്വച്ഛന്ദവിഹാരി" "മന്ദാകിനി" "ദിവാസ്വപ്നം" എന്നീ കൃതികൾ കേവലം 'കവിപ്രൌഢോക്തിസിദ്ധങ്ങൾ' അഥവാ കവികല്പനാമാത്രസിദ്ധങ്ങൾ ആകുന്നു. വള്ളത്തോളിന്റെ "കാററിൽ പറന്ന കവിത"യുടെ സാഹോദൎയ്യം "വനകുസുമ"ത്തിലെ "ചിത്രരചന"യ്ക്കുള്ളതായിക്കാണുന്നുണ്ട്. ശ്രീകൃഷ്ണലീലകളെ ലേഖനം ചെയ്യുന്ന അവസരങ്ങളിൽ, വള്ളത്തോളിന്റെ തൂലികയെപ്പോലെ മിസ്റ്റർ ഉണ്ണികൃഷ്ണൻനായരുടെ തൂലികയും തുലോം 'ഭാവാവിഷ്ട'മായിത്തീരുന്നുണ്ടെന്ന്, "അമ്പാടിയിൽ ചെല്ലുന്ന അക്രൂര"നേയും മററും അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന "ഗോകുലാഷ്ടമി" "ഭിക്ഷാംദേഹി" മുതലായ കവിതകൾ വിളിച്ചുപറയുന്നു. 'സന്ധ്യാസംഗീത'ത്തിലും 'ഭിക്ഷാംദേഹി'യിലും ചിലഘട്ടങ്ങളിൽ ഗ്രന്ഥകൎത്താവിനുള്ള ടാഗോർശിഷ്യത്വം തെളിഞ്ഞു കാണുന്നുണ്ട്. ടാഗോറിന്റെ മഹിതങ്ങളും മധുരങ്ങളുമായ ആശയങ്ങളോടുള്ള പരിചയാധിക്യംനിമിത്തം അവയോടുകൂടിയുണ്ടായിട്ടുള്ള 'സാത്മ്യം' മിസ്റ്റർ ഉണ്ണികൃഷ്ണൻനായരുടെ ആശയങ്ങൾക്ക് പ്രത്യേകമൊരു മഹത്വവും സൌരഭ്യവും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാം.

മിസ്റ്റർ ഉണ്ണികൃഷ്ണൻനായരുടെ "ഭിക്ഷാംദേഹി"യിലുള്ള,

"കേവലം ശൂന്യമായിത്തീൎന്ന വൃന്ദാവന—
ഭൂവിലേപ്പുല്ലിൻ പരപ്പിലൂടെ,
ശാന്തിയാം തങ്കച്ചഷകത്തിൽ പാടല—
കാന്തി കലൎന്ന മധുവുമേന്തി,
സന്ധ്യാസുമംഗലി വന്നണഞ്ഞാൾ മുട്ട—
സംഗീതസാന്ദ്രമായപ്രദേശം"

എന്ന വരികൾ, ടാഗോറിന്റെ "ഗീതാഞ്ജലി"യിലുള്ള

"And there comes the evening over the lonely meadows deserted by herds, — — carrying cool draughts of place in her golden pitcher from the Western Ocean of rest"

എന്ന ഭാഗത്തിന്റെ ആശാസ്യമായ അനുകരണങ്ങളാകുന്നു "ഗൌതമനും യശോധരയും" "സ്ത്രീലോകം" എന്നാദിയായ ചു ചില കൃതികൾ വിഷയസ്വഭാവംകൊണ്ടും പ്രതിപാദനരീതികൊണ്ടും, മുൻകാണിച്ച കവിതകളിൽനിന്നു് സ്വല്പം വ്യത്യാസപ്പെട്ടുനില്ക്കുന്നവയാണു്. 'സ്ത്രീലോക'ത്തിലുള്ള

ദൈവികമാകും പീയൂഷധാരകളെ
ഭൂവിങ്കലവതരിപ്പിക്കുവാൻ ലോകേശ്വരൻ
ആരചിച്ചയച്ചുള്ള ദേവികളത്രെ സ്ത്രീകൾ
ആ രത്നസൃഷ്ടിക്കനേകായിരം നമസ്കാരം

എന്ന വരികളും "ദേവയാനി"യിലുള്ള,

"പ്രേമമെന്നുള്ള സാക്ഷാൽ ദിവ്യമാമവസ്ഥതൻ
സീമകണ്ടറിയുന്നോരുഴിയിൽ സ്ത്രീകളത്രെ
പൂവിങ്കൽ പരിമളമെന്നപോൽ മൈക്കണ്ണാൾക്കു
ജീവിതത്തിങ്കൽത്തിങ്ങും വാസനയത്രെരാഗം"

എന്നവരികളും കവിക്കു് സ്ത്രീത്വത്തെപ്പററിയുള്ള അത്യുന്നതമായ അവബോധത്തെ കാണിക്കുന്നതുപോലെ തന്നെ കവിയുടെ നിസർഗ്ഗരമണീയമായ കല്പനാശില്പത്തെയും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. സ്ത്രീകൾ പുരുഷോപഭോഗസാധനങ്ങളായ ഭൌതികസൃഷ്ടികളല്ലെന്നും പ്രേമനിധികളായ ദിവ്യമൂർത്തികളാണെന്നും, അനുരാഗം എന്നതു് കാമോപഹതമായ് ഹൃദയത്തിലുണ്ടാകുന്ന ഇന്ദ്രിയസമ്പ്രീതിവിഭ്രാന്തമായ ഒരു താല്കാലിക ചപലവികാരമല്ലെന്നും, ആനന്ദമയമായി സത്യാത്മകമായി മധുരമായി നിത്യമായിവിളങ്ങുന്ന ഒരു ദിവ്യമനോവൃത്തിയാണു് അതെന്നും, സത്യത്തിന്റേയും ആനന്ദത്തിന്റേയും സൌമ്യമായ സ്വരൂപമാണു് സൌന്ദര്യമെന്നുംഉള്ള ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ ആശയങ്ങളാണു് ശ്രീമാൻ ഉണ്ണികൃഷ്ണൻനായരുടെ ഈ കവിതകളിലെന്നല്ല മിക്ക കവിതകളിലും സ്പഷ്ടമായും അസ്പഷ്ടമായും ഐദമ്പര്യേണ വിസ്തരിച്ചുകാണുന്നതു്. മിസ്റ്റർ നായരുടെ സൂക്ഷ്മമായ നിരീക്ഷണശക്തിയും, വിശാലമായ സൌന്ദര്യബോധവും, സൌമ്യമായ ഭാവനാശക്തിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ എല്ലാകവിതകളിലും തെളിഞ്ഞു വിളങ്ങിക്കാണുന്നുണ്ടു്.

ശ്രീമാൻ ഉണ്ണികൃഷ്ണൻനായരുടെ കവിതയുടെ രചനാഭംഗിയും പദബന്ധസമ്പൂർണതയും പ്രസാദഗുണവും സവിശേഷം പ്രശംസനീയങ്ങളായിരിക്കുന്നവയാണു്.

"വരാംഗിസമ്മാനമശേഷവും നീ
വരാൻവിളംബിക്കുകയാലൊടുങ്ങി;
വരാർത്ഥനയ്ക്കൊത്തിടുമെങ്കിലിന്നീ—
വരാക്ഷി! ഞാൻ വല്ലതുമൊന്നുനൽകാം"

(ഗൌതമനും യശോധരയും)

“പനിനീർമലരിന്റെ കോമളദളാഗ്രത്തിൽ
പനിനീർക്കണമൊന്നുതിങ്ങിനിന്നിടുംപോലെ
കിളിഭാഷിണിക്കേഴും നീലക്കൺമുനയിങ്കൽ
കളിയാടിയമുഗ്ദ്ധമന്ദാക്ഷഭാവത്താലും
(ദേവയാനി)

എന്നിത്യാദികളായ പങ്ക്തികൾ ആശ്ലിഷ്ടരമണീയമായ ലളിതരചനാശൈലിക്കുള്ള ഉത്തമോദാഹരണങ്ങളായിരിക്കുന്നുണ്ടു്.

പാഴുറ്റൊരാസുരവാഷ്പയാംവേനലിൽ
കേഴുംത്രിഭുവനചാതകത്തെ
ഓടക്കുഴലിൽനിന്നൂറുമമൃതിനാൽ
“കോടക്കാർവർണ്ണ” നീയല്ലോകാത്തു

എന്നീവിധത്തിൽ പദപ്രയോഗൌചിത്യം (ചാതകത്വകല്പനത്തിന്നനുസരണമായി കോടക്കാർവർണ്ണ എന്ന സംബുദ്ധികൊണ്ടു് മേഘത്വം കല്പിച്ചതു) കാണിച്ചിരിക്കുന്നതിലും ‘വനകുസുമ’കർത്താവിനെ പ്രത്യേകം ശ്ലാഘിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇനിയും മിസ്റ്റർ ഉണ്ണികൃഷ്ണൻനായരുടെ ഓരോ കവിതാഗുണങ്ങളെ എടുത്തുകാണിക്കുവാൻ പുറപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ ഈ നിരൂപണം അത്രവേഗത്തിലൊന്നും അവസാനിക്കുന്നതല്ലാത്തതിനാൽ പത്രസ്ഥലത്തിന്റെ പരിമിതത്വംഭയന്നു് ഞങ്ങൾ അതിനായി ഒരുങ്ങുന്നില്ല. നിരൂപണത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയ്ക്കുവേണ്ടി, ഞങ്ങൾ ഇപ്പുസ്തകത്തിൽ അങ്ങുമിങ്ങും കണ്ടെത്തിയ ചിലദോഷങ്ങളേക്കൂടി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു് വിരമിച്ചേയ്ക്കാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

‘കുലീന’ശബ്ദത്തിന്നുതന്നേ ഉൽകൃഷ്ടകുലജാതത്വം എന്നർത്ഥമായിരിക്കേ, “ഉൽകൃഷ്ടകുലീനയായ് നീവസിപ്പൂ” (വനകുസുമം) എന്ന പ്രയോഗത്തിൽ പൌനരുക്ത്യമില്ലേ എന്നു ഞങ്ങൾ ശങ്കിക്കുന്നു. “വീർയ്യപൌരുഷം” (പ്രതിഭ) എന്നാൽ, വീർയ്യവും പൌരുഷവും എന്നോ, വീർയ്യത്തിന്റെ പൌരുഷമെന്നോ എന്താണു് അർത്ഥമെന്നു ഞങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. “ചട്ടറ്റൊരവൾക്കേഴും രൂപധേയാകർഷത്തിൽ” (പ്രതിഭ) “ദുഷ്കർമ്മജാതമാം ശാപഫലത്തിനാലേ” (സ്വപ്നവിഹാരി) “ഭാവനാസൃഷ്ടമാം ലോകാന്തരാളത്തിൽ” (സ്വപ്നവിഹാരി) എന്നിപ്രകാരം ചിലേടത്തു് സമാസൈകദേശത്തിൽ വിശേഷണത്തെ അന്വയിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഒട്ടും സമഞ്ജസമായിട്ടില്ല. “മമജീവിതം സനാഥമായ്” (മന്ദാകിനി) എന്നിടത്തു് ‘സനാഥ’ത്തിന്നുപകരം ചരിതാർത്ഥമെന്നുതന്നേ പറയണം. “വനാവലിക്കുള്ളാഹാർയ്യശോഭകൾ” എന്നിടത്തു് കൃത്രിമമായുണ്ടാക്കിയതു് എന്നർത്ഥമായ ‘ആഹാർയ്യ’ശബ്ദത്തെ ‘നിസർഗ്ഗസിദ്ധം’ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു് ശരിയായിട്ടില്ല. ‘ഉപായന’ശബ്ദത്തിനു് കാഴ്ചദ്രവ്യം എന്നർത്ഥമാകയാൽ ‘സമ്മാനം’ എ

നാൎത്ഥത്തിൽ അതിനെ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു് (ഉപായനംവാങ്ങി വ ധൂകദംബം) സാധുവല്ല. "ശീകരം താപാതുരന്മാരെയെന്നതുപോലെ എങ്കരൾത്തടത്തെയിസ്സംഗീതാമൃതപൂരം പങ്കസങ്കലനത്തിൽനിന്നുവേർ പെടുത്തുന്നു" (സംന്ധ്യാസംഗീതം) എന്ന ഉപമയിൽ, ഉപമേയധൎമ്മമാ യ പങ്കസങ്കലനനിൎമ്മോചനം ഉപമാനത്തിൽ ഘടിക്കാത്തതുകൊണ്ടു് അവിടത്തെ സാദൃശ്യം അനുപപന്നമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. "തിങ്ങി ങ്കൽസദാ ഘൃതസേകമെന്നതുപോലെ ആ മനോഹരവീണക്കമ്പികൾ മീട്ടിച്ചെമ്മേ കോമളസ്വരമാൎന്നു പാടുന്നുണ്ടോരോഗാനം" (പ്രതിഭ) എ ന്നും, "ദിവാകരസരോജിനീനിഭൃതസംഗമംപോലെയാ—യുവാവുമവളും പരസ്പരവിലോകംചെയ്കവേ" (ഗൌതമനും യശോധരയും) എന്നും ഉ ള്ള ഉപമകളിൽ പദവിന്യാസവൈലക്ഷണ്യത്താൽ ഉപമാനോപമേയ ങ്ങൾക്കു് സാധാരണ ധൎമ്മം ദുൎഘടമായിത്തീൎന്നിരിക്കയാൽ വാക്യബന്ധ ത്തെ അന്യഥാകരിക്കുകതന്നെ വേണം. "ഉള്ളംതകൎന്നുകയൎക്കുമഴൽ ത്തിര—ത്തള്ളലിൻതുള്ളികളെന്നപോലെ ആ മുഗ്ദ്ധമാം മുഖപ്പൂവിങ്കൽ സ്വേദാംബു—തൂമുത്തൊളിചിന്നിക്കാണുമാറായ്" (ഭിക്ഷാംദേഹി) എ ന്ന സ്ഥലത്തുള്ള ഉൽപ്രേക്ഷയിൽ, വിഷയി (ഉപമാനം) യുടെ ശരിക്കു ള്ള 'അനുയോഗി' (വിഷയമായ ഉപമേയം) 'സ്വേദാംബു'വാണെങ്കിലും സമാസവശാൽ, 'തൂമുത്തൊളി'ക്കേ വിഷയത്വം അല്ലെങ്കിൽ ഉപമേയ ത്വം സിദ്ധിക്കുകയുള്ളു.

മേൽക്കാണിച്ച നിസ്സാരങ്ങളായ ദോഷങ്ങൾ 'വനകുസുമ'ത്തി ന്റെ പുറമേയ്ക്കുമാത്രം പറ്റിയിട്ടുള്ള ചില മൺപൊടിത്തരികൾ മാ ത്രമാണെന്നുള്ളതിനാൽ അതുകൾ അതിന്റെ ചാരുതയെ അത്ര ബാ ധിക്കുന്നില്ലെന്നുതന്നെയാണു് പറയേണ്ടതു്. 'വനകുസുമ'ത്തിന്റെ ഏതൊരു പുറം നോക്കിയാലും അതിന്റെ സൌന്ദൎയ്യത്തിനൊരു മങ്ങ ലുള്ളതായിക്കാണുന്നതല്ല. ശബ്ദഭംഗി, അൎത്ഥപുഷ്ടി, ആശയോൽകൎഷം, ബന്ധസൌകുമാൎയ്യം എന്നീ ഗുണങ്ങളാൽ, മിസ്റ്റർ ഉണ്ണികൃഷ്ണൻനായരു ടെ ഈ പുസ്തകം ആപാദചൂഡം ആകൎഷമായിട്ടുതന്നെ ഇരിക്കുന്നുണ്ടു്. മിസ്റ്റർ നായരുടെ സാഹിതീലതികയിൽ ഇമ്മാതിരിയുള്ള അനേകം 'വ നകുസുമ'ങ്ങൾ ചേൎന്നുള്ള 'മഞ്ജരി'കൾ ധാരാളമുള്ളവാകട്ടെ.

"പുലരി"

പട്ടാമ്പി സംസ്കൃതകോളേജ് വിദ്യാൎത്ഥികളുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിത്തുടങ്ങിയിട്ടുള്ള ഒരു "കയ്യെഴുത്തുമാസിക"യാണു് "പു ലരി." സംസ്കൃതകോളേജ് വിദ്യാൎത്ഥികൾക്കു് സംസ്കൃതഭാഷയിലും മ ലയാളഭാഷയിലും ഉള്ള അഭിരുചിക്കും അഭിമാനത്തിനും നിദൎശനമാ യിക്കാണുന്ന ഈ 'പുലരി' ഉത്തരോത്തരം ഉൽകൎഷത്തെ പ്രാപിക്കട്ടെ എന്നു ഞങ്ങൾ ആശംസിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ബുദ്ധധൎമ്മം, ഹിമാലയയാത്ര, ഹരിണാക്ഷി എന്നീ പുസ്തകങ്ങളും, ബാലാക്കൻ എന്ന ഒരു പുതിയ മാസികയും, കൈപ്പററി നന്ദിപറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. അഭിപ്രായം വഴിയെ.

വിജ്ഞാനസൌധം.

സമുദായ സുഖം.

മഹാത്മാഗാന്ധി യെങ്ങ് ഇന്ത്യയിൽ സുമുദായസുഖംയെപ്പററി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—

ഹിന്തുമുസ്ലീം മൈത്രിയിൽ എനിക്കുള്ള വിശ്വാസത്തിന്നും പ്രതിപത്തിക്കും യാതൊരു കുറവും വന്നിട്ടില്ല. പക്ഷെ എന്റെ പരിശ്രമപദ്ധതി ഭേദപ്പെടുത്തേണ്ടതായി വന്നിരിക്കുന്നു. ഇതുവരെ സഭകളിൽ പ്രസംഗിച്ചും, അവയിൽ പ്രമേയങ്ങൾ അംഗീകരിച്ചുമായിരുന്നു ഞാൻ എന്റെ ഉദ്ദേശം സാധിച്ചിരുന്നതു്. ഈ സമ്പ്രദായത്തിൽ എനിക്കിപ്പോൾ വിശ്വാസംകുറഞ്ഞിട്ടാണ് വരുന്നതു്. ഭയം, നിരാശ, പരസ്പരവിശ്വാസമില്ലായ്മ എന്നിവകൊണ്ടു് ഭാരതീയ അന്തരീക്ഷം ഇപ്പോൾ നിറഞ്ഞിരിക്കകൊണ്ടു് പ്രസംഗങ്ങൾകൊണ്ടു ഉദ്ദേശത്തിനു വിപരീതമായഫലങ്ങളാണു് ഉണ്ടാകുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് മേലാൽ പ്രാൎത്ഥനക്കും സ്നേഹപൂൎവ്വം ഇരുകക്ഷിക്കാരും ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികൾക്കും ആണു് ഞാൻ പ്രാധാന്യം നൽകുന്നതു്. ഇരുവൎഗ്ഗക്കാരുടേയും ഇപ്പോഴത്തെ മനഃസ്ഥിതിയോടുകൂടി യോജിക്കുവാൻ എനിക്കു സാധിക്കുന്നതല്ല. ഹിന്തുമുസ്ലീം മൈത്രിക്കുവേണ്ടി ഇതുവരെ ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള പരിശ്രമം സഫലമായിട്ടില്ലെന്നു അവർ ആക്ഷേപിക്കുമായിരിക്കാം. അവർ അങ്ങിനെ ചെയ്തുകൊള്ളട്ടെ. സത്യംകൊണ്ടും അഹിംസകൊണ്ടുമല്ലാതെ നമുക്കു യാതൊന്നും സാധിക്കയില്ലെന്നാണു് എന്റെ ഇപ്പോഴുമുള്ള പൂൎണ്ണവിശ്വാസം.

മററുള്ളവയെല്ലാം വിഫലമായാൽ ഇവ രണ്ടിന്നും പ്രാധാന്യം കൂടി വരുമെന്നും എനിക്കറിയാം. കാൎയ്യപരിപാടിയിൽ ഒരു പ്രധാന അംഗമായി അഹിംസയെ കരുതുവാൻ തരമില്ലെന്നുള്ള സ്ഥിതിയിലായിരിക്കുന്നു. ഞാനും എന്റെ ഉപദേശങ്ങളും ഇപ്പോൾ ഒരു വിഷമഘട്ടങ്ങളിലാണു്. പരാജയം വന്നാൽ അതിൽ അപരാധി ഞാൻതന്നെയാണു്. ഞാൻ ഉപദേശിച്ചിരുന്ന പരമാൎത്ഥതത്വങ്ങളല്ല. എന്റെ വിചാരങ്ങളിൽ കൂടി ഹിംസാപരമായ ബുദ്ധി തീരെയില്ലെന്നു എനിക്കു് സാമാൎത്ഥ്യം പറയാറായിട്ടില്ല. അങ്ങിനെ ആയിതീരുവാൻ ദൈവം എനിക്കുതന്നിട്ടുള്ള സൎവ്വശക്തികളും ഞാൻ ഉപയോഗിച്ചുനോക്കുന്നുണ്ടു്.

സർ, ജെ, സി. ബോസിന്റെ കോൺവൊക്കേഷൻപ്രസംഗത്തിൽനിന്നു.

“അടുത്തകാലത്തു് 'ലൊക്കാർണോ'വിൽവച്ചു നടന്ന വിദ്യാഭ്യാസസമ്മേളനത്തിൽ ഞാൻ സംബന്ധിക്കുകയുണ്ടായി. ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി മാറേറണ്ടതാണെന്നുള്ള അഭിപ്രായമാണവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു്. നമ്മുടെ രീതി വളരെ പ്രാചീനമാണു്. ജനതയുടെ ആശയേയും കാംക്ഷാമതഃയേയും പ്രബുദ്ധമാക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ജീവശക്തിയായി വിദ്യാഭ്യാസത്തെ നാം ഭേദപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്റെ പല ശിഷ്യന്മാരും ശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രത്യേക അഭിരുചി പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ അവക്കു് പ്രവൃത്തിക്കു രംഗമില്ല. അതുകൊണ്ടു് ഗത്യന്തരമില്ലാതെ അവർ നിയമപരിശീലനത്തിനു പോകേണ്ടിവരുന്നു. ബുദ്ധിയുള്ളവക്കു് നിയമപരിശീലനമല്ലാതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്നുള്ള അവസ്ഥ വളരെ പരിതാപകരം തന്നെ. ജപ്പാനിൽ ഇപ്രകാരമുള്ള വിദ്യാത്ഥികളെ ഗവമ്മെൻറുതന്നെ യൂറോപ്പു്, അമേരിക്ക മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലയച്ചു് വിദഗ്ദ്ധന്മാരാക്കി അവരുടെ ബുദ്ധിക്കും പരിശീലനത്തിനും തക്ക ജോലികൾ കൊടുക്കുന്നതിനു് ഗവമ്മെൻറു തയാറായിരിക്കുന്നു. തൊഴിലില്ലായ്മയും പണമില്ലായ്മയുമാണു് എല്ലാ അസ്വസ്ഥതയ്ക്കും കാരണം. ഇത്രത്തോളം പ്രകൃതിസമ്പത്തും ശാസ്ത്രപരിശീലനം കഴിച്ച യുവാക്കന്മാരുടെ സമൃദ്ധിയും ഉള്ള ഒരു രാജ്യം ഇന്നത്തെ ദുരിതാവസ്ഥയിൽ കാണപ്പെടുന്നതു് അത്ഭുതംതന്നെ. മൈസൂർസംസ്ഥാനത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു് ഈ സംഗതി വിഷയമായിരിക്കുന്നു എന്നു് കാണുന്നതു് സന്തോഷാവഹമാകുന്നു.

എന്തും പ്രവൃത്തിക്കുന്നതിനും എവിടെയും പോകുന്നതിനും ഉള്ള ഒരു ആത്മശക്തി ആണു് നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാരെ ഉത്തേജനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നതു്. വലിയ വനാന്തരങ്ങൾ അവർ ഭവനങ്ങളാക്കി. സമുദ്രത്തിന്റെ ഭയങ്കരതയെ അവർ കീഴടക്കി. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ഒരു വല്ലാത്തക്ഷീണം നമ്മെ ബാധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതു് പരിഹരിക്കാത്തപക്ഷം നമ്മുടെ നാശം അപരിഹരണീയമാണു്. എന്തെന്നാൽ പ്രകൃതി ക്ഷീണിച്ചവരോടു് ദയകാണിക്കയില്ല. അലസന്മാർ കഷ്ടിച്ചുള്ള ഉപജീവനത്തിനു മാർഗ്ഗംതേടി സമാധാനപ്പെടുന്നു. ഇതു പ്രവൃത്തിശക്തിയെയും ജീവിതത്തിലെ തടസ്സങ്ങളോടു എതിരിടുന്നതിനുള്ള ശക്തിയേയും കുറച്ചു് നമ്മെ പട്ടിണിയിട്ടു് കൊല്ലുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. മററു രാജ്യങ്ങളിൽ ഭയങ്കരമായ ആപൽഘട്ടങ്ങളിലും മനുഷ്യന്റെ പ്രയത്നശക്തി ജനങ്ങളുടേയും ഗവമ്മെണ്ടിന്റെയും യോജിച്ചുള്ള ശ്രമത്താൽ അഭംഗമായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നു.

സവ്വകലാശാലയും വ്യവസായപരിശ്രമവും രണ്ടല്ല ഒന്നാണു്. അനേകലക്ഷം രൂപ ഒരു പ്രത്യേകശാഖക്കായി ചെലവഴിക്കുവാൻ ശേഷിയുള്ള രാജ്യങ്ങളുണ്ടു്. നമുക്കതില്ല. അതിനാൽ ഉള്ളതുകൊണ്ടു

കൂടുതൽ ഫലമുണ്ടാക്കുവാനാണ് നാം നോക്കേണ്ടത്. പ്രകൃതിസ്വഭാവത്തിനെ പുറത്തെടുത്തു പ്രയോജനകരമാക്കുകയാണ് ഒരു സംസ്ഥാനത്തിൻെറ ധർമ്മം. പഠിത്തവും പര്യവേക്ഷണവും ഒരിക്കലും വേർതിരിക്കാവുന്നതല്ല. പ്രസംഗംകൊണ്ടു പര്യവേക്ഷണത്തിൽ അഭിരുചി ഉണ്ടാക്കാവുന്നതുമല്ല. ഒരു നല്ല അദ്ധ്യാപകൻ തൻെറ ശിഷ്യരെ തന്നത്താൻ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന് പഠിപ്പിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. അപ്രകാരമുള്ള അദ്ധ്യാപകന്മാരെ കിട്ടുന്നതു എളുപ്പമുള്ളതല്ല. അങ്ങനെയുള്ളവരെ കണ്ടുപിടിച്ച് അവർക്കു വേണ്ട സൌകര്യങ്ങൾ കൊടുക്കുകയാകുന്നു സർവ്വകലാശാലകളുടെ ധർമ്മം. അപ്രകാരമുള്ള അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ കീഴിൽ പഠിക്കുന്ന കുട്ടികൾ രാജ്യത്തിനു ശക്തികളായിത്തീരുന്നതാണ്. നിങ്ങളെല്ലാവരും ഉന്നതമായ പുരുഷത്വവും സ്ത്രീത്വവും സമ്പാദിക്കണമെന്നാണ് എനിക്കു നിങ്ങളോടുള്ള സന്ദേശം. നിങ്ങളെക്കൊണ്ട് നിങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിന് അത്യാവശ്യമുള്ള ഒരു ഘട്ടത്തിലാണ് നിങ്ങൾ ജനിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നോർക്കണം. നമുക്കു കിട്ടിയിരിക്കുന്ന സംസ്കാരം വളരെ പുരാതനമാണ്. നിങ്ങളുടെ അശക്തതകൊണ്ടും ഉദാസീനതകൊണ്ടും അതിനെ നശിപ്പിക്കരുത്. സങ്കടപരിഹാരമാകുന്നു ക്ഷത്രിയധർമ്മം. നിങ്ങളോരോരുത്തരും യഥാർത്ഥക്ഷത്രിയരായിത്തീരുവിൻ! ഭാരതീയസംസ്കാരത്തിൽ നിങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുവിൻ!! അതിലന്തർലീനമായിരിക്കുന്ന ശക്തിയെ വളർത്തുവിൻ!!!"

സ്വീസ്

ശ്രീരാമകൃഷ്ണസംഘത്തിലെ സന്യാസിമാർക്കുവേണ്ടി ശ്രീമൽ വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ള "ഇന്ത്യയിലെ വേലയുടെ രീതി" എന്ന ലേഖനത്തിൻെറ ഏതാനും ഭാഗങ്ങളാണ് താഴെ ചേർക്കുന്നത്:—

നമ്മുടെ സമുദായം ജാതിവിഭാഗത്തിന്മേൽ കെട്ടിയുറപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എല്ലാ സമുദായങ്ങളും അങ്ങിനെതന്നെയാണ് നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ നമ്മുടെ സമുദായവും മററു സമുദായങ്ങളും തമ്മിൽ ചില വ്യത്യാസമെല്ലാമുണ്ട്.

പ്രകൃതിയിൽ എല്ലായിടത്തും രണ്ടു വലിയ ശക്തികൾ ഇടവിടാതെ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടു പ്രബലശക്തികൾ തമ്മിലുള്ള മത്സരമാണ് ഈ ലോകത്തു് നാനാത്വവും വികാരവുമാകുന്ന ലീല നടത്തുന്നതു്. മനുഷ്യസമുദായത്തിലും ഈ രണ്ടു ശക്തികൾ ഇടവിടാതെ നാനാജാതികളെ സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതു് അങ്ങിനെതന്നെ എന്നും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കയും ചെയ്യും. എന്നാൽ ഈ നാനാത്വത്തോടൊരുമിച്ചു തന്നെ വിശേഷാവകാശങ്ങളും, മൃത്യുവിൻെറ ഛായയെന്നപോലെ, മനുഷ്യസമുദായത്തിൽ കയറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഈ രണ്ടു ശക്തികളിൽ ഒന്ന് പ്രത്യേകാവകാശങ്ങളെ നിലനിറുത്തുന്നതിനും, മറേറതു് ഏകത്വത്തിനെതിരായി ആ അവകാശങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനും ശ്രമിക്കുന്നു.

നാനാത്വമാണ് ലോകത്തിൻെറ ജീവൻ. അതുകൊണ്ടു് ജാതിയുടെ നാനാത്വവും ഒരിക്കലും നശിപ്പിക്കേണ്ടതല്ല. മറെറാരുവിധം പറയുകയാണെങ്കിൽ, ബുദ്ധിയുടേയും ബലത്തിൻേറയും വ്യത്യാസമനുസരിച്ച് വേലചെയ്യുന്നതിലും വ്യക്തികൾ തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടാകാതെ കഴിയുകയില്ല. ഉദാഹരണമായി ഒരുവൻ സമുദായങ്ങളെ ഭരിക്കുന്നതിനു സമർത്ഥനാണെങ്കിൽ മറെറാരുവൻെറ സാമർത്ഥ്യം തെരുവിലെ പൊടിയടിച്ചുവാരുന്നു

ത്തിലായിരിക്കാം. എന്നാൽ ഇതുനിമിത്തം, തെരുവുതൂപ്പുകാരൻ പട്ടിണികിടക്കവെ സമുദായത്തെ ഭരിക്കാൻ കഴിയുന്നവന് ഭൂമിയിലെ സകല സുഖങ്ങളും അനുഭവിക്കാൻ പ്രത്യേകാവകാശമുണ്ടെന്നു വയ്ക്കുന്നതാണ് സമുദായത്തിലെ ദോഷത്തിന്റെ മുഖ്യ ഹേതു. ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ രാജ്യത്തുള്ളതിനേക്കാൾ ഇനി ഒരു ലക്ഷം ജാതികൂടി കൂടുതലുണ്ടായാലും അതു തിന്മയ്ക്കുപകരം നന്മയ്ക്കായിട്ടെ ഭവിക്കൂ. എന്തെന്നാൽ ഒരു രാജ്യത്ത് എത്രയധികം ജാതികളുണ്ടോ അത്രയ്ക്കും ആ രാജ്യം വ്യവസായത്തിലും കരകൌശലത്തിലും ഉന്നതിയെ പ്രാപിക്കും. * * * *

ഈ ലൌകികസുഖഭോഗവ്യത്യാസം നിമിത്തം പ്രത്യേകാവകാശമുള്ളവരും ഇല്ലാത്തവരും തമ്മിലുള്ള വർഗ്ഗീയമത്സരമാണ് സമുദായത്തിലെ തന്ത്രമെന്നു പറയുന്നത്. (Politics in soceity)

പ്രത്യേകാവകാശവുമായുള്ള ഈ ഭയങ്കരയുദ്ധത്തിൽ പരാജിതയായിട്ടു ഭാരതഭൂമി തറയിൽ മിക്കവാറും നിർജ്ജീവയായി പതിച്ചുകിടക്കുന്നു.

അതുകൊണ്ട് അന്യരാജ്യങ്ങളോട് സമത്വം സ്ഥാപിക്കുകയെന്നതു ഇൻഡ്യയ്ക്കു ഒരു വിദൂരസ്ഥമായ ധ്വനിയാണ്. സ്വന്തം അന്തർജ്ജാതിക്കുള്ളിൽ സമത്വം സ്ഥാപിക്കുന്നകാര്യം സാധിക്കുന്നതുവരെ ഇൻഡ്യയ്ക്കു വീണ്ടും ക്ഷീണംതീർന്നു എഴുന്നേൽക്കാൻ, ഉയരാൻ, യാതൊരു വഴിയുമില്ല. * * *

അതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ ഉദ്ദേശം ജാതിവ്യത്യാസങ്ങളെ നശിപ്പിക്കണമെന്നല്ല അവകാശങ്ങൾ പ്രത്യേകം തിരിച്ചിരിക്കുന്നതിനെ സമീകരിക്കണമെന്നാണ് ചണ്ഡാലൻമുതലുള്ള സകല മനുഷ്യനും ധർമ്മാർത്ഥകാമമോക്ഷങ്ങളെ ലഭിക്കുന്നതിനു വേണ്ടവിധം സഹായിക്കപ്പെടുന്നുവോ എന്നു നോക്കുന്നതാണ് നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലെ വ്രതം * *

പടിഞ്ഞാറൻ നക്ഷത്രപ്രഭ ഇപ്പോൾ ഇൻഡ്യയൊക്കെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. പടിഞ്ഞാറൻ പ്രദേശങ്ങളിലെ ജനപദങ്ങളിൽ നടക്കുന്ന, അവകാശത്തിന്റെ അസമത്വത്തെയും വിഭാഗത്തെയും ഇല്ലായ്മചെയ്യാനുള്ള കഠിനാധ്വാനത്തിന്റെയും തീവ്രമത്സരത്തിന്റെയും വാർത്ത ഈ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ഭാരതീയജനപദത്തിലും കടന്നുകൂടി അവിടത്തെ താഴ്ത്തപ്പെട്ടവരുടെ ഹൃദയത്തിലും ആകാശശകലത്തെ പതുക്കെപ്പതുക്കെ ഉദിപ്പിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. നല്ലതായാലും ചീത്തയായാലും പലവഴികളിലായി ആത്മാവിന്റെ പ്രഭാവവും മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ സാമാന്യാവകാശങ്ങളും പതുക്കെ ഈ രാജ്യത്തിന്റെ രക്തനാഡികളിലേക്കു കടക്കാൻ ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രത്യേകാവകാശങ്ങളില്ലാത്ത വർഗ്ഗക്കാർ അവരുടെ നഷ്ടമായ അവകാശങ്ങളെ തിരിച്ചു ആവശ്യപ്പെട്ടുവരുന്നു. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ജ്ഞാനവും മതവും, ഒരു പ്രത്യേകവർഗ്ഗക്കാരുടേതുമാത്രമായി, ഏതാനും ചില ജാതിക്കാരുടെ സ്വത്തുമാത്രമായി, ഇരിക്കുകയാണെങ്കിൽ ആ മതമോ ജ്ഞാനമോ തീർച്ചയായും നശിച്ചുപോകും.

മൂന്നു ആപത്തുകളാണ് ഇന്നു നമുക്കു എതിരായിനിൽക്കുന്നതു. ൧. അബ്രാഹ്മണസമുദായങ്ങൾ എല്ലാംകൂടി യോജിച്ചു മുൻകാലത്തെ ബുദ്ധമതംപോലെയുള്ള ഒരു പുതിയ മതത്തെ സൃഷ്ടിച്ചേയ്ക്കും. ൨. അവർ ഒരു വിദേശീയമതത്തെ സ്വീകരിച്ചേയ്ക്കും. ൩. മതസംബന്ധമായ സകല ഭാവങ്ങളും ഭാരതഭൂമിയിൽനിന്നു എന്നേയ്ക്കുമായി അസ്തമിച്ചേയ്ക്കാം.

ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തേതാണെങ്കിൽ, ഈ പ്രാചീനതമമായ നാഗരികത്വം അതിന്റെ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കായി ചെയ്തിട്ടുള്ള സകല യത്നങ്ങളും നിഷ്പ്രയോജനങ്ങളായിത്തീരും. ഈ ഭാരതഭൂമി വീണ്ടും ബാലിശമായ അന്തസ്സാരശൂന്യതയിലേയ്ക്കു നയിക്കപ്പെടുകയും തന്റെ പ്രാചീനമഹിമകളെല്ലാം മറക്കുകയും വളരെ വളരെ വർഷംകഴിഞ്ഞു ഒച്ചിന്റെ വേഗത്തിൽ മാത്രം മുന്നോട്ടു-ഐശ്വര്യത്തിലേയ്ക്കു-നീങ്ങാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്യും. രണ്ടാമത്തേതാണെങ്കിൽ ഭാരതീയനാഗരികത്വവും ആദ്ധ്യാത്മ്യവും വേഗത്തിൽ നാമാവശേ

ഷമായിത്തീരും. എന്തെന്നാൽ വൈദികധർമ്മത്തിൽനിന്നു പുറത്തു ആരെങ്കിലും പോകുന്നതുകൊണ്ടു നമുക്കു അങ്ങിനെയൊരുവൻ നഷ്ടമാകുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല; ഒരു ശത്രുകൂടി ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്യുന്നു. * * മൂന്നാമത്തേതാണെങ്കിൽ, വലിയ ആപത്തുണ്ടു. ഏതെങ്കിലും ഒരു വ്യക്തിയുടേയോ, സമുദായത്തിന്റേയോ, ജനപദത്തിന്റേയോ ജീവിതം ഏതൊരു പ്രത്യേകസംഗതിയിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവോ ആ സംഗതിക്കു നാശം വരുമ്പോൾ ആ വ്യക്തിയോ, സമുദായമോ, ജനപദമോ കൂടിയും നശിക്കും. ആര്യവർത്തത്തിന്റെ ജീവിതം മതത്തിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു അതിനു കേടുവരുമ്പോൾ ആര്യവർഗ്ഗത്തിന്റേയും അധഃപതനം ഒരിക്കലും ഒഴിച്ചുവയ്ക്കാവുന്നതല്ല * *

ഭാരതഭൂമി സ്വന്തനാട്ടിലുണ്ടായവരും അന്യനാട്ടിൽനിന്നു വന്നുചേർന്നവരുമായ പല വർഗ്ഗക്കാരേയും, മതക്കാരേയും കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആര്യമതവും, ആര്യസങ്കല്പങ്ങളും അവരിൽ പലരുടേയും ഇടയിൽ ഇനിയും കടന്നിട്ടില്ല.

അതുകൊണ്ടു ഒന്നാമതായി ഇൻഡ്യയെ ആര്യമാക്കുകയും ഇൻഡ്യയ്ക്കു ആര്യരാഷ്ട്രത്വം നല്കുകയും വർണ്ണവർഗ്ഗഭേദമെന്യേ സകലരേയും ആര്യധർമ്മഗ്രന്ഥങ്ങളെ അഭ്യസിക്കുന്നതിനും ആര്യരീതിയിലുള്ള ആത്മികസാധനകൾ ചെയ്യുന്നതിന് ക്ഷണിക്കുകയും, വഴിയായി ഈ വലുതായ ആപത്തിനെ നമുക്കു തടുക്കാം. ആവശ്യമുള്ള സംസ്കാരങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതുനിമിത്തം ആര്യധർമ്മത്തിൽ നിന്നു അല്പം വ്യതിചലിച്ചുപോയിട്ടുള്ള ജാതിക്കാർക്കു വീണ്ടും സംസ്കാരംകൊടുത്ത് അവരെ ആര്യധർമ്മത്തിലെ സകല അവകാശങ്ങളിലേയ്ക്കും വീണ്ടും നാം യോജിപ്പിക്കണം. * * *

ലോകം മുഴുവനും വീണ്ടും ബ്രാഹ്മണപൂർണ്ണമായിത്തീരുന്ന സ്ഥിതിയാണു ഈ ലോകത്തിന്റെ പരമലക്ഷ്യം. ശൂദ്രവൈശ്യക്ഷത്രിയ ശക്തികളുടെ ആവശ്യമില്ലാതെയാകയും മനുഷ്യർ യോഗശക്തികളോടുകൂടിത്തന്നെ ജനിക്കുകയും, ആത്മികശക്തി ജഡികശക്തിയെ നിശ്ശേഷം കീഴ്പ്പെടുത്തുകയും, രോഗവും ദുഃഖവും മനുഷ്യശരീരത്തെ ഒരിക്കലും ബാധിക്കാതിരിക്കുകയും, ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ മനസ്സിനെതിരായി ഒട്ടുംതന്നെ പ്രവർത്തിക്കാതിരിക്കുകയും യോഗശക്തിയെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയെന്നതുകൂടി മനുഷ്യന്റെ ധർമ്മമായിരുന്നിരുന്ന പ്രാചീനയുഗങ്ങളിലെ ഏതോ ചില സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള സ്വപ്നംപോലെയായി പരിണമിക്കുകയും, ഈ ലോകത്തു നടക്കുന്ന സകലകർമ്മത്തിന്റേയും പ്രവർത്തകശക്തി സ്നേഹമാത്രമായിരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ—അപ്പോൾ—മാത്രമേ മനുഷ്യവർഗ്ഗം മുഴുവൻ ബ്രാഹ്മണഗുണസമ്പന്നവും ലബ്ധബ്രാഹ്മണ്യവുമാകുകയുള്ളു. അപ്പോൾ മാത്രമേ പ്രാചീനമഹർഷിമാരാൽ ദർശിക്കപ്പെട്ട സത്യയുഗത്തിൽ കാലുവച്ചു ജാതിഭേദം ഇല്ലാതാകുവാനും സാധിക്കയുള്ളു. ഈ പ്രാപ്യസ്ഥാനത്തിലേയ്ക്കു ക്രമേണ നയിക്കുന്നതരത്തിലുള്ള ജാതിവിഭാഗം മാത്രമേ നാം സ്വീകരിക്കാവൂ. ജാതിയെ നിശ്ശേഷം ഉച്ഛേദിക്കുന്നതിനു ഏറ്റവും പറ്റിയരീതിയിലുള്ള ജാതിവിഭാഗത്തെ എത്രയുംഹൃദയംഗമമായി സ്വാഗതംപറഞ്ഞു സ്വീകരിക്കണം * *

പ്രബുദ്ധകേരളത്തിൽനിന്ന്

ഒരു തിരുത്തൽ.

1. കഴിഞ്ഞലക്കത്തിൽ 341-ാംഭാഗം 2-ാംഖണ്ഡിക "വിവേകപൂർവ്വമല്ലാതെയുള്ള ...." എന്നിങ്ങിനെയാണ് ആരംഭിക്കുന്നതു്. "ആശാലത .....പ്രേമ" വരെയുള്ളതു് അറിയാത ചേർത്തുപോയതാണ്.

2. 342-ാംഭാഗം "സ്വരൂപം .... അകററിനിർത്തുന്നതു്" എന്നുള്ളതു് "സ്വരൂപംകൊണ്ടു് അടുപ്പിച്ചു്, സ്വഭാവംകൊണ്ടു് അകററിനിർത്തുന്ന" എന്നു് തിരുത്തിവായിക്കേണ്ടതാണ്.

ഞങ്ങളുടെ ചില പുസ്തകങ്ങൾ.

...ഷ്ണലീലകം	1—0—0	ശ്രീകൃഷ്ണകർണ്ണാമൃതം	0-12—0
...ശ്ചന്ദ്രൻ	0—9—0	ശിവാനന്ദലഹരി	0—8—0
...ഹ്ലാദൻ	0—8—0	സൌന്ദര്യലഹരി	0—8—0
...ൻ	0—6—0	ശ്രീകൃഷ്ണദൂത്	0-10—0
...വകാനന്ദസ്വാമികൾ	1—4-0	ഇംഗ്ലീഷുമലയാളപദമഞ്ജരി	0-12—0
...ച്ഛഡ്സിംഹം	1—4—0		
...ർജ്ജൻ 2 ഭാഗങ്ങൾ	2—0—0	സംസ്കൃതകാവ്യപാഠാവലി	0-12-0
...ാഭായി 2 ഭാഗങ്ങൾ	2—0—0	ശ്രീകൃഷ്ണവിലാസകാവ്യം	0-12—0
...—നോവൽ	0-14—0	ഭജനസ്തോത്രമഞ്ജരി	0—8—0
...ണ്മയി	0—8—0	നാരദൻ	0—6—0
...രി	0—8—0	അർജ്ജുനൻ	0-14—0
...ഹിത്യകൌസ്തുഭം	0—8—0	ശ്രീരാമകൃഷ്ണവിജയം	0-14—0
...ചീനഭാരതം	0—8—0	ഭൂമിയിൽനിന്നു ചന്ദ്രനിലേക്ക്	0-14—0
...ഞ്ഞൂർ ഭട്ടതിരി	0—8—0		
...ബന്ധഭൂഷണം	0—8—0	തിരസ്കരണി	1—0—0
...ശാസ്ത്രങ്ങൾ	0—3—0	ശ്രീശങ്കരാചാര്യസ്വാമികൾ	1-4-0
...പശ്ലോകങ്ങൾ	1—0—0	പ്രേമാംഗുലീയകം	0-12—0
...ഗാരതിലകം	0—4—0	യമുനാചാര്യർ	0—6—0
...ാമകർണ്ണാമൃതം	0—7—0	ഗംഗാലഹരി	0—4—0

...ാനേജർ, സരസ്വതീവിലാസം പുസ്തകശാല, തൃശ്ശിവപേരൂർ.

ദാമ്പത്യരഹസ്യം—ഗദ്യം.

ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ വായിച്ചിരിക്കേണ്ട ഒരു പുതിയ പുസ്തകം ദമ്പതികളുടെ ജീവിതയാത്രയിൽ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട സകല വിവരങ്ങളും ഇതിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട് അനേകം ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരിശോധിച്ച് ലളിതമലയാളത്തിൽ എഴുതിയതു. കൂടാതെ ധർമ്മാർത്ഥകാമമോക്ഷം മുഴുവൻ ഇതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്—പ്രസവഗണന പട്ടിക ദമ്പതിമാരുടെ ദിനചര്യ, ബാലപരിചരണം പാചകശാസ്ത്രം ഇവയും ഇതിലുണ്ട്.

വില ക. 1—0—0

കാമശാസ്ത്രം—ഗദ്യം

രണ്ടായിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് വാത്സ്യായന മഹർഷി എഴുതിയതാണ് കാമശാസ്ത്രം—അതിന്റെ ശരിയായ പരിഭാഷയാണ് ഈ പുസ്തകം. ഇതിൽ രതിശാസ്ത്രങ്ങളാണ് വിവരിക്കുന്നതു— ആവശ്യക്കാർ ഉടൻ എഴുതുവിൻ— വില ക 2—0—0

മാനേജർ ജ്ഞാനസാഗരം പുസ്തകശാല, തൃശ്ശിവപേരൂര്.

C. V RAMAKRISHNA IYER,

Wholesale & Import Paper Merchant,

Calicut.

Paper for Printers usually carried in stock

Foolscaps under "E. P B." Watermarks
a speciality.

First Grade Bond paper for
Letterheads, Billforms etc.,
"PREMIER BOND."

C. C omarasamy & Sons.
Chinnathampi Pillay St. George Town, Madras.

MALAYALAM

BY C. ACHYUTA MENON, B. A.

Reader Malayalam, University of Madras.

First Reader	0	4	0
Second Reader	0	5	0
Third Reader	0	5	0
Fourth Reader	In the Press		
Civics Book I	0	3	0
Civics Book II	0	5	0
Kumaran	0	4	0
Ganapathi	0	4	0
Gopalan	0	6	0

സുഖമായഊൺ] ബ്രാഹ്മണരാൽ [രസമായ കാപ്പി ചായ,

ബോമ്പെഹോട്ടൽ പലഹാരങ്ങൾ.

ഉടമസ്ഥൻ കെ. വി. ലക്ഷ്മണയ്യർ.

ഒറ്റപ്പാലം സബ്ബ്കോടതിക്കുതിരിയുന്ന വഴിക്കു സമീപം മഹാ
രാജാഹോട്ടലിന്നുതൊട്ട് തെക്കേത് ഉത്തമരീതിയിൽ നടത്ത
പ്പെടുന്ന ബോമ്പെ ഹോട്ടലിൽ കാലത്ത് 8½മണിമുതൽ രാത്രി
9½മണിവരെ വൃത്തിയായും ശുചിയായും ഉള്ള ശാപ്പാടും കാപ്പി
ചായ പലഹാരങ്ങളും എപ്പോഴും ഉണ്ടായിരിക്കും.

Printed and published
D. Velayudhan at the Kamal. Printing Works